virtual-project.eu

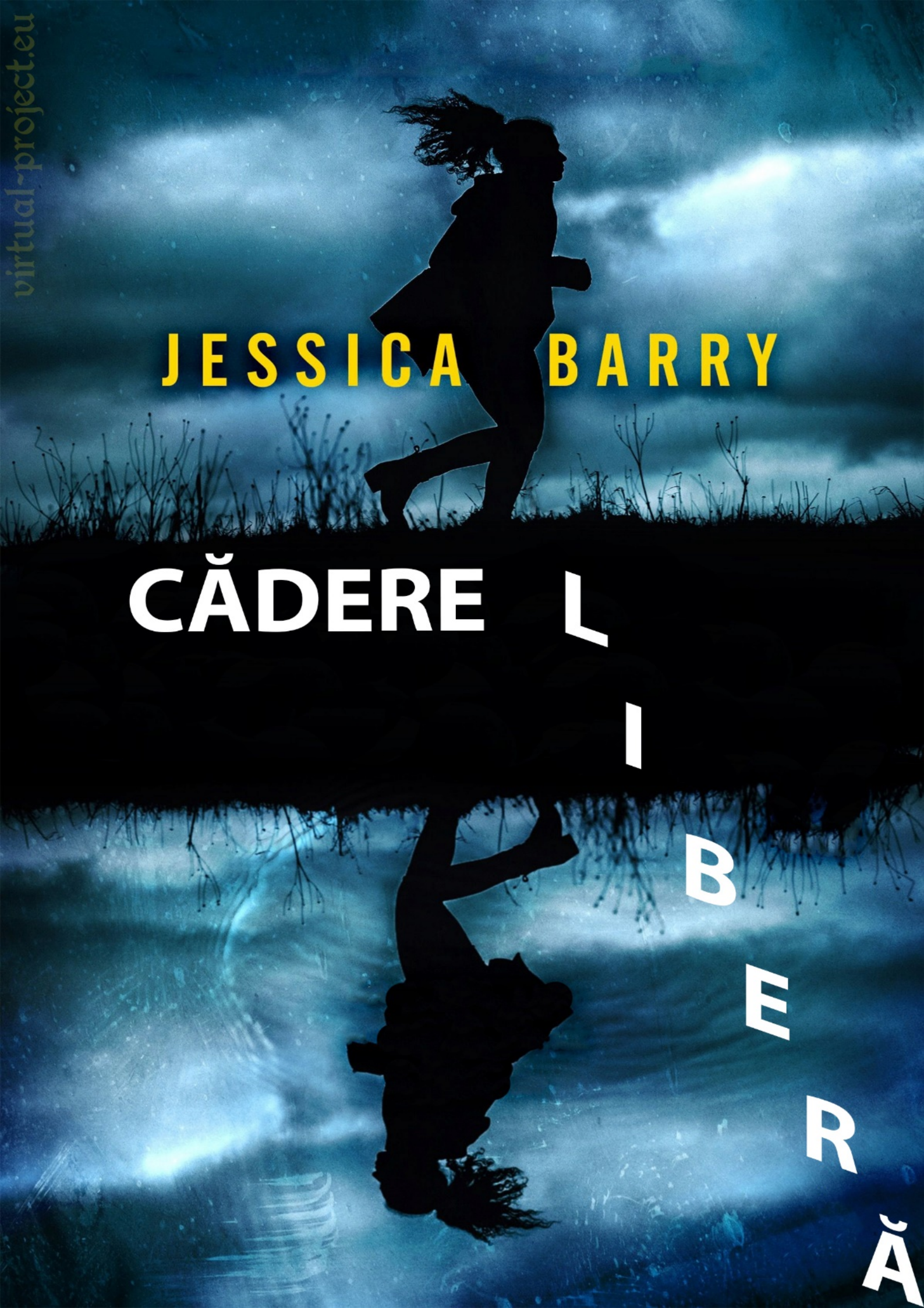

JESSICA BARRY

CĂDERE LIBERĂ

JESSICA BARRY

CĂDERE LIBERĂ

Original: *Freefall* (2019)

Traducerea:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2020

Allison

Respiră. Respiră.

Deschid ochii. Deasupra, frunzișul arborilor. Un stol de păsări privește în jos înainte să-și ia zborul.

Am supraviețuit.

Poate și el.

Trebuie să văd. În picioarele goale, îmi croiesc drum printre resturi. Unde îmi sunt pantofii? Nu contează. Peste tot sunt bucăți de metal contorsionat.

Una din aripi s-a înfipt în V-ul unui arbore din apropiere. Peste crengi e înșirată o rolă de hârtie igienică, iar cabina arată ca o cutie de conserve despicată, expunând două rânduri de scaune crem, din piele. Fac un pas mai aproape și mă uit înăuntru.

E acolo, cu pieptul lăsat peste aparatele de bord.

— Hei? Vocea îmi răsună în urechi. Mă auzi? Tăcere. Motorul șuieră. Benzina picură în iarbă. În cabină. Evit marginea zimțată. Încă ține în mână transmițătorul radio, dar cablul este tăiat. Îl împing, ușor.

Trupul cade pe marginea cabinei.

Este desfigurat.

Afară. Afară.

Îmi vine să vomit, apoi mă așez. *Concentrează-te.*

Cum stau lucrurile: sunt singură. Sunt pe un munte. Avionul în care mă aflam s-a prăbușit. Sunt plină de vânătăi și tăieturi, iar la piciorul stâng am o rană care se va infecta în curând dacă nu o curăț. Am degetul sucit sau rupt și se umflă repede. Am foarte puțină mâncare și apă. Soarele este încă sus pe cer, dar se va întuneca în câteva ore și singurul meu adăpost este o bucată de metal contorsionat care ar putea, în orice clipă, să explodeze.

Mi se face rău de frică. Vreau să mă întind pe iarbă și să îmi las pleoapele grele să se închidă. Mă

întreb cum ar fi să mor. Va fi ca atunci când adorm? Va urma o lumină după aceea, sau doar întunericul?

Oprește-te.

Nu vreau să mor. Am nevoie de un plan.

Trebuie să pleci.

Vocea din capul meu este poruncitoare, insistentă.

Trebuiesăplecitrebuiesăplecitrebuiesăpleci.

Rămâi în viață.

Geanta mea de voiaj. Într-un copac. O dau jos. Ignor durerea aprigă din umăr. Caut febril printre hainele pe care le-am împachetat pentru un weekend în Chicago. Arunc rochiile de cocktail, pantofii cu toc, sutienul subțire și cele două perechi de chiloți cu dantelă. Echipamentul de sport. Slavă Domnului. Ceva util. Dau jos rochia din bumbac, sutienul și lenjeria ridicolă. *Nu te gândi la vânătăile de pe coapse. Nu te gândi la zgârieturile de pe șolduri. Nu te gândi la degetul mic și strâmb de la mână și la nuanța îngrijorător de albăstruie pe care o capătă. Nu te gândi la sângele de pe rochia ta albă, la stomac, la coapse. Nu gândi. Mișcă-te.* Pun colanții și bustiera, șosetele, tricoul primit gratuit de la vreun maraton de zece kilometri.

Telefonul. Trebuie să-mi găsesc telefonul. Unde este? Scanez resturile. Nimic.

Mișcă-te. Mișcă-te. Sticla scumpă de parfum, șamponul și balsamul, uleiul, demachiantele și exfoliantul, loțiunile separate pentru corp, față, mâini, ochi: s-au dus. Uscătorul de păr și ondulatorul: s-au dus și ele. Ah! Cablurile. Le smulg și le iau. Sticla goală de loțiune tonică, pudriera cu oglindă și fixativul de voiaj. Toate utile. Poate. Le pun deoparte. Arunc deodorantul, trusa de machiaj și peria de păr. Bag balsamul de buze într-unul dintre buzunarele cu fermoar ale genții.

Geanta nu este foarte grea. Trec la valiza lui. O mânecă de Turnbull & Asser iese printr-o ruptură. Un tricou în plus.

Mai departe este hanoracul lui de la Harvard. *Nu te gândi cât de mult miroase ca el.* Dumnezeule, miroase ca el.

Trebuie să pleci.

Scot geaca de vânt. O pereche de șosete. Asta e.

Ce altceva. Gândește. Lucrurile acestea te vor menține în viață.

Copertina avionului flutură pe o creangă joasă. O rulez. O leg de geantă. Trusa de prim ajutor a căzut sub un ciot putred de copac. Cutia de plastic e crăpată, dar conținutul este încă intact: iod, alcool sanitar, bandaje, foarfecă, analgezice, antihistaminice, pensetă, trusă de cusut, leucoplast.

Mă uit prin cabină. Telefonul meu. *Trebuie să te întorci.* E mâncare acolo. Apă. Nu voi rezista nici două zile fără. Din motor iese fum, negru și gros.

Înăuntru. Înăuntru. Înăuntru.

Punga de plastic. Chiar acolo unde am lăsat-o, băgată în spatele scaunului pasagerului din față. Patru batoane Luna, o pungă cu mix de alune, o sticlă de apă nedesfăcută. Cutia de Coca-Cola dietetică. Pentru o clipă, sunt extaziată. Bâjbâi cu mâna pe podea și găsesc un ciob de sticlă ascuțit. Îl scot și mă uit la ecranul spart al telefonului. Încerc să-l pornesc, dar ecranul rămâne negru. Stricat. *Ladraculadraculadracu.* Îl iau cu mine oricum. Ochii îmi lăcrimează de la fum. *Concentrează-te. Concentrează-te.* Caut în spatele scaunului. O pătură flaușată, o rolă de bandă adezivă, un ghem de sfoară. Mai caut… Găsesc o brichetă. Totul intră în geantă. Se întunecă. Trebuie să plec.

Afară. Afară. Afară, îmi strigă instinctul animalic. Dar, stai. Care este planul? *Rămâi în viață.* Mă urc pe resturile avionului, evitând marginile ascuțite, durerea din umăr și fața sfârtecată a bărbatului pe care l-am atins atât de

recent. *Uite.* Munți cu vârfuri înzăpezite care se înalță spre cerul albastru. Dedesubt, dealuri verzi se preling în valuri blânde, acoperite de păduri și presărate cu flori sălbatice. Și continuă așa până în cel mai îndepărtat punct al orizontului. Nici țipenie de om, doar o cărare. O pantă relativ uniformă și fără margini stâncoase și abrupte. Acolo, dedesubt, cuibărită pe fundul văii, văd o fâșie subțire de sticlă oglindită. E apă. Planul. Poteca este planul. *Afară. Afară. Afară.* Sar de pe epavă.

Pun geanta la loc pe umeri, urlând de durere, îmi trec brațele prin mânere și folosesc cureaua lungă ca să o fixez bine de talie. Șuieratul motorului s-a oprit în sfârșit, dar tot mai iese fum. Mai arunc o privire spre luminiș și văd sticla spartă, bucăți rupte de plastic și grămada de obiecte pe care le-am lăsat acolo.

Nu a mai rămas nimic de recuperat acolo.

Apune soarele. *Trebuie să pleci.*

Maggie

Era încă dimineața devreme, cerul era de un roz închis, nu căpătase încă nuanța palidă de albastru. Aveam radioul dat pe NPR încet în fundal, pe bufet se răcea o cană de cafea, iar Barney se freca de picioarele mele, sperând la un al doilea mic dejun. Ca întotdeauna, podeaua scârțâia sub pașii mei. Am aruncat o privire rapidă pe rețetă, nu că aș fi avut nevoie. De ani de zile fac aceeași pâine și știu rețeta pe dinafară, dar era scrisul sigur al lui Charlie și îmi plăcea să o țin în preajmă când găteam. Făcea parte din ritual.

Aluatul era cald și moale și îl întindeam, apoi îl pliam înapoi, simțindu-l cum se înmoaie și se întărește sub mâinile mele. N-ar trebui să frământ aluat, îmi accentuează artrita căpătată după ani de zile de dactilografiat, dar la începutul fiecărei săptămâni fac o pâine, chiar dacă știu că, de cele mai multe ori, până vineri este deja râncedă și mucegăită.

S-a auzit soneria. Am ignorat-o. Dacă m-aș fi oprit, coca s-ar fi lăsat și, în plus, eram ciufulită și încă în cămașa de noapte și papucii L.L. Bean pe care mi-i dăruise Charles cu șase ani în urmă. Era probabil poștașul. Poate că va strecura pe sub ușă un aviz pentru un pachet și va pleca mai departe.

Soneria s-a auzit din nou. Am oftat și mi-am șters mâinile pline de făină pe un șervet de bucătărie. „Oricine ar fi, ar fi bine să fie ceva important”, mi-am zis în gând.

Când am deschis ușa și l-am văzut pe Jim stând acolo, în uniforma sa de șef de poliție, am crezut că poate a venit pentru vasul de yena al Lindei. Îl lăsase aici când adusese o lasagna și mereu era atentă cu vasele ei de gătit. Dar, după ce am văzut cât era de serios și cât de emoționată era tânăra din spatele lui, îmbrăcată în uniforma ei albastră și

apretată, mi-am dat seama că nu venise aici pentru vas.

— Pot să intru? întrebă el, dându-și jos pălăria și ținând-o în dreptul inimii. Îl știam pe Jim Quinn încă din școală, de când mă înțepa în ceafa cu capătul creionului și îmi cerea răspunsuri la Istoria Americii. Niciodată până acum nu îmi mai ceruse permisiunea să intre în casă. Brusc, nu mai vedeam decât uniforma și insigna strălucitoare.

— Jim, ce se întâmplă? aproape am țipat.

— Hai să stăm jos. Nu era o întrebare și mă conduse înapoi în casă. Polițista îl urmă. Ea este ofițerul Draper, spuse el.

— Spuneți-mi Shannon, zise ea atât de încet încât aproape că nu am auzit-o.

— Încântată să te cunosc, i-am spus întorcându-mă spre Jim. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

Jim mă luă de cot și mă conduse spre masa din bucătărie.

— Ia loc, spuse el blând, deși mă împinse pe scaun înainte să se așeze în fața mea. Maggie, a avut loc un accident.

Mi s-a strâns inima.

— E Linda? E bine? Chiar în timp ce întrebam, știam că nu era vorba despre soția lui.

Clătină din cap.

— Linda e bine.

Atunci mi-am dat seama. Pur și simplu, am știut. Este ceea ce știu toți părinții că îi așteaptă. Că într-o zi vor primi un telefon sau cineva le va bate la ușă și în clipa aceea lumea lor va înceta să existe.

— Ally.

Jim încuviință.

Mă privi cu ochii lui albaștri, umezi.

— S-a prăbușit avionul.

Lumea s-a făcut albă.

Allison

Greutatea genții mă împinge în jos pe munte, cu viteză, lumina slabă a lunii ghidându-mă printre copaci. Crengile mă lovesc peste brațe și picioare. Cad o dată, rău. Scot un geamăt, dar mă ridic și merg mai departe. Sângele îmi vuiește în urechi. Alerg toată noaptea. Nu mă uit înapoi. Nu mă opresc.

Ajung în vale înainte de ivirea zorilor. Mă las pe marginea apei și o ating cu vârfurile degetelor. Răceala ei mă șochează. Mă stropesc puțin pe față. Apa care mi se prelinge pe antebrațe este de culoare roz deschis. Sângele. Mă cuprinde setea. Ar fi atât de simplu să ridic mâinile căuș și să beau.

Nu. Apa ar putea să mă otrăvească. N-am supraviețuit prăbușirii unui avion ca să mă omoare dizenteria. Umplu cele două sticle goale și adaug în fiecare câte o picătură de iod. Aștept. *Sunt atâtea feluri în care se poate muri.*

Mă uit la trupul meu. Simt durerea înăuntru ca pe un ecou cumva îndepărtat. M-aș putea infecta, aș putea avea hemoragie. Aș putea muri. Sunt atâtea feluri în care se poate muri.

Rămâi în viață.

Îmi scot colanții. Rana de pe piciorul stâng e adâncă, urâtă și inegală. Scot cămașa din geantă, rup o bucată din ea și o înmoi în sticla cu alcool sanitar. Apăs pânza în tăietură și durerea mă săgetează. Când pot vedea din nou, respirația îmi este întretăiată. Văd o așchie albicioasă – tăietura a ajuns până la os.

Respiră.

Craniul său, albeața craniului său. Pe care o puteam vedea pentru că nu mai avea față.

Lumea începe să se învârtă și eu mă chinui să rămân conștientă.

Oprește-te. Respiră. Concentrează-te.

Strâng marginile rănii și lipesc un bandaj în formă de fluture. O să rămână o cicatrice urâtă.

Biata, micuța Allison.

Îmi pun colanții la loc.

Simt un fior și o senzație de furnicătură călduroasă îmi urcă pe șira spinării. Adrenalina curge prin mine, apoi dispare. Îmi dau părul la o parte de pe ceafa și atunci observ că nu mai este. Colierul. Mâna se oprește la gât. Simt cum îmi bubuie inima.

Mi se strânge stomacul. Cum am putut să fiu atât de neatentă? Era tot ce aveam, singurul lucru care merita protejat, iar acum nu mai este.

Alung gândul. Nu are sens să zăbovesc asupra lui, nu am ce să fac în privința asta. Deja nu mai este.

Mă uit la ceas, o brățară subțire de aur cu o fațetă bătută în diamante, absurd, și văd că mai am cinci minute până pot să beau apa. Tata îmi spusese că iodul purifică apa în treizeci de minute. Îi plăcea să mă învețe acest gen de lucruri, lucruri practice, chiar și când dădeam ochii peste cap și mormăiam că era inutil, că nu voi avea niciodată nevoie de asta. Ironic, nu-i așa?

Mă gândesc la batoanele Luna, la punga cu alune. Stomacul protestează. Ar trebui să mănânc, dar nu văd decât spațiul gol unde ar fi trebuit să fie fața lui. Închid ochii și respir.

Am deschis ochii după șase minute. Apa este bună de băut. Beau repede ambele sticle. Prea repede. Mă lupt să nu vomit și reușesc. Apa este perfectă, rece și cu gust metalic. Umplu iar sticlele. Pun iodul. Le bag în geantă.

Mișcă-te. Mișcă-te. Mișcă-te.

În picioare, iau geanta. Ceva din umăr se mișcă și pocnește. O fractură subțire, poate, sau doar o întindere. Mă lupt cu impulsul de a plânge.

Nu am timp să mă gândesc la asta acum.

Sar de pe o piatră pe alta. Mă doare fiecare pas. E mai bine să mă împing sau să aterizez pe

piciorul rănit? Mă decid să aterizez. Ajung la mal. La poalele muntelui se întinde o câmpie plană, stâncoasă, iar soarele proiectează peste munte o strălucire argintie.

Nu știu cât timp mai am până să vină să mă caute, dar știu că vor veni în cele din urmă și asta înseamnă că trebuie să merg mai departe.

Trebuie s-o iau spre est, spre răsărit. Trebuie să urc muntele.

Maggie

— Maggie. Maggie.

Aud vorbele prin vuietul din urechi. Văd alb în fața ochilor, dar marginile au devenit din ce în ce mai neclare, mai închise, mai familiare.

— Maggie.

Era Jim.

— Maggie, era într-un avion cu patru locuri care venea din Chicago. Au spus că s-a prăbușit undeva în Colorado Rockies.

— Vrei să spui că fiica mea este moartă? Nu mi-am recunoscut vocea. Altcineva vorbea, într-o realitate care nici ea nu era a mea.

— Nu știm încă, spuse el, clătinând din cap. Nu au ajuns la locul prăbușirii ca să confirme, dar din semnalele radio, înainte să cedeze…

Asta schimba totul. Ar putea să fie încă în viață. Speranța înflori în sufletul meu.

— De unde știi că era în avionul acela? Poate că nu era în pericol. Poate era acasă, în siguranță.

— Era înscrisă în registrul de zbor – și ea, și bărbatul care pilota avionul. Am văzut documentele de la aeroport, era la dosar o fotografie cu ea… e ea.

— Bine. Bine. Gândurile mi-o luară razna. Copila mea a dispărut în munți. Speriată, singură și poate rănită. Dar nu moartă. Cum pot să ajut? Adunăm un grup de căutare, nu? Să dau telefoane? Zburăm acolo?

Jim vorbi rar.

— Maggie, deja sunt oameni care o caută.

— Cine, totuși? Nu-mi plăcea ideea că o caută niște străini. N-ar ști cum s-o găsească, ar face greșeli, n-ar înțelege-o ca mine. Vreau să știu cine este acolo în clipa asta și îmi caută fiica. E singură acolo, Jim. Vreau să le știu numele.

— Fac tot ce pot, Maggie. Sunt rangeri peste tot și caută locul unde s-a prăbușit avionul. Poliția

locală este și ea implicată. Dar, Maggie. Vreau să asculți. E vorba de un avion prăbușit. Probabilitatea să fi supraviețuit… șansele nu sunt prea mari.

L-am privit și am văzut tristețea din ochii lui.

— E vie, am spus, cu mai multă convingere decât simțeam. Ally e un copil puternic. Sunt sigură că e în viață.

El încuviință încet.

— Vom face tot posibilul să o găsim. Îți promit asta. Shannon, vezi dacă găsești niște băutură, da?

Credea că sunt în stare de șoc. Credea că nu sunt în toate mințile.

— Sunt bine, Jim, m-am răstit la el.

— O să-ți facă bine. Se întoarse pe scaun și arătă. Sus, acolo, în dulapul de deasupra frigiderului. Ar trebui să fie la dreapta, da, acolo.

Shannon se întoarse cu o sticlă de Baileys.

— Doar atât ai găsit? întrebă Jim. Shannon încuviință. Rahat, unde e coniacul? Mereu au coniac. Îmi turnă Baileys în cana murdară de cafea și mi-o puse în mâini. Bea.

— Mulțumesc. Mă simțeam ca un copil care își primește laptele. Am luat o gură. Era prea dulce, ca un milkshake. Am așezat cana pe masă și mi-am pus mâinile pe suprafața uzată. Cât de al dracului de greu este să găsești un avion? Nu se pot folosi sateliți? Elicoptere?

Încercam să-mi alung din cap ideea că Ally era acolo, singură, speriată și rănită. Imaginea aceea nu ajuta la nimic. Faptele ar ajuta. Trebuia să stabilesc faptele.

— Facem tot ce este omenește posibil, spuse el. Promit.

Gândeam febril. Jim spusese că în avion erau doar ea și încă o persoană.

— Cine era bărbatul cu care era? Pilotul. Cum se numește?

Jim se foi pe scaun.

— Încă încearcă să-i contacteze rudele.

Cu coada ochiului am văzut-o pe polițistă cum ștergea bufetul cu un prosop de vase. M-a cuprins un val de furie.

— Dar tu știi? Știi și nu îmi spui!

— Sincer, Maggie, acum știu la fel de multe ca tine.

M-am ridicat, am luat prosopul din mâna fetei și am început să șterg bufetul. Aluatul se dezumfla încet pe fundul de lemn.

— Ar trebui să frământ în continuare, am șoptit. Gândul că ar trebui să arunc aluatul mi s-a părut brusc cea mai groaznică risipă. Am dat iar cu făină pe mâini și pe fundul de lemn și am început să frământ din nou aluatul. Înainte, înapoi. Înainte, înapoi.

Jim se ridică și își puse mâinile pe umerii mei.

— De ce nu mergi să te întinzi puțin? Shannon o să-ți aducă o cană de cafea, poate… Shannon, poți să pornești cafetiera?

— Nu vreau să mă întind și nu vreau o cană de cafea, mulțumesc oricum, Shannon. Vreau să termin de frământat aluatul, altfel nu va crește în cuptor.

L-am simțit cum se crispează și oftează.

— Maggie, lasă naibii aluatul. Doar… doar liniștește-te puțin. Trage-ți sufletul.

M-am întors spre el.

— Fetița mea este acolo, Dumnezeu știe unde, și tu îmi spui să mă calmez?

Jim se uită la mine îndelung.

— Îmi pare rău, spuse el încet, dar dacă te agiți așa nu o să ajute la nimic.

Am tăcut.

Își luă pălăria.

— O să sun doctorul să văd dacă îți poate prescrie ceva care să te ajute să dormi. O voi ruga pe Linda să le ia de la farmacie și să ți le aducă.

— Jim, nu sunt nebună. Fiica mea s-a prăbușit cu avionul, îmi pare rău că reacția mea te face să te

simți incomod. Am văzut că-l rănisem și mi-a părut rău. Am încercat din nou. I-ai spus Lindei?

— Am venit aici imediat ce am aflat, dar am crezut că ai vrea… Oftă. O să vrea să ajute și dacă nu te superi că-ți spun, acum ai nevoie de o prietenă bună lângă tine.

În clipa aceea, nu voiam să văd pe nimeni altcineva decât pe fiica mea, dar știam că nu avea rost să mă lupt cu bunăvoința Lindei Quinn. Am încuviințat.

— Spune-i să vină când are timp.

— O să trec acum pe acasă, spuse el, luându-și cheile de pe masă. De-abia aștepta să plece, și-i citeam ușurarea pe chip. O să vină repede. Între timp, Shannon va sta cu tine.

M-am uitat la polițistă, care se juca acum cu tivul feței de masă. Îmi zâmbi nervos. Totul la ea – ochii rotunzi, umbriți de gene lungi, părul prins într-o coadă de cal, pielea netedă, fără riduri – mi se părea un afront. Era atât de tânără. Mai tânără decât Ally. Ce drept avea ea să fie aici?

— Sunt bine și singură, i-am spus cu răceală.

Jim strânse și mai mult borul pălăriei.

— Sunt sigur că așa este, dar eu m-aș simți mai bine dacă aș ști că e cineva cu tine aici până ajunge Linda. Ai suferit un șoc groaznic și aș… Se uită la mine rugător. Te rog, pentru liniștea mea sufletească.

Am încuviințat.

— Bine. Am pus aluatul într-un bol de sticlă dat cu ulei, l-am acoperit cu un șervet și l-am dus în cămară, pe un raft, la crescut. Am stat acolo un minut, privind rândurile ordonate de conserve cu porumb și ulei de măsline și paste și am pus palma pe peretele răcoros. Dincolo de ușă îi auzeam pe cei doi vorbind în șoaptă despre mine. Nu m-am simțit niciodată în viața mea mai neajutorată.

Am tras aer adânc în piept și m-am întors în bucătărie. Jim m-a îmbrățișat stânjenit.

— Te anunț imediat ce aflu ceva. Orice ai nevoie, nu ezita.

— Găsește-mi fata, atât.

Încuviință.

— Ne vedem în curând. Shannon, ai grijă de ea.

Shannon l-a aprobat și am ascultat amândouă cum se închide ușa în urma lui. S-a înroșit. Purta un inel tradițional irlandez pe inelarul de la mâna dreaptă, cu vârful inimii spre exterior. Îmi venea s-o lovesc.

— Ești sigură că nu vrei o cană de ceai? m-a întrebat ea, cu ochii mari, îngrijorați. Sau niște cafea, poate?

Am clătinat din cap.

— Sunt bine, serios. Poți pleca oricând vrei. Sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut. Nu știam cât mai puteam rezista să îi privesc chipul inocent fără să țip.

— Comandantul Quinn mi-a ordonat să rămân și asta voi și face. Fermitatea din vocea ei m-a luat prin surprindere și probabil că a văzut ceva pe fața mea. E de-abia prima mea lună, adăugă ea, parcă scuzându-se. Chiar nu vreau să am probleme cu șeful.

— Înțeleg. M-am întors și m-am sprijinit de chiuvetă. Am respirat adânc. Mi se părea important să nu o las să mă vadă plângând. *Adună-te, Margaret. Pentru numele lui Dumnezeu, adună-te.* Nu știu cât am stat acolo. Un minut? Zece?

— Știți ce? spuse ea.

M-am întors. Fata își dăduse seama ce se întâmpla.

— O să aștept afară, în fața ușii, dar dacă aveți nevoie de orice, strigați-mă. Când vine doamna Quinn, voi pleca, promit.

Era un gest frumos și l-am acceptat.

— E în regulă, am spus.

Ieși afară, lăsând ușa întredeschisă, parcă dezvinovățindu-se:

— Regulile, doamnă.

Citisem suficiente cărți cât să știu că, în acest prim moment în care eram singură cu gândurile mele, ar fi trebuit să cad în genunchi și să urlu. Am stat acolo și privit în gol, așteptând să sune telefonul. Atunci mi-am dat seama că s-ar putea să aștept pentru totdeauna.

Allison

Câmpia plată se întinde în fața mea, ca un covor infinit de iarbă și flori sălbatice. Albine grase zboară leneșe în timp ce sar din floare în floare.

În depărtare, muntele se ridică uriaș. Indiferent cât de mult merg, nu pare să se apropie. În jurul capului mi se învârte un grup de muște.

Mă gândesc la ce vedeam din avion, un petic de verde întrerupt din când în când de întinderi de piatră și zăpadă. Încerc să-mi imaginez cum arăt de sus, de acolo, din cerul albastru și fără nori.

Acești munți sunt tărâmul zeilor și al uriașilor. Singurul lor rol este să îți amintească de faptul că nu ești decât un grăunte, că timpul tău pe pământ este scurt și trecător și că aceste roci erau aici cu multe ere înainte să te naști tu și vor continua să rămână în picioare cu mult timp după ce tu vei fi devenit praf.

Pentru o secundă, simt și altceva în afară de teroare.

Simt ușurare.

Nu durează mult. Știu ce mă așteaptă.

— Acoperă-ți urmele. Dacă află, o să vină după tine. Ochii lui mă sfredeleau. Cu toții o vor face. Nu ai idee cât de puternici sunt. Înțelegi? Eu încuviințasem. Ascultă-mă cu atenție. Trebuie să fii pregătită să fugi. Dacă crezi pentru o secundă că te bănuiește, trebuie să dispari.

Telefonul. Rahat: încă am telefonul. Îl scot din geantă și-l arunc la pământ. Îl calc o dată, de două ori, până când carcasa de plastic se sparge. Pipăi cu degetele și caut cartela. Arunc resturile telefonului într-o parte și cartela, în alta. O privesc cum strălucește în lumina soarelui când aterizează în tufișuri.

Maggie

„O tânără originară din Maine este dată dispărută în urma prăbușirii unui avion. Allison Carpenter, de treizeci și unu de ani, a fost văzută ultima oară îmbarcându-se într-un avion de mici dimensiuni la aeroportul Midway din Chicago. Avionul a trimis un semnal SOS câteva ore mai târziu și se crede că s-a prăbușit undeva în munții Colorado Rockies. Salvatorii caută resturile epavei. Pilotul, despre care se crede că opera avionul sub o licență privată, nu a fost identificat. În continuare, doctorul Allan Phillips va veni să răspundă la întrebările dumneavoastră despre virusul care face ravagii în Bolivia și va răspunde la întrebarea pe care ne-o punem cu toții: va ajunge până aici?”

M-am întins și am oprit radioul. După atâția ani în care am văzut viețile oamenilor expuse la știri, tragediile lor transformate în spectacol și sport, îmi amintesc mila și ușurarea pe care le simțeam când știam că nu eram eu sau rudele mele… până acum.

Linda o să ajungă din clipă în clipă, mi-am zis. Îi auzeam motorul mașinii de la două sute de metri. O cumpărase cu ani în urmă de la o fostă reprezentantă a firmei de cosmetice Mary Kay. Jim o ura, de-abia aștepta să renunțe la ea ca să îi ia un Lincoln frumos, de bun-gust, ceva care să se potrivească soției șefului poliției. Dar Cadillac-ul roz, ca și Linda, era îndărătnic. Încă mergea, cu un motor și o transmisie atât de stricate, încât le puteai auzi din celălalt capăt al statului. Ușa de la intrare se deschise și ea apăru în cadrul ușii, cu părul blond încă ud după duș.

— Maggie.

Asta a fost. Am simțit cum mă fac bucăți. Urletul pe care îl ținusem adânc ascuns în mine a ieșit la iveală. Într-o secundă, Linda a ajuns lângă mine și m-a luat în brațe. Nu știu cât timp am

plâns, dar când m-am mai liniștit, am auzit un motor pornind afară și o mașină ieșind de pe alee.

Polițista se ținuse de cuvânt.

Am deschis ochii și Linda s-a lăsat în genunchi în fața mea.

— Ce ai nevoie să fac? mă întrebă ștergându-mi lacrimile cu dosul palmei.

— Nu știu, i-am răspuns. Nu știu. M-am uitat la ea. Unde e, Linda? Unde e? Nu vedeam decât cum Ally zăcea undeva printre bucăți contorsionate de metal. Mă întrebam dacă o să mi se facă rău.

— Șșșt. O vor găsi, o vor găsi. Am stat așa o vreme, Linda mângâindu-mi părul. În cele din urmă, am putut să respir din nou.

— Gata, spuse Linda. Am cumpărat medicamente care te vor ajuta să dormi și medicamente care să ușureze lucrurile când ești trează. Căută prin geanta uriașă și scoase două flacoane mari, portocalii, de pastile. Acestea sunt pentru noapte, spuse ea, scuturând una dintre sticle. Ambien, te adoarme imediat – și acestea sunt pentru zi. Se aplecă. Valium, șopti ea, de parcă cineva ar fi tras cu urechea, rămase de când a avut Jim discul deplasat.

Le-am luat fără să mă uit la ele și le-am pus pe bufetul din spatele meu, unde știam că vor rămâne neatinse. Nu mi-a plăcut niciodată să iau medicamente, nici măcar Advil pentru o durere de cap. Charles mă tachina în privința asta, întreba dacă nu mă convertisem la adventism de ziua a șaptea fără ca el să știe. Pur și simplu, nu îmi place senzația de a nu fi în deplin control asupra trupului meu.

— Ce altceva pot să fac pentru tine? Ai mâncat? Dacă vrei, am adus jumătate de pâine cu banane pe care am făcut-o mai devreme, sau aș putea să îți fac un sandvici?

Gândul la mâncare mi-a întors stomacul pe dos.

— Nu, i-am spus, dând din cap. Mulțumesc.

Îmi luă mâna în mâna ei.

— O să fac niște ceai. Se ridică și puse ibricul pe aragaz.

— Nu trebuie să rămâi, i-am zis. Sincer, sunt bine singură, chiar dacă nu mă crede nimeni. Brusc, m-am simțit stânjenită că mă văzuse plângând așa. Desigur, era cea mai bună prietenă a mea, dar nu conta. Nu-mi plăcea să mă vadă cineva plângând. Nici măcar Charles, când încă era aici.

— Ce tot spui? mormăi ea. De ce aș fi în altă parte și nu aici?

Ascultam cum făcea ceaiul și mă holbam la o crăpătură din perete. Când apăruse? Simțeam impulsul să mă ridic și să o repar fix acum, să mă duc la subsol și să iau ipsos și un șpaclu și s-o umplu. Ar fi bine să fac ceva productiv. Orice.

Linda mi-a pus o cană cu ceai în față și s-a așezat la masă, cu cana ei. Câteva minute am sorbit în liniște. Barney a sărit pe masă și mi-a atins obrazul cu nasul lui, iar eu i-am mângâiat blana lungă și portocalie. A rămas o clipă, torcând fericit, apoi a sărit jos adulmecând vasul gol de mâncare. M-am ridicat să-i reumplu castronul.

— Știai că în weekendul acesta călătorește? întrebă Linda.

Am clătinat din cap.

— Ce crezi că făcea în Chicago? Crezi că avea treabă acolo?

Am simțit cum îmi înțepenesc umerii.

— Nu știu.

— Și cu un avion privat. Nu știu mulți oameni care călătoresc cu avioane private. Poate era al unui client?

— Linda, te rog! Ți-am spus că nu știu. Clocoteam de furie.

— Îmi pare rău, spuse ea încet. Se uită în cana de ceai. Nu știu ce m-a apucat să te întreb atâtea. Sigur că nu vrei să vorbești despre asta acum.

Era adevărat, nu voiam să vorbesc despre asta, dar era mai mult decât atât. Nu știam răspunsurile

la niciuna dintre întrebările Lindei pentru că nu știam nimic despre viața lui Ally.

Ceea ce eu știam și Linda nu era că nu o mai văzusem și nici nu mai vorbisem cu fiica mea de peste doi ani.

Bărbatul stătea pe marginea stâncii și privea munții. Soarele de după-amiază era puternic și ridică o mână la ochi. Versantul muntelui era presărat cu bucăți de metal răsucite și aerul era greu de la mirosul de benzină. Văzu trupul ce zăcea în cabină, părând împăcat, dacă nu i-ar fi lipsit fața. Locul de lângă el era gol, centura de siguranță înfășurată pe scaun ca un șarpe.

Verifică zona, trase o fâșie de material de pe o creangă, lovi pământul cu călcâiul. Nu rămăseseră prea multe, dar pentru el era suficient cât să știe.

Scoase telefonul, formă numărul.

— Eu sunt. Am ajuns. E mort.

Se uită în spate. Un trup în avion. O geantă pe jos, deschisă, conținutul împrăștiat. O pereche de pantofi argintii cu toc, cu vârfurile orientate în sus ca niște turle. Nici urmă de ea.

— Sunt sigur.

— Nu, niciun semn.

— Da, domnule, așa voi face.

Aprinse o țigară, aruncă chibritul în rezervorul de combustibil spart. Fumul usturător îi umplu plămânii și începu să tușească.

O ultimă privire la epavă, care acum începea să fumege.

Era timpul să plece.

Allison

Merg toată ziua, fără oprire. Iarba se unește cu o întindere plată de piatră care îmi amintește de o fotografie cu suprafața lunii, stearpă și plină de cratere. Sunt urmărită de bâzâitul aprig al muștelor verzi, care se adună și mă ciupesc de fiecare dată când mă opresc să îmi șterg sudoarea de pe față cu marginea tricoului. Soarele arde necruțător. Îmi raționalizez apa în sorbituri mici, lăsând-o pe fiecare să mi se dizolve pe limbă. Scarpin ciupiturile de pe brațe până dă sângele. Rana de pe picior se lipește de țesătura de la pantaloni. Aerul este atât de încremenit, încât nu aud decât scârțâitul curelelor de piele ale genții care se mișcă pe umeri și zgomotul pașilor mei pe pietriș. Adrenalina curge prin mine în valuri, electrizându-mă într-o clipă și secătuindu-mă în următoarea. Merg. Merg. Merg.

Până când traversez peisajul lunar, soarele apune. Vreau cu disperare să alerg spre pădurea din fața mea, să folosesc ultimele rezerve de energie într-un impuls spre copaci, și umbră, și iluzia siguranței, dar mă forțez să mențin același ritm constant și greoi pe care l-am avut toată ziua. Nu am destulă mâncare sau apă pentru izbucniri bruște de energie. De-abia am destul pentru mersul greoi.

Iarba apare din nou în petice maronii-verzui la început și apoi din ce în ce mai bogată. În curând apar copacii, bestii uriașe care se arcuiesc deasupra mea și blochează ce a mai rămas din căldura soarelui. Acum, aerul pare proaspăt, viu și îl inspir.

Vederea mi se îngustează și se încețoșează. În cap îmi răsună un bâzâit slab și mă întreb dacă se aude și în lumea de afară, sau îl aud doar eu. Mă holbez la păsări și insecte și la câte un iepure care se furișează și încerc să găsesc indicii. *Îl auziți?* vreau să întreb, dar aici nu e nimeni care să asculte

întrebarea, darămite zumzetul. Iar dacă ar cădea un copac…

Îmi vine să leșin.

Genele lui. Fiecare fir gros, negru, curbat, membrana subțire a pleoapei sale pulsând în somn. Noaptea stăteam lângă el și mă minunam de genele acelea, lungi ca ale unui nou-născut și îndreptate spre cer. *Ce visezi?,* șopteam. *Mă visezi pe mine?* Întrebarea se rostogolea ritmică și constantă și mereu fără răspuns.

Mă visezi pe mine?

Mă împiedic de o creangă.

Nu-mi permit să îmi amintesc. Nu încă.

Mă afund în pădure, până când copacii mă înconjoară. Găsesc un petic curat de pământ și pun peste el prelata, întind pătura peste mine și adorm înainte să apună soarele de tot.

Nu visez. Vidul este un dar.

Maggie

Linda a plecat, în sfârșit, la ora cinei. Odată cu lăsarea întunericului, a început să privească pe fereastră nervoasă – nu-i plăcea să conducă noaptea, cataracta îi făcea probleme, așa că i-am spus să se ducă acasă.

Tăcerea care s-a așternut după ce a plecat a fost la început o binecuvântare, dar după câteva ore de bătăi ale ceasului și zgomotul lăbuțelor lui Barney pe podeaua de piatră am început să mă simt claustrofobă. Totul, absolut totul din casă îmi amintea de Ally. Aici își punea ghetele de fotbal murdare. Acela era colțul unde îi țineam pantofii de bebeluș. Aceea era cana pe care i-o dăduse lui Charles de Ziua Tatălui, nefolosită deja de doi ani. Iată dulapul de haine, și acolo era un fular pe care mi-l tricotase, stângaci, în primul ei an după facultate, când nu avea bani, dar era prea mândră ca să accepte ajutorul nostru. Acolo, dincolo de ușa din spate, era veranda de piatră unde își julise bărbia când avea patru ani și o ținusem în brațe, plângând, lipită de mine, cu sângele prelingându-mi-se printre degete când îi șopteam în părul castaniu: *Respiră. Respiră.* Era un copil foarte curajos și se oprise din plâns aproape imediat, dar tot am continuat să-i șoptesc. Și eu avusesem nevoie să mi se amintească asta.

În cele din urmă, a răsărit soarele.

Imediat ce am auzit pașii lui Jim pe alee, am știut ce venise să îmi spună. Ceva în ritmul lent, greoi al pașilor să-i pe cărămidă când înainta pe alee mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu.

Am deschis ușa.

— E moartă, nu?

Pentru un moment a părut uluit, iar apoi chipul i s-a îmbunat și a încuviințat, o singură dată.

Mă așteptam să fiu isterică, să mă prăbușesc la picioarele lui, să plâng și să urlu, dar eram

încremenită, de parcă pluteam deasupra propriului corp. M-am dat la o parte să-l las să treacă și l-am privit cum se duce în bucătărie.

Am rămas în pragul ușii.

— Unde e?

— Au găsit avionul la jumătatea distanței spre Electric Peak. Probabil că pilotul a apreciat greșit altitudinea, deși vor afla mai multe după ce găsesc cutia neagră.

Am simțit cum dădeam din cap, de parcă toate astea erau cel mai natural lucru din lume, de parcă mă așteptam la asta tot timpul, ceea ce bănuiesc că era adevărat.

De câte ori am condus-o la autobuzul de școală, sau la aeroport, sau am văzut-o plecând în mașini conduse de băieți pe care nu-i cunoșteam, mă gândeam că s-ar putea să n-o mai văd niciodată, că ne-ar putea fi luată, și acum așa s-a și întâmplat.

— Când pot s-o văd?

Jim își masă ceafa.

— S-ar putea să le ia ceva vreme să aranjeze totul. Va fi o investigație și cine știe cât timp durează aceste lucruri… Se muta de pe un picior pe altul și mi-am dat seama că era ceva ce nu îmi spusese.

— Jim, când îmi pot vedea fata. Deja nu-l mai întrebam.

M-a privit în ochi. Erau mici pe chipul său și cu margini roz.

— A fost un incendiu la locul prăbușirii… un fel de explozie la impact, cred. Nu erau multe… Clătină din cap. Locul accidentului a fost foarte afectat.

Îmi imaginam pământ ars și metal topit, păr pârlit și carne arzândă.

— Scuză-mă. Am alergat la baie și am vomitat cafeaua de dimineață. Lichidul negricios a stropit bolul de porțelan și acidul m-a ars pe gât. Fetița mea, fetița mea superbă. Mi-am adus aminte de fața ei de copil, zâmbetul ei larg ca luna și îmi

imaginam cum se dezintegrează în fața mea. Cum pot eu să trăiesc, iar singura mea fiică să fie moartă, spulberată pe vreun munte, în partea cealaltă a țării? Ce însemna faptul că nu murisem și eu, că inima mea nu se oprise în același timp cu a ei? Am scuipat în toaletă. Ce fel de mamă ar putea să mai trăiască atunci când copilul ei a murit? Mi-am lipit fruntea de marginea rece a vasului și m-am forțat să respir.

L-am găsit pe Jim holbându-se la mâinile sale.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să îți fi spus asta, spuse el, clătinând din cap. Nu era nevoie.

— Nu. Nu vreau să ascunzi nimic de mine. Vreau să știu totul despre ce s-a întâmplat. Fiecare amănunt. Fapte. Lucrul de care m-aș putea agăța, ca o geamandură în mijlocul oceanului. S-a aflat numele pilotului?

— Nu, încă îi caută rudele apropiate. Știi dacă se vedea cu cineva? Poate ar fi putut să fie un iubit?

— Nu mi-a zis nimic, am spus. Era oarecum adevărul.

A dat din cap.

— Știi dacă… nu știu cum să mă exprim. Știi dacă Allison avea ceva probleme?

— Ce fel de probleme?

— O, la naiba. Droguri, băutură, genul acesta de lucruri?

— Ally nu prea bea și nu cred că a luat vreodată droguri, dar… Am lăsat restul nespus. Nu îmi cunoșteam fiica. Nu o mai știam de ceva vreme. De ce întrebi?

— Niciun motiv, doar câteva chestii care apar în sistem. Oricum, se pare că au fost în trecut. Uită că am spus ceva.

Mi-am încrucișat brațele pe piept.

— Nu îmi ascunzi nimic, nu?

A clătinat din cap.

— Sigur că nu. Jim Quinn nu știuse niciodată să mintă convingător.

— Va fi ceva – a rămas ceva de-al ei? Care să-mi revină?

S-a uitat la mine, iar tristețea din ochii lui putea doborî pe oricine. Pentru o clipă, l-am urât. Nu voiam tristețea sau mila lui. Voiam doar faptele.

— Încă se caută pe acolo. Încearcă să identifice… Se opri. Cum am spus, o să fie o investigație, așa că s-ar putea să mai treacă puțin timp până vor publica ceva, dar mă voi asigura că vei primi orice se poate cât de repede posibil.

Orice. Fiica mea fusese redusă la un lucru. Mă întrebam ce ar face Jim dacă aș țipa chiar acum? Un geamăt prelung și tare.

Probabil ar trimite medicul să mă sedeze. Sau, mai probabil, ar trimite-o pe Linda cu punga ei de medicamente.

S-a uitat la mâini și a oftat.

— Vor o fotografie cu Allison.

— De ce? Parcă ai spus că aveau una cu ea la aeroport.

— Nu ei… presa. Tot primim apeluri de la posturi de televiziune care cer una și dacă nu le dăm noi una, vor ajunge să găsească una de pe internet sau ceva. Se opri. M-am gândit că ai vrea să fii tu cea care o alege.

Fotografia lui Allison. Fiica mea. Acolo, s-o vadă toată lumea. Mă gândeam la oameni care stăteau pe canapelele lor, comentând ce drăguță era, ce tânără, ce păcat. Compătimind-o. Pe mine. Mă înfuria. Dar știam că Jim avea dreptate.

— Bine, am spus încet. O să arunc o privire și o să văd ce găsesc.

„Bun”, m-am gândit. Da. Era o sarcină. O sarcină măruntă care putea fi realizată.

Am coborât treptele inegale de lemn, până la subsol, și am aprins lumina. Becul gol pâlpâia luminând intermitent pereții de beton. Mereu am vrut să-l modific, poate să pun o bibliotecă aici, sau să fac o sală de jocuri, dar Charles a insistat să îl folosească drept atelier. Acum, bancul de lucru

nefolosit zăcea în colț, alături de o grămadă de unelte vechi și, în mod inexplicabil, un costum complet de apicultor care atârna într-un un cui în perete. Charles era un bărbat care iubea hobby-urile. Mi-au înghețat picioarele pe podeaua de piatră. Bocancii de zăpadă și schiurile zăceau de-a valma cu stâlpii de cort și aragaze de voiaj. Peste tot erau cutii de carton, unele deschise, majoritatea nu. Mi-am croit drum printre ele până când am găsit ce căutam, o cutie mică pe care scria cu cariocă neagră „fotografii 2004-2016". După 2016 nu prea am avut motive de făcut poze.

Înapoi în bucătărie, am deschis cutia. Jim privea fără să zică nimic. Prima era o fotografie cu Charles și Allison zâmbind împreună în zăpadă. Am întors-o: 24/12/2011. Ajunul Crăciunului. Ne îndreptam spre mașină ca să mergem la colindele de la Christ the King, când Ally se oprise și se aruncase într-un morman de zăpadă pe peluza din față. La început am crezut că alunecase – nu mai era obișnuită cu zăpada –, dar apoi am văzut că făcea un înger de zăpadă. Înainte să-mi dau seama, și Charles era pe spate, mișcând brațele și picioarele precum ștergătoarele de parbriz. Când s-au ridicat, erau doi îngeri perfecți în zăpadă și le-am făcut o fotografie cu noul ei iPhone, râzând îmbrățișați. În ziua aceea a scos fotografia la imprimantă și a pus-o în brad ca să o vedem de dimineață. Anul acela a fost un Crăciun perfect.

Am pus fotografia deoparte și am scos altele. Trebuia să fiu tare, nu îmi permiteam să retrăiesc fiecare amintire. Am trecut prin pozele din croaziera în Bermude pe care o făcusem cu Charles când se pensionase, o drumeție cu cortul în White Mountains în care fusese cu câțiva prieteni de-ai lui, un weekend la Cape. Fotografii cu noi și Ally când ne-am dus s-o vizităm în California, ea bronzată și fericită, eu și Charles palizi și afectați de fusul orar, dar ușurați să vedem că o ducea atât de bine. Încă îmi aduceam aminte

de acel apartament, aflat la doar zece minute de plajă și plin cu prieteni de-ai ei, veseli și la fel de bronzați, stagiari sau urmând încă studii postuniversitare, îndrăgostindu-se și despărțindu-se. În ultima noastră noapte în San Diego, Charles și cu mine i-am scos la cină la restaurantul lor mexican preferat. Am stat la masă și am zâmbit în timp ce fetele s-au înfruptat din fajitas de parcă nu mai mâncaseră de câteva săptămâni. Charles a reușit să își ascundă tresărirea când a venit nota de plată și îmi amintesc cum în dimineața următoare m-am suit în avion atât de mândră de mica mea familie. Am pus deoparte o fotografie din excursia aceea, una în care Ally purta o rochie de bumbac albastru deschis, părul negru îi strălucea și zâmbea în soare. Am trecut la următoarele fotografii. Una de pe 4 Iulie 2015. Charles stătea pe mal și în spatele lui explodau artificii. În fotografie nu este cu fața la cameră, dar îi vedeam picioarele subțiri, ca niște bețe de chibrit ascunse de pantaloni și umerii lăsați în jos, învinși. Am dat-o la o parte.

M-am uitat la mâinile mele, întinse pe masa uzată de lemn. Articulațiile degetelor sunt umflate și dor. Mi-am întors verigheta încet, simțind cum trage pielea pe dedesubt. Nu am mai scos-o de atâta timp, nu-mi imaginez cum ar arăta degetul meu fără ea. Pielea de sub verighetă ar fi palidă și lucioasă și ar fi o urmă unde prinde inelul. Era prea mică pentru mine, așa fusese de ani de zile, dar modelul – lucrătură dantelată delicată, tăiată în aur – s-ar fi distrus dacă aș fi încercat să o lărgesc și, oricum, ar trebui să fie tăiată de pe deget, pentru că nu aș reuși să o scot. N-au decât să mi-o scoată înainte să îmi bage trupul în cuptor, dar niciun minut mai devreme.

Jim m-a luat de mână. Atingerea caldă m-a uimit. Cât timp trecuse de când cineva mă luase de mână?

Lui Charles nu au trebuit să-i taie inelul ca să-l dea jos. I-l scosesem eu de pe deget înainte să-l ia.

Aș fi vrut să fie îngropat cu el, dar alesese să fie incinerat și nu suportam ideea să se topească – era aur ieftin, eram săraci când ne-am căsătorit –, așa că i l-am scos de pe deget și l-am pus pe degetul meu mare și a rămas acolo până am ajuns acasă, unde l-am pus bine în cutia mea de bijuterii, lângă cerceii de opal pe care mi-i dăduse la a treizecea noastră aniversare, pe care îmi era mereu prea frică să îi port, să nu cumva să-i pierd. Trebuia să îi păstrez inelul în siguranță. Pentru cazul în care se va întoarce.

N-am putut să-i spun lui Ally de ce l-am păstrat. Știam ce ar fi spus dacă i-aș fi spus că, în adâncul inimii mele, credeam că tatăl ei se va întoarce la mine. Ea mi-ar fi spus că negarea e o parte naturală a procesului de doliu, dar că, în cele din urmă, e important să lași în urmă. Ally e foarte rațională. Seamănă cu mine în privința asta (lăsând la o parte absurditatea gândului despre soțul meu mort), deși sunt sigură că nu i-ar plăcea să recunoască asta. Mereu a vrut să fie ca tatăl ei, să viseze măreț, în loc să fie cu picioarele pe pământ ca mine.

Și cine ar putea-o învinovăți?

Cred că eu, puțin. Măcar atât pot să recunosc.

Am privit fotografia cu ea zâmbind în rochia ei albastră și m-a durut. Era o durere profundă, primară, aceeași pe care o aveam din ziua în care se născuse, ziua în care pornise pe propria ei traiectorie, departe de orbita mea, în lume, departe de mine.

I-am dat fotografia lui Jim.

— Uite, i-am spus. O pot folosi pe aceasta. Este de acum câțiva ani, dar nu se poate să se fi schimbat prea mult.

Jim o studie o clipă.

— Mereu a avut un zâmbet frumos.

Am privit poza.

— Îl are de la tatăl ei.

A pus fotografia în buzunarul de la cămașă și s-a ridicat de la masă.

— Știu că ai spus că vrei să fii singură și nu vreau să te presez, dar…

Am ridicat o mână să-l opresc.

— Spune-i Lindei să vină când poate.

Încuviință.

— Sunt sigur că o să vină imediat. Te sun imediat ce aflu mai multe, a spus el, îndreptându-se spre ușă. Și Maggie? Poate e bine să începi să filtrezi apelurile. Imediat ce se va da știrea, jurnaliștii vor începe să sune, dacă nu au început deja. Sunt niște vampiri.

Doar ideea de a vorbi cu un reporter despre Ally mi-a întors stomacul pe dos. Nu voiam să aibă parte de ea. O voiam pe toată numai pentru mine.

— Mulțumesc, Jim. Pentru tot.

— Aș vrea să pot să fac mai multe, spuse el, închizând ușa în urma lui și casa se scufundă din nou în tăcere.

Am stat la masa din bucătărie și mi-am permis să simt greutatea din piept. Era ca și când coastele îmi erau smulse, os cu os. Barney s-a frecat de gleznele mele, dar nu m-am putut apleca să-l mângâi. Nu puteam să fac nimic.

Auzeam ceasul. Mă întrebam dacă era posibil să îmi jupoi propria piele, să mă desprind din ea și să las în urmă oasele bătrâne și inima frântă.

M-am uitat la bufet și am văzut cele două flacoane de pastile aflate pe tocător. Am luat Valiumul – și am scos mai întâi o pastilă, apoi două. Le-am înghițit fără apă, simțind cum mă zgârie pe gât, iar apoi m-am așezat înapoi la masă și am așteptat să nu mai simt nimic.

Linda a sosit chiar când pastilele începuseră să-și facă efectul. A intrat fără să bată și imediat ce mi-a văzut privirea fixă, a încuviințat.

— Bravo ție. S-a așezat în fața mea și m-a luat de mână. Medicamentele își făcuseră treaba.

Aproape că nu simțeam nimic, doar în unele momente parcă apărea o durere ascuțită.

— Au aflat ceva? întrebă Linda în cele din urmă. Stătuse acolo tăcută timp de trei sferturi de oră, sigur cea mai îndelungată perioadă din viața ei în care a stat fără să vorbească.

Am clătinat din cap.

— O să fie o investigație. Îmi simțeam limba grea în gură.

— Ei, asta e bine, spuse ea. Cel puțin vei ști. Ceva vești despre pilot?

Am clătinat din nou din cap.

— Încă nimic. O dezamăgeam din nou pe Ally. Cu toții făceam asta. Existau răspunsuri, iar eu nu le puteam obține. Ally avea nevoie de informații și eu îmi începțoșasem intenționat mintea. Eram slabă.

— Jim a spus că încă așteaptă să îi găsească rudele, dar cu siguranță nu-i pot păstra numele secret. Mai devreme sau mai târziu, presa îl va afla, oricum.

Ca un făcut, telefonul începu să sune. Am rămas amândouă nemișcate și am ascultat robotul. Era încă vocea lui Charles: „Ați sunat la familia Carpenter, lăsați un mesaj după semnalul sonor. *Biiiip*” Știam că ar trebui să-l schimb, chiar Linda se oferise să o facă, știind cât de mult detestam sunetul propriei mele voci, dar nu puteam să-l șterg. N-am avut niciodată o cameră video, așa că asta era tot. O glumă pe un robot telefonic.

Se auzi o voce joasă și domoală.

— Bună ziua, doamnă Carpenter, sunt Leon Terzi, de la *Boston Herald,* condoleanțele mele. Aș vrea să vorbim despre fiica dumneavoastră dacă aveți un moment – pare să fi fost o fată foarte specială. Scriu un articol despre accident și sunt sigur că cititorii noștri ar vrea să afle despre Allison de la dumneavoastră. Mă puteți găsi la 617-555-4923.

Am ascultat cum închide telefonul.

— Ticălos, mormăi Linda, ridicându-se și pornind filtrul de cafea. Ce naiba fac? spuse, oprindu-l iar. Hai să bem ceva.

— Nu, mersi, i-am zis. Am privind-o cum pornește iar filtrul de cafea și scoate două căni din dulap. Eram încă amețită de la Valium, dar simțeam cum efectul începea să se disipeze. Greutatea mi se întoarse în mâini și picioare și camera nu se mai învârtea cu mine. De fapt, voiam să beau ceva și să iau încă una din acele pastiluțe albastre, dar telefonul mă readusese la realitate. Nu ar trebui să încerc să mă ascund de durere. Ar trebui s-o las să mă cuprindă.

Fiica mea este moartă.

Fiica mea este moartă.

Fiica mea este moartă.

— Ce tupeu pe omul acela să sune acasă, spuse Linda, așezându-se la loc la masă și sorbind din cafea. Simțeam gustul cremei de whisky pe care o pusese în loc de lapte. O să vorbesc cu Jim, să văd dacă nu se poate face ceva în privința asta.

— Pur și simplu, nu voi răspunde la telefon, am spus. N-aș fi răspuns oricum la telefon, dar asta îmi făcea alegerea mai ușoară.

— Să nu te uiți nici la știri. Nu ai nevoie să vezi reportajele. Îți aduc niște filme dacă vrei. Sau emisiunea aceea despre Jane Austen de pe PBS despre care ți-am povestit.

Am clătinat din cap.

— Nu e nevoie.

— Oricum, rămân cu tine în seara asta. Să-ți țin companie.

Am clătinat iar din cap. Biata Linda. Voia atât de tare să ajute, dar eu nu aveam nimic de oferit. Eram pe o insulă la care nu putea să ajungă. Nimeni nu putea.

— Chiar nu ar trebui să fii singură…

Am oftat. Nu avea de gând să renunțe.

— Știu că încerci să ajuți și te iubesc pentru asta, serios, dar aș prefera să fiu singură.

Am văzut cum se schimbă la față și am știut că i-am rănit sentimentele, dar nu mă puteam abține. Nu suportam ideea ca cineva – nici măcar ea – să stea în casa mea și să mă privească trecând prin asta. Nu aveam nevoie de martori. Eu eram destul.

Se ridică de la masă și începu să caute prin frigider.

— Măcar lasă-mă să îți fac ceva pentru cină înainte să plec, spuse ea. Nu pot să te las să mori de foame. Înghețată, îmi pare rău, șopti ea.

— Ai voie să pronunți cuvântul „mori", i-am spus, chiar dacă auzindu-l mă cuprinseseră fiorii. E în regulă.

— Nu, nu e în regulă, se agită ea. E orice, dar nu bine și aș vrea doar să… aș vrea să…

— Știu, i-am spus, ridicându-mă și îndreptându-mă spre ea. I-am pus mâna pe spate. Simțeam căldura emanată de ea.

— Îmi pare rău, șopti ea, ștergându-și lacrimile din colțurile ochilor. Nu eu sunt cea care trebuie să plângă, știu că eu trebuie să fiu cea puternică, doar că mă simt atât de… de…

— Nu trebuie să fii altceva decât ești de fapt, i-am spus, mângâind-o ușor pe spate. M-am simțit deodată foarte obosită și brațul greu mișcându-mi palma înainte și înapoi. Nu trebuie să te scuzi.

— Ba da, zise Linda, brusc. Cineva ar trebui să se scuze pentru asta, așa că de ce nu aș fi eu aceea? Nu meriți asta, Maggie. Charles nu a meritat ce a pățit și Ally nu a meritat ce i s-a întâmplat și în mod sigur tu nu meriți ce ți se întâmplă acum.

Îmi simțeam pleoapele grele și mă întrebam cum de trupul meu reușea să se mențină drept. Aveam senzația că talpa unei cizme mă apăsa în creștetul capului încet, dar ferm, strivindu-mă.

— Nimeni nu merită nimic, am spus în cele din urmă. Și adevărul spuselor a fost suficient să îmi facă genunchii să cedeze.

Allison

În lumina difuză a dimineții, chiar înainte să mă trezesc complet, simt mirosul dulceag și umed de pământ reavăn și cel iute, înțepător, de fum. Pentru o secundă, mi se pare că mă aflu în dormitorul copilăriei. Aud vocea mamei care mă strigă din capul scărilor, promițându-mi clătite și suc de portocale. Simt greutatea păturii, blana moale a câinelui de pluș cu care dormeam, moliciunea răcoroasă a feței de pernă pe obraz.

Deschid ochii. Peste noapte s-a lăsat ceața. Mă ridic și fiecare mușchi din trup protestează. Trag pătura pe umeri și tremur. Mă simt bătrână, ca și când trupul meu a îmbătrânit cu o sută de ani în câteva ore. Încerc să îmi aduc aminte cum era când nu simțeam durere, dar este imposibil. Noaptea a fost mai friguroasă decât mă așteptam și degetele de la mâini și de la picioare mă furnică pe măsură ce sângele circulă iar prin ele. Îmi simt capul greu, de parcă e plin cu nisip și în gură am un ușor gust metalic.

Sunt în viață.

Trebuie să găsesc apă înainte să plec mai departe. Nu mai am multă și nu am cum să urc un munte fără o rezervă decentă. Aceasta este prioritatea.

Din plămâni iese un râs aspru. *Să urc un munte.* Iisuse Hristoase!

Îmi dau jos colanții și inspectez tăietura de pe coapsă. Bandajul este negru de sânge închegat și marginile sunt murdare. Trebuie schimbat. Îl desprind încet, dar tot mă doare foarte rău. Tăietura arată urât pe dedesubt, pielea din jur este palidă și ușor umflată. Scot alcoolul sanitar și mă pregătesc sufletește. Jur că văd cum sângele bolborosește ușor când e atins de alcool, sau poate că așa gestionează creierul meu durerea. Pun un

bandaj proaspăt și încerc să nu mă gândesc când am făcut ultima oară un vaccin antitetanos.

Degetul a căpătat o culoare urâtă, movulie sub așchie, dar pare mai puțin umflat și dureros. Ar putea să se vindece sau ar putea să fie afectat nervul. Adaug asta la lucrurile la care nu mă gândesc.

Caut prin geantă și scot punga de alune. Brusc, mi se face extrem de foame, dar nu îmi permit să mănânc prea mult. Nu știu cât voi rătăci și trebuie ca puținul pe care îl am să îmi ajungă cât mai mult. Ronțăi marginea unei nuci de Brazilia și mă prefac că e un covrig.

Nu că în fosta mea viață îmi dădeam voie să mănânc covrig.

Fosta mea viață – asta a devenit deja, în nuanțe de sepia și presată între pagini, un loc unde carbohidrații erau dușmanii mei. Încerc să îmi aduc aminte cum stăteam pe asfalt, căldura fiind atât de intensă, încât îmi țiuiau urechile, sau în casa cu priveliște spre plajă, cu podele albe și finisaje de crom, dar nu simt nimic, doar frica bolnăvicioasă care începe să se strecoare înapoi. S-ar putea ca ei să fie deja acolo, căutându-mă.

Mișcă-te.

Este încă devreme, iar soarele este palid peste coroanele copacilor. Florile sălbatice sunt încă închise, se vede doar vârful petalelor printre frunze. Ieri mi s-a părut totul un vis – un coșmar visceral, îngrozitor – și azi mi se pare că e altul. Ametitor. Ireal.

În fața mea se oprește o veveriță dungată, cu obrajii umflându-i-se ritmic, apoi dispare într-o grămadă de frunze. Trec peste un trunchi de copac căzut, acoperit pe spate de mușchi gros, verde-albăstrui și presărat cu ciuperci. Aerul este mai proaspăt acum. Și apoi aud un susur firav. Apă.

Cu greu l-aș putea numi pârâu, mai mult un fir de apă, dar e suficient. Termin restul de apă de ieri, scufund sticlele goale în pârâu și aștept ca iodul

să-și facă efectul. Îmi scot adidașii, îmi dezlipesc șosetele și îmi înmoi picioarele în apă. Bătăturile proaspete mă ustură.

Frec rănile prin apă. Se vor întări, mă gândesc. Trebuie.

Mă stropesc cu apă pe față și pe gât, atentă să nu redeschid rețeaua de tăieturi fine și mă usuc ușor cu o bucată dintr-o bluză nouă. Mă uit în trecere la unghiile de la picioare, care încă au nuanța delicată de roz de la pedichiura recentă. Absurd, de fapt. Chiar hilar. Îmi pun o pereche de șosete noi și le limpezesc pe cele de ieri în pârâu, iar apoi le atârn la uscat pe spatele genții.

Pe la prânz ajung pe prima creastă. Pădurea este încă deasă și mi-e greu să-mi dau seama dacă mă îndrept în direcția bună, așa că atunci când ajung în luminiș și văd în sfârșit, îmi ia un minut să mă orientez. Se văd vârfurile copacilor din vale și dincolo de ele, prin V-ul adânc, se ridică vârful muntelui unde ne-am prăbușit.

De jur-împrejur se văd doar coroane unduitoare de copaci care se ridică spre vârfuri dure, zimțate. Muntele arată ca scos dintr-o vedere sau o reclamă la ciocolată fierbinte, blând și ireal de frumos. Cum ar putea o catastrofă să fie ascunsă atât de repede? Mă așteptam la o cicatrice în peisaj, un luminiș, dar este doar o suprafață netedă, ca un tablou cumpărat dintr-un mall de suburbie.

Și apoi văd. E rapid și la început mi se pare că îmi imaginez, dar apoi observ și altceva și știu că e real. Strălucirea luminii soarelui pe metal și apoi, slab, dar constant, un fir subțire de fum care șerpuiește printre copaci. Există. S-a întâmplat. Și acum avionul a luat foc. Focul înseamnă fum. Fumul atrage atenția.

Vin.

Simt cum mă cuprinde panica. Instinctul animalic revine.

La dracu' la dracu' la dracu'. Mișcă-te.

Hai, urcă, mai repede. Sus, sus, sus, nu te opri. Mergi mai departe. Nu te opri.

Trebuie să te miști.

În spatele fricii, simt cum se strecoară suferința. L-am pierdut pe bărbatul pe care îl iubeam. La un moment dat, va trebui să mă împac cu asta.

Nu încă.

Maggie

Toată noaptea am fost bântuită de vedenii. Chipul lui Ally contorsionat de groază. Ally strigând de durere. Ally plină de sânge și rănită. Ally în flăcări. Carnea lui Ally topindu-i-se de pe oase. A fost cel mai brutal reportaj din lume.

Am încercat din răsputeri să schimb banda, dar era blocată într-o buclă și eu odată cu ea. Asta era viața mea acum. Această casetă se va derula mereu în mintea mea. Ani de-acum încolo, chiar dacă voi reveni la o viață cât de cât normală, voi merge la cumpărături sau mă voi afla la doctor în sala de așteptare sau la telefon cu compania de gaze, voi vedea doar asta: Teroare. Durere. Sânge. Foc. Os. Ally.

M-am ridicat, am coborât la parter, am scos capacul flaconului cu tabletele de somn ale Lindei și am luat patru. M-am întors înapoi în dormitor, m-am suit în pat, l-am așteptat pe Barney să se așeze la loc pe picioarele mele, am stins luminile și am stat acolo întinsă, cu imaginile în gând, până când peste cap mi s-a lăsat gluga grea a uitării și m-am scufundat într-un somn profund și fără vise.

Când m-am trezit, mă simțeam de parcă stătusem zece runde în ring și pierdusem. Mă durea fiecare mușchi din trup. În ultimii ani, suferința fusese companionul meu fidel. Credeam că m-am obișnuit cu ea – de-a lungul timpului îmi amorțise încet simțurile –, dar asta era altceva. Era ca un pumn în stomac. Boala lui Charles și moartea lui lentă fuseseră un urcuș lung, greu, pe un deal neiertător. Acesta, pe de altă parte, era o agresiune.

Banda a început iar: teroare. Durere. Sânge. Foc. Os. Ally. Trupul mă durea sub greutatea suferinței, de parcă aș fi fost îmbrăcată în plumb.

M-am dat jos din pat și Barney, urcat pe perna mea, s-a uitat urât la mine. Șapte dimineața. Am

dormit zece ore. Va trebui să îi mulțumesc Lindei pentru pastile. Și să o rog să îmi mai aducă.

Gresia din bucătărie era rece. Era început de iulie, dar diminețile erau încă răcoroase și pe iarbă era rouă.

Becul robotului telefonic clipea. Am apăsat pe redare. Erau mesaje după mesaje de la Jennifer, și Chip, și Mark, și Sandra, de la mass-media din țară, toate informându-mă în legătură cu portretele sensibile ale lui Allison la care lucrau și cum aveau nevoie doar de câteva minute din timpul meu. Cât de sensibil era să suni o femeie al cărui unic copil tocmai murise într-un accident aviatic, n-aș putea să spun.

Am șters toate mesajele și m-am gândit să smulg firul telefonului din perete, dar o parte din mine – aceeași parte care, în final, scosese verigheta de pe degetul lui Charles – știa că trebuie să îl las în priză. Nu i-au găsit cadavrul. Totul ar putea încă să fie o greșeală îngrozitoare. Încă aș putea să primesc un telefon care să îndrepte totul.

În bucătărie mirosea urât, a ceva acru, fermentat și am intrat în cămară. Mi-am dat seama imediat de unde venea. Am ridicat prosopul de pe castronul de sticlă de pe raft și am văzut bucata de aluat părăsită acolo. Pe deasupra se formase o crustă subțire, pe care înflorise mucegai albastru-verzui. Când l-am văzut acolo, stricat și uitat, am izbucnit în plâns. Atâta risipă. Când am răsturnat castronul la gunoi, lacrimile îmi curgeau pe obraji. Aluatul a aterizat cu un bufnet resemnat.

Am văzut pe masă flaconul portocaliu cu pastile și l-am băgat în sertarul cu de toate. Ally avea nevoie de mine cu mintea limpede și ochii ageri.

Am auzit un ciocănit la ușa de la intrare și cineva a intrat în casă. Linda. A apărut în bucătărie câteva momente mai târziu, cu brațele pline cu sacoșe de la Shop-n-Save și un teanc de caserole.

— Veștile circulă repede, spuse ea, lăsând caserolele să cadă pe bufet.

Femeile din Owl's Creek credeau cu tărie în puterea vindecătoare a caserolelor. Nașteri, boli, tragedii, decese: sigur exista o caserolă care putea fi de ajutor.

Când a murit Charles, erau puse teancuri în pragul ușii cu bilețele atașate pe fiecare, identificând conținutul și cine îl pregătise. Tonul cu tăieței al lui Joan Dohety, surpriza de fasole verde a lui Sue Provencher, rulada cu carne a Dianei Beaulieu, cartofii dulci făcuți de Elaine McNulty, macaroanele cu maioneză făcute de Kathleen Sullivan, șunca și cartofii lui Holly Parker, pastele la cuptor făcute de Mary Bianchi, brânza cu chili de la Joy Chamberlain. Au zăcut săptămâni întregi în frigider, până când am avut, în sfârșit, puterea să le arunc la gunoi, să spăl vasele de sticlă și să le returnez proprietarelor de drept.

Am înțeles că aceste caserole veneau din îngrijorare sinceră și că erau o expresie de compătimire și atenție care era greu de pus în cuvinte. Dar locuisem în orașul acela toată viața și știam că mai era ceva – ceva mai puțin generos. Nu mă implicasem niciodată în frenezia preparării de caserole și probabil de aceea primeam atâtea: pentru ca toate acele femei să poată dovedi că sunt mai bune decât mine. Și să te ferească Dumnezeu să uiți să le înapoiezi vasele Pyrex.

— Am cumpărat câte ceva de la magazin, spuse Linda, arătând spre sacoșele de pe podea. Avea părul prins cu un clește în vârful capului și își adună cu degetele firele de păr rătăcite care pluteau în jurul feței. Poți să le arunci odată cu caserolele, dar nu am putut să vin cu mâna goală și, la un moment dat, va trebui să mănânci.

— Mulțumesc, i-am spus serios. Linda nu era una dintre femeile cu caserole. Făcea fapte bune tot timpul nu pentru că voia ceva în schimb, ci pentru că nu putea fi altfel decât amabilă. A băgat mâna într-o pungă și a scos o bucată de pâine, din care a început să mestece absentă. Părea obosită.

— Ai reușit să dormi?

Mă uitam cum pune caserolele în frigider.

— Am luat pastilele tale.

— Bravo. Vrei mai multe? Pot să sun medicul. Sunt sigură că poate să dea un telefon.

Am clătinat din cap.

— E în regulă.

Încuviință.

— Dacă te răzgândești, să-mi spui. Ai mai primit telefoane de la șacali?

— Am oprit soneria.

Scoase două cutii cu supă dintr-o pungă și le puse în cămară.

— Bravo ție.

— Ai văzut ceva? am întrebat. La știri?

— Am prins ceva la știrile de la ora șapte. Întinse mâna și prinse o șuviță la loc cu cleștele. Nu m-am uitat la tot. În mare parte vorbeau despre afurisitul ăsta de președinte al nostru, ca de obicei.

Am privit-o cu atenție. Linda nu era în stare să ascundă nimic.

— Ce e?

Mușcă încă o dată din pâine și o mestecă îndelung. Trăgea de timp.

— Linda. Te rog.

Înghiți cu greu.

— Jim mi-a arătat poza pe care i-ai dat-o, cu Allison în rochia albastră. Pentru ziariști.

Ally în lumina soarelui, în rochia albastră. Am dat din cap.

— Ei bine, el le-a dat-o, dar nu este poza pe care o folosesc.

Asta era viața mea? Nici măcar pozele cu ea nu mai erau ale mele.

— Ce poză au folosit?

— N-am mai văzut-o până acum, spuse ea. Jim zice că probabil au luat-o de pe internet sau ceva. Se opri, apoi se aplecă peste masă. Chestia e că, și știu că nu am mai văzut-o de doi ani, de-abia am recunoscut-o. Arată… altfel.

Am simțit cum mă trece un fior.

— Altfel, cum?

— Pur și simplu, nu ca Allison. În fotografie era blondă și slabă. Știu că mereu a fost minionă, dar arăta *minusculă.* Ținea regim?

— Nu știu, am murmurat.

— Ei bine, trebuie să fi ținut. Nu spun că nu arată grozav în fotografie, pentru că arată. Ca un star de cinema, sau ceva. Când a apărut prima oară, i-am spus lui Jim, nu se poate să fie Allison a noastră, nu? Arată așa de elegantă! Știu că lucrează pentru o revistă și așa mai departe și mereu se îmbrăca frumos, dar… Linda se uită la mine și tăcu. Îmi pare rău. N-ar trebui să pălăvrăgesc atâta.

Am privit-o în ochi. Era timpul să spun adevărul.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Ce este?

Am tras aer adânc în piept.

— N-am mai văzut-o pe Allison de când a murit Charles.

Se încruntă.

— Ce vrei să spui? Te-ai dus s-o vizitezi de Ziua Recunoștinței!

— M-am dus la sora mea, în Florida. Ally nu m-a invitat.

— Nu înțeleg. De ce ar face asta? De ce nu ai spus nimic? Puteai să vii la noi de Ziua Recunoștinței!

— N-am vrut să creez probleme. Eram jenată, desigur. Ce fel de mamă trebuie să fi fost, încât fiica mea să nu vrea să mă vadă? Mai ales după toate prin câte am trecut. Mai ales după ce s-au terminat toate.

— Durerea afectează în mod ciudat oamenii, spuse Linda, clătinând din cap. Oricare ar fi motivul, sunt sigură că n-a vrut să te alunge așa.

— Linda… Mi s-a făcut greață la gândul că urma să-i spun adevărul, dar trebuia s-o fac. Ajunsesem până aici și nu mai aveam loc de alte

minciuni. Când Charles era foarte bolnav, spre final, m-a rugat să… să îl ajut, dacă înțelegi ce vreau să spun. Chipul Lindei se albi. N-a mai vrut să sufere. Voia să se termine. Înțelegi ce vreau să spun?

Tresări, doar o secundă, apoi dădu din cap, cu ochii în lacrimi.

— O, Maggie, murmură ea.

M-am uitat în altă parte. Nu voiam să îi văd privirea acuzatoare.

— Nu i-am spus lui Ally despre asta pentru că nu am vrut s-o supăr. Voiam să dau totul afară, ca atunci când sugi otrava dintr-o mușcătură de șarpe. Știam că voia ca tatăl ei să trăiască pe cât de mult se putea și n-am crezut… Am ridicat din umeri. Nu știu ce am crezut. Nu i-am spus, dar a aflat oricum. Linda clătină din cap, ca și când încerca să alunge ce urma.

Am respirat profund.

— Medicul a lăsat morfina neîncuiată. Nu vorbisem cu el despre asta – nu voiam să aibă probleme sau, Doamne ferește, să își piardă licența, dar părea să știe ce plănuiam și oarecum ne-a ajutat. Credeam că Ally e încă la alergat. Nu voiam ca ea să vadă. Amândoi voiam să creadă că fusese natural. Nu știu de ce – acum mi se pare atât de prostesc, atât de crud din partea noastră că nu am lăsat-o să își ia adio –, dar a fost ca și cum eram împreună într-un fel de ceață și niciunul din noi nu vedea clar. L-am sărutat și apoi am acționat dozatorul și l-am ținut de mână până s-a stins. S-a întâmplat repede. Mai repede decât credea. Am întins mâna și i-am șters o lacrimă. Când m-am întors, am văzut-o stând în pragul ușii. Am privit peste umăr și încă vedeam, limpede ca și când se întâmpla chiar atunci. Mi-am dat seama după expresia de pe chipul ei că mă văzuse omorându-l.

Mă luă de mână, strâns.

— Uită-te la mine, Maggie.

Am ridicat privirea ezitând spre ea. Pe chipul ei nu citeam nimic în afară de iubire, grijă și bunătate. Am lăsat umerii în jos de ușurare. Era Linda – ar fi trebuit să fi știut. Ar fi trebuit să îi fi spus cu ani în urmă.

— Nu l-ai omorât, spuse ea încet. L-ai ajutat.

Brusc, m-am simțit ca și când nu-i eram loială lui Ally, ca și când căutam o consolare pe care nu o meritam. Mi-am retras mâna ca arsă.

— Ea nu a simțit lucrurile așa. În ochii ei, i-am ucis tatăl. Îmi imaginam privirea ei, un amestec de durere, și ură, și trădare. O privire pe care nicio mamă nu vrea s-o vadă pe chipul copilului său. N-a spus o vorbă, doar și-a luat lucrurile și a plecat. De aceea n-a venit la înmormântare – nu pentru că era prea supărată sau pentru că avea gripă sau ce naiba le-oi fi spus oamenilor atunci. Era pentru că știa că sunt responsabilă și nu suporta să stea lângă mine.

— Singurul responsabil pentru moartea lui Charles este nenorocitul de cancer care l-a mâncat de viu, spuse Linda. Ai făcut doar ce te-a rugat. Am văzut câtă durere a îndurat omul acela. Și Ally a văzut. Ceea ce ai făcut tu a fost un gest de omenie și sunt sigură că, adânc în sinea ei, știa asta.

Am ridicat din umeri.

— Tot ce știu este că ultima oară când am privit în ochii fiicei mele am văzut ură. Și acum nu-i voi mai vedea niciodată.

Am simțit din nou o durere sfâșietoare. Cum de eram încă vie? Cum de îmi mai bătea inima în piept când eu o simțeam atât de zdrobită?

— O, Maggie! Linda se apropie și se lăsă pe vine lângă scaunul meu. Îmi pare atât de rău! Dumnezeule, nici nu-mi pot imagina… Jim și Linda aveau trei băieți, și, după facultate, toți se mutaseră înapoi în Maine. Craig, fiul cel mai mare, cumpărase împreună cu soția lui o casă pe aceeași stradă cu ei. Ben, cel mijlociu, locuia în Portland,

la o oră distanță. În fiecare weekend aveau casa plină. De aceea nu îi spusesem până acum: știam că ar fi simțit durerea pierderii mele prea profund și nu voiam să treacă prin asta.

— Știa că o iubești, șopti ea. Și ea te-a iubit la rândul ei.

Eram recunoscătoare că o spusese, dar încordată. *M-a iubit. Am iubit-o.* Era la trecut. Acum, toată viața mea era în trecut.

— Maggie, a spus Linda, uitându-se la mine. Puțină odihnă?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Ne cunoșteam de atâta vreme. Am încuviințat.

Mă strânse de braț.

— O să plec, dar sună-mă când te trezești. Imediat ce te trezești.

Se ridică, adună cănile goale înșirate pe masă și le puse în chiuvetă.

— Lasă vasele alea așa, spuse și ieși pe ușă. Te iubesc.

Am auzit zgomotul motorului și mașina îndepărtându-se.

Ea plecase, iar eu eram singură.

Allison

Stop.

Respiră.

Urc de ore întregi. Am palmele zgâriate, genunchii însângerați, plămânii îmi urlă, iar spatele mă doare. Dar acum sunt în vârf. Acoperișul lumii, dacă lumea nu ar părea atât de departe.

Ținutul se întinde ca un covor zdrențuit. Coborârea este abruptă și periculoasă, dar văd conturul slab al unei poteci cum șerpuiește pe versantul muntelui. Dacă o iau pe acolo, va trebui să am grijă să nu ajung înapoi. Dacă nu, îmi vor crește șansele să cad într-o crevasă și să-mi sparg capul.

Albeața osului.

Atâtea feluri de a muri.

Planul este să Apuc Calea.

Iau o gură de apă, prima după multe ore, și mănânc jumătate de baton Luna. Muștele verzi roiesc, dar nu mă mai deranjez să le alung. Deja sunt acoperită de vânătăi dureroase și coji însângerate – mă gândesc că nu mai au de unde să mă ciupească. Mă înșel în privința asta, desigur. Nenorocitele ciupesc vânătăile și cojile.

Bâzâitul s-a întors, acum mai tare, insistent. Sunt deshidratată, dar nu îmi dau seama cât de mult. Tot ce știu este că nu îmi permit să leșin. Mai iau o gură de apă și bag sticla la loc în geantă. E suficient. Va trebui să fie. În picioare. E timpul să plec.

Pornesc pe potecă, ocolind pietrele ascuțite și înghesuite, coborând pe marginile abrupte, cu geanta care mi se lovește de spate la fiecare pas. Mișcarea devine aproape ritmică, mutarea lentă de pe piciorul stâng pe dreptul, respirația grea și constantă, bâzâitul insistent al muștelor care mă înconjoară.

Apoi, brusc și cu o claritate care îmi taie răsuflarea, vine. O amintire. Eu într-un costum de schi, cu brațele și picioarele mici, prea fierbinți sub țesătura moale, căciula de lână care îmi gâdila fruntea și tatăl meu îmbrăcat în pantaloni de catifea și cizme și vechea lui jachetă de schi, trăgându-mă pe un deal, pe o sanie roșie de plastic. Urcându-se pe sanie în spatele meu, împingând cu un gest brusc, copacii zburând pe lângă noi în timp ce coboram pe pârtia înghețată, el ținându-mă strâns și eu țipând, dar acel țipăt pe care îl scoți când ești în siguranță deplină într-o situație de groază.

Și apoi, prea curând, este înlocuit de altă imagine. El, cu pielea subțire, galbenă și fragilă, întins pe canapea, cu buzele crăpate și sângerânde, șoptind ceva repede, ce nu am înțeles. Mama aplecată deasupra lui, ținându-i ambele mâini într-ale ei, cu ochii umflați și vineți.

Încă îmi aduc aminte mânia pe care am simțit-o față de ea. Luni întregi după ce am văzut-o cum a deschis valva perfuziei cu morfină, am purtat ura în suflet, ca o flacără protejată în căușul palmelor. Ea l-a omorât. L-a luat de lângă mine. Nu m-a avertizat. Nici măcar nu mi-a dat ocazia să-mi iau rămas-bun.

Și apoi, ca și când m-aș fi trezit după o febră lungă, furia a cedat, înlocuită de valuri de durere și regret. Dar atunci a fost prea târziu.

Încerc să ascund amintirea în hăul în care sunt păstrate astfel de amintiri. Adânc și unde nu le pot vedea. Nu mă pot gândi la asta acum. Nu-mi permit să mă gândesc la nimic altceva decât că trebuie să rămân în viață.

Cobor pe un bolovan. Mă gândesc să cânt ceva. Sau să recit o poezie. Dar nu știu nicio poezie pe de rost și singurele cântece la care mă pot gândi sunt cele de Crăciun, iar cântecele de Crăciun îmi aduc aminte de tatăl meu, și de iarnă, și de noi când ne dădeam cu sania pe deal, și de imaginea

tatălui meu în sanie care mă duce cu gândul la picioarele lui atât de subțiri sub pătură, și de pielea lui ca ceara, și de felul în care m-am retras când mi-am dat seama că voia să mă atingă. O privisem pe mama care îi ținea ambele mâini și ceea ce simțisem cel mai mult fusese repulsie. Mă urăsc pentru asta. Printre alte lucruri.

Mă împiedic și cad și mă lovesc la umărul rănit.

— La dracu'! strig în gol. Mă uit înapoi să văd de ce m-am împiedicat. Un ciot de copac.

Fată proastă, neatentă.

Mă ustură palmele și umărul îmi pulsează, dar durerea îmi limpezește mintea.

Planul este Rămâi în Viață.

Mă ridic înapoi în picioare și pornesc pe cărare. Încet. Cu atenție. Mai sunt câteva ore până la asfințit, patru, cel mult. Trebuie să îmi fac tabăra înainte de întuneric. Un picior în fața celuilalt, atentă la fiecare pas.

Când ajung la potecă, iau o gură de apă drept recompensă, dar nu mai am multă, doar jumătate de sticlă, și căldura soarelui e necruțătoare chiar și când începe să se stingă pe cer. Bâzâitul din capul meu este acum un vuiet constant.

Grăbește-te.

Până când poteca devine plană, se întunecă. Ies de pe cărare și intru în pădure, lăsând copacii să mă înghită.

Într-un luminiș, îmi dau jos geanta, tresărind de durere, îmi trec degetele pe urmele lăsate de curele; pielea este sensibilă și însângerată. Trupul meu este o simfonie a durerii, fiecare parte din mine rezonează la o anumită octavă.

Cerul este ca o catifea bleumarin. A scăzut temperatura. Căldura de peste zi a fost înlocuită de un fior rece. Tremur și îmi scot puloverul din geantă, dar nu este destul: frigul îmi intră adânc în oase. Trebuie să fac un foc.

Adun lemn. Îl aduc în luminiș. Verific direcția vântului și unde sunt copacii. Fac focul exact cum

m-a învățat tata. O mână de iască. Coajă de copac pe deasupra și vreascuri.

Scot bricheta argintie și o aprind. Flacăra albastru pal pâlpâie când o apropii de acele de pin. Devin portocalii când se aprind. Aștept până când se răspândesc uniform printre vreascuri și apoi pun ușor mai multe crengi mai mari pe foc. Începe să trosnească și să scoată scântei.

Căldura focului încălzește metalul de la ceas, așa că îl pun în buzunarul cu fermoar de la geantă. Oricum, nu contează ce oră e. Încerc să ignor chiorăitul din stomac, uscăciunea gurii și groaza care mi s-a adunat în gât.

Mă uit cum flăcările cuprind crengile, transformându-le în cenușă. Aveam nouă ani când tatăl meu m-a învățat să fac focul. Lucra la primărie, dar fiecare minut liber pe care îl avea îl petrecea afară. Își petrecea iernile în drumeții prin zăpadă și verile cu cortul și escaladând, și imediat ce am putut să merg, m-a luat cu el.

În noaptea aceea, făcusem un foc în curtea din spate ca să ardem frunzele uscate pe care le adunasem cu o zi în urmă. Mă trimisese să aduc iască din copacii din apropiere de casa noastră și apoi mi-a arătat cum să potrivesc totul foarte bine, iar când a venit vremea să-l aprind, mi-a arătat două pietre: o bucată de cuarț și o piatră plată.

— Privește cu atenție, Allycat. E ca un truc de magie. Și a lovit pietrele până când – gata! O scânteie. Încearcă și tu, spusese, întinzându-mi cele două pietre și arătându-mi cum să le țin. Trebuie să lovești piatra exact aici, spusese, arătând spre centrul pietrei plate.

Am lovit piatra iar și iar, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Continuă. O să-ți iasă.

Am continuat. Nu s-a întâmplat nimic. Au început să mă doară brațele și mi s-au blocat degetele.

— E o prostie. De ce fac asta? îl întrebasem. Avem chibrituri în casă!

— Este important. Atât spusese. Pentru că o spusese el, am început să cred și eu că este important.

Am spart piatra plată. Mi-a găsit alta.

— Nu renunța. Ești rezistentă. Ai răbdare. Poți să faci asta.

Și apoi s-a întâmplat. O singură scânteie strălucitoare, portocalie și apoi, cu următoarea lovitură, o mică ploaie de scântei. A chiuit de bucurie.

— Fă-o din nou. De data asta, deasupra grămezii!

Am lovit din nou și una dintre scânteile portocalii a căzut pe acele de pin și tata a ținut palmele în jurul ei până când s-a aprins și apoi ne-am dat înapoi și am privit cum flacăra a crescut până când a atins grămada de bețe și rămurele și apoi, brusc, s-a transformat în foc. Făcusem un foc. Îmi aduc aminte cum și-a pus un braț în jurul meu și m-a tras aproape.

— Știam că poți s-o faci.

În clipa aceea, am crezut că pot să fac orice.

Dar apoi a murit și l-am trădat. Mi-am permis să devin inutilă, decorativă. Bună doar pentru un singur lucru.

Mă uit din nou spre foc. Frigul fusese alungat și încep din nou să-mi simt degetele de la mâini și la picioare. Scot punga cu alune și mănânc două alune și o nucă, una câte una, mestecând mult, până când se transformă într-o pastă. Apoi, pentru a sărbători faptul că am reușit să fac focul, mănânc jumătate de baton Luna. Mâncarea îmi trezește din nou senzația de foame.

Mai am două batoane și jumătate și jumătate de pungă de alune. Suficient pentru încă două zile, maximum. Va trebui să mă gândesc la ceva, deși Dumnezeu știe ce. Dar mai întâi, somn.

Aștern prelata și pătura. Îmi dau jos pantofii. Inspectez noile bășici. Una dintre unghiile de la picioare mă doare la atingere și văd nuanța neagră pe sub oja roz. O s-o pierd.

Mă întind și mă învelesc bine cu pătura. Focul trosnește. Simt mirosul tatălui meu în fum și simt ceva sub mușchii care dor, sub tăieturi și vânătăi și anxietatea profundă, de nezdruncinat din capul pieptului. Este o senzație ușoară de alinare.

Ești rezistentă. Poți să faci asta.

Este ultimul lucru la care mă gândesc pe măsură ce adorm sub un cer negru cu o lună vizibilă pe jumătate și o mare de stele minuscule, strălucitoare.

Maggie

Nu intenționasem să îi spun Lindei ce se întâmplase între mine și Ally, dar acum că o făcusem, aveam senzația că mi se ridicase o greutate de pe piept.

Ally se îndepărtase de mine de doi ani. În lunile de după moartea lui Charles, am încercat să îndrept lucrurile. Am sunat la ea acasă, am lăsat mesaje robotului și colegei ei de apartament, i-am trimis scrisori în care o imploram să vorbească cu mine, dar toate astea au rămas fără răspuns. Nu mă dorea în viața ei – fusese foarte clară și eu eram prea plină de suferință, vinovăție și regret ca să tot bat la o ușă zăvorâtă. Mi-am spus că era mai bine, că mă supuneam dorințelor ei, îi respectam decizia. Adevărul e că am fost slabă. Ar fi trebuit să continui să insist. Ar fi trebuit să apar la ușa ei și să refuz să plec până când vorbea cu mine. Era fiica mea și suferea. Ar fi trebuit să fac tot ce îmi stătea în puteri să îndrept lucrurile.

Acum era dusă pentru totdeauna. Era prea târziu să repar acea prăpastie, dar îi datoram să aflu ce i se întâmplase. Nu am luptat pentru ea atunci, dar aș putea să lupt pentru ea acum.

Trebuia să văd acea imagine.

Am așteptat știrile de la ora șase, ghemuită în vechiul fotoliu al lui Charlie. M-am întins când s-a derulat genericul de început.

O femeie roșcată într-un costum roșu strident stătea la un birou și zâmbea spre cameră.

— Principala știre din seara aceasta, o femeie din Bangor este acuzată că și-a atacat propriul fiu în ceea ce martorii descriu a fi un moment brutal de nebunie…

Am oprit sonorul și m-am lăsat pe spătarul fotoliului. Nu mă interesa să ascult despre nenorocirile altor oameni când le aveam pe ale mele suficient de mari.

Am pornit din nou sonorul când terminau un reportaj despre meciul Red Sox cu Orioles.

— Se pare că fanii Sox au, în sfârșit, motiv să zâmbească, s-a auzit crainicul sportiv cu mânecile suflecate.

Prezentatoarea roșcată îi făcu semn.

— Sigur că da, Jim, spuse ea, apoi se întoarse spre cameră și se încruntă. Investigatorii încă nu au găsit cauza prăbușirii unui avion în urma căruia a murit o femeie originară din Maine.

În stânga roșcatei apăru o fotografie. Părul ei *era* blond și *era* slabă. Prea slabă. Zâmbea peste umăr într-o rochie neagră cu spatele gol și i se vedeau toate vertebrele. Părul îi cădea pe spate în valuri caramel. Avea pomeții înalți, pielea îi strălucea și avea un zâmbet larg cu dinți orbitor de albi. Era frumoasă, răpitoare, dar nu semăna deloc cu fiica pe care o știam. Ally fusese mereu frumoasă, desigur, dar femeia aceasta arăta ca un star de cinema. Mi-a luat ceva timp să îmi recunosc fiica.

— Allison Carpenter, treizeci și unu de ani, era singura pasageră de la bordul avionului de mici dimensiuni care s-a prăbușit în mijlocul Colorado Rocky. Pilotul încă nu a fost identificat. Domnișoara Carpenter a crescut în Maine, dar locuia în San Diego, California. Autoritățile încă încearcă să stabilească cauza prăbușirii, dar momentan nu este o investigație criminalistică. Vom ști mai multe pe măsură ce se derulează cercetările.

Chipul prezentatoarei se schimbă din nou.

— Extragerea loteriei din seara aceasta este stabilită la un nivel record de 1,6 milioane de dolari. Ai biletul la tine, Brad?

— Sigur că da, Melanie…

Am oprit televizorul. Tăcerea s-a lăsat în jurul meu împreună cu praful care strălucea în rămășițele luminii. M-am gândit la fotografia cu Ally, la cât de strălucitoare era. Cum de își

permitea rochia aceea? Coafura aceea? Nu știam prea multe despre modă, dar știam că nu câștiga suficient pentru toate astea. Lucra ceva în publicitate pentru o revistă pentru femei proaspăt lansată, numită *Faces*. Ne arătase câteva atunci când o vizitasem. Era plină de femei frumoase de toate rasele, unele masive, altele slabe. Una cu o cicatrice pe toată fața. Niciuna dintre ele nu arăta ca femeia a cărei fotografie fusese arătată la știri.

— Suntem interesați de reprezentare, spusese Ally, încruntându-se. Revista este despre femei care sărbătoresc femeile, în toate felurile. Vrem să facem mai mult decât să fim un instrument pentru marile companii. Vrem să interogăm industria. Nici eu și nici Charles nu știam despre ce vorbea, dar știam prea bine câtă pasiune punea în cea ce făcea.

— Sună grozav, dragă, îi spusesem. Am luat revista și am citit-o în avion. Mi-a plăcut, dar nu știam cine ar cumpăra vreodată publicitate în ea. Dar poate că avusese succes. Deși sigur aș fi auzit de ea dacă ar fi devenit un succes și nu îmi amintesc să o fi văzut pe rafturile cu reviste de la Target.

Am intrat în bucătărie și am pornit vechiul iMac cu care o trimisesem pe Ally la facultate și pe care l-am moștenit noi când a avut destui bani să își cumpere un laptop subțire și argintiu. Se auzi ventilatorul și apăru ecranul de start. Majoritatea prietenelor mele nu înțelegeau cum funcționa internetul și doar cele mai descurcărețe aveau conturi de Facebook. Linda o convinsese într-un final pe nora ei să nu îi mai trimită linkuri la pozele lor de vacanță. În schimb, le trimitea la centrul de printare și o suna când putea să se ducă să ia fotografiile. Nu și eu. Douăzeci de ani la biroul de cercetare de la biblioteca colegiului Bowdoin m-au învățat să navighez pe internet. Computerul pe care îl țineam acasă era lent, dar funcționa suficient de bine, iar ecusonul meu de

pensionar îmi oferea acces oricând la tot ce aveam nevoie la biblioteca colegiului. Și totuși, având cunoștințele și echipamentul, nu căutasem numele lui Ally nici măcar o singură dată de când renunțasem să mai încerc să o contactez. Puținul pe care îl puteam face, crezusem, era să îi respect dorințele și să stau departe de viața ei. Proasta de mine.

Am început să îi scriu numele în căsuța de căutare, dar nu apăreau decât articole despre accident. Nici profil de Facebook, deși știu că avea unul la un moment dat, pentru că mi-l arătase cu câțiva ani în urmă când venise acasă în vacanța de Crăciun. Petrecusem câteva ore căutând vechi prieteni de-ai ei din liceu, să vedem care ce mai face.

— Jenny are trei copii, spusese, cu gura căscată. Îți vine să crezi? Dar nu am găsit nicio Allison Carpenter din San Diego și niciuna dintre fotografiile care îmi zâmbeau nu arăta ca ea, nici măcar versiunea ei de star de cinema.

Am încercat apoi să caut „revista Faces”, dar nici acum nu au apărut prea multe. Primul link era un articol din Wikipedia. După cum poate spune orice student bun, Wikipedia nu este o sursă de încredere, dar poate fi un bun punct de pornire. Articolul era scurt, detaliind obiectivul despre care ne spusese Ally. Existase un scandal în care fusese implicat un star pop al cărui nume l-am recunoscut vag, care spusese ceva urât despre modele.

Sub o poză cu primul număr, în partea dreaptă, era o listă de informații. Editor-șef: Agathe Silverman. Frecvență: lunară. Primul număr: septembrie 2009. Ultimul număr: ianuarie 2016.

Nu putea să fie corect. Ianuarie 2016 era cu patru luni înainte să moară Charles. O văzusem pe Ally în luna martie a acelui an și ea nu ne spusese nimic despre asta.

Fiica mea era un cifru. Trebuia să vorbesc cu cineva care știa ceva despre ea. Am deschis

sertarul în care țineam vechea mea agendă legată în pânză, plină de bucățele de hârtie, cărți de vizită și nume de oameni pe care nu îi mai văzusem de ani de zile și pe care probabil că nu-i voi mai vedea vreodată. Am început să caut în ea. Iată-l, numărul de telefon de la apartamentul lui Allison, cu scrisul butucănos al lui Charles. Nu-l mai formasem de peste doi ani.

Cum o chema pe colega ei de apartament? Sara? Tara. Tara. Am format numărul. Nu îmi plăcea faptul că trebuia să îi spun despre accident, dar aveam nevoie de răspunsuri.

— Alo? Vocea care răspunse era familiară, dar nu era a lui Ally. Mi s-a strâns inima. Trădătoarea care păstrase verigheta lui Charles și ținuse telefonul conectat, cea care șoptea: *Dacă totul este o greșeală? Dacă este acolo, dacă a fost acolo în tot acest timp? Dacă se plimbă prin apartamentul ei în trening și e teafără și nevătămată?*

— Tara, tu ești?

— La telefon.

— Tara, sunt Maggie Carpenter, mama lui Ally.

Se auzi un suspin.

— Doamnă Carpenter! O, Dumnezeule. Îmi pare atât de rău. Tocmai am auzit la știri și nu mi-a venit să cred… Mi-o imaginam pe Tara la celălalt capăt al firului, cu părul ei blond prins într-o coadă de cal, cu umerii tremurând. O întâlnisem doar o dată, atunci când am fost la San Diego, dar era o fată plăcută, genul pe care vrei să o iei în brațe și s-o scoți la un sandvici sau la o înghețată.

— Știu, draga mea. Nici mie.

— E așa de șocant. Adică, nu am mai văzut-o pe Allison de ceva vreme, dar ideea că nu mai este…

— Era plecată de acasă de multă vreme? Era într-o călătorie de afaceri?

Am ascultat-o cum scâncea la telefon.

— Eu… O călătorie de afaceri? Nu știu. Se poate.

— Crezi că e ceva în camera ei care ne-ar putea da vreun indiciu? Și-a luat multe haine cu ea, sau doar câteva?

Urmă o pauză lungă.

— Doamnă Carpenter, știți că Allison nu mai locuiește aici, nu?

Mi s-a pus un nod în gât.

— A! Înțeleg. Când s-a mutat?

— Acum vreun an și jumătate.

— Un an și jumătate. Procesam informația. Unde a plecat? Ai adresa?

— Nu. Eu… nu știu, spuse ea. Când s-a mutat, nu prea mai vorbeam așa de mult. Începu să plângă.

— E în regulă, draga mea, i-am spus încet.

Ally se mutase fără să îmi spună. Timp de peste un an, nu știusem unde locuia fiica mea. Dacă aș fi avut nevoie să iau legătura cu ea, nu aș fi putut. Se îndepărtase de mine complet, total.

— Aproape toate lucrurile ei sunt încă aici, a luat doar o valiză… și tot văd pătura pe care am ales-o împreună, și masa de televizor, și vasele, și… Acum plângea tare și cuvintele îi ieșeau sacadat.

— Respiră adânc, draga mea. Știi unde lucra? Am încercat să caut revista la care era înainte, dar…

— Nu mai lucra acolo de multă vreme, a spus Tara încet.

— S-a angajat la altă revistă? Ceva care ar fi implicat călătoriile? Încă nu suntem siguri de ce era în avionul acela, știi, și m-am gândit că ar putea avea legătură cu munca ei.

Urmă o pauză la capătul celălalt al liniei.

— Am auzit că ajunsese chelneriță de cocktailuri într-un local din centru.

— O chelneriță de cocktailuri? Încercam să mi-o imaginez pe Ally, frumoasă, geniala Ally, cu diploma ei de facultate și teancurile ei de cărți,

ținând una dintre acele tăvi pline cu pahare cu umbreluțe. N-a găsit altceva?

— A încercat, dar nu era nimic… mereu aplica la slujbe când încă locuia aici, dar bănuiesc că nu a găsit nimic.

Gândurile mi se învălmășeau în cap în timp ce încercam să procesez aceste informații noi. Trebuia să aflu mai multe.

— Tara, îți aduci aminte numele barului la care lucra?

— Cred că era un loc numit Sapphire's, în Gaslamp Quarter. Începu iar să plângă. Îmi imaginam umerii ei mici și slabi scuturându-se de plâns și mi se frânse inima. Îmi e dor de ea, șopti ea. Chiar îmi este dor de ea.

— Știu. Tuturor ne este, i-am spus. Nu am mai putut să întreb nimic. Deja o forțasem prea mult. I-am spus să aibă grijă de ea și am închis.

Am încercat să conectez această nouă versiune a lui Allison cu cea pe care o țineam minte. Când era mică, era plină de visuri, mereu cu o carte în brațe sau scriind în caiet, iar pe pereți avea lipite fotografii cu Londra și Paris. Charles și cu mine făceam mereu schimburi de priviri când spunea ceva isteț și clătinam din cap minunându-ne de această persoană incredibilă pe care o creasem. Urma să facă orice și-ar fi dorit pe lume și iată că ajunsese o chelneriță de cocktail. Nu puteam să corelez cele două aspecte. Fiind mama unui copil adult, părea o experiență îngemănată, simultan iubind din tot sufletul persoana care devenise și jelind după ce nu devenise.

Acum era prea târziu și nu aveam să cunosc femeia care devenise. Mereu fusese blocată în timp, ceea ce cunoșteam disipându-se cu fiecare lucru pe care îl aflam.

Și totuși, trebuia să încerc.

Allison

Mă trezesc și aud în depărtare un vâjâit mecanic. Un avion, poate, sau un elicopter. Mă ridic iute și ascult, pe măsură ce zgomotul se îndepărtează, înlocuit de zgomotele pădurii. Lumina pătrunde printre copaci în fragmente și mă uit la ea, înainte ca bubuitul din cap să înceapă iar. Acum mai tare, ca o tobă insistentă.

Mă ridic cu greu în coate și mă lupt cu leșinul. Umărul îmi zvâcnește.

Verific sticla cu apă. Au mai rămas doar câteva înghițituri. Le beau cu lăcomie înainte să mă pot opri. Trebuie să găsesc repede apă, acesta este primul lucru. Îmi amintesc de potecă. Trebuie doar să găsesc drumul înapoi spre potecă.

•

Nu era ca și cum n-aș fi încercat. Am aplicat la fiecare post liber la reviste, iar apoi la fiecare post administrativ de birou și apoi la orice post. M-am înscris la agențiile de muncă temporară și m-am întâlnit cu recrutorii, care se uitau pe CV-ul meu, se încruntau și promiteau că vom ține legătura, dar nu o făceau niciodată. Când sunau, îmi spuneau că eram supracalificată, că angajatorii voiau pe cineva care de-abia terminase facultatea care să le răspundă la telefoane, cineva care nu cerea prea multe de la ei. Le-am spus că nu căutam nimic mai mult decât un salariu, dar nu conta – locurile de muncă tot nu apăreau.

Au trecut șase luni. Șase luni în strălucirea neobosită a soarelui, eșuată pe canapea în apartamentul sărăcăcios pe care nu mi-l mai puteam permite, privind emisiuni la televizor și căutând anunțuri de angajare, străbătută de valuri neîncetate de durere. Puținii bani pe care reușisem să îi economisesc s-au dus încet, până când a trebuit să aleg între chirie și mașină. Era California, așa că am ales mașina.

Tara mi-a plătit o vreme chiria, dar știam că era prea mult pentru ea și când mi-a spus în cele din urmă că va trebui să caute o nouă colegă de apartament, am mințit și i-am spus că aveam un alt loc pregătit. A spus că puteam să dorm pe canapea, dar făcuse deja prea mult pentru mine – nu voiam să își mai facă griji în ceea ce mă privea. Am sunat o veche prietenă și am întrebat-o dacă puteam să stau la ea câteva zile. Câteva zile s-au transformat într-o săptămână, apoi două, până când n-am mai putut-o privi în ochi și am sunat altă veche prietenă și apoi alta. Am stat în camere de oaspeți și pe canapele din tot orașul până când am rămas fără vechi prietene și fără bunăvoință.

Și apoi m-am mutat în mașină.

Știam că mama m-ar fi ajutat dacă aș fi rugat-o. În toate nopțile petrecute pe canapele denivelate și înghesuită pe bancheta din spate și în zilele petrecute mâncând tăieței ramen și ouă fierte și pierzând vremea înainte de apus, știam că puteam să rezolv totul cu un singur telefon acasă. Dar nu mă simțeam în stare să fac asta. Furia pe care o simțisem față de ea începuse să cedeze, deși încă o găseam, dacă aș fi căutat suficient de mult, ca pe o vânătaie care aproape se vindecase. Fusese înlocuită de ceva alunecos și mai greu de definit. Trădare, da, că mă îndepărtase așa, dar și rușine față de cum reacționasem. Ratasem înmormântarea tatălui meu. O abandonasem în cel mai greu moment. Și acum eram un copil răsfățat, ratat, care nu putea nici măcar să găsească un loc de muncă. O risipă de spațiu. Un eșec.

Nu. Nu puteam s-o sun, nu încă. Trebuia să fac asta singură.

•

Mă ridic în picioare și încep să strâng tabăra. Iarba de sub prelată este călcată și acolo unde am stat a rămas forma corpului în pământul moale. Aranjez pământul cu vârful adidasului, apoi arunc

câteva crengi peste cenușa rămasă. Nu vreau să las urme.

Copacii par să fi crescut peste noapte. Mă uit la coroanele lor și întinderea de verde se înalță până la cer. Verific trunchiurile în căutarea bucății de pânză pe care am lăsat-o ca să marchez poteca. Era la doar câțiva pași spre stânga față de tabără. Sau oare era la dreapta? Mă învârt într-un semicerc lent, iar crenguțele se rup sub pașii mei. Totul pare la fel și nimic nu pare familiar. Când m-am instalat era asfințit, prea întuneric să văd detaliile și, oricum, nu m-am uitat.

Fată proastă, neatentă.

Ridic privirea spre cer. Coronamentul este prea gros ca să îmi dau seama unde e soarele. Nu-mi dau seama în ce parte este estul sau vestul sau cât e ceasul – deasupra și dedesubt și peste tot în jurul meu, copacii mă privesc muți. În briză se simte miros de albăstrele. Încep să mă încordez.

Gândește. Ce ar face tata?

Dar nu este aici să îmi spună. Trebuie să ghicesc.

La dreapta. O voi lua la dreapta.

Nu. Stânga.

Pornesc cu hotărâre, greutatea genții îmi este familiară și mă alină când îmi atinge rănile. Păsările tac când mă apropii, dar le aud cum se strigă una pe alta, strigăte iscate de iubire, sau singurătate, sau frică.

— Auzi asta? îmi șoptea tata când eram departe în pădurea de lângă casă. Încremeneam pe loc și ciuleam urechile – chiar le ciuleam, încă simt încordarea – până când auzeam un sunet metalic ce venea de sus, ca și când cineva lovea încet, dar repede la ușa unei pivnițe. Cuc cu cioc galben, spusese, încuviințând înțelept. Haide, vine furtuna în curând.

— De unde știi? îl întrebasem în timp ce ne adunam lucrurile și ne grăbeam înapoi spre casă.

— Cucii, spusese, lovind cu un deget pe o parte a nasului. Ei ne spun.

Când am ajuns la ușa din spate, începuseră deja să cadă primii stropi grei de ploaie.

Acum îmi ciulesc urechile, dar nu pot descifra cântecele. Nu am avut niciodată acest dar, nu ca tata. Trata pădurile din Maine ca pe o veche iubită.

— E o frumusețe, nu-i așa? întreba, ținând o bucată argintie de mică sau arătând spre un petic cu bergamote. Mă uitam cât de atent puteam la orice îmi arăta, dorind să mi se devoaleze misterul pe care tata deja îl cunoștea, dar mie mi se părea mereu doar o simplă piatră, sau o grămadă de ierburi dezordonate. În cele din urmă, mi se făcea frig și-mi clănțăneau dinții în gură, așa că ne îndreptam înapoi spre casă, urmărită de un sentiment sâcâitor că îl dezamăgisem.

Iar apoi am lăsat în urmă pietrele, ierburile și clănțănitul dinților, în favoarea razelor constante ale soarelui californian.

— Nu e puțin ciudat să nu ai anotimpuri? întrebaseră părinții mei când veniseră în vizită pentru prima oară, având încă în haine mirosul închis de avion.

— Nu, spusesem, mai dur decât intenționasem și îi văzusem cum se retrăseseră puțin în ei. Păreau atât de mici acolo, sub cerul mare și albastru. A fost pentru prima oară când mi-am dat seama că îmbătrâneau și că aveau să devină și mai bătrâni.

Mi se prinde piciorul de o rădăcină și mă împiedic. Nu este destul soare cât să facă umbră, așa că mă aplec să văd unde pun picioarele. Poate că am luat-o în direcția greșită. Stânga în loc de dreapta. Mă întorc, fac câțiva pași înapoi. Mă opresc. Mă întorc iar. Crengile se adună în jurul meu, joase și împletite. Aici nu mai sunt albăstrele, doar un pământ negru și un covor de frunze căzute și zumzetul insectelor invizibile.

Poteca. Ce s-a întâmplat cu poteca?

Mă întorc iar, încerc să îmi reconstitui pașii. Cicatricea adâncă de pe acest trunchi de arbore. Creanga ruptă care atârnă într-un unghi ciudat. Sunt familiare? Le-am mai văzut înainte? Ciotul gros de arbore plin de șiruri de furnici-tâmplar ocupate – sigur aș fi observat asta.

Mă cuprinde panica și simt cum mă sugrumă.

M-am pierdut.

Maggie

Telefonul m-a băgat în sperieți. Două zile cu soneria oprită și am uitat ce gălăgie făcea. Aseară, înainte să plece, Linda m-a pus să promit că îl voi porni la loc, în caz că avea nevoie să dea de mine. A încercat să mă facă să iau telefonul ei mobil, dar i l-am pus înapoi în brațe. Uram lucrurile astea, nu avusesem niciodată unul și nu aveam de gând să încep acum. Nu-mi plăcea ideea ca oamenii să poată da de mine oricând doreau. Mi se părea că-mi invadau spațiul personal.

Am ridicat receptorul încet, ca pe o grenadă.

— Alo?

— Maggie? Jim la telefon. Am niște vești.

Inima începu să-mi bată cu putere.

— Ce este? I-au găsit cadavrul?

— Încă nu. Își drese glasul. Au primit raportul inițial de la investigatori. Se pare că nu există dovezi că ar fi cedat motorul, așa cum s-a crezut inițial.

— Atunci ce a fost?

A urmat o pauză lungă.

— Se pare că prăbușirea a avut loc din cauza unei erori de pilotaj.

— Eroare de pilotaj?

— Încă se cercetează, dar asta se crede.

— A fost vina pilotului? A făcut ceva care a dus la prăbușirea avionului?

— Ceea ce îți spun acum este că nu s-a găsit nicio defecțiune mecanică la avion. Poate că nu și-a calibrat corect altitudinea. Poate că nu și-a dat seama cât de înalți sunt acei munți. Poate a avut o urgență medicală. Pur și simplu, nu știm.

— Acum se știe numele? Numele pilotului?

Se auzi un foșnet de hârtie. Jim își drese glasul.

— Se numea Ben Gardner. Treizeci și patru de ani, originar din San Diego. Era proprietarul și pilotul.

I-am scris numele pe o bucată de hârtie și l-am subliniat de două ori.

— Cum adică, proprietarul și pilotul?

— Și-a obținut permisul de pilot cu doi ani în urmă și, la puțină vreme după aceea, și-a cumpărat propriul avion. A urmat o pauză pe fir. L-am căutat, și modelul cu care zbura valora jumătate de milion de dolari.

Mi s-a tăiat respirația.

— Jumătate de milion de dolari?

— Se pare că tipul era un personaj important din industria medicamentelor. Conducea o companie de medicamente care valora o avere, mormăi Jim.

M-am gândit la fotografia lui Ally.

— Aveau… o relație?

— Speram ca tu să ne poți spune asta.

Am ezitat. Lăudată fie Linda pentru că își ținuse gura, deși în cazul acesta mi-aș fi dorit să nu fiu eu cea care îi spune lui Jim. Am tras aer adânc în piept.

— Ally și cu mine nu țineam legătura.

Tăcere.

— Nu mi-am dat seama. Îmi pare rău să aud asta, Maggie.

— E în regulă. Nu era, dar nu aveam ce altceva să spun. Poți vorbi cu cineva care îl cunoștea? Poate părinții lui, sau un prieten… M-am oprit. Poate că ne-ar putea spune de unde o cunoștea pe Ally.

— Lucrăm la asta, spuse. Chiar acum, cineva încearcă să dea de cea mai apropiată rudă – ar trebui să știm mai multe după aceea.

— Îmi mai poți spune ceva despre el?

Din nou foșnet de hârtie.

— Nu prea multe. Am căutat repede înainte să te sun și nu găsesc nimic despre el în sistem. Nu are dosar la poliție sau ceva de genul acesta.

Am simțit un fior de ușurare. Cel puțin nu se încurcase cu vreun criminal. Un gând mi-a trecut prin minte.

— Ai o fotografie cu el pe care aș putea-o vedea?

Din nou, liniște.

— Nu știu dacă e regulamentar. Eu… Ești sigură că vrei să-l vezi?

— Jim.

— Bine. O trimit pe Shannon cu fotografia.

— Cine e Shannon?

— Ofițerul Draper. Ai cunoscut-o acum două zile, mai ții minte? O fată mărunțică?

Femeia minionă care îmi căutase prin dulapuri.

— A, ea. Mă văzuse slabă. Nu mai voiam s-o revăd.

Jim a sesizat iritarea din tonul meu.

— Doar o să lase poza și o să plece.

Am oftat.

— Bine. Trimite-o.

— O să vină imediat după prânz.

— Bine, atunci. Mulțumesc, Jim. Apreciez mult.

Jim și-a dres glasul.

— Maggie. Mai e ceva.

Am strâns receptorul cu putere.

— Ce este?

L-am auzit cum trage aer adânc în piept.

— Au declarat-o presupus moartă, spuse încet. La legist.

Mi s-a strâns stomacul.

— Dar nu au găsit-o, am spus. Cum pot s-o declare în vreun fel dacă n-au găsit-o?

Oftă.

— Au apreciat asta după dovezile de la locul prăbușirii. Se crede că nimeni nu ar fi putut supraviețui accidentului.

— Nu înțeleg. Mi se părea neglijent și nesăbuit. Cum puteau să îmi declare fiica moartă fără nicio dovadă? Poate că nici nu s-a aflat la bordul acelui nenorocit de avion? N-aveau cum să știe sigur până nu o găseau.

— Au găsit un colier la locul prăbușirii, spuse Jim, ca și când îmi citea gândurile. Au trimis o

fotografie cu el… Vrei să arunci o privire, să vezi dacă îl recunoști?

Mi-am dat seama imediat ce era și am trecut prin agonie și extaz.

— E un medalion de aur cu Sfântul Cristofor. Jim tăcea. Nu-i așa?

Charles i-l dăduse cu o săptămână înainte să moară.

— Sfântul patron al călătorilor și al copiilor, șoptise el când i-l prinsese la gât. Ally și cu mine tăcuserăm un schimb de priviri. Charles nu fusese niciodată un om religios. Păruse să ne citească gândurile.

— Orice promite să îmi protejeze fetița merită o șansă, spusese el și, văzându-mi privirea, zâmbise trist. Încă îmi amintesc inscripția de pe spate. *Dumnezeu să-l apere pe călător, în aer, pe uscat sau pe mare, să-l țină în siguranță și să-l ghideze, oriunde ar fi.*

Ally întinsese mâna după medalion și se aplecase să îl sărute pe Charles pe creștet și l-am văzut cum închide ochii, inspirându-i mirosul. Mi-am dat seama atunci că își lua adio de la ea.

După tot acest timp, după tot ce s-a întâmplat, ea încă purta medalionul. Asta trebuia să însemne ceva.

— Unde era?

— L-au găsit în niște tufișuri aproape de locul prăbușirii. Avea vocea ciudată, ca și când înghițise ceva care îi rămăsese în gât. Probabil s-a desprins la impact și a zburat…

Pentru un minut, am tăcut. Faptul că i-au găsit colierul însemna că se aflase la bordul avionului. Acum eram sigură de asta, trebuia să accept asta. Dar faptul că îi găsiseră colierul, dar nu cadavrul… ceva nu se lega.

— Aș vrea să îl primesc dacă se poate, odată ce termină cu el.

— Voi cere legistului să îl trimită imediat ce nu îi mai trebuie.

Bun. Atunci voi avea ceva de-al ei, ceva ce puteam să văd și să ating. Eram sigură că mă putea ajuta cumva, ca un talisman.

— Au mai găsit și altceva de-al ei la locul accidentului? Haine. O eșarfă. Ceva ce puteam să țin în brațe. Ceva ce încă ar fi putut să aibă mirosul ei.

— Lucrurile au cam ars. Nu au rămas multe… Altă pauză pe fir. Auzeam respirația constantă a lui Jim. Îmi pare rău, Maggie.

— Știu, Jim. Mulțumesc. Colierul, totuși. Cel puțin voi avea colierul.

Am închis telefonul și m-am uitat pe fereastră. Era o zi însorită și căldura începea să dogorească. Ar trebui să las să intre niște aer. Am stat închisă aici zile întregi. Dar ideea aerului proaspăt, mirosul de iarbă tăiată într-o zi fierbinte de vară mi se părea un afront. Jalea nu ar trebui să se amestece cu razele soarelui.

M-am gândit la ce îmi spusese Jim despre pilotul avionului. Ce căuta Ally în avionul privat al unui bărbat bogat? Am încercat să-mi imaginez cam câți bani ar trebui să ai ca să îți permiți așa ceva, dar nu am reușit. Cea mai bogată persoană din Owl's Creek era o cardioloagă care lucra la spitalul Penobscot Valley. Ea și soțul ei locuiau într-o vilă de cărămidă roșie pe Hillcrest și dețineau două Range Rovere cu plăcuțe de înmatriculare personalizate și asortate. Dorind să iasă în evidență, Linda claxona când unul dintre ei trecea prin zonă. Dar să aibă propriul avion? Nu știam cum să înțeleg o asemenea lume. Era încă o dovadă că nu îmi înțelegeam fiica.

Adevărul era că lucrurile începuseră să se deterioreze între mine și Ally cu mult înainte să se îmbolnăvească Charles. Venise acasă în vacanță de la facultate și o găseam în bucătărie, uitându-se în frigider, sau ieșind din baie cu părul înfășurat într-un prosop și pentru o fracțiune de secundă mă întrebam cine era această femeie din casa mea. Îmi

dădeam seama că și ea simțea asta. Era ca și când nu ne vedeam una pe alta, ca și când vederea ni se începoșa când eram una în prezența celeilalte. Ne căutam orbește una pe alta, dar nu ne găseam niciodată.

Shannon a apărut puțin după ora două, toată numai nervi. A intrat în hol părând și mai mică în uniforma ei.

— Vrei niște cafea? am întrebat-o amabil, cumva pe pilot automat.

Făcu un pas înapoi, de parcă aș fi putut să o muște.

— Ar fi grozav, răspunse timid, dacă nu e prea mare deranjul.

— Nu e niciun deranj. Am încercat să nu las să mi se vadă iritarea.

M-a urmat în bucătărie.

— Îmi pare atât de rău de fiica dumneavoastră, spuse ea. Este, pur și simplu, groaznic.

Ieși afară, spuneam în sinea mea. *Ieși afară, ieși afară, ieși afară.*

— Mulțumesc, i-am răspuns. Bei cafeaua normală?

— Da, vă rog. Se așeză la masa din bucătărie și începu să caute prin geantă. Am pus o lingură de zahăr în cana de cafea și am adăugat puțin lapte praf.

— Poftim, i-am spus, punând cana în fața ei.

— Mulțumesc. Mâna îi tremură puțin când luă cana și sorbi din ea. Se strâmbă – probabil că-și fripsese limba. Întinse un plic maro peste masă, spre mine. De la domnul comandant.

L-am deschis cu grijă. În plic erau două fotografii.

Era chipeș, trebuia să recunosc. Părul brunet era lăsat pe frunte, ochi albaștri, nas drept, lat, gură plină. Ca un star de telenovelă, sau o gazdă de emisiune de divertisment. Genul de bărbat după care aș fi alergat când eram tânără, înainte să devin mai înțeleaptă.

În prima fotografie, purta un costum negru și strângea mâna unui alt bărbat, tot în costum, amândoi zâmbind satisfăcuți, mulțumiți de ei înșiși. A doua fotografie era mai neoficială, purta pantaloni de bumbac și o cămașă bleu, cu nasturi și stătea pe puntea a ceea ce părea să fie un iaht uriaș. Poate că era tot al lui. Rânjea de parcă era stăpânul universului, cu dinții lui albi, uniformi și un farmec bronzat, îndreptând spre cameră un pahar de șampanie.

— Arătos puști, am spus.

Shannon privi fotografia și se încruntă. Trase aer adânc în piept.

— Arată ca fundașul de la fostul meu liceu, zise ea roșind. Cuvintele păreau să iasă doar cu noduri din biata fată.

— Arată ca fundașul de la orice liceu, am încuviințat. Am mai privit fotografia pentru un timp. Nu-mi plăcea privirea lui. Era ceva în modul în care ținea buzele, care părea crud. Am oftat. Mai vrei cafea?

Clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. Ar trebui să plec.

— Bine, am spus, dar niciuna din noi nu s-a mișcat. Era ciudat – acum că era aici, în fața mea, nu voiam să plece. Își dădu la o parte părul de pe față. Părea atât de tânără, atât de… nepătată. Tot ce înainte la ea mă enervase îmi oferea acum o stranie alinare. Voiam să o mai privesc puțin. Și cum ți se pare Owl's Creek? Ești aici de multă vreme?

— M-am mutat aici cam cu o lună în urmă, spuse ea, dând o șuviță de păr pe după ureche. M-am transferat din Jacksonville.

— Florida?

— Da. Se juca cu mânerul căniі. De acolo este familia mea.

— Maine trebuie să fie un șoc pentru tine, din punct de vedere al temperaturii. Deși bănuiesc că nu ai trecut printr-o iarnă aici încă.

S-a luminat la față și a început să zâmbească.

— De-abia aștept să ningă, spuse ea. Mereu mi-am dorit să locuiesc undeva la frig. Ciocolată caldă, șeminee, Crăciun cu zăpadă, toate lucrurile astea.

— Ei bine, mai vorbim în martie când ești în zăpadă topită până la genunchi și trebuie să dai la o parte doi centimetri de gheață de pe parbriz. Mai vedem atunci dacă ești la fel de doritoare.

— O, voi fi. Urăsc căldura. Uram Florida, tot soarele, și umiditatea, și furtunile cu tunete în fiecare după-amiază. Se uită la mine. Ați fost vreodată în Florida?

— Da, de două ori. În afară de acea vizită la sora mea de Ziua Recunoștinței, Charles și cu mine o dusesem pe Ally la Disney World când împlinise șapte ani. Charles mâncase o porție stricată de pește și cartofi la pavilionul englezesc de la Epcot Center și își petrecuse restul vacanței întins în pat, în camera de hotel, pe întuneric, bând bere de ghimbir stătută și mâncând biscuiți Saltines la suprapreț. Ally și cu mine îi dădusem înainte cu *Breakfast with Mickey,* și *Big Thunder Mountain,* și *Country Bear Jamboree,* dar nu ne bucuraserăm. Shannon avea dreptate: în fiecare zi la ora patru fix, cerurile se deschideau și trebuia să ne găsim adăpost sub orice prelată găseam. Mi-o aduceam aminte pe Ally, limpede ca bună ziua, cu părul lipit de capul ei mic, urechile de șoarece așezate strâmb, brațele și picioarele ei mici și subțiri tremurând în timp ce așteptam să se însenineze. Mă durea inima când mă gândeam la ea cea de atunci, așa de mică și dulce.

— Atunci știi la ce mă refer. Mi-a plăcut că nu a întrebat ce căutasem în Florida, sau măcar dacă mi-a plăcut, ci doar presupusese că aveam aceeași părere ca și ea. Ceea ce s-a dovedit a fi adevărat.

M-am ridicat și i-am mai turnat cafea.

— Și ce te-a determinat să alegi Owl's Creek? În afară de perspectiva unei ierni adevărate.

Ridică din umeri.

— Nu erau multe locuri în nord care aveau posturi libere pentru polițiști. Mi s-a părut că este un loc plăcut unde se poate trăi și comandantul Quinn are o reputație bună…

— Da?

Dădu din cap cu convingere. Nu voiam să par surprinsă. Desigur că știam că Jim era bun în munca sa. Oamenii din oraș îl respectau și îl admirau, dar fiindcă fusesem o dată victima uneia dintre glumele sale de la școală, mi se părea greu să mi-l imaginez într-o funcție înaltă, chiar dacă era șeful poliției de aproape cincisprezece ani. M-am rezemat pe spătarul scaunului și am privit-o. Nu puteam să trec peste cât de tânără arăta, cât de… neformată. Ca și când, dacă aș fi apăsat-o cu degetul în carnea obrazului, ar fi rămas o urmă.

— Trebuie să recunosc, i-am spus, nu îmi pari genul polițist. Cum ai ajuns aici?

— O, știți, spuse, răsucindu-și inelul. Obișnuiam să citesc multe romane polițiste, așa că, odată ce am mers la facultate, mi s-a părut că justiția penală ar fi ceva interesant de studiat. Cred că, pur și simplu, m-am ales cu asta.

Am încuviințat încurajator.

— Îți place?

— Majoritatea timpului. În liceu eram destul de sportivă – am participat la maratoane pe teren accidentat – și îmi place partea activă. Sunt prea începătoare ca să iau parte la lucrurile mai interesante, dar bănuiesc că asta va veni odată cu timpul. Cel puțin așa sper. Clătină din cap. Nu vreau să stau toată viața în spatele unui birou, completând formulare.

— Dar faptul că ești femeie? Bărbații îți fac greutăți din cauza asta? Era atât de mică, părea atât de delicată. Brusc, m-a cuprins dorința să o știu în siguranță.

— Nu, sunt cu toții în regulă. Dacă vreunul dintre ei vrea să-mi facă probleme, îl provoc la o

întrecere de tracțiuni, zise ea zâmbind. Câștig de fiecare dată.

Am râs.

— Nu mi te pot imagina făcând tracțiuni cu brațele alea subțiri ale tale.

— Sunt mult mai puternică decât par. Se lăsă pe spate și își flexă bicepsul cu un zâmbet timid.

— Pun pariu că ești. Ești sigură că nu pot să te mai servesc cu ceva? Poate ceva de mâncare? Mă înec în tăvi cu mâncare aici, deci mi-ai face o favoare.

Clătină din cap.

— Chiar trebuie să plec, altfel o să fiu în rahat până la gât. Se opri și mă privi jenată. Scuzați-mi limbajul. Am petrecut prea mult timp cu băieții.

— Mie mi-au ieșit pe gură chestii mult mai rele doar în dimineața asta, i-am spus, făcând cu mâna într-o doară.

Râse și arătă spre fotografiile de pe masă.

— Vreți să le păstrați?

M-am uitat la chipul lui bronzat, lucios, care mă privea și am încuviințat.

— Nu știu ce o să fac cu ele, dar momentan vreau să le păstrez.

— Sigur. Avem mai multe exemplare la secție. Apropo, am văzut poza lui Allison.

— Cea de la știri? Mi-am adus aminte de imaginea cu Ally care arăta ca o starletă blondă și m-am albit la față.

Clătină din cap.

— Nu, cea pe care i-ați dat-o comandantului Quinn. Era foarte drăguță.

Rochia albastru-deschis. Felul în care îi strălucea părul auriu în lumina soarelui. Am zâmbit.

— Era.

Shannon se ridică de la masă și își duse cana la chiuvetă. Dădu drumul la apă și începu să o spele, dar am alungat-o.

— Lasă asta, i-am spus. O să am ce face.

Am condus-o spre hol și la ușă se opri.

— Știu că aveți mulți oameni care au grijă de dumneavoastră, dar dacă pot să vă ajut cu ceva… aș putea să trec pe aici oricând.

— Mi-ar face plăcere, i-am spus, surprinsă că era adevărat.

— Bun, răspunse, zâmbindu-mi la fel de timid. Ne vedem în curând, atunci.

M-am întors în bucătărie și m-am uitat la bărbatul care îmi zâmbea din fotografie. Pentru prima oară după multă vreme, am simțit cum norii negri din mintea mea se risipesc.

Cine ești? *Și ce căutai cu Ally a mea?*

Allison

Nu-mi dau seama cât este ceasul. Cu fiecare pas pe care îl fac, pădurea pare să se întunece și mai mult, crengile se închid deasupra mea, forțându-mă să mă aplec. Mă doare spatele. Încerc să mă lupt cu valurile de panică respirând așa cum am învățat la nenumăratele ședințe de hot yoga la care am luat parte în San Diego. Instructorul, un tip înalt, suplu, cu coadă de cal și care răspândea un miros înțepător, ne certa ca pe niște copii în timpul ședinței, ținându-ne predici despre inimile noastre închise și aliniamentul prost. Cu toate astea, în fiecare săptămână, sala era plină de femei care stăteau pe covorașele lor, așteptând ca un bărbat să le spună ce făceau greșit, în numele iluminării. Eram obișnuite cu asta, bănuiesc. Părea natural. Mirosul transpirației lui ne intra în pori și în nări în timp ce exersam respirația *ujjayi* și încercam să ne contorsionăm în poziții care să-l mulțumească.

Ar fi trebuit să știu cât de repede puteam fi schimbată. Ar fi trebuit să îmi dau seama că mă pierdeam.

E toiul verii, dar se simte o răcoare în aer și știu că până la lăsarea serii se va face frig. Ce n-aș da să fie una dintre acele zile nesfârșite de California acum, cu pielea bronzată și caldă la atingere. Închid ochii, doar pentru un minut și îl văd pe plajă, cu ochii lui albaștri strălucind ca două bile lustruite, umerii lui goi rozalii și plini de nisip, mâna întinsă, așteptând-o pe a mea.

Îl iubisem atunci.

Îmi dau jos geanta din spate și mă așez greu pe pământ. În fața mea se află un copac cu o scorbură perfectă în centrul trunchiului lat, una în care Winnie-the-Pooh ar rămâne blocat în căutarea mierii. Ridic privirea, încerc să privesc printre copaci, dar soarele nu ajunge jos la mine.

O libelulă planează deasupra unui smoc de buruieni, cu aripile fluturând înainte să țâșnească și să se îndepărteze în zbor. Libelulele stau de obicei în apropierea apei – nu poate fi prea departe. Bătaia de tobe din capul meu începe din nou. Mă ridic în picioare și îmi pun iar geanta în spate.

•

Am văzut anunțul pe Craigslist când foloseam internetul gratuit de la bibliotecă. „Se caută: chelnerițe/hostesse pentru bar privat de înaltă clasă. Nu se cere experiența anterioară. Trimiteți CV-ul și fotografii – portret și complete – la adresa de e-mail de mai jos. 75 de dolari pe tură, plus bacșișuri. Se oferă uniformă".

Dimineața le-am trimis fotografii făcute la lumina fluorescentă a unei băi de McDonald's și în aceeași după-amiază am primit un telefon de la manager. Când puteam să încep?

Era un local din Gaslamp Quarter. Un paznic solid a deschis ușa fără niciun marcaj și am intrat în ceea ce părea să fie conceptul de lux al cuiva, deși nu era pe gustul meu. Era întunecos, cu multă catifea și bărbați la costum serviți de femei cu fuste negre, scurte și tocuri înalte. Un bărbat care părea să aibă icter, cu părul pomădat și pieptănat pe spate și o cască în ureche mi-a dat un pachet mic de pânză neagră, împachetat în celofan.

Se oferă uniformă.

— Prima seară e de probă, spusese și îmi arătase unde puteam să mă schimb. Nu ești plătită până nu ești angajată.

Încă simt greutatea cuțitului în mână când tăiam lămâi pentru decor, în spatele barului. Cum mă usturau pielițele roase de la degete din cauza sucului de citrice. Durerea surdă de spate, de șolduri și de picioare când stăteam în spatele barului, privind celelalte chelnerițe cum se strecoară prin cameră. Spatele drept, bărbiile ridicate, fundurile de-abia acoperite de fusta scurtă și neagră obligatorie, picioarele dansând pe tocuri

vertiginos de înalte. Minimum zece centimetri. Unele dintre ele reușeau să meargă pe 15 centimetri cu platforme.

— Nu ești pregătită încă, puișor, spusese chelnerița-șefă când am ezitat deasupra casei de marcat. M-a dat la o parte, a tastat o comandă pe ecran cu o unghie, a luat o sticlă de șampanie din frigider cu o mână și două pahare din răcitor cu cealaltă, iar apoi s-a îndreptat spre masa care comandase, cu buzele rujate deschise într-un zâmbet orbitor.

Am scos un picior din pantof și l-am pus pe podeaua lipicioasă de beton. Îmi amorțiseră tălpile. Mi-ar fi trebuit câteva zile să-mi revin.

Una dintre celelalte chelnerițe, o fată cu păr arămiu, cu un trup de instructor de yoga și ochi mari și verzi, umbriți de gene false, a apărut lângă mine.

— Șeful o s-o ia razna dacă te vede fără pantofi, mi-a șoptit ea, aruncând o privire spre ușa închisă din capătul opus al barului.

Mi-am pus pantoful la loc.

— Mersi, am spus, plecând capul deasupra tocătorului și tăind o lămâie pe jumătate. Cuțitul a alunecat și m-a tăiat între degetul mare și arătător. A început să curgă sângele. Rahat. Am dus mâna la gură și am supt.

Chelnerița cu păr arămiu și-a dat ochii peste cap.

— Haide, a spus ea, privind încă o dată agitată spre ușa managerului și apoi m-a tras spre scară.

Camera personalului era jos, o încăpere micuță, care mirosea mereu a spray de păr, umezeală și picioare transpirate. Pe una dintre laturile camerei erau dulapuri – aici, chelnerițele își țineau lucrurile în timpul turelor. Restul camerei era goală, cu excepția unui scaun vechi și uzat și a unei mese mici pe care se afla o scrumieră plină cu mucuri de țigară. Acolo nu se aplică interdicția strictă la fumat.

Fata a căutat în dulapul ei și a scos o geantă de machiaj mov, strălucitoare. Mă așteptam să scoată de acolo un plasture sau o fașă, dar în schimb a scos o fiolă mică de plastic cu pudră albă. A deșurubat capacul și a turnat puțin în palmă.

— Ia, mi-a zis.

Nu mai luasem cocaină din facultate, când prietenele mă trăseseră chicotind în baia unui bar de cartier de pe Commonwealth Avenue. Atunci nu îmi plăcuse. Simțisem că îmi pierdusem controlul. Dar apoi m-am gândit la tata, încremenit pe canapea, la expresia de pe chipul mamei mele când m-a privit în ochi, la păturile pitite sub bancheta mașinii și durerea care deja se extindea spre gambe, din călcâie, îmi oferea ceva ce brusc doream cu disperare: să mă pierd complet. Am plecat capul spre palma fetei și am inhalat puternic. Am simțit impactul în ceafa și simțeam cum mă ridic de la sol.

— Pe aici îi spunem Albă-ca-Zăpada, a spus fata cu păr arămiu și mi-a făcut cu ochiul. Te face să muncești fluierând. A mai pus o doză și pentru ea și a inhalat-o dintr-odată. Eu sunt Dee, apropo. A pus geanta mov înapoi în dulap și a trântit ușa.

•

La un moment dat, am început să cânt. Cine știe cât timp am făcut asta, dar când mi-am auzit într-un final vocea în urechi, sunetul m-a surprins. Era un cântec de Beatles, desigur, pentru că ce alte cântece știe cineva pe dinafară? Dumnezeu știe cât din repertoriu am parcurs deja – era cronologic? Am început cu zilele din Hamburg înainte să trec la perioada psihedelică? – dar m-am trezit cu *Eleanor Rigby.* Nu chiar o melodie care să mă înveselească. Mă opresc și trec la *Good Day Sunshine,* deși mi se pare pervers, date fiind circumstanțele și faptul că fâșiile argintii de cer pe care le pot vedea printre copaci au căpătat o culoare mov pal. Se va întuneca în curând și încă

nu am găsit apă. Poate că libelula era rătăcită. Eu sigur sunt.

Nu am o voce bună, este prea joasă, răgușită. În copilărie aveam o voce de soprană, înaltă și limpede ca sticla, dar în timpul pubertății ceva s-a schimbat și am fost mutată în spatele corului școlii. Chiar și așa, lui îi plăcea când cântam.

— Janis Joplin, mori de invidie! striga când mă prindea cântând la duș. Eram mereu stânjenită după aceea, dar el doar clătina din cap și râdea. Ai o voce perfectă, spunea, trăgându-mă aproape de el și sărutându-mi buclele ude. Ai o voce fericită.

— Datorită ție, spuneam. Tu m-ai făcut fericită.

De fapt, îi plăcea când cânta oricine. Nu doar eu. Îi plăcea să audă menajera care cânta singură în timp ce lustruia podeaua. Îi plăcea să vadă adolescenții care purtau căști uriașe și cântau încet singuri pe stradă, buzele de-abia mișcându-li-se, cu ochii concentrați pe crăpăturile din asfalt. Ori de câte ori vedea pe cineva care cânta la un colț de stradă, cu o chitară acustică veche atârnată de umăr, poate cu un amplificator uzat lângă el, se oprea mereu. Nu conta cât de bun era muzicianul. Îl asculta și un zâmbet i se întindea pe față și aproba din cap. Oamenii treceau repede mai departe, câțiva aruncau câteva monede în geanta deschisă, dar el rămânea până când se termina cântecul, iar apoi mergea la cântăreț, îl lua de mână, îl privea în ochi și spunea, *Uau, a fost grozav, a fost minunat, mi-a plăcut mult.* Și apoi îi dădea bani. Bani adevărați, nu o mână de mărunțiș dintr-un buzunar, ci o bancnotă de valoare mare. Prima oară când l-am văzut făcând asta, l-am privit cu uimire: bunătatea, răbdarea și generozitatea lui, nu doar cu banii săi, ci și cu timpul, aprecierea și aprobarea lui. Aprobarea lui era cel mai apreciat lucru.

Acum îți dai seama, da? Oricine s-ar îndrăgosti de el. Și tu te-ai fi îndrăgostit de el. Mai ales dacă aveai nevoie să fii salvată.

•

Umărul îmi zvâcnește de durere sub greutatea genții. Mă omoară, cred, dar nu, nu umărul dureros o să mă omoare, nici durerea lombară, sau degetul rămas îndoit, acum de un galben verzui bolnăvicios. Este tăietura de pe picior care, ultima oară când am verificat, era plină de puroi, sau setea arzătoare din gâtlej, sau faptul că în ultima oră temperatura a mai scăzut cu câteva grade și va continua să scadă.

Acum sunt atât de multe lucruri care mă omoară încet, până când mă întind, în sfârșit, pe solul pădurii și voi ceda, până când nu vor mai rămâne decât oasele descărnate și albite.

Mirosul de benzină și cauciuc ars. Șocul craniului dezgolit de piele.

Au trecut doar câteva zile? Credeam că sunt mai puternică decât atât. Credeam că sunt puternică.

Toate acele zile la sala de gimnastică. Toți acei kilometri de alergat spre nicăieri. Mici pachete de proteine. Kickboxing marțea. *Haideți, doamnelor. Împingeți! Nu uitați să vă hidratați.* Am fost așa de proastă.

Sub picioare se rup crenguțe. Pădurea este în semiobscuritate, umbrele proiectate sunt lungi. Un chip mă privește din întuneric, cu ochii închiși, gura încremenită într-un țipăt tăcut. Mă opresc locului, cu inima împietrită în piept și încerc să o fac să pornească.

— Alo? Fac un pas în față și chipul se dizolvă. Este doar un trunchi de copac, gros, cu o scobitură în centru. Ceva în care ar rămâne blocat Winnie-the-Pooh căutând mierea.

Rahat. Am mai fost aici.

Am mers toată ziua și am ajuns exact de unde am pornit.

Ce idioată sunt. Ce proastă.

Încep să râd. Râsul isteric trece de frica pe care o am în gât și iese în aerul liniștit al serii.

Dacă nu ai râde, ai plânge, îmi spunea tatăl meu când eram copil, de obicei despre Red Sox. Chiar și când se îmbolnăvise, chiar și când cancerul îi răpise ultima picătură de plăcere lumească, făcea ochii mari la mine și ridica din umeri. Dacă nu ai râde, ai plânge. La sfârșit totuși nu a mai râs. Și asta îi fusese luat.

Maggie

Aș fi putut s-o scutesc pe Shannon de un drum: s-a dovedit că fotografiile cu Ben erau peste tot.

Am așteptat până când am auzit mașina poliției ieșind de pe alee și am pornit computerul, am scris numele lui în motorul de căutare. Ecranul s-a umplut de rezultate. Numele lui fusese dat presei deja, așa că primele rezultate erau despre accident. Am apăsat pe primul.

ASSOCIATED PRESS

Jennifer McNulty

CEO-ul companiei inovatoare Prexilane, mort într-un accident aviatic

Ben Gardner, 34 de ani, era proprietarul avionului de mici dimensiuni Mooney Aviation care s-a prăbușit în munții Colorado Rockies duminica trecută și se crede că pilota aeronava care s-a prăbușit, ucigându-l pe el și pe singura pasageră de la bord, Allison Carpenter, 31. Investigatorii încă încearcă să determine cauza prăbușirii.

Gardner era CEO-ul Prexilane Industries din 2011. Sub conducerea sa, Prexilane a ajuns să fie una dintre cele mai profitabile companii farmaceutice din lume.

Jim nu glumise când spusese că tipul fusese un mare mahăr. M-am întors pe pagina de căutare Google și am citit alte câteva articole despre el, notând lucruri pe parcurs. Era cumva mulțumitor în a face lista, ca și când mi-aș fi recăpătat controlul. Eram la jumătatea unui articol, când am auzit pe cineva intrând pe ușa din față.

— Maggie? Ești aici?

— În bucătărie!

Linda intră cu greu, cu două cutii de tort din plastic și un teanc de plicuri.

— Astea erau în prag, spuse ea, punându-le pe toate pe bufetul din bucătărie. Deschise una din cutii și își băgă nasul înăuntru. Făcu o grimasă.

— Cred că ăsta este un pandișpan.

— De ce nu le iei acasă cu tine? Le dai copiilor când vin.

Clătină din cap.

— Știi că Kelly nu mă lasă să le dau copiilor zahăr. Kelly era nora ei, o blondă arțăgoasă cu care Linda ducea un război de uzură încă de când fiul ei Craig îi pusese pe deget un inel cu diamant. Îi lasă să mănânce doar fructe uscate și bețe din morcovi, bieții de ei, spuse Linda. Se opri. Deși ultima oară când le-am dat copiilor tort, Benji mi-a rupt draperiile alea frumoase și și-a construit un fort, deci s-ar putea să aibă dreptate, totuși. Se așeză la masă, uitându-se la mine. Ce mai faci?

Am ridicat din umeri.

— O, știi cum e.

— Nu, nu știu, dar pot ghici. Jim mi-a spus despre Allison. Am încuviințat și am rămas cu ochii ațintiți spre masă. Nu știu ce să spun altceva decât că îmi pare rău. I-am luat mâna într-a mea și am stat așa câteva minute, în tăcere.

Linda se mișcă pe scaun și vraja se rupse.

— A spus că au aflat numele pilotului. A spus că ai văzut o poză.

— Așa este. Am împins spre ea cele două fotografii.

— Arătos puști, mormăi ea. Se ridică și se duse la filtrul de cafea. Vrei o cană?

— Sunt bine, mulțumesc.

Am încercat să nu par nerăbdătoare în timp ce se agita prin bucătărie. Eram recunoscătoare că era acolo și o iubeam nespus, dar o parte din mine voia ca ea să plece ca să mă pot întoarce la cercetările mele. Se așeză înapoi la masă cu cana și se uită la mine.

— Deci. Ce ai aflat?

— La ce te referi? am încercat să par inocentă. M-am gândit că Linda și-ar face griji dacă ar afla ce plănuiam.

Dădu ochii peste cap.

— Nu mă lua cu astea. Te cunosc de mult prea mult timp și știu cum ești când vrei să afli ceva – ca un câine cu un os. Nu ai petrecut douăzeci de ani la Bowdoin ca să stai cu mâinile în sân când se întâmplă așa ceva. Așa că spune tot. Ce știi despre el?

Am împins scaunul de lângă masă și am oftat.

— Până acum, nu prea multe. E bogat, asta e sigur, și se pare că provine dintr-o familie bogată – era un articol despre o casă de familie în San Diego în *New York Times* acum câțiva ani. Tatăl lui angajase un arhitect să o construiască – o cutie de ciment minimalistă. Se pare că vecinii o urau.

— Înțeleg de ce. Pare ceva oribil. Ce altceva?

Am ridicat caietul de pe masă și am citit din notițe.

— Ben Gardner a absolvit Syracuse în 2009 cu un master în Administrarea Afacerilor. Fără distincții sau lucruri de genul acesta, deci se pare că a fost un student mediocru. Părinții i-au predat frâiele afacerii de familie în 2011.

— Știu genul. S-a născut mediocru, se crede premiant. Ce fel de afacere?

— Farmaceutice. O companie numită Prexilane. Oricum, a condus-o până când… Vocea mi-a cedat brusc. Teroare. Durere. Sânge. Foc. Os. Ally. Până la accident, am încheiat.

Linda puse o mână peste a mea.

— Te forțezi prea tare.

Am clătinat din cap.

— Nu. Îmi face bine să fac asta. M-am uitat în ochii ei și am văzut incertitudinea care se citea în ei, îngrijorarea. Serios.

Linda sorbi din cafea.

— Cum ai spus că se numește compania lui?

— Prexilane.

— Sună cunoscut. Bătu cu degetele pe masă, uitându-se la tavan. Am așteptat. Fabrică un medicament pentru proaspetele mame care suferă de depresie postnatală. Kelly le-a luat o vreme după ce s-a născut Colton, deși nu știu de ce a crezut că are nevoie de așa ceva când mă avea pe mine la doi pași ca s-o ajut. A renunțat repede la ele totuși, spunea că o făceau să se simtă nebună. Oricum, le fac mereu reclamă la televizor, o să îți dai seama când le vei vedea. Mai luă o gură de cafea, pierdută în gânduri. Dacă acest Ben era implicat în așa ceva, nu e de mirare că își permitea propriul avion. Trebuie să fi făcut o avere.

— Așa se pare. Mi-aș dori să știu ce căuta Ally cu el.

— Nu crezi că probabil aveau o relație?

M-am gândit la chipul lui îngâmfat și îngrijit și am tresărit.

— Nu știu dacă mi-o pot imagina cu el.

Linda ridică o sprânceană.

— Arăta bine și era bogat. Cred că majoritatea fetelor se imaginează cu cineva ca el.

— Ally nu este ca majoritatea fetelor, am sărit. Am văzut privirea de pe chipul Lindei și mi-am dat seama că o jignisem, dar nu puteam să îmi cer scuze.

— Sigur că nu era, spuse Linda și am urât-o pentru că folosise timpul trecut. Uite, m-am tot gândit… Se uită în jos, nesigură cum să continue. Trase aer adânc în piept. Te-ai gândit la o ceremonie funerară? Am privit-o întrebător. Pentru Ally, a spus încet. M-am gândit că te-ar putea ajuta dacă…

Am simțit un fior de panică.

— Linda, nu i-au găsit cadavrul. Cum pot să îi fac înmormântarea dacă nu există un cadavru?

Pe chip i se zugrăvi un amestec de tandrețe și milă și m-am uitat în altă parte. Mă luă de mână.

— Nu sugerez o înmormântare, spuse ea. Doar ceva la care oamenii pot veni să aducă un omagiu.

Sunt mulți oameni în acest oraș care o iubeau pe Allison și care te iubesc pe tine. Ți-ar prinde bine. Ai nevoie de o încheiere.

Mi-am imaginat cum se închidea capacul unui sicriu.

— Nu vreau o încheiere, m-am răstit. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu fiica mea.

Am încercat să îmi retrag mâna, dar Linda mi-o ținea strâns.

— Știu că asta vrei, dar s-ar putea să nu afli niciodată, spuse ea.

Am simțit nodul familiar care mi se punea în gât și abisul care mi se deschidea în piept.

— Te rog, nu spune asta, am șoptit eu.

— Nu o zic din răutate, spuse Linda cu blândețe. Crede-mă, dacă ar exista vreo cale prin care aș putea să-ți dau răspunsurile pe care le cauți, aș face-o. Știu că sunt oameni pe teren care lucrează zi și noapte încercând să afle ce s-a întâmplat în avionul acela, dar știi cum sunt lucrurile astea. Nu există garanții. M-a strâns de mână. Vreau doar ce este mai bine pentru tine.

— Știu. Linda mereu voia ce era mai bine pentru mine și pentru toți cei pe care îi iubea. Am oftat. Știam când eram învinsă. Nimic exagerat, am avertizat-o. Fără biserici. Fără negru. Și fără crini… Ally detesta crinii. Și eu îi detestam. Biserica fusese plină de ei la înmormântarea lui Charles și mirosul persistase zile întregi.

— Cum vrei tu. Se uită la ceas și dădu scaunul în spate. Trebuie să mă duc să iau copiii. Vrei ceva de afară? Pot să mă întorc după ce îi duc…?

Am clătinat din cap. Computerul zumzăia nerăbdător în fundal. Voiam să fiu lăsată în pace ca să continui cu cercetarea mea.

Se ridică și își luă geanta de pe bufet.

— Vin mâine. Dacă ai nevoie de ceva între timp…

I-am zâmbit.

— Știu unde să te găsesc.

Am privit-o plecând, apoi i-am luat cana de pe masă și am pus-o în chiuvetă. Mi-am atins fața și mi-am dat seama că era udă. Plânsesem. Linda avea dreptate. Indiferent cât de multe aflam despre ce se întâmplase, în cele din urmă, nu conta. Se prăbușise un avion. Ally era moartă.

Allison

Dorm sub copacul Winnie-the-Pooh, care se holbează la mine cu scorbura sa mare, și visez că dorm în cearșafurile albe de bumbac de pe patul nostru. Dau să-l ating, dar mă încurc în țesătura moale și greutatea cearșafurilor mă ține pe loc. Îl puteam simți totuși, simțeam adâncitura ușoară a saltelei unde stătea întins, îi simțeam mirosul de săpun amestecat cu izul ușor amărui al respirației. Mă tot lupt, cu brațele întinse, căutându-l cu degetele, dar cu cât mă luptam mai mult, cu atât deveneam mai captivă, metri întregi de cearșafuri proaspăt spălate ținându-mă pironită în loc.

Chiar înainte să deschid ochii în lumina timpurie a dimineții, mă văd înapoi în San Diego. Nu în apartamentul pe care îl împărțeam cu Tara, cu frigiderul vechi și rablagit, acoperit cu pliante de mâncare și date marcate și camera mea mică din capătul holului, plină cu ilustrații pe care le rupsesem din albume de artă, pantofi incomozi și căni de cafea pe jumătate băute (neagră, cum mă învățase mama s-o beau). Aceasta era casa din Bird Rock, cu canapelele de piele crem și vederea spre mare de pe veranda din spate. Casa lui Ben. Închid ochii și văd dulapul dublu plin de haine scumpe, sistemul audio, electrocasnicele italiene strălucitoare și espressorul extrem de complex cu care nu reușisem să mă obișnuiesc.

— Cafea? spunea el, deja ieșind din amestecul de cearșafuri albe și dându-se jos din pat. Ascultam zgomotele aparatului de cafea și apărea și el, câteva minute mai târziu, ținând două căni aburinde și îmi dădea mie una, mă săruta și se băga la loc în pat, iar eu mă întindeam spre el, trăgându-l peste mine, în timp ce cafeaua se răcea pe noptieră.

Chiar înainte să mă trezesc, întind mâna spre el la fel ca în visul meu, înainte să deschid ochii, și

îmi amintesc din nou totul.

•

M-am obișnuit repede. În majoritatea nopților, barul era deschis publicului și am învățat cum să fac rost de niște dolari în plus de la Joe de la contabilitate care voia doar să se relaxeze puțin și ca o fată drăguță să îi acorde puțină atenție. După o săptămână, am făcut suficienți bani cât să mă mut din mașină și să stau la Motel 6 în Kearny Mesa.

Dar fetele mi-au spus că banii adevărați se făceau la evenimente private. O dată pe lună, un nor de bărbați albi, bogați, se pogora în bar ca niște lăcuste cu cravate negre, gata să dea mâna cu cardurile Amex aurii care de-abia așteptau să fie scoase din portofele. Erau cei mari și tari din San Diego – politicieni, avocați, oameni de afaceri, moguli imobiliari –, aduși laolaltă sub pretextul unui eveniment caritabil de strângere de fonduri, deși nu cred că vreunul dintre ei știa care era cauza.

În prima noapte, Dee mi-a spus să stau aproape de ea.

— O să lucrăm împreună la o masă, spuse ea, în timp ce își aplica cu grijă tuș de pleoape înainte de începutul turei. Nici n-o să știe ce i-a lovit. Am schimbat uniformele cu rochii de cocktail și treaba noastră era să stăm la mese, să arătăm bine, să facem șampania să curgă și să ținem oaspeții fericiți. Ni s-a spus că modul în care ofeream acea fericire era deschis interpretării.

Oaspeții au ajuns la ora opt seara. Ca vârstă, bărbații variau între puțin peste treizeci de ani și cu mult peste șaptezeci de ani, dar toți plini de bani. Dee și cu mine am fost desemnate la o masă VIP de șase persoane în capătul camerei. Stăteam între un executiv bancar cu păr grizonant și un vicepreședinte burtos al unei companii aerospațiale. Am zâmbit când am turnat șampania în paharele lor întinse și apoi mi-am turnat și mie

jumătate de pahar. Se aștepta de la noi să bem la aceste evenimente, dar nu renta să exagerăm.

A început aproape imediat. Bancherul m-a luat de mână în timp ce mâna vicepreședintelui a urcat pe coapsa mea goală. Am privit peste masă și am văzut un bărbat suficient de bătrân cât să fie bunicul lui Dee care se uita direct în decolteul ei. Mâna vicepreședintelui a ajuns la tivul rochiei. Bancherul m-a rugat să mai aduc o sticlă de șampanie și i-am simțit mâna pe fund când m-am ridicat.

Începuse să mă cuprindă panica și i-am făcut semn lui Dee să mă urmeze la bar.

— Ce dracului se petrece aici? am șuierat și i-am dat o sticlă de șampanie din frigider.

M-a privit și m-a tras în depozit. Am privit-o cum pregătea o linie pe dosul palmei.

— Trebuie doar să te mai relaxezi, a spus ea, oferindu-mi linia și am tras-o dintr-odată. A așteptat ca drogul să-mi intre în sistem. Uite ce e, vrei să faci niște bani? Am încuviințat, amorțită. Tipii de acolo sunt inofensivi – vor doar să se distreze puțin. Dacă te porți frumos cu ei, îți promit că nu vei locui în acel Motel 6 prea mult timp.

Am simțit cum mă cuprinde rușinea.

— De unde știi?

A ridicat din umeri.

— Am văzut cheia în geanta ta. Mi-a atins fața și pentru o secundă mi-am amintit cum mă mângâia mama când eram bolnavă.

— Toate am fost în punctul acela, draga mea. O să fie bine, spuse ea. Fă ce fac și eu. Am încuviințat și am urmat-o înapoi la masă.

Sub paharul meu de șampanie mă aștepta o bancnotă proaspătă de o sută de dolari, iar bancherul mi-a făcut cu ochiul când m-a văzut luând-o.

— Sper că ne vom împrieteni în seara asta, spuse el, iar eu am zâmbit forțat și m-am așezat la

loc pe scaun.

— Sigur. Am întins mâna și am dat pe gât restul de șampanie, iar apoi am împăturit bancnota și am băgat-o în sutien. Cocaina îmi zumzăia deja prin vene și mă simțeam invincibilă.

— Vom fi prieteni buni.

•

Stau așa câteva minute, ascultând respirația aspră în piept și pițigoii care se salută de dimineață. O, *da,* mă gândesc, *așa e, sunt terminată.* Îmi scot brațele de sub pătură și mă uit la vârfurile degetelor (manichiura cu gel chiar a rezistat), care s-au albăstrit și sunt amorțite. Nu e un semn bun. A fost frig peste noapte, mai frig decât mă așteptam, și acum scot aburi când respir.

Trebuie să mă mișc. Azi trebuie să găsesc poteca sau apă. Orice, practic, în afară de copacul acesta nenorocit. Mă ridic prea repede și copacii se învârt în jurul meu. Mă întind la loc, ușor de data asta, și aștept ca lumea să nu se mai învârtă cu mine.

Respiră.

Maggie

Am trecut repede prin teancul de corespondență aflat pe bufet. Majoritatea plicurilor îi erau adresate lui Charles. Fusese membru a nenumărate cluburi, la care nu apucasem să anulez abonamentele. *Outdoor Monthly,* Societatea Geologilor Amatori, Cairn, Asociația Pescarilor, Clubul de Astronomie: în fiecare lună veneau cutii și în fiecare lună le duceam jos în pivniță, unde stăteau până când – ei bine, nu știam până când. Nu-mi imaginam să scap de ele, deși știam că era o pierdere teribilă. În fiecare lună credeam că ar trebui să aflu de unde veneau aceste lucruri și să anulez abonamentele. Erau și alte pachete, de la prieteni colecționari de departe care încă îi trimiteau specimene pe care credeau că le va considera interesante. Nu aveam inima să le spun să se oprească. Așa că, în majoritatea zilelor, aprindeam lumina din pivniță, coboram treptele care scârțâiau, puneam cutiile noi deasupra celor vechi și închideam ușa în urma mea.

Dumnezeule, cât îmi doream să fie cu mine atunci. Ar fi știut ce să facă.

Erau și câteva plicuri pentru Ally – un catalog de îmbrăcăminte la care se înscrisese când era adolescentă și pe care nu îl anulase, o solicitare de la o organizație de caritate pentru femei, un extras bancar de la contul ei de aici. Îl deschisesem pentru ea când împlinise zece ani. Încă îmi aduc aminte privirea de pe chipul ei când o adusesem la Saint Mary's Credit Union și îi dădusem o bancnotă de o sută de dolari. Contul era de mult inactiv – ultima oară când verificasem erau câteva două sute acolo, cu dobândă aproape zero. Vorbisem să îl închidem, dar când venea acasă nu găsise niciodată destul timp și apoi n-a mai venit.

Extrasele încă veneau în fiecare lună și le băgăm în sertarul de la birou și uitam de ele până luna

următoare. Am pus plicul deoparte. Se pare că, într-un final, va trebui să fac ceva în privința asta.

M-am așezat înapoi la calculator, m-am uitat la ecranul gol și pentru o secundă m-am întrebat ce dracului făceam. Ally era moartă. Cel puțin asta îmi spunea toată lumea. Ce rost avea să sap prin viața în care nu dorea să fiu implicată? Dar sentimentul nu a durat mult. Era depășit de o voce care îmi spunea să continui să lupt pentru Ally. Nu a murit, nu atunci, nu pentru mine. Degetele au găsit tastatura. Îi căutasem pe Ben și Ally separat, dar nu împreună. Părea un loc la fel de bun ca oricare altul. Le-am tastat numele și am apăsat Căutare.

Au apărut multe rezultate pe ecran, toate despre accident. Am trecut peste detalii în timp ce derulam lista, până când ochii mi s-au oprit pe un titlu din *San Diego Chronicle.* BEN GARDNER ȘI LOGODNICA LUI, UCIȘI ÎN ACCIDENT AVIATIC.

Articolul era însoțit de o fotografie cu ei împreună, fețele lor zâmbitoare apărând pixel cu pixel până când, iat-o, într-o rochie lungă făcută din mătase lila. Îi vedeam clavicula proeminentă. Vederea ei mi-a declanșat din nou imagini în minte și a trebuit să închid ochii ca să dispară viziunea oaselor ei arse zăcând la poalele unui munte. Am deschis ochii când, în sfârșit, trecuse. Inelul cu diamant strălucea în blițul aparatului foto.

Erau logodiți.

Articolul ducea spre anunțul lor de logodnă, făcut cu câteva luni în urmă.

> Domnul și doamna David Gardner din La Jolla, San Diego, doresc să anunțe logodna fiului lor, Ben Gardner, cu Allison Carpenter, din Maine. Mirele este absolvent al Whitman School of Business de la Universitatea Syracuse și este CEO-ul companiei farmaceutice Prexilane. Mireasa este absolventă a

Boston College. Nunta este planificată pentru 8 septembrie.

Nunta trebuia să aibă loc peste doar câteva luni și ea nu îmi spusese despre asta. Nu mă invitase. Nu voise să fiu acolo.

M-am uitat la poza cu ei doi. Arăta Ally fericită? Era greu de zis. Zâmbea, da, dar era ceva în ochii ei care nu părea în regulă. Purta colierul, pandantivul de aur pe care i-l dăruise Charles. Asta mă alina puțin.

Alături de ea, Ben arăta al naibii de îngâmfat. Purta un costum despre care până și eu îmi dădeam seama că era unul bun și avea privirea cuiva care mereu obținea ceea ce își dorea. Văzusem genul lui la Bowdoin, copii bogați care credeau că fac lumii un favor doar pentru că existau. Voiam să întind mâna prin poză și să-l zgâlțâi.

Îmi aduc aminte că Linda a spus ceva despre Prexilane care a dezvoltat un fel de medicament-minune, așa că i-am căutat din nou numele, de data asta cu numele companiei. Am găsit un articol în revista *Time*. Am apăsat pe el și m-am aplecat spre ecran.

SĂNĂTATE

Micul ajutor al mamei?

MISIUNEA UNUI BĂRBAT PENTRU A PUNE CAPĂT DEPRESIEI POSTNATALE

Dee Sefton, 23 februarie, 2015

Mereu este o provocare să fii mamă de bebeluș. Nopțile nedormite, grijile constante despre sănătatea copilului tău, dificultățile cu alăptarea: toate astea își cer tributul. Dar pentru unele femei, a aduce o nouă viață pe lume poate avea un cost mult mai mare. Statistici recente arată că una din cinci femei va trece prin depresie postnatală după ce va naște, cu simptome

care variază de la schimbări de dispoziție la dificultăți în a forma o relație cu copilul. Cu toate astea, se crede că doar cincisprezece la sută din femeile care suferă de această tulburare primesc un tratament adecvat. Ben Gardner vrea să schimbe asta.

„Schimbă cu totul datele problemei", spune CEO-ul gigantului farmaceutic Prexilane Industries. În ultimii trei ani, compania lui a condus cercetări inovatoare despre cauzele depresiei postnatale – și au ajuns la o descoperire. FDA[1] este în ultimele stadii de aprobare pentru Somnublaze, un medicament nou care țintește depresia postnatală.

„Somnublaze este primul antidepresiv care a fost dezvoltat special pentru tratarea depresiei postnatale", spune Gardner. „Sperăm să revoluționăm cu acesta viețile proaspetelor mame și viețile copiilor lor".

Dacă FDA aprobă medicamentul luna viitoare, așa cum se așteaptă, milioane de femei americane vor fi eliberate în curând de lanțurile depresiei postnatale și se pot întoarce la a face ce știu mai bine – îngrijirea copiilor lor.

Acesta trebuie să fi fost medicamentul despre care vorbea Linda. Avea dreptate. Auzisem despre Somnublaze – la naiba, toată lumea auzise. Era promovat la televizor la fiecare zece minute, cu o blondă elegantă cu dinți prea albi care ține un bebeluș într-o mână și o servietă în cealaltă.

— Acum le pot avea pe toate! Zâmbea, iar apoi se auzea vocea reclamei. Întreabă-ți medicul dacă Somnublaze e bun pentru tine!

Văzusem ceva la știri despre cum era cel mai căutat medicament dat cu rețetă adus pe piață.

Încă îmi aminteam primele zile cu Ally, când se trezea de trei ori pe noapte și Charles și cu mine trebuia să ne trezim devreme ca să plecăm la muncă, amândoi cu ochii roșii și iritați, obosiți până în măduva oaselor. De parcă trăiam sub un nor greu de ploaie, așteptând să toarne. Chiar și așa, nu cred că aș fi ales să iau pastile. Generația

noastră îndurase în tăcere. Nu vorbisem despre cum ne simțeam. Totuși, timpurile se schimbaseră. Acum, toată lumea vrea să îți spună ce diagnostic are.

M-am uitat la fotografia lui din articol, cu dinți albi și mâneci suflecate. Mi l-am imaginat sărutându-i mâna, lăsându-se într-un genunchi și oferindu-i un inel cu diamant. Imaginile veneau prea ușor și a trebuit să închid iar strâns ochii ca să le alung.

Nu. Nu-mi păsa că îl descriau drept un sfânt. Din cauza lui, ea se aflase în acel avion. Și asta însemna că mă voi strădui să aflu absolut totul despre el.

Allison

Capul îmi zvâcnește de parcă aș avea cea mai puternică mahmureală posibilă. Mă întind spre geantă, apuc fermoarul și trag. Nu a mai rămas apă, dar încă mai am puțină mâncare și am nevoie de fiecare sursă de energie posibilă. Găsesc o mână de nuci. Număr patru și mi le bag în gură una câte una. Marginile lor aspre îmi rămân în gât și mă lupt să nu le vomit.

•

Încă o lună, încă un eveniment. Deja eram profesionistă, iar Dee și cu mine fuseserăm trimise la cea mai bună masă din sală. Un mogul al imobiliarelor. Un fost producător de film. Președintele unei companii importante din industria de apărare. Un politician care candida la postul de senator. Un manager de fonduri mutuale. ȘI CEO-ul unei companii farmaceutice.

Stăteam între mogulul imobiliar și politician. Politicianul nu-mi acorda prea multă atenție – era prea ocupat să încerce să îl lingușească pe președintele companiei din industria de apărare dar ochii mogulului imobiliar mă fixaseră ca un laser din clipa în care mă așezasem. Era doar nouă seara și deja mă apucase de fund și îmi propusese să petrec noaptea pe iahtul lui.

— E unul mare, promit, a zis și apoi s-a întins spre mine.

Eram pe cale să mă apăr, cu un chicotit și o eschivă spre stânga, când cineva a pus o mână pe umărul lui și l-a tras în spate. Am ridicat privirea și l-am văzut pe CEO-ul companiei de farmaceutice stând deasupra lui, cu gura încordată și pumnul deja strâns.

— Nu fi dobitoc. Vocea îi era surprinzător de calmă. Mogulul s-a ridicat, răsturnând paharul de șampanie și scaunul. În cameră s-a făcut liniște.

— Nu îndrăzni să mă atingi, a șuierat mogulul, dar i-am văzut frica din ochi. CEO-ul avea aproape jumătate din vârsta lui și prin cămașa albă, croită, se vedea conturul mușchilor.

Dee m-a privit în ochi și mi-a făcut semn să fac ceva. Dacă lucrurile escaladau, noaptea ar fi fost ruinată și am fi plecat de acolo fără nimic.

— Băieți, am spus cu cea mai dulce voce. Vă rog. Am pus o mână pe pieptul mogulului și mi-am trecut degetele peste reverul sacoului său. Ce-ar fi să te așezi la loc și eu îți aduc alt pahar de șampanie, bine, dragule? Mogulul a încuviințat îmbufnat și s-a aplecat să își ridice scaunul.

M-am uitat la CEO, care încă avea pumnii încleștați. L-am luat de braț și l-am condus spre bar, unde am cerut barmanului două shoturi de tequila. I-am dat lui unul și le-am dat pe gât fără să rostim un cuvânt. Lichidul m-a ars pe gât și m-am sprijinit de bar.

CEO-ul s-a șters la gură cu dosul palmei și a reușit să zâmbească.

— Scuze pentru asta, a spus încet. Tipul acela e un ticălos.

Am închis ochii strâns pentru o clipă. Tequila începea să-și facă efectul, dar nu era suficient. Încă nu eram amorțită. M-am uitat la el și am ridicat din umeri.

— Bănuiesc că vine la pachet. I-am văzut privirea și m-am forțat să zâmbesc. Nu e mare lucru. E inofensiv. Vrea doar să se distreze.

A clătinat din cap.

— Nu părea inofensiv.

Zâmbind, i-am făcut semn barmanului să ne aducă încă o tură de shoturi.

— E în regulă, am spus eu cu mai multă convingere decât simțeam de fapt.

A privit prin încăpere cu un dezgust vădit.

— Nici măcar nu știu ce caut aici. Credeam că e o strângere de fonduri, dar asta… Clătină din cap. N-ar trebui să înduri asta. Am simțit cum mă

cuprinde rușinea. Era revoltat de locul acesta. De mine. Și pentru o secundă și eu eram, înainte să fie înlocuită de un iureș de furie.

Cine era bărbatul acesta – cu smochingul lui de trei mii de dolari și zâmbetul perfect de Hollywood – ca să îmi spună ceva?

— Știu că încerci să ajuți, am spus încet, dar chiar nu am nevoie. Am dat pe gât al doilea shot și am trântit paharul pe bar. Mi-am privit reflexia în oglinda barului și mi-am așezat la loc o șuviță rebelă. Trebuie să mă întorc la lucru.

A ridicat mâinile.

— Destul de corect. A dat paharul pe gât și a pus o bancnotă de douăzeci sub paharul gol, pentru barman. Eu plec de aici oricum. A căutat în buzunarul de la piept și a scos o carte de vizită. Dacă ai nevoie vreodată de ceva, sună-mă. Mi-a dat cartea de vizită. Ai grijă de tine.

L-am privit plecând și apoi am citit cartea de vizită. BEN GARNDER, CEO, PREXILANE INDUSTRIES. Dedesubt era un număr de telefon. Am băgat cartea de vizită în sutien și m-am întors la masă.

— Unde a plecat prietenul nostru? a întrebat mogulul când m-am așezat. Zâmbea, dar ochii încă îi scânteiau de frică.

— L-a sunat mămica lui, am spus, țuguindu-mi buzele. Nu se mai poate juca cu noi.

Am văzut cum chipul i s-a relaxat vizibil.

— Ce păcat, a zis băgându-și mâna pe sub masă. Dar sunt sigur că noi doi ne vom distra foarte bine.

•

După câteva minute m-am simțit suficient de in putere încât să mai încerc o dată să mă ridic. Sunt încă ametită, dar pot să mă ridic în picioare și să îmi împachetez lucrurile, înainte să pornesc, rup în fâșii ce a mai rămas din bluza cu nasturi. De data asta îmi voi marca traseul, așa că voi ști dacă mă întorc de unde am venit. Scorbura copacului se

cască spre mine și leg o fâșie de una dintre crengile sale.

Mă opresc și mă uit la fâșia de pânză albă pe fundalul scoarței. O desprind și o murdăresc în praf, apoi o leg la loc. Nu-mi permit să fie observată de altcineva în afară de mine.

Maggie

Iar nu am dormit. Nu am putut. Stau în pat, pur și simplu, și las filmul să se deruleze în fața ochilor mei.

Teroare. Durere. Sânge. Foc. Os. Ally. Abia atunci apare o nouă imagine: Ben Gardner care îmi zâmbește din fotografie, cu dinții albi și ochii albaștri ca de gheață.

M-am ridicat din pat imediat ce lumina timpurie a dimineții a început să se vadă printre fantele jaluzelelor. Când am dat pătura la o parte, Barney a mieunat de la celălalt capăt al patului. Era puțin trecut de șase dimineața.

Am coborât la parter și am deschis ușa spre curtea din spate. Nu mai ieșisem afară de când aflasem prima oară despre accident și senzația ierbii sub tălpi mi-a făcut bine. Cerul era încă rozaliu și mare parte din curte era încă întunecată, dar soarele începuse să se vadă printre copaci, luminând capătul locului de joacă.

Ar fi trebuit să-l demontez cu ani în urmă. Toboganul era mâncat de rugină și unul dintre leagăne nu mai avea scaun. Era un pericol, probabil. N-aș fi avut încredere să las o pisică pe el, darămite cu un copil. Charles și cu mine vorbeam în fiecare an să îl demontăm, făceam planuri mari despre cum îl vom înlocui cu un răsad de legume sau o grădină de trandafiri, deși inima mi se oprise puțin când Charles sugerase un stup de albine. Albinele îmi dădeau emoții. Dar, indiferent de planurile noastre, locul de joacă era încă în picioare la finalul fiecărei veri.

Adevărul era că niciunul din noi nu se putea hotărî să-l arunce. El nu spunea asta, dar sunt sigură că, de fiecare dată când privea în curte, și-o imagina pe Ally dându-se în leagănul acela, cu codițele în vânt și obrajii roșii de entuziasm.

Nu am spus niciodată cu voce tare, dar cred că amândoi ne imaginam un nepot sau o nepoată acolo într-o zi – deși, desigur, mai întâi ar fi trebuit să-l reparăm.

Încă o văd alergând spre mine și arătându-mi genunchiul julit după ce zburase din el într-o zi.

— Cum ai reușit să cazi din leagăn? o întrebasem curățându-i pământul din tăietură.

S-a uitat în jos la mine, cu ochii mari și a ridicat din umerii ei mici.

— Am vrut să văd ce se întâmplă dacă îmi dau drumul.

Acum îmi simțeam oasele grele, stând în picioarele goale pe peluză. Nu mai suportam să stau acolo nicio secundă în plus. Trebuia să plec.

Am făcut duș și m-am îmbrăcat și înainte de nouă eram deja pe drum. Owl's Creek se trezise de-a binelea. La brutăria de pe Main era coadă, oamenii așteptau să își ia cafeaua de dimineață, copiii țineau pungi albe de hârtie pline cu brioșe și sandviciuri pentru tabăra de vară. M-am uitat cum o mamă grăbită își trage fetița pe trotuar pe una dintre acele trotinete pe care le aveau cu toții atunci. Fetița avea două codițe blonde și urla, cu ochii strânși, protestând față de o nedreptate ce i se făcuse. Mama m-a prins că mă uitam și i-am zâmbit empatic. Dumnezeu știe că nu e ușor.

Am luat-o pe drumul de lângă lac de la ieșirea din oraș și am ieșit pe Route 1, plin de navetiști care se îndreptau spre Bangor sau Portland. Nu mă deranja. Traficul s-a redus după Freeport și m-am trezit trecând pe lângă locuri cunoscute. Motelul Motor Court. Semnul mare și roșu pentru punctul comercial C&R. Drumul spre Piper Farm. Vedeam semnele pentru aeroportul Brunswick și mi-am dat seama că aproape ajunsesem. Am virat spre următoarea ieșire și m-am îndreptat spre Bowdoin.

Am parcat pe Federal Street în spatele Stowe Hall și am înaintat spre piațetă. Campusul era liniștit vara, dar încă mai erau studenți întinși pe

peluză cu cărți, cu mânecile suflecate și desculți sau trecând în grabă cu un ghiozdan pe umeri, fără să-și ascundă grimasele. Era totul atât de familiar – traversasem piațeta asta timp de douăzeci de ani și văzusem copii exact ca aceștia –, dar în ziua aceea mă simțeam ca un intrus. Atunci mă simțeam așa în cea mai mare parte a timpului. Ca o străină în propria mea viață.

Am trecut pe lângă ferestrele înalte și arcuite ale bibliotecii Hawthorne-Longfellow și prin ușa glisantă de sticlă. Doug încă stătea acolo pe scaunul său, la fel ca întotdeauna. Când m-a văzut, s-a ridicat în picioare.

— Maggie! Ce surpriză plăcută! Ce faci aici? A tresărit și mi-am dat seama că își amintește. Am auzit despre Allison. Iisuse, îmi pare rău. Ce întâmplare!

— Mulțumesc, Doug. Ce mai face Betsy? Încă lucrează?

— S-a pensionat anul trecut. Mă înnebunește – în fiecare zi spune: „Unde ai fost azi? Când vii acasă?" La nouă dimineața mă întreabă ce vreau la cină. La nouă dimineața!

— E o schimbare importantă. Se va obișnui. Dar tu? Este timpul, nu?

— Eu? Niciodată. Ziua în care mă voi opri din muncit e ziua în care o să mor! lovi el cu pumnul în masă ca să sublinieze ideea.

Am dat ochii peste cap.

— Pun pariu pe ce vrei tu că într-un an vei fi într-o călătorie în jurul lumii cu Betsy, savurând câte un mai tai pe un vas de croazieră undeva în Pacific.

Clătină din cap.

— Dacă crezi asta, ești nebună. Ai venit să o vezi pe Barbara? Am văzut-o venind acum câteva minute. Știi unde s-o găsești, da?

Am promis că la ieșire îmi voi lua la revedere și am intrat în bibliotecă. Aerul răcoros m-a lovit imediat, împreună cu izul dulceag și bolnăvicios

de detergent de covoare amestecat cu hârtie veche. Camera era aproape goală, doar câțiva studenți așezați la mesele lungi de lemn.

Am înaintat printre rânduri spre biroul de referințe din spate. Acolo stătea Barbara, cu părul ei gri-argintiu strâns într-un coc în vârful capului și un creion înfipt în el. Am salutat-o și ea s-a ridicat repede de la birou și m-a luat în brațe.

— Ce bine îmi pare că te văd, șopti ea. Vocea ei se auzi în sală și mai mulți oameni au ridicat capetele din cărțile lor și au mijit ochii. Haide, să mergem în biroul meu.

Am urmat-o pe ușa pentru personal și prin coridoarele ca niște labirinturi până în biroul înghesuit pe care îl împărțisem odată. Biroul meu fusese acaparat de teancuri de cărți și de hârtie, așa cum știam că va fi. A făcut semn spre el și ne-am așezat.

— Scuze de dezordine. Ce mai faci?

Am ridicat din umeri.

— Cât de bine se poate, bănuiesc.

— Ei bine, nu mă apuc acum să-ți prezint condoleanțele mele, dar sper că știi ce simt. Acum, ce pot face pentru tine?

— Încerc să pun cap la cap niște lucruri, asta e tot. Crezi că mă poți conecta la un computer?

— Sigur. M-a condus spre un rând de aparate în spate. Dă-mi de știre dacă ai nevoie de ajutor, deși știu că nu o vei face, a spus ea, apoi m-a lăsat singură.

Mi-am amintit ce spusese Jim despre Allison, că probabil fusese în pericol. Se referise la probleme legale? Am apăsat pe pictograma Pacer de pe ecran și am introdus datele de înregistrare, sperând să fie încă valabile. Pacer este o bază de date electronică cu dosare judecătorești din toată țara, așa că dacă Allison avea orice fel de dosar la poliție, ar fi apărut aici. Am introdus numele ei în motorul de căutare și am apăsat pe redare. Computerul a vâjâit. O singură înregistrare. Am deschis-o.

Cazul agenției 38 – 471

ÎN DISTRICTUL/CURTEA SUPREMĂ A STATULUI
CALIFORNIA
DISTRICTUL JUDICIAR PALM SPRINGS
DECLARAȚIE a ofițerului de poliție în sprijinul plângerii
Statului California
Reclamant
Vs
ALLISON CARPENTER

Număr de caz 8YU-11-39GT

Subsemnatul, Jerome Ramsay, confirm următoarele declarații:

Pe 2 august 2016, la ora aproximativ 12.55 dimineața, am fost trimis pe Palm Canyon Dr. Nr. 622, Palm Springs, în urma unei raportări de condus imprudent.

Dispeceratul MATCOM m-a informat că o femeie a sunat la 911 să reclame că o femeie care conducea un Mercedes Clasa S albastru vira de pe o bandă pe alta. Femeia a raportat și că pe scaunul pasagerului se afla un bărbat.

Am ajuns la fața locului la ora 1.03 dimineața și am găsit repede vehiculul, care mergea haotic pe drum cu o viteză mult sub limita legală. Am dat semnale luminoase, dar vehiculul nu a tras pe dreapta și am plecat în urmărire, până când am văzut persoana de pe locul pasagerului că apucă volanul și trage mașina pe marginea drumului. M-am apropiat de vehicul și am găsit șoferul, o femeie de aproape treizeci de ani, cu o alcoolemie peste limita legală și posibil sub influența narcoticelor. Când i-am cerut permisul și talonul, mi-a înmânat un permis de conducere emis în statul California care o identifica drept domnișoara Allison Carpenter de pe strada Adrian, 2799, San Diego, CA. Mașina era înregistrată pe numele pasagerului, un bărbat puțin trecut de șaizeci de ani și anume John Dwyer, tot din San Diego. El nu părea să se afle sub influența drogurilor sau a alcoolului.

Domnișoara Carpenter a refuzat un test de alcoolemie și am arestat-o pe loc pentru suspiciune de conducere sub influența alcoolului și am băgat-o în mașina de poliție. I-am spus domnului Dwyer să vină după noi în mașina lui, dar nu a mai apărut la secție.

Domnișoara Carpenter a fost eliberată pe cauțiune mai târziu în dimineața aceea.

Am căutat prin restul documentelor, dar fuseseră fie sigilate, fie cenzurate. Nu s-au adus acuzații oficiale împotriva lui Allison și cazul a fost clasat.

Ce Dumnezeului făcea, conducând în starea aceea cu un bărbat de vârsta mea?, m-am întrebat. Și cum a reușit să scape de acuzații? Din notițele poliției, părea un caz destul de clar.

M-am lăsat pe spătarul scaunului. *Dumnezeule*, *Ally,* m-am gândit. *Ce ai avut în cap?*

— Mă scuzați.

Am ridicat privirea și am văzut un bărbat cu păr des, cărunt și ochelari mici, rotunzi care mă privea de sus. Îmi pare rău că vă întrerup, dar ați lucrat cumva aici?

— Da. De patru ani nu mai lucram aici. Mă surprindea că cineva își amintea.

— M-am gândit că păreți cunoscută… Îmi pare rău, nu îmi amintesc numele dumneavoastră…

— Maggie, am spus eu.

— Maggie, desigur.

A zâmbit și i-am văzut ridurile de la colțurile ochilor. Părea blând.

— Eu sunt Tony. Îmi pare bine să vă revăd.

— Și mie, am spus, deși nu îmi aminteam să îl și văzut înainte. Oricum, cât timp lucrasem acolo trecuseră atât de mulți oameni prin ușile bibliotecii, încât nu aveam cum să îi știu pe toți.

— Vă deranjează? Se așeză pe scaunul de lângă mine fără să aștepte răspunsul meu. Genunchii, spuse zâmbind. Nu mă mai ajută prea mult. O oră sau două de stat jos și sunt praf.

Mă gândeam la durerile ciudate cu care mă trezeam, durerea surdă din șold dacă stăteam jos prea multă vreme, felul în care oasele gleznelor trosneau când mergeam. S-a aplecat și și-a pus

mâinile pe coapse. Deci, ce vă aduce înapoi la Bowdoin?

L-am studiat. Părea destul de amabil, dar nu îmi plăcea că se așezase neinvitat și îmi punea întrebări despre treburile mele. Mi-am îndreptat spatele.

— Computerul de acasă e stricat, am mințit eu. Am zis să vin aici în timp ce aștept să fie reparat. A urmat o pauză și mi-am dat seama că aștepta să îi pun o întrebare. Și dumneata? am întrebat eu ezitant. Sunteți profesor aici, sau…?

— Eu? O, nu! râse mai tare decât era strict permis într-o bibliotecă. Nu, nu. Sunt doar unul dintre acei pensionari bătrâni și triști care își folosește reducerea de seniori ca să participe la cursuri.

— Drăguț. Văzusem suficient de mulți ca el încât să îmi dau seama că era probabil divorțat sau văduv. Bărbații căsătoriți de vârsta lui nu participau la cursuri. Soțiile lor, da, ca să scape de ei, dar bărbații însurați aveau tendința să stea acasă.

Ridică din umeri.

— Îmi umplu timpul. Tocmai am început istoria artei și literatura franceză, Dumnezeu să m-ajute. Semestrul următor trec la arheologie.

— Foarte ambițios. M-am întors înapoi spre ecranul computerului, sperând să priceapă aluzia.

L-am simțit cum ezită. Cu coada ochiului am văzut că deschide gura și așteptam următoarea întrebare, dar o închise iar și se ridică în picioare.

— Ei bine, vă las. Voiam doar să vin să vă salut. Mereu am regretat că nu m-am prezentat cât ați lucrat aici și apoi într-o zi n-ați mai venit și m-am învinovățit că mi-am ratat șansa. Dar iată-vă acum.

Am ridicat mâinile.

— Iată-mă acum.

Îmi făcu semn cu mâna înainte să se întoarcă înapoi la biroul lui. Am regretat că l-am alungat așa. Probabil era doar un om singur care voia să

facă puțină conversație. Inofensiv. Am privit spre teancul de cărți de pe biroul lui: Proust, Berger, Maupassant. Strașnic mod de a-ți petrece vara. Ar fi trebuit să fiu mai amabilă.

Am alungat gândul și m-am întors la computer. Aveam treabă. Am accesat Național Transportation Safety Board, am introdus detaliile accidentului lui Ally și am apăsat redare.

Identificare NTSB: CEN36FA455

14 CFR Part 91: Aviație generală

Accidentul a avut loc duminică, 8 iulie,

2018 pe Electric Peak, CO

Aeronavă: MOONEY AVIATION 3

Răniți: 2, fatal

Acestea sunt informații preliminare, supuse schimbărilor și pot conține erori. Orice erori din acest raport vor fi corectate când va fi realizat raportul final. Investigatorii NTSB fie au călătorit în scopul acestei investigații, fie au realizat o mare parte din munca de cercetare fără a se deplasa și au folosit date din diverse surse pentru a pregăti acest raport de accident aviatic.

Pe 8 iulie 2018, aproximativ la ora 17.00, o aeronavă Mooney Aviation 3, N65EF a fost distrusă în impact și de incendiul care a urmat impactului în urma unei aparente pierderi a controlului aproape de muntele Boreas, Colorado. Avionul era înregistrat și pilotat de o persoană fizică, conform dispozițiilor articolului 14 din Reglementările Federale Partea 91 drept zbor personal. Avionul a decolat de pe Chicago Midway International (MDW) și se crede că destinația era Montgomery Field Airport în San Diego, California (MYF), de unde avionul plecase vineri, 6 iulie 2018, dar nu a fost depus niciun plan de zbor. Pilotul și pasagerul au fost răniți mortal.

Punctul inițial de impact a fost localizat la trei metri sud față de corpul avionului și conținea trenul de aterizare frontal al avionului. Avionul a fost aproape în întregime distrus de incendiul postimpact, ceea ce face ca recuperarea resturilor să fie dificilă. Rămășițele pilotului au fost recuperate și identitatea sa confirmată de ruda cea mai apropiată. Trupul pasagerului nu a fost încă identificat la momentul redactării. Gravitatea accidentului și starea resturilor

arată că mortalitatea este sigură și că trupul pasagerului a fost cel mai probabil azvârlit în momentul impactului, deși condițiile de la fața locului fac dificilă o investigație completă. Nu a fost depistată nicio anomalie referitor la motor sau accesoriile motorului, cu toate acestea, dimensiunea daunelor provocate de foc împiedică o examinare completă și testarea componentelor.

Există anumite dovezi cum că la locul accidentului s-a intervenit înainte ca investigatorii să sosească. Se crede că interferența s-a datorat, cel mai probabil, prezenței animalelor sălbatice din zonă.

La ora 16.00 MDT, serviciul regional de prognoză meteorologică a raportat pentru muntele Boreas vânt cu o viteză de 16 km/h, vizibilitate de 16 kilometri, cer senin, temperatură de 22°C și o presiune atmosferică de 767 milimetri coloană de mercur. Se consideră că vremea nu a constituit un factor în prăbușire.

De la locul accidentului a fost recuperat un iPhone cu aplicația mobilă ForeFlight și trimis la Laboratorul NTSB Recorders pentru examinare și descărcare.

M-am lăsat pe spătarul scaunului. Deci cadavrul lui Ben fusese găsit. Shannon și Jim trebuie să fi știut, dar s-au decis să nu îmi spună încă. Nu voiau să îmi fac speranțe, bănuiesc. Din raport era limpede că investigatorii credeau că e moartă, chiar dacă nu îi găsiseră cadavrul. Am citit din nou. „Azvârlit în momentul impactului”. „Animalele sălbatice din zonă”. Nu voiam să-mi imaginez nimic din toate astea, dar desigur că am făcut-o. „Mortalitatea este certă”. M-am uitat la acele cuvinte până când mi s-a încețoșat vederea.

Colierul. Îi găsiseră colierul. Cum se poate să-i fi găsit colierul și pe ea nu?

Dacă i-au găsit cadavrul, asta însemna că acum și părinții lui știau. Domnul și doamna David Gardner. Oare petrecuseră mult timp cu Ally? O cunoșteau bine? Trebuie să vorbesc cu ei. Trebuie să îi întreb ce știau.

M-am ridicat prea repede și, pentru o secundă, camera s-a învârtit cu mine.

— Maggie? Ești bine? Am ridicat privirea și l-am văzut pe Tony privindu-mă îngrijorat de la

biroul său. L-am expediat cu un gest și mi-am adunat bagajele.

Verdele scuarului era înceţoşat. Toți acei copii care stăteau pe iarbă sau mergeau doi câte doi, capetele apropiate unul de altul, vorbind și râzând. Dumnezeule, păreau atât de tineri. Oare toți aveau vieți pe care le țineau secrete față de părinții lor? Se duceau acasă în vacanță și stăteau la cină la masa din sufragerie, mâncau mâncarea gătită de mamele lor și râdeau la glumele taților lor, în tot acest timp știind că aveau secrete pe care nu le vor spune niciodată?

Allison

Norii grei se mișcă repede, suflați de o briză puternică stârnită chiar când soarele începe să se ducă la culcare. Îi privesc cum se adună deasupra mea, cenușiul pândind peste albastru, cuprinzându-l cu pelerina sa și înăbușind soarele. Aerul mă apasă ca un deget gras. Iar apoi, ca un cearșaf sfâșiat în două, norii se rup și începe să plouă.

Lent la început, un ropot ușor pe frunze, dar se transformă repede într-un vuiet. Mă ascund sub coroana copacilor, dar apa se prelinge prin ea și în câteva minute sunt udă până la piele.

Temperatura coboară brusc. Nu am unde să mă ascund și nimic din echipamentul meu nu este impermeabil. Dinții îmi clănțăne zdravăn, țin brațele strâns pe piept. Începe să mă macine frica. Din primele minute sunt înghețată pe loc, de șoc și de nehotărâre și de geanta mea acum îmbibată cu apă. Mă uit la mâinile tremurânde de parcă nu sunt ale mele.

•

Respirația lui se simțea fierbinte pe chipul meu și a trebuit să mă stăpânesc să nu mă strâmb în timp ce îmi trasa conturul gurii cu degetul.

— Ce fată drăguță.

M-am aplecat peste pat și am tras iar pe nas. Dee avusese dreptate: se terminase repede și de-abia simțisem ceva. Ca și când nu eram deloc în propriul corp.

M-am înfășurat în cearșaf și m-am dus la baie. Oglinda era încadrată de un șir de becuri cu halogen și am mijit ochii. Aveam pupilele dilatate și negre, cu margini verzi.

Mi se păreau stranii, străine și extraterestre. De nerecunoscut.

— Grăbește-te, iubito!

— O secundă! am strigat și am auzit ecoul lovindu-se de podeaua de marmură.

Pe chiuvetă erau aliniate săpunuri, o trusă de cusut, o cască de duș. M-am decis să le iau pe toate înainte să plec, împreună cu sticluțele de șampon, balsam, gel de duș și unul dintre halatele groase care atârnau în dulap. Nu aveam nevoie de niciunele, dar nu conta. Simțeam că mi se cuvin, împreună cu teancul de bancnote de douăzeci pe care avea să mi le lase pe masă. Va trebui să aștept până pleacă și apoi să le iau – „Nu atinge banii în fața lor", spusese Dee, „te face să pari ieftină" – și apoi îmi voi apropia bancnotele de față și voi inhala mirosul lor de piele, și metal, și săpun. *Vezi?,* mă gândeam când mă întorceam înapoi în dormitor. *Bani ușori.*

•

Mișcă-te. Trebuie să te miști.

Mă împiedic, picioarele îmi sunt grele. Fac câțiva pași în față, apa de ploaie îmi șiroiește pe față, îmi lipește părul murdar de frunte, îmi încețoșează vederea. Plouă torențial, apa aruncându-se cu furie pe pământ ca un copil agitat, încerc să trag aer adânc în piept și în schimb inhalez apă. Scuip și mă înec.

Bine. Oprește-te. Așteaptă.

Îmi las geanta pe pământ, unde aterizează cu zgomot. Degetele au început să mi se învinețească din nou, și le strâng la subsuori ca să le încălzesc. S-a făcut frig atât de repede, iar copacii mă adăpostesc doar parțial de vântul care bate prin pădure. Îmi simt degetele de la picioare cum încep să amorțească în adidașii uzi, terminațiile nervoase mă înțeapă înainte să cedeze.

Nu pot să mă opresc. Dacă mă opresc, voi muri. Și am ajuns prea departe ca să mor acum.

Mă aplec și încerc să îmi iau geanta, dar umărul mă doare și scot un geamăt gutural când o las la loc jos. Pentru o secundă, sunt convinsă că mi-am scos brațul din încheietură, dar, după câteva minute, durerea aprigă se transformă într-o pulsație

surdă. Atât de obișnuită acum, această durere ca un zgomot alb. Atât de familiară.

Respiră. Asta mi-ar spune mama. Când eram copil, mereu mă răneam – picioarele prea lungi și tălpile prea mari erau mereu gata să se împiedice unele de altele – și tot timpul apăream la ușa din spate cu un genunchi julit sau o buză spartă.

Respiră până trece, spunea ea când îmi tampona zgârietura cu alcool sanitar. *Știu că doare, Ally, dar respiră.*

Respiră.

Durerea din umăr amorțește suficient încât mă aud gândind, nu că știu și ce să spun. Mi-e frig. Sunt udă. Sunt pierdută în pădure. Undeva, acolo, mă caută. Ar putea fi chiar acum în munții aceștia, urmărindu-mă ca niște copoi. Și nu am ce să fac în privința asta.

Mă învârt în jurul genții, sperând că mișcarea îmi va forța sângele să se ducă înapoi în degetele de la picioare, dar mă simt ca și când merg pe un pat de ace. Este întuneric acum, deși nu-mi dau seama dacă din cauza norilor groși care acoperă soarele sau a faptului că este târziu. Timpul mi se pare ceva alunecos, nestatornic. Ploaia nu a cedat deloc – de fapt, se înrăutățește. Mi se pare că furtuna se instalează confortabil acum și se pregătește pentru o noapte lungă.

Nu are rost să continui.

Scot prelata și încerc să o așez ca pe un cort cu câteva crengi desprinse drept stâlpi, dar se prăbușește aproape imediat. Oricum, nu este impermeabilă, cel puțin nu complet, și deja este îmbibată de apă. Nu am cum să îmi fac niciun fel de adăpost cu ea, sau cu orice am la mine.

Trag geanta sub cel mai mare copac pe care îl pot găsi și mă las jos lângă trunchiul său, cu genunchii strânși la piept. Ploaia picură printre acele de pin.

Închid ochii, doar pentru o secundă.

Maggie

Am luat telefonul și am format la numărul pe care mi l-a dat Jim, dar nu a răspuns nimeni. Am lăsat alt mesaj pe robot, dar nu am prea mari speranțe că mă vor suna înapoi. Au trecut deja două zile și încă nu am auzit nicio veste de la părinții lui Ben. Știu că sunt în doliu, dar și eu sunt. Asta nu le dă dreptul să mă ignore. Nu când fiica mea a fost logodită cu fiul lor.

Nu când el era responsabil pentru moartea ei.

Nici internetul nu a fost de mare ajutor. Am tastat cu grijă numele lor – David și Amanda Gardner, oare există o pereche de nume mai snoabe? Dar nu a apărut nimic. David era înregistrat în boardul unei organizații locale de caritate, iar Amanda era menționată în câteva articole de societate – contribuia cu aranjamente florale pentru gala anuală a Audubon Society, genul acela de lucruri dar, în afară de asta, cei doi erau mistere pe internet.

Am tastat din nou numele lui Ally. Au apărut pagini întregi cu articole despre moartea ei. Am apăsat pe unul dintre ele și am trecut peste raportul accidentului la fotografia ei. Era aceeași pe care o folosiseră la știri: blondă, slabă, elegantă. Nu semăna cu Ally a mea. Am coborât spre secțiunea de comentarii, dar m-am oprit repede. Cine erau acești oameni? Cum puteau să spună aceste lucruri despre o femeie moartă, darămite despre fiica mea?

Jim îmi spusese că nu știa când voi primi obiectele lui Ally din San Diego. Găsiseră casa în care locuise cu el – mi-a dat adresa după ce l-am pisat puțin. Am căutat-o pe internet și am folosit Street view ca să văd de aproape. Vedeam un perete de gard viu, o poartă înaltă, și dincolo, gresie și sticlă.

Fiica mea locuise în casa aceea cu un bărbat cu care era logodită și pe care eu nu-l cunoscusem niciodată. Șocul încă îmi tăia răsuflarea.

Nu știu de ce fusesem atât de surprinsă să aflu că locuiseră împreună – știam că era normal pentru oamenii de vârsta lor să trăiască împreună înainte să se căsătorească, nu eram călugăriță – dar, oricum, mă impresionase. Am încercat să îmi imaginez hainele ei atârnate lângă ale lui, cărțile ei puse pe o noptieră lângă pat, șamponul ei pus pe marginea căzii. Și acum avea să dureze mult până când lucrurile ei vor fi luate și aduse la mine acasă. Simțisem cum îmi fierbe sângele în vene când mă anunțase Jim. Trebuia să mă lupt pentru orice lucru al propriei mele fiice, hainele, peria de păr sau parfumul.

M-am gândit la acele prime zile după ce o adusesem acasă de la spital. Fusese mare când se născuse – aproape patru kilograme, Dumnezeule –, cu obraji rotunzi și roșii ca merele. Charles și cu mine așteptasem atât de mult venirea ei – încercasem ani de zile și eram cel mai bătrân cuplu din secția de nașteri cu aproape un deceniu – și atunci ne-am dat seama că va fi doar ea, o mică familie de trei persoane.

Stăteam lângă pătuțul ei și ne uitam la ea cum dormea, îi priveam pieptul mic cum se ridică și se coboară, amândoi speriați să clipim sau să ne mișcăm sau, Doamne ferește, să dormim în caz că ratam ceva. Asta a durat doar vreo două săptămâni, desigur, până când lipsa de somn aproape că ne-a înnebunit pe amândoi.

Oricum, îmi amintesc acele zile drept unele dintre cele mai fericite din viața mea. După toți acei ani în care am încercat, faptul că exista – că era a noastră – mi se părea un noroc chior.

La două luni a făcut colici și nu a părut să se oprească din plâns până când a început să meargă, așa că acele zile de aur au fost scurte.

Dar sentimentul că eram doar noi trei împreună în chestia asta a rămas.

Începusem să port din nou verigheta lui Charles. Mi se părea ca un talisman, greu și consolator pe degetul meu mare. Am scos-o și am citit inscripția de dinăuntru. C&M MEREU ȘI PENTRU TOTDEAUNA. Am oftat. De ce ne păcălim singuri cu lucrurile astea?, m-am întrebat. Nimic nu era făcut să reziste pentru totdeauna. Mereu cineva trebuia să rămână în urmă.

Linda a intrat în casă și zgomotul ușii m-a făcut să tresar. Nu eram sigură de cât timp stăteam acolo – poate zece minute, poate câteva ore. Timpul devenise gros și siropos, greu de urmărit. Linda a intrat cu câteva scrisori și o cutie mică de carton.

— E adresată lui Charles, spuse ea, arătând spre cutie.

— Pune-o pe bufet. Mă gândesc mai târziu ce să fac cu ea.

Se așeză vizavi de mine la masă, arătând spre caietul care stătea deschis în fața mea.

— Ce sunt toate astea?

L-am tras mai aproape și m-am uitat la notițele mele.

— Încerc să aflu mai multe despre ce s-a întâmplat cu Ally. Părinții lui Ben nu mă sună înapoi și nu pot să dau de nimeni de la barul la care lucra.

Linda ridică din sprâncene.

— Ai sunat la bar?

— Numărul era pe website! am spus, brusc în defensivă. Știam că va crede că exageram.

Linda oftă.

— Nu știu dacă asta e sănătos pentru tine. Dai telefoane, faci liste… Colțurile ochilor i se încrețiseră de îngrijorare. Nimic din ceea ce faci nu ți-o va aduce înapoi.

— Încă nu i-au găsit cadavrul, am subliniat.

— Știu, șopti ea, dar vedeam mila din ochii ei și m-am întors cu spatele la ea.

— E un rahat, am șoptit. Plănuisem să îi spun tot ce aflasem, dar apoi am simțit un fior de nerăbdare. Ce rost avea să îi spun toate astea? Nu ar înțelege. Nimeni nu înțelegea. Vreau doar să aflu ce s-a întâmplat cu fiica mea, am spus. Nu voiam să dau explicații nimănui. Nu atunci. Nu am spus nimic din toate astea totuși și s-a lăsat tăcerea.

— Îmi pare rău, spuse. Nu-mi pot imagina prin ce treci și nu vreau să te supăr și mai tare, doar că… cred că e mai bine dacă lași lucrurile să se liniștească, altfel o să înnebunești. Vreau doar ce e mai bine pentru tine.

I-am spus că eram obosită și că aveam nevoie să mă întind puțin, așa că și-a adunat lucrurile și s-a îndreptat spre ușă.

— Vin mâine și putem vorbi mai multe despre planurile pentru serviciul funerar, spuse ea, îmbrățișându-mă.

— Nu sunt aici mâine, i-am spus. Am o programare la doctor în Bangor.

— Poimâine, atunci.

Am clătinat din cap.

— Am comisioane de livrat toată ziua. Uite, fă cum crezi că e mai bine. Sunt sigură că vei organiza ceva perfect.

Pentru o secundă, am avut impresia că voia să mă întrebe ceva, dar, în final, a închis gura și m-a îmbrățișat din nou.

— Desigur. Nu-ți face griji – lasă totul pe seama mea.

Ne-am despărțit și am așteptat să o aud cum iese cu mașina pe stradă, apoi m-am așezat iar la computer. Am apăsat pe un e-mail din inboxul meu și l-am printat.

Nu aveam programare la medic ziua următoare și în mod sigur nu mă întâlneam cu vreun antreprenor de pompe funebre pentru Ally.

Imprimanta a scos biletul electronic linie cu linie și când l-am luat din tăviță, cerneala era încă umedă.

Mâine-dimineață, înainte ca soarele să se ridice pe cer, voi fi într-un avion spre California.

Dacă nu vin ei la mine, mă duc eu la ei.

Allison

Sună un telefon. E departe la început, dar acum este mai aproape, urgent, sunetul ascuțit e aproape de urechile mele, mă presează. Insistent.

Mă trezesc brusc.

Întuneric. Nimic altceva decât întuneric. Nicio diferență între lume și interiorul pleoapelor mele. Negru.

Vântul foșnește printre copacii de deasupra. Frigul este în mine acum. Este atât o greutate care apasă, cât și un lichid care plutește, acut și infinit.

Pipăi cu degetele până când apuc cureaua genții. O trag mai aproape. Mâncare. Încă mai e mâncare. Bag mâna în geantă și scot un baton Luna. Degetele amorțite trag de ambalajul de plastic. Gata. E deschis.

Buzele îmi crapă când se deschid. Gust sânge. Limba e o bucată groasă de carne umflată. Mușc. Îmi pocnește falca. Dinții lucrează și lucrează, dar batonul rămâne, iar bucățile solide mi se lipesc de molari. Înghit. Mă înec.

Ploaia. Pipăie pământul până când găsești o frunză căzută. Ridic-o la buze, bea apa de pe ea. Batonul se înmoaie și alunecă pe gât.

Altă mușcătură. Mesteci. Înghiți. Sugi. Repetă. Pentru o secundă totul e bine, apoi începe revolta.

Stomacul zvâcnește și apoi mă aplec, ochii mă înțeapă cu mii de ace. Corpul îmi tremură, se scutură violent, mațele mi se răsucesc.

Încerc să mă liniștesc, dar nu pot. Sunt ca o păpușă de cârpe scuturată pe dinăuntru.

Ridică-te. Ridică-te.

Picioarele mi se împleticesc. Nu mi le simt, nici degetele, nici fața. Îmi ating urechile cu mâinile să mă conving că sunt încă acolo. Membrele îmi par ca niște stele răzlețe din același univers, izolate și deconectate. Hainele mi se prind de ramuri.

Dar durerea – durerea a dispărut.

Se va întoarce. Deja o aud cum mă pândește, îi aud pașii ușori pe solul îmbibat de apă. Trebuie să mă mișc înainte să mă prindă.

Mai e timp. Încă pot să scap.

Ce caută o fată drăguță ca tine într-un loc ca acesta?

Jacheta este încă prea grea. Mă trage înapoi. Oricum, nu mai simt frigul. Nu simt nimic. O arunc pe jos, plec mai departe.

Mișcă-te. Vine, o aud. Durerea și frigul vin după mine și nu știu dacă de data asta pot să le depășesc.

•

— Nu-i nimic. Asta mi-a spus următoarea dată când ne-am întâlnit. Întârziasem la serviciu, eram mahmură și obosită și mijeam ochii din cauza soarelui. Nu eram atentă pe unde mergeam și – *bam!* – m-am izbit de el pe trotuar. Cafeaua i s-a vărsat peste tot. Eram umilită, mormăiam scuze și mă ofeream să plătesc curățătoria, dar el nu făcea decât să râdă.

— Nu-i nimic, a spus, ștergându-și cafeaua de pe manșetă. Ești ca o rândunică. Uite, dă-mi voie să te ajut. La început nu am fost sigură dacă își amintea de mine. Până la urmă, în bar era întuneric și trecuseră câteva luni. Dar, în timp ce aduna lucrurile care îmi căzuseră din geantă, și-a ridicat privirea și a zâmbit. Allison, nu? Eu sunt Ben. Deja știam.

Mi-a dat geanta, iar eu i-am zâmbit cât de fermecător am putut.

— Pot să-ți fac cinste cu altă cafea? am întrebat, arătând spre paharul gol de hârtie, iar el a încuviințat și a spus:

— Sigur, dar fac eu cinste.

Stătea în fața mea la masa înghesuită, își lingea spuma de pe buza de sus și întrebase dacă încă eram ospătăriță. M-am gândit la garsoniera mea sărăcăcioasă și la respirația umedă și caldă a unui străin pe gâtul meu și mirosul de celulă de închisoare – transpirație veche amestecată cu

parfum ieftin și frică. I-am întâlnit privirea și mă așteptam să văd o umbră acuzatoare. Dar era doar o curiozitate politicoasă. Mi-am dat seama că nu știa adevărul și aproape că am plâns de ușurare. În ochii lui, eram o foaie nescrisă. Puteam fi oricine.

În momentul acela mi-am dat seama că a fost destinul. Acest bărbat, cu chipul lui superb, cu zâmbetul blând și ceasul de mână scump, încercase să mă salveze înainte. De data asta, aveam de gând să mă las salvată. Deja simțeam cum lăsam în urmă vechea viață. Deja știam că îl iubeam.

•

Un pas. Încă unul. Cred că ar trebui să alerg.

Haide, dragă. Nu face pe proasta. Știm amândoi ce a fost asta. Nu te preface că ești inocentă.

Ochii mi se obișnuiesc, în sfârșit, și, în tot întunericul, văd forme mai întunecate și forme mai deschise, care trec în goană pe lângă mine în timp ce alerg, picioarele se mișcă, plămânii se umplu cu aerul dulce și curat, crenguțele se rup și frunzele se strivesc, iar trupul țâșnește printre copacii deși și pe sub crengile joase. În acest întuneric, mă simt ușoară, ușoară, ușoară. Am mai fost vreodată așa rapidă?

Simt mâna tatălui meu în a mea, trăgându-mă după el.

— Mai repede, Allycat, mai repede! Alergăm în goana mare în jos de pe dealul din spatele casei. Picioarele mele mici sunt nesigure, abia mă țin când cobor dealul, nesăbuința umplându-mă cu un fel de isterie. Stop! strig, stop! Dar nu vreau să mă opresc, nu chiar. Vreau să simt în continuare senzația că mai am puțin și cad, vântul biciuindu-mi fața, senzația agitată din stomac, ca o clătită la jumătatea distanței în aer, bucurie și groază în egală măsură.

Amestecă laptele în cafea și lovește lingura de buza căniі. Zâmbește. N-ai vrea ca logodnicul tău să afle despre mica ta problemă cu legea, nu?

Pământul gonește spre mine.

Nu trebuie decât să mă ajuți. Asta e tot.

Stele. Văd stele. Sus acolo, printre copaci. Un întreg ocean de stele.

Allison. Ridică-te, Allison. Ce faci aici, întinsă așa?

Deschid ochii și îl văd cum stă deasupra mea, cu ochii strălucind în întuneric, două pete strălucitoare, albastre, în negură. Acum vine spre mine, cu mâna întinsă, dar sunt iar în picioare și alerg, mă împiedic, mă rostogolesc.

N-am vrut să te rănesc. Știi asta, nu? Dar, în final, nu mi-ai dat de ales.

Acum, frigul a dispărut. Nu simt decât un fel de căldură care mă amorțește.

O margaretă își înclină capul leneș spre mine și o rup.

Dacă vezi o margaretă și o iei cu tine, vei avea noroc toată ziua.

Nu, nu e corect. Nu se întâmplă deloc așa.

Mă iubește. Nu mă iubește. Mă iubește. Nu mă iubește.

Petalele nu se lasă prinse. Degetele nu mă ajută.

Cum voi ști dacă mă iubește?

Copacii devin mai înalți. Sau poate mă micșorez eu, ca Alice în Țara Minunilor când bea din sticluță. Unde este prăjitura care mă va face înaltă?

Îmi mai citești o poveste?

Nu, Allycat, e timpul să te culci.

Pat. Da, pat. Un pat cu mușchi drept saltea. Mă întind încet. Copacii se apleacă să mă învelească. *Șșșșșt,* șoptesc frunzele lor. *Șșșșt. Gata, Allycat. Înfofolită bine, bine.*

Am pleoapele grele. Clipesc spre cer. O dată. De două ori.

Noapte bună, copaci.

Noapte bună, stele.

Noapte bună, lună.

Chipul lui Dee se ridică în fața mea. „Sunt bani făcuți ușor. Crede-mă”.

Nopțile încep să se contopească, zilele dispar în somn. Am pitit role de bani peste tot – în sertarele de șosete, și în dulapuri, și în gurile de aerisire din cameră. N-am mai văzut până acum atâția bani.

— Zâmbește și fii drăguță. Asta vor, de fapt. O fată drăguță care se poartă frumos cu ei.

Aftershave și băutură stătută. Sunetul râsetului care bolborosește în mine, forțat. Senzația bărbii nerase pe piele.

— Nu va trebui să faci nimic din ce nu vrei.

Știi cum miroase o rolă de bani dacă închizi ochii?

— O vor obține într-un fel sau altul. Ai putea la fel de bine să-i faci să plătească.

Miroase a sânge.

Ally, e timpul să te trezești.

Mâinile mamei mă scuturră ușor.

Haide, Ally, e timpul.

Deschid încet ochii și mă cuprinde frica. S-a deschis o fantă de lumină și de acolo se aude o sirenă. Am dat de necaz. Mare necaz.

Stai trează, Ally. Stai trează.

Încerc să mă ridic, dar picioarele nu mă ajută. Este chiar atât de simplu. Nu se mișcă. Pipăi în jur. Dau de o piatră, una ascuțită, și apăs palma pe ea cât de tare pot.

Durerea trece ca o undă de șoc prin mine, limpezindu-mi mintea ca o pală de vânt.

Da. Asta. Aveam nevoie să simt asta.

Degetele neîndemânatice apucă piatra și o strâng cât de tare pot. Marginea tăioasă a pietrei mi se înfige în piele până când, în sfârșit, simt durerea.

Sus. Ridică-te.

Mă ridic în coate, apoi în genunchi. Văd o creangă joasă și mă întind după ea, o prind bine și mă trag în sus. E nevoie de fiecare strop de putere care mi-a mai rămas, dar sunt în picioare, cu piatra încă strânsă în mână, și simt încă durerea în palmă.

Stă în fața mea în acel pulover albastru pescăresc pe care îl poartă toată iarna, cu părul dat de pe față, mâna întinsă, întind mâna și degetele ei mă apucă de încheietură.

Îmi pare rău, spun, pentru tot.

Clatină din cap.

Mergi mai departe, Ally. Mergi mai departe.

Maggie

Uitasem că aeroportul era în mijlocul orașului, chiar lângă plajă. Când ne-am pregătit de aterizare și am văzut nisipul alb întins sub noi, mi-am adus aminte de atunci când am venit aici cu Charles s-o vizităm. Charles ieșise din aeroport, deja transpirat, se uitase o dată la oceanul de dincolo de stradă și spusese:

— Cine ar fi știut că avioanele au nevoie de vedere la mare? Nu îi plăcuse San Diego – prea frumos pentru gusturile sale –, dar mie, da. Cerul albastru, strălucitor, care nu părea niciodată deranjat de vreun nor, albastrul-verzui al oceanului, felul în care apa era luminată multicolor noaptea, fiecare dintre clădirile înalte reflectând o culoare diferită pe suprafața lui.

Era un loc ce nu se ferea să pară puțin exagerat și respectam asta. Îmi amintea de Linda. N-aș fi putut să locuiesc acolo, desigur, dar îmi făcea plăcere să vin în vizită.

Ușile glisante de sticlă ale terminalului s-au deschis și, când am pășit pe trotuar, m-a lovit căldura uscată. În Maine, verile sunt altfel, aerul este gros și umed, îți acoperă pielea ca o peliculă lipicioasă, te face să te simți de parcă ești mai greu doar când respiri. În San Diego, aerul părea să se înfășoare încet în jurul tău, ca o mângâiere.

Am închiriat o mașină – o Honda mică cu două uși – și m-am jucat cu cheile în mână în timp ce o căutam în parcare. Valiza cu roți negre pe care o trăgeam după mine mă lovea peste călcâie în timpul mersului. Nu știu de ce mă deranjasem să împachetez atât de multe. Știam că nu voi sta mult aici.

Mașina era băgată între două SUV-uri în spate, pe ultimul rând. Am deschis portbagajul, mi-am băgat valiza înăuntru, m-am așezat pe scaunul șoferului și am încercat să-mi dau seama ce

dracului trebuia să fac mai departe. Aveam o hartă pe care o cumpărasem de la biroul de închirieri deși tipul din spatele tejghelei se uitase la mine de parcă eram nebună. „Nu aveți un telefon?”, mă întrebase. Mai aveam o fâșie de hârtie cu trei adrese scrise pe ea. Le-am studiat puțin, marcând fiecare loc pe hartă cu un pix, iar apoi am pornit motorul și am ieșit din parcare.

Mașina aproape a cedat în urcarea spre La Jolla. Motorul s-a luptat de fiecare dată când am apăsat pe accelerație și simțeam cum transmisia ezită înainte să schimb vitezele. Drumul fusese săpat direct prin stâncă și de cealaltă parte casele atârnau pe margine ca o colecție de cutii de chibrituri, arătând de parcă o briză mai puternică ar fi fost suficientă să le spulbere.

Spindrift Drive urma coasta, mărginită de tufișuri verzi crescute ca să ascundă vilele din spatele lor. Am privit spre numerele de pe porți. Un bărbat care tăia o tufă de trandafiri s-a uitat la mașină. Bănuiesc că nu se găseau multe Honda Civic în La Jolla.

Casa familiei Gardner era un cub mare de beton și sticlă, una dintre acele clădiri care arătau mai degrabă venite din spațiul cosmic decât construite de la zero. Am recunoscut-o din articolul din *New York Times* pe care îl citisem. Potrivit articolului, era o „capodoperă postmodernă”, deși eram mai înclinată să fiu de acord cu vecinii familiei Gardner care spuneau că e o oroare. Cel puțin din ce vedeam din locul în care mă aflam, pe trotuarul aflat vizavi de o poartă înaltă de fier forjat. Am apăsat butonul soneriei și am așteptat. Niciun răspuns. M-am ridicat pe vârfuri și m-am uitat după colț, pe alee. Un Bentley negru era parcat în față, iar după el un Jaguar verde închis. Cineva trebuia să fie acasă.

Am sunat iar, apăsând lung pe sonerie de data asta. În cele din urmă, interfonul a bâzâit și s-a aprins.

— Alo? Era o voce de femeie, cu accent străin. Menajera, am bănuit.

— Sunt Maggie Carpenter, am spus. Mama lui Allison. Îi caut pe David și Amanda Gardner.

— Îmi pare rău, sunt plecați. Interfonul s-a oprit.

Am sunat din nou. Vocea s-a auzit iar.

— Da?

— Mai e cineva cu care aș putea vorbi? Am venit de departe și aș vrea să vorbesc cu cineva despre fiica mea.

— Îmi pare rău. Nu am voie să las pe nimeni să intre când familia Gardner e plecată. Îmi pare rău. Interfonul s-a oprit iar, de data asta definitiv, indiferent de câte ori am apăsat soneria.

Am stat pe trotuar un minut, ascultând sunetul valurilor care se spărgeau de stâncile de dedesubt și geamătul surd al unei mașini de tuns iarba din apropiere. O mașină sport roșie cu geamuri fumurii a trecut, prea lent ca să nu fie intenționat. Nu am crezut nicio clipă că familia Gardner nu era în casa aceea, dar nu conta – nu vorbeau cu mine.

Ei bine, dacă nu voiau ei, poate voia altcineva. Am încercat mai întâi la casa din stânga, dar nu a răspuns nimeni. Am crezut că văd o perdea mișcându-se la etaj, dar se putea la fel de bine să-mi fi închipuit. Când am apăsat soneria casei din dreapta, am auzit pași și o femeie în capot a deschis ușa. I-am spus că mi se stricase mașina și că aveam nevoie să dau telefon pentru tractare, iar ea m-a poftit înăuntru.

E uimitor cât de încrezători pot fi oamenii când văd o doamnă în vârstă la ananghie.

Am ajuns în holul de la intrare și i-am spus că, de fapt, nu mi se stricase mașina. Și totuși, ochii ei nu trădau frica, doar confuzie amestecată cu puțină milă.

— V-ați pierdut? întrebă ea și am clătinat din cap, spunând că îi căutam pe cei doi Gardner, că eram mama lui Allison și voiam doar să vorbesc cu

cineva despre ea și dacă îi cunoștea, dacă îl cunoștea pe fiul lor sau pe fiica mea. Dar am văzut cum chipul i s-a crispat când le-am menționat numele, și în curând m-am trezit înapoi de cealaltă parte a porții și ușa ei s-a închis cu putere, ascunzând-o de lumea exterioară.

Oricine ar fi fost cei doi Gardner și oriunde se ascundeau, își pregătiseră din timp vecinii. Nu avea rost să mai bat la alte uși – era limpede că nimeni nu avea de gând să vorbească.

M-am întors și am plecat înapoi pe deal, spre mașina mea. Aceeași mașină sport roșie a trecut iute pe lângă mine, lăsând în urmă o dâră fierbinte, cu miros de benzină.

Am condus spre Motel 6 pe Pacific Highway prea repede, cu mintea rătăcind înapoi la vilele cu ochi goi din La Jolla. M-am cazat și am stat în camera mea, privind știrile și mâncând un sandvici cu ton pe care îl luasem de la o benzinărie pe drum. Locul era viu colorat: covoare portocalii cu accente albastru-deschis și trebuia să îmi tot închid ochii ca să-i mai odihnesc. Afară auzeam pleoscăiturile și chiuiturile copiilor care se jucau în piscină.

Nu mai vorbeau despre Ally. Ori de câte ori era menționat accidentul aviatic, ea abia era amintită. Ben era acum personajul principal. Erau grafice care arătau vânzările Somnublaze, interviuri cu alți directori din industria farmaceutică, jurnaliști sobri, aflați în fața sediului Prexilane, vorbind respectuos despre el. Mă uitam la clădirea de pe ecran.

Condusesem pe lângă ea în drum spre hotel, o văzusem o secundă și apoi dispăruse. Totuși, nu puteam să scap de el, sau de pastila lui magică. San Diego era împânzit de panouri cu reclame, zâmbetul femeii blonde se întindea pe cinci metri, ținând un bebeluș care râdea, cu ochi albaștri ca cerul și, dedesubt, acel slogan nenorocit din nou: „Acum le pot avea pe toate!”

Voiam să telefonez la unul dintre aceste canale de știri și să îi întreb de ce nu vorbeau mai mult despre fiica mea. Era o persoană independentă, nu doar un pasager, sau o logodnică, sau o „însoțitoare de lux” așa cum spusese un ticălos cu părul lins. Era deșteaptă, și bună, și amuzantă, și valora de zece ori mai mult ca el. De douăzeci de ori. Era o fată care insistase să aleagă hamsterul cu trei picioare de la magazinul de animale pentru că era sigură că nimeni altcineva nu l-ar iubi. Era studenta care scrisese un articol de opinie pentru ziar despre lipsa de protecție împotriva hărțuirii sexuale în campus.

Era femeia care îi citise ore întregi tatălui ei când stătea întins pe canapea cu privirea în tavan, cu pumnii încleștați de durere. Era o lumină în lumea asta și acum dispăruse și nimănui în afară de mine nu părea să îi pese.

M-am uitat la ceas – opt fără un sfert. Era timpul să fac un duș și să mă pregătesc înainte să pornesc din nou la drum. Când trăgeam draperiile, am observat un bărbat care stătea în parcare, lângă o mașină sport roșie. Am privit cum se suie în mașină și pornește în trombă.

Allison

Mama m-a adus până aici. Ea trebuie să fi fost. I-am cerut ajutor și iertare și mi le-a oferit încă o dată. Cum altfel am ajuns pe podeaua unei cabane, cu focul (pe care eu trebuie să-l fi aprins, sau poate a fost ea) încă arzând în cuptorul cu cărbuni?

Mă dezbrac și mă uit la trupul meu gol. Umărul rănit îmi pulsează și văd că a apărut o vânătaie neagră. Am pielea roșie și pătată de la frig, vârfurile degetelor îmi sunt încă albastre și mă ustură pe măsură ce sângele începe din nou să circule prin ele. Degetele de la picioare sunt umflate și ciudat de lucioase, de parcă pielea ar fi fost lustruită, iar tălpile picioarelor sunt încrețite și sensibile la atingere. Pe o palmă am un zâmbet roșu, zimțat, acolo unde piatra a tăiat în carne. O strânsesem atât de tare, încât îmi dăduse sângele.

•

Casa lui din Bird Rock era parcă desprinsă din *Architectural Digest.* Când mi-a spus prima oară despre ea, a spus că era locul lui preferat din lume și imediat ce am pășit înăuntru, a devenit și al meu. Voiam să fiu cuprinsă de pereții săi albi și reci și să adorm ascultând susurul șoptit al iazului cu pietre.

Așa că, după câteva săptămâni petrecute împreună, când m-a întrebat dacă vreau să mă mut la el, am acceptat.

N-am vrut să-l las să mă ajute să mă mut – nu aveam multe, doar vreo două genți de haine și câteva cărți pe care le păstrasem de la apartamentul Tarei, dar el a insistat și în curând am ajuns la clădirea joasă din Logan Heights cu Tesla lui. Am văzut cum a analizat apartamentul, vopseaua scorojită și vecinii beți pe care îi puteam auzi prin pereți și mirosul de țigări ude care impregna totul.

— Hai să te scoatem de aici, a spus, și s-a îndreptat spre ușă cu câte o geantă în fiecare mână.

Pe drum spre casă, nimeni nu a zis nimic, eu îi aruncam pe furiș câte o privire, iar el stătea cu fălcile încleștate.

Când am oprit la casa din Bird Rock, a oprit motorul și s-a întors spre mine.

— De ce naiba locuiai în locul ăla?

M-am uitat în jos, rușinată.

— Ce vrei să spui?

I-am simțit privirea ațintită spre mine.

— Ce fel de viață duceai? Simțeam acuzația din vocea lui, ascuțită ca un pumnal.

M-am forțat să îl privesc. Trebuia să îmi vadă ochii dacă urma să mă creadă.

— Eram chelneriță, am spus, cât de calm puteam. Știi asta.

A tăcut, și în acel moment am fost sigură că putea să vadă direct prin sufletul meu, direct spre miezul lui murdar și putred. Știe, m-am gândit, sufocată de panică. Știe tot: drogurile, camerele de hotel, celula aia de închisoare din Palm Springs unde m-am rugat la un Dumnezeu despre care știam că nu ascultă. Auzeam vuietul unui motor îndepărtat, zumzetul cicadelor și zgomotul făcut de foarfecă grădinarului la două case mai încolo și bubuitul inimii mele. Am închis ochii și am așteptat ca el să rostească cuvintele. *S-a terminat.*

Am simțit mâna lui caldă apucându-mi bărbia. Am deschis ochii și l-am privit.

— Urăsc faptul că a trebuit să le servești băuturi acelor ticăloși și că a trebuit să locuiești în acel apartament de rahat. A clătinat din cap. Ți s-ar fi putut întâmpla ceva cât ai stat acolo.

Mi-am permis să simt o licărire de speranță. N-ar fi vorbit așa dacă ar fi știut adevărul. N-ar fi fost îngrijorat. Ar fi simțit dezgust. Am reușit să ridic din umeri.

— Apartamentul nu era atât de rău pe cât părea.

— Fată curajoasă, a murmurat el. Mi-a dat părul la o parte de pe gât și a zâmbit. Îți promit că nu va trebui să te mai chinui așa vreodată. Bine?

Am tras aer adânc în piept, de parcă fusesem sub apă multă vreme. Am încuviințat și m-am lăsat spre el, prea obosită ca să răspund. Se terminase. Mă iubea. Mă credea. Chiar eram salvată.

•

Mă uit prin cabană. Este o cameră mică, scundă, cu tavan jos și construită din scânduri bine prinse. Sunt patru ferestre, una pentru fiecare perete, toate cu obloanele bine trase. E întuneric aici, dar pe cufărul din colț e un ciot de lumânare cu un pachet de chibrituri și reușesc să o aprind cu mâinile tremurânde. Ușa este închisă, dar cadrul este ciobit, așa că acum văd că trebuie să fi forțat ușa ca să intru. Asta explică umărul proaspăt învinețit. De unde am avut forță? Mă gândesc iar la mâinile puternice ale mamei. Cumva, ea a fost. Știu.

Văd un rând de rafturi înalte pline cu conserve – zăresc un borcan cu castraveți murați și îmi saltă inima de bucurie – și o canistră cu apă. În cufăr este o pătură de lână care miroase a câine ud, câteva capete de lumânare și chiar un cuțit de vânătoare cu lama groasă, boantă, dar oricum util. Sunt și câțiva cărbuni pentru cuptor.

Mă trece un fior. Geanta mea. Rahat, unde este? Mă uit în jur, deja blestemându-mă pentru că am pierdut-o, dar iat-o, așezată atent lângă un perete. Simt aceeași ușurare uimită ca în nenumărate dimineți când mă trezeam cu o mahmureală puternică și o senzație profundă de neliniște, doar ca să îmi văd portofelul încă în geantă și telefonul așezat la locul lui pe noptieră. Poate că hipotermia funcționează la fel ca logica beției – totul dispare, cu excepția unui sentiment de responsabilitate față de obiectele personale.

Trag adânc aer în piept și respir. Apă. Conserve. Un acoperiș deasupra capului. O sobă. E ciudat cum atât de puțin mă poate face să mă simt atât de bogată.

Îmi atârn hainele umede la uscat pe balustrada de afară. Este o zi ca în desenul unui copil, soarele

galben e sus pe cer, iar cerul este albastru deschis. Mă uit înapoi spre casă. E un loc ciudat, doar o cutie de lemn pe picioare. Acum văd că este o cabană de vânătoare. O recunosc din drumețiile pe care le-am făcut cu tata când eram copil. Nu e de mirare că pare abandonată – sezonul de vânătoare începe abia în toamnă, ceea ce înseamnă că locul a stat închis de iarna trecută. Deschid obloanele când mă întorc înăuntru, las să intre niște aer. Poate că pot să rămân aici câteva zile, să mă vindec, să îmi revin în puteri. Sper că orice urme am lăsat au fost spălate de ploaie. Sper că sunt în siguranță aici, măcar pentru o vreme.

Mă așez pe treapta de sus și îmi întorc fața spre soare. Mănânc câțiva castraveți murați, atentă să nu înghit prea repede. În clipa asta, stomacul meu e de mărimea unei boabe de mazăre, sau a unei perle. Întind mâna după colier, dar îmi aduc aminte imediat că nu mai e. Ating marginile ascuțite ale claviculelor. Cu o lună în urmă, aș fi dat orice să am clavicule ca acestea. Acum îmi amintesc doar cât de fragilă sunt, cât de vulnerabilă.

Nu ești decât un sac de oase, îmi spusese mama când venisem acasă de la facultate, chiar dacă știam amândouă că nu era adevărat. Covrigii și berea la butoi mi-au venit de hac după primul semestru, dar nu am reușit să le înving decât în ultimul an, când am locuit într-un apartament cu alte două femei și am supraviețuit cu pungi de frunze de salată și piept de pui pe grătar Foreman ușor stropite cu I Can't Believe It's Not Butter[2]. Atunci a fost prima oară când am învățat că mâncatul putea să fie o competiție și că a mânca cel mai puțin putea acorda câștigătoarei un fel de putere. Desigur, până în februarie aveam pielea groaznică, iar părul ca de paie. Eram și tot timpul într-o dispoziție groaznică. Dar puterea… nu voiam să renunț la puterea care venea odată cu faptul că eram slabă. Așa că mi-am făcut abonament la o sală de sport și m-am învățat să îmi

placă greutățile și exercițiile cardio la fel cum mă învățasem să îmi placă I Can't Believe It's Not Butter. (îmi venea să cred, chiar credeam.)

Acum mă uit cu mai multă atenție la trupul meu. În lumina soarelui, fiecare fir de păr subțire de pe brațele mele are propria sa aură. Părul de pe tibii, pe care de obicei am grijă să îl îndepărtez imediat, arată ca pilitura de fier din jocul acela pentru copii cu magnetul și mustața. Am pielea plină de bășici, vânătăi, mușcături și julituri și eman un miros ca de îngrășământ, ușor fetid. Stomacul meu – punctul focal al atâtor inspecții matinale în oglindă – este plat, concav chiar, iar șoldurile aproape au dispărut.

Nu e doar din cauza celor cinci zile în care am mâncat ca o veveriță și aproape că am murit. Nu. Trupul acesta este produsul unei vieți întregi de selecție atentă. Am fost atât de bună la asta, încât aproape că am dispărut.

Când ies din beleaua asta, mă gândesc. Ha. Bine, dacă. Dacă ies din asta, o să mănânc cel mai mare covrig din viața mea și o să continui să mănânc covrigi, și batoane Mars, și vinete cu parmezan, și roți întregi de cașcaval și niciodată nu voi mai încerca să ocup mai puțin spațiu. Îmi voi întinde mâinile și picioarele și nu mă voi mai mișca nici măcar un centimetru, niciodată.

Maggie

Am așteptat să apună soarele și apoi am pornit spre Gaslamp Quarter. Aveam barul marcat pe hartă, dar când am ajuns acolo, semnul era pentru Ruby's, nu Sapphire's. Paznicul de la ușă mi-a explicat că recent se schimbase managementul. Nu era un manager nou cu prea multă imaginație, m-am gândit. Am întrebat dacă o știa pe Ally, dar a clătinat din cap și a dat draperia la o parte să mă lase să intru.

Localul era atât de întunecat, încât nu vedeam nici la un metru în față. Erau mese joase împrăștiate prin toată încăperea și în spate era o mică platformă de dans. Clienții erau aproape toți bărbați, iar chelnerițele – creaturi înalte, superbe, cu fuste scurte și tocuri imposibil de înalte – erau toate femei. Am luat loc la bar în fața barmanului care mă privea sceptic.

— Sunteți sigur în locul potrivit? întrebă el, ridicând o sprânceană spre mine. Am comandat un gin tonic și am încercat să îmi opresc tremuratul mâinilor când mi-am scos portofelul din poșetă.

Am așteptat până când am avut paharul în față și am pus pe bar o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Cum o cheamă? întrebă el, aplecându-se și străduindu-se să audă peste zgomotul neîncetat.

— Allison, am strigat peste muzica zgomotoasă.

Clătină din cap.

— Nu-mi sună cunoscut, dar eu sunt aici doar de șase luni.

— E cineva aici pe care aș putea întreba? L-am văzut ezitând, întrebându-se dacă urma să fac scandal. Vă rog?

Ridică din umeri și arătă spre o roșcată care butona un ecran în spatele barului.

— Întrebați-o pe Dee, spuse el. E aici dintotdeauna.

I-am mulțumit. Am băut din ginul tonic – diluat – și am așteptat momentul potrivit să vorbesc cu ea. În sfârșit, a apărut la bar să ia o sticlă de șampanie din frigider.

— Mă scuzați, am strigat, iar ea a ridicat privirea, cu fața deja setată într-o mască de nerăbdare plăcută.

— Jimmy o să te ajute imediat, dragă, spuse ea, arătând spre barman.

— Mi-a spus să vorbesc cu tine. S-a gândit că mă poți ajuta. A dat ochii peste cap, dar mi-a zâmbit indulgent și și-a sprijinit coatele de bar. M-am hotărât că îmi plăcea.

— Bine, dar spune repede, mă așteaptă un client.

— Mă întrebam dacă o știi pe fiica mea, Allison. Allison Carpenter.

Zâmbetul i se stinse.

— Of, rahat, spuse ea, și brusc i-am văzut fața sub tot stratul de machiaj. Arăta tânără și speriată. Ești mama lui Allison?

Am încuviințat.

— O știai?

Privi spre ușă, de parcă se aștepta ca Ally să intre pe acolo.

— Da, spuse ea încet. Era prietena mea.

Brusc, barmanul o bătu pe umăr.

— Masa optsprezece începe să se agite.

Luă sticla de șampanie și două pahare goale.

— Nu pot să vorbesc acum, spuse grăbită. Poți să vii când termin tura?

— La ce oră?

— La miezul nopții. Te aștept afară.

Am încuviințat.

— Voi fi aici.

Dădu să plece, dar se întoarse.

— Ai grijă, noaptea târziu, lucrurile se agită pe aici. Dacă te întreabă cineva ceva, mergi mai departe. Spune-i lui Juan că am spus să aibă grijă de tine. E tipul de la ușă.

M-am uitat cum s-a îndreptat, și-a dat capul pe spate și a arborat un zâmbet înainte să plece spre bărbatul care o aștepta la masa optsprezece. Când a pus sticla pe masă, s-a aplecat încet și am văzut cum și-a băgat mâinile sub fusta ei în timp ce îi turna în pahar.

Mi-am ferit privirea. Era o senzație ciudată legată de locul acesta, un sentiment că era ceva mai mult la mijloc decât băuturi botezate la suprapreț. I-am făcut semn barmanului când trecea pe lângă mine.

— Cum se face că toți clienții de aici sunt bărbați?

— Bănuiesc că le place atmosfera, spuse el cu un zâmbet trist. Am dat pe gât restul de băutură, m-am dat jos de pe scaun și am ieșit afară, în noapte.

Am rătăcit prin zonă în următoarele câteva ore, privind prin ferestrele aburite ale restaurantelor chinezești și cafenelelor mexicane, am trecut pe lângă ușile deschise ale barurilor de unde zgomotul se revărsa în stradă. Erau câteva zone unde persoanele fără adăpost stăteau întinse pe saci de dormit, iar oamenii treceau peste ele și pe lângă ele de parcă erau niște bolovani într-un pârâu. Am încercat să dau sens lucrurilor pe care le văzusem la bar. Oare Ally chiar fusese una dintre acele fete în fuste mini pipăite de bărbați bătrâni și triști îmbrăcați în costum?

Îmi doream să fi venit la mine. Dacă avusese atât de tare nevoie de bani, ar fi putut să vină la mine – i-aș fi dat. I-aș fi dat orice.

Trebuie să mă fi urât. Gândul mi-a umplut capul, împingând afară toate celelalte gânduri. Trebuie că mă urâse atât de tare, încât a preferat să lucreze în locul acela în loc să îmi ceară ajutorul.

M-am întors la Ruby's la doisprezece fără un sfert. De data asta n-am mai intrat. Nu puteam face față. Juan a zâmbit și m-a întrebat dacă îmi era frig, oferindu-se să meargă înăuntru și să îmi

aducă o cană de ceai, dragul de el, deși noaptea era călduroasă încă. Am clătinat din cap și l-am întrebat despre el, de unde venea, ce căuta acolo, dar nu a făcut decât să ridice din umeri și a spus că era doar în trecere. Era genul de loc unde nu făceai altceva decât să aștepți să apară altceva.

Dee a ieșit la doisprezece și zece. Era îmbrăcată în jeanși largi și adidași, dar tot era complet machiată. M-a luat de braț și m-a condus spre un restaurant pitit mai în față, pe o alee. Lumina dinăuntru era prea puternică, așa că atunci când ne-am așezat pe una dintre banchetele roșii de piele, am văzut că rimelul i se scursese în liniile fine sub ochi. Nu era așa de tânără pe cât crezusem.

— Vrei ceva? întrebă ea, fără să se uite în meniu și făcând semn chelneriței. Cafea?

Am clătinat din cap.

— Dacă beau cafea acum, n-o să mai dorm. Doar un pahar cu apă pentru mine, te rog.

Încuviință și își comandă o cafea și un sandvici cu cașcaval la grill.

— Știu că nu ar trebui, spuse ea, atingându-și stomacul plat, dar după tură sunt mereu moartă de foame.

Am făcut conversație până când a sosit chelnerița cu băuturile. Am privit-o pe Dee turnând un fuior lung de zahăr alb în cafea.

— Îmi place dulce, spuse ea făcându-mi cu ochiul. I-am zâmbit și eu. Da, îmi plăcea de ea.

— Deci tu și Ally erați prietene? am întrebat, iar apoi am sorbit din apa cu gheață.

Chipul lui Dee se lumină.

— O, Doamne, da. Total. Era ca o soră mai mică pentru mine. Clătină din cap și ochii i se umbrir de tristețe. Nu-mi vine să cred că nu mai e.

M-am aplecat peste masă.

— Dee, ai vorbit cu ea înainte să se suie în avionul acela? Ți-a spus ceva – orice, despre el, sau unde se duceau, sau de ce?

Rămase cu ochii fixați pe masă.

— În ultima vreme nu prea vorbeam, de fapt.

Mi s-a strâns inima.

— Nu? Cum așa?

Clătină din nou din cap. Luă dozatorul de zahăr și îl puse cu gura în jos, lăsând un fir subțire de zahăr să se adune pe masă și apoi își trecu degetul prin el.

Te rog, Dee. Nu mă privea în ochi. E important. De ce nu vorbeați?

Ridică din umeri.

— El credea că nu sunt suficient de bună pentru ea, bănuiesc. Mătură zahărul de pe masă în palmă, apoi dădu capul pe spate și îl băgă pe tot în gură.

— Ben credea asta?

Dee încuviință. Câteva cristale de zahăr i se lipiseră de luciul de buze și a trebuit să mă lupt cu impulsul de a mă întinde peste masă ca s-o șterg la gură.

Avea treizeci și cinci de ani, dar era ca o fetiță care se juca de-a moda cu pantofii cu toc prea mari ai mamei sale.

— L-ai întâlnit? am insistat.

Se uită iar în jos.

— Doar o dată. A venit s-o ia într-o seară după muncă. Chipul i se întunecă. N-a spus prea multe. L-am invitat înăuntru să bea ceva, dar nu a vrut să intre. A stat afară în mașina lui sport elegantă și a așteptat-o. Ochii ei se ațintiră asupra mea. După aceea, ea a cam… dispărut. A mai lucrat la bar câteva săptămâni, dar nu mai era la fel. Îți dădeai seama că nu mai era interesată. Apoi, într-o zi, a venit și și-a dat demisia, pur și simplu. Fără preaviz, fără nimic. Și-a luat lucrurile și a plecat. Clătină din cap. A trebuit să fac ture duble timp de două săptămâni ca să-i țin locul.

— Ea nu ar fi făcut așa. Fiecare profesor pe care l-a avut, fiecare șef de la fiecare slujbă temporară de vară pe care a avut-o, toți au spus același lucru: pe Ally te puteai baza. Puteai să setezi ceasul după

ea. Nu ar fi plecat așa, mai ales dacă asta ar fi însemnat că lucrurile aveau să devină grele pentru o prietenă. Ți-a dat vreun motiv?

Dee râse arătându-și plombele argintii.

— N-a fost nevoie. Era evident.

— El?

— Nu voia ca ea să muncească. O voia doar pentru el în casa aia din Bird Rock. Clătină din cap. Era ca și cum o vrăjise sau ceva. Imediat ce i-am văzut împreună, mi-am dat seama că o să plece.

A privit spre ușă și i-am simțit genunchiul agitându-se sub masă. Devenea nerăbdătoare și sandviciul cu cașcaval rămăsese neatins în fața ei, cu brânza portocalie scurgându-se din pâine și lipindu-se de farfurie. Nu mai aveam mult timp. Voiam să vorbesc cu ea cât de mult se putea.

— Uite, i-am spus, făcând semn chelneriței. Dă-mi voie să-ți cumpăr altceva. O felie de plăcintă sau ceva.

Clătină din cap.

— Sunt bine, mulțumesc. I-am privit degetele bătând nervos pe cană. De fapt, ar trebui să plec, spuse ea, privind ceasul de pe perete. Mă întâlnesc cu cineva peste jumătate de oră.

— Noaptea, la ora asta? Nu e puțin cam târziu? Știam că păream o mamă cicălitoare, dar nu mă puteam abține. Asta sunt eu, m-am gândit. Am fost.

Se întinse peste masă și mă strânse de mână.

— Ești simpatică, spuse ea. Începu să își adune genții. Vrei niște bani pentru nota de plată?

I-am făcut semn că nu. A trebuit să mă stăpânesc să nu îi dau un teanc de bani din portofel și să îi spun să mănânce mâncare caldă mai des. Avea privirea cuiva căruia îi era mereu foame.

— Dacă îți mai amintești ceva despre Ally – absolut orice sună-mă, bine? Am notat numărul meu de telefon pe o bucată de hârtie și i-am dat-o. A încuviințat și a băgat-o în sutien, dar privea deja

spre stradă și mi-am dat seama că o pierdusem. Când a ieșit afară în noapte, mi-am dat seama că nu aveam să mai aud nimic de ea vreodată.

Allison

Termin ultima bucată de castravete murat și mă întorc în cabană. Este a doua mea zi aici, a doua mea noapte în care dorm sub un acoperiș, cu un foc în sobă și învelită cu o pătură de lână. Tăieturile care îmi acoperă trupul încep să prindă coajă și durerea din mușchi începe să se mai atenueze. Va trebui să plec în curând. Nu pot să rămân într-un singur loc prea mult. Dar, momentan, este raiul.

Încep să desfac nodurile frânghiei pe care am găsit-o în cufăr. Degetele sunt nătângi și boante, unghiile rupte. În tot acest timp, inelul de pe deget îmi face cu ochiul. Diamantul este acoperit de jeg, dar tot strălucește.

•

M-a cerut de soție la Sunset Cliffs după o zi lungă la plajă. Eram bronzați și plini de nisip când s-a lăsat într-un genunchi și când l-am sărutat am simțit gustul mării. Totul a fost perfect la acel moment, pentru că era despre noi doi, nimeni altcineva.

Pentru o vreme am vrut să țin asta doar pentru noi, ca pe o comoară, sau un secret, dar el a insistat să organizeze o petrecere de logodnă. A spus că familia lui ar fi jignită dacă nu am sărbători cu ei și că toți clienții lui se așteptau la asta.

— Vreau să te arăt lumii întregi, spusese el, sărutându-mă pe încheietura mâinii.

Mi-a cumpărat o rochie pentru petrecere – Prada, cred, de mătase. Eram în duș când a plecat la serviciu și când am ieșit, era întinsă pe pat, ca o proaspătă mireasă. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. M-am grăbit să mă pregătesc ca s-o pot proba, dar când am îmbrăcat-o în sfârșit, nu se încheia fermoarul. M-am uitat la etichetă. Era cu două mărimi mai mică decât port eu și cu o mărime mai mică decât ultima rochie pe

care mi-o cumpărase, cu o lună în urmă. N-am avut inima să-i spun că nu îmi vine bine. Nu voiam să-i spun că greșise măsura, nu când gestul era atât de dulce și rochia atât de perfectă.

Timp de două săptămâni, m-am dus la sala de sport de două ori pe zi. Am alergat, și am făcut fandări, și genuflexiuni, și flexări și apoi am stat la saună până când mă lua cu leșin și mă simțeam mai bine. Fiecare picătură de transpirație era un pas mai aproape de purificare, de iertare. Mâncam pește la aburi și legume și beam apă cu lămâie, sirop de arțar și piper Cayenne. Am slăbit până când pomeții ajunseseră să fie ca două lame care îmi tăiau ovalul feței.

Ben îmi spunea în fiecare noapte cât de frumoasă eram, rândunica lui, și știam că meritam.

Mă întâlneam cu Amanda în fiecare după-amiază să alegem tacâmuri, pânzeturi, tartine și cocktailuri. Am planificat lista de oaspeți, am ales invitațiile. Crem este cu gust, spusese Amanda. Alb e ieftin. Am vrut să o invit și pe Dee, dar Ben m-a mângâiat pe păr și mi-a explicat că petrecerea de logodnă era mai mult un eveniment de networking decât unul social. N-ar fi fost potrivit. Am înțeles asta. Voiam mai mult decât orice pe lumea asta să fiu potrivită. El mă salvase de la viața aceea și aș fi făcut orice să mă potrivesc în viața nouă pe care mi-o dăruise.

M-am gândit să o sun pe mama. Uneori formam numărul, dar nu apăsam niciodată butonul de apelare. M-ar fi întrebat despre viața mea și nu știam cum să îi răspund. Îmi imaginam cum îi spun că eram logodită cu un bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată, unul care era atât de bogat, încât n-ar mai fi trebuit să muncesc niciodată și că îmi petreceam zilele singură într-o casă care nu era a mea și pe care o curăța altcineva. Și vechea mea viață… eram sigură că și-ar fi dat seama de asta imediat ce mi-ar fi auzit vocea. Era mama mea. Toată viața știuse lucruri despre mine înainte să le

știu chiar eu. Cum ar fi putut să nu știe despre asta? Am lăsat telefonul la o parte și mi-am alungat-o din minte.

Am luat un laxativ. Două. Crampele mă trezeau noaptea și stăteam trează, imaginându-mi cum grăsimea mi se scurgea de pe oase.

M-am convins că înfrânarea îmi dădea putere. Simțeam satisfacție atunci când țineam gura închisă și clătinam din cap. Nu, spuneam, iar și iar. Nu, mulțumesc.

În seara petrecerii, fermoarul rochiei s-a închis cu ușurință. Când am intrat în cameră, toată lumea s-a oprit și ne-a privit. M-am uitat prin cameră după vreun chip cunoscut, dar apoi mi-am amintit că nu exista niciunul și am arborat zâmbetul pe care îl exersasem în oglindă. Drăguță. Sfioasă. Sfântă. Ca și când aparțineam acelei lumi. Femeile s-au adunat în jurul meu și mi-au spus ce frumos arătam, cât de suplă și de elegantă. M-au întrebat cum am reușit, dar eu doar am zâmbit și am ridicat din umeri și am spus că e din cauza iubirii, iubirea trebuie să fie.

•

Am început să deschid obloanele de la ferestrele de plexiglas ale cabanei. Vreau să las lumina soarelui să inunde locul acesta. Vreau să dorm într-un petic de soare, ca o pisică. Vreau să mă răsfăț, chiar și pentru o clipă. Vreau să uit.

Îmi prind piciorul de ceva și mă împiedic. Încerc să-mi țin echilibrul, dar e prea târziu și aterizez în genunchi, mâna rănită îmi alunecă pe covor, iar rana se redeschide.

— La dracu', mormăi și apoi iar, din toate puterile, *La dracu'!* Și aud ecoul. Trag adânc aer în piept, apoi iar și mă întorc să mă uit de ce m-am împiedicat.

E așa de mică, încât e o minune că am nimerit-o. Doar o mică denivelare în lemnul de sub mochetă și lângă ea o ridicătură. O pipăi. E doar un nod în lemn? Nu, pare prea neted să fie asta. Mă dau

puțin înapoi și împing geanta la o parte. Mă aplec și ating din nou locul. În mod sigur nu e un nod. O bucată de lemn rămasă de când au pus mocheta, poate? Un cui rătăcit? Nu pot să-l mut, totuși. Pare fixat de podea. Pare pus acolo intenționat.

Mă duc la perete și încerc să trag marginea mochetei cu degetele. Nu se mișcă. Iau cuțitul din geantă și îl bag între mochetă și podea, opintindu-l ca pe o rangă. Capsele sar una câte una, până când pot, în sfârșit, să prind suficientă mochetă ca s-o trag din câteva smucituri ferme.

Acolo, în mijlocul podelei dezgolite, se află o ascunzătoare protejată de un zăvor micuț.

Deschid capacul. În lumina pâlpâitoare e greu să văd ceva, dar reușesc să disting marginea unei cutii subțiri. În cutie, așezată pe o cârpă moale, ca un nou-născut, se află o armă.

O pușcă de vânătoare. Țeava e lungă și subțire, patul e făcut din lemn de alun, lustruit. O iau cu grijă și o țin în mâini. E mai ușoară decât mă așteptam, nu mai mult de două sau trei kilograme. O pun pe umăr și privesc prin vizor, țintind fereastra. Simt cum mă trece un fior.

Tatăl meu avusese ceva asemănător. Mergea la vânătoare de căprioare de vreo două ori pe an, deși nu părea să-i placă deloc – mereu se întorcea acasă palid și obosit, dându-i mamei carnea deja porționată și apoi se retrăgea la subsol pentru restul serii. Chiar ne luase cu el o dată, după ce l-am bătut la cap. Eram prea mică să trag – aveam doar nouă ani, încă la vârsta la care moartea era atât incitantă, cât și de neimaginat –, dar îmi aduc aminte sentimentul de surpriză când mama a ridicat arma la umăr și a privit prin vizor.

— Mereu a fost o țintașă mai bună decât mine, spusese tata când glonțul lovise căprioara între ochi. Îmi aduc aminte mândria din vocea lui când spusese asta și regretul care îi cuprinse fața când m-a văzut privind căprioara moartă și începând să

plâng. E vina mea, spusese, clătinând din cap. N-ar fi trebuit să fiu de acord s-o iau cu noi.

Mama îl luase de mână.

— Face parte din viață, spusese ea, cu o voce calmă și blândă. Trebuie să învețe.

Mă mișc încet acum, de parcă cineva ar putea să mă vadă și o sprijin de perete. Cureaua lungă din piele atârnă pe podea. Ridic cutia de gloanțe și o arunc în geantă. Nu are niciun rost să am o armă fără gloanțe, nu acum, nu aici. Privesc spre țeava puștii îndreptată spre cer și ceva în mine se relaxează.

Acesta este un nou fel de putere, mă gândesc punând pușca lângă ușă.

Și cred că îmi place.

Maggie

Am plecat de la motel a doua zi, dimineața târziu, după ce am făcut check-outul și am lăsat valiza la recepție. Urma să plec în seara aceea, chiar dacă de-abia sosisem. Voi resimți enorm diferența de fus orar, dar nu voiam să fiu prea departe în caz că apăreau ceva vești, deși nu eram sigură ce anume. În plus, trebuia să particip la serviciul funerar. Mi s-a strâns inima la gândul acesta.

Era încă o zi perfectă, cu cer albastru și douăzeci și cinci de grade Celsius, iar soarele strălucea pe capotele mașinilor din parcare. Mi-am adus aminte de mașina sport roșie de ieri și m-am întrebat din nou dacă fusese aceeași pe care o văzusem în La Jolla. Sigur că nu, mi-am spus în sinea mea. Dacă credeam asta, aș fi cedat complet paranoiei care începuse să mă agaseze încă de când primisem vestea despre Ally și, în plus, eram în California: tărâmul mașinilor sport roșii. Era doar o coincidență, nimic mai mult.

M-am dus mai întâi la casa lui Ben. Încă nu mi-o puteam imagina ca fiind casa lui Ally. M-am întors pe La Jolla Boulevard și am luat-o la stânga pe Sea Ridge Drive și m-a lovit brusc gândul că era foarte aproape de casa familiei Gardner. Mă întrebam dacă lui Ally îi plăcuse să fie atât de aproape de viitorii socri. Am oprit în fața casei și am apăsat pe sonerie. Nu m-am așteptat să răspundă cineva, dar interfonul s-a auzit imediat și poarta automată s-a deschis.

Casa era mai mare decât părea de afară și, după părerea mea, mai urâtă. Era un bungalow fără etaj, alcătuit din cărămizi de diferite mărimi care clipeau din spatele unor ferestre enorme, fumurii. Acoperișul era vopsit maro închis și se îndrepta agresiv în sus, ca cineva care își ține bărbia sus înainte de o luptă. Câțiva palmieri se aflau pe un

petic de peluză care era atât de verde și bine îngrijită, încât părea decupată dintr-un teren de golf și pe măsură ce am înaintat pe alee, o rețea de stropitori ascunse s-a declanșat brusc. Bănuiesc că restricțiile la apă nu se aplicau în Bird Rock.

La ușă mă aștepta o femeie de vârstă mijlocie, cu o sticlă de clor cu pulverizator într-o mână. Purta o tunică neagră cu un ecuson pe care scria „Teresa" și mă privea cu nerăbdare. Am tras aer adânc în piept și am rostit replica pe care o exersasem în oglindă în dimineața aceea, în caz că reușeam să trec de porți.

— Bună ziua, sunt de la compania de imobiliare Sutton. Familia Gardner m-a rugat să vin să evaluez proprietatea.

Teresa se încruntă.

— Nu mi-au spus că va veni cineva azi. De obicei îmi spun înainte.

Brusc mi-a transpirat ceafa.

— Planurile s-au schimbat în ultima clipă. Rămase în ușă, neclintită. Vă rog, am spus, cu cea mai politicoasă voce de care eram în stare. Am un program foarte strâns azi. Îi puteți suna pe soții Gardner să confirmați cu ei, dar nu cred că ar fi prea fericiți să fie deranjați, nu credeți?

Am rămas pe loc încă un minut, dar, în cele din urmă, s-a dat la o parte și m-a lăsat să trec.

— Plec în cinci minute, a strigat și s-a îndreptat spre hol. Am auzit o ușă trântindu-se.

Casa era uimitoare și nu într-un fel pozitiv. Nu vreau să fiu înțeleasă greșit, îmi dădeam seama că era frumoasă, chiar dacă nu era pe gustul meu. Totul era alb și pur și arăta scump. Nu era un loc în care îmi imaginam să mă așez, darămite să beau un pahar cu vin roșu. Eram mai mult fizic uluită de el. Stăteam în mijlocul acestei cutii enorme de sticlă și mă uitam la toate lucrurile elegante de care fusese înconjurată Ally și înțelegeam cât de puțin o cunoșteam. Oare fiica mea chiar fusese cineva căruia să îi placă toate lucrurile astea? S-ar fi

simțit comod pe canapeaua crem, sau pășind pe covorul de pluș cu șosetele în picioare?

M-am gândit la Crăciunurile petrecute în familia noastră, noi trei, stând în sufragerie, bând Baileys și mâncând o cutie de bomboane de ciocolată Russell Stover, privind *White Christmas* la televizor. Ally purta pantalonii vechi de trening și puloverul cu Rudolph pe care îl scotea în fiecare an, iar părul îi atârna peste brațul canapelei în timp ce căuta prin cutia cu bomboane una cu umplutură de zmeură. Oare se întinsese vreodată așa pe canapeaua asta? Adormise vreodată pe ea, cu gura ușor deschisă, cu tălpile lipite una de cealaltă, cu pleoapele mișcându-se în timp ce visa?

Nu-mi puteam imagina asta nici pentru o secundă, dar erau multe lucruri pe care nu mi-o imaginam făcându-le și se părea că în fiecare zi mi se dovedea contrariul.

M-am uitat în bucătărie, unde Teresa era în genunchi și freca podeaua. Trebuie să fie o muncă ciudată să faci curat într-o casă în care nu locuiește nimeni. După reacția ei, se părea că ghicisem corect – familia plănuia să vândă casa. Îmi imaginam anunțul imobiliar, presărat cu cuvinte precum „lux”, și „exclusiv”, și „trai modern”.

Dormitorul principal era aproape la fel, cu podele albe și o fereastră de sus până jos de unde se vedea oceanul. În mijlocul camerei se afla un pat dublu, mare. M-am uitat în altă parte. Nu voiam să mă gândesc la pat. În colț era o masă cu o oglindă de toaletă pusă deasupra. Masa lui Ally. Dar unde erau bijuteriile ei? Fardurile? Fata pe care o știam ar fi umplut masa cu sticle de parfum, spray-uri, cutii de pudră, farduri și tuburi de ruj. Charles se plângea de cât de multe produse cosmetice ținea pe marginea căzii. În fiecare dimineață auzeam cum cădea ceva când el încerca să intre la duș, urmat de o înjurătură în șoaptă. Am deschis sertarul: gol. Interiorul fusese golit complet.

Am mers la dulap, am deschis ușa și am dat de un rând de cămăși călcate, albe, roz și albastru pal, și un cârlig plin de cravate. M-am dus la celălalt dulap. Pantaloni puși pe umerașe, costume care își arătau calitatea și prețul. Rafturile erau pline cu pantofi lustruiți și o singură pereche de adidași uzați și o selecție de curele de piele, răsucite ca niște șerpi.

Nici măcar un singur articol de îmbrăcăminte de-al ei. Nici măcar unul singur.

Acum eram disperată. M-am dus la noptiere, am deschis sertarele, m-am uitat sub pat. Nu era nimic de-al ei, nicio urmă. Oare chiar locuise aici? Poate înțelesesem greșit. Poate că ea avea alt apartament, separat de el. Poate că îmi dăduseră adresa greșită. Poate o luam razna.

Atunci l-am văzut, între firele groase ale covorului: un fir de păr lung și blond. L-am scos cu unghiile și l-am ținut în lumină. Rădăcina era castanie. Era al lui Ally. Trebuia să fie.

Am auzit un zgomot în spate și când m-am întors am văzut-o pe Teresa în cadrul ușii, încruntată și cu brațele încrucișate.

— Mi s-a terminat tura și ei nu mă plătesc în plus. Dacă vreți să stați mai mult, va trebui s-o sun pe doamna Gardner.

M-am ridicat în picioare. Când i-am văzut dulapul golit așa, am renunțat la prefăcătorie. Eram aici ca mama lui Allison și voiam răspunsuri.

— Unde sunt lucrurile ei?

Ridică din umeri, sfidătoare.

Furia mi s-a accentuat. Au vrut s-o elimine – toți –, dar nu voiam să-i las. Sunt mama ei. Am dreptul la obiectele fiicei mele. Sunt ale mele acum. N-au niciun drept…

— El a făcut totul pentru fata aceea. Avea vocea înceată, aproape un șuierat.

Am ațintit-o cu privirea.

— Ce-ai spus?

— I-a dat totul, dar ea n-a apreciat. A luat totul de-a gata. Își încrucișă brațele la piept. Avea un trup solid, iar umerii ocupau mult din cadrul ușii. Brusc, am devenit conștientă că eram singură într-o casă cu o străină și că nimeni nu știa că sunt aici. Ochii ei mă sfredeleau, calmi și fără să clipească. Fiica ta nu-l merita.

— Ai dreptate. Merita mai bine de-atât. Sângele îmi bubuia în urechi, asurzitor. Eram speriată, dar nu o lăsam să vadă asta.

A clătinat din cap. Gura îi era ca un fir de ață întinsă.

— Ieși afară.

Abia când conduceam înapoi spre centru mi-am dat seama: când i-am spus adevărul, nu a părut deloc surprinsă. Ca și cum știuse tot timpul cine eram.

Allison

Aud înainte să văd: zumzetul înăbușit al unui motor și scrâșnetul cauciucurilor pe pietriș. Privesc pe fereastra cabanei și văd un SUV ieșind din pădure. Pe portiere scrie cu litere verzi și groase: Paza și protecția parcurilor naționale: poliție. Înăuntru văd umbrele a doi bărbați.

Ușile mașinii se trântesc și se aud pași grei în noroi.

— Vezi ceva? Vocea unui bărbat, groasă și aproape.

Mintea mi-o ia la goană. Chiar de partea cealaltă a acestei uși subțiri se află salvarea. Haine călduroase, un pat comod și o masă caldă. Dumnezeule, mâncarea. Baghete calde cu unt sărat. Cheeseburgeri în sânge, suculenți, cu șuncă. Prăjitură în straturi de ciocolată cu glazură de vanilie și bomboane, cum îmi făcea mama de ziua mea. Guacamole.

— Se pare că nu. Vocea altui bărbat, la o octavă puțin mai sus. Tot aproape.

Dacă află că ești în viață, te vor găsi.

Îi aud cercetând pe afară, ocolind clădirea. Silueta unuia dintre ei apare la geam, blocând temporar soarele și lumina din cabană scade.

S-ar putea să mor în pădurile astea. Deja era aproape să mor de câteva ori. Câte șanse voi avea?

Spune ceva și gata. Deschide ușa și lasă-i să te vadă. Am nevoie de ajutor. Spune cuvintele. Vă rog, am nevoie de ajutor.

Știi cu cine ai de-a face?

— Ai văzut asta? Bărbatul cu vocea profundă. Pare entuziasmat.

— Crezi că e recentă?

— Pare prea curată să nu fie.

Trebuie să fi lăsat ceva afară, o rufa lăsată la soare să se usuce, o șosetă, poate, sau o pereche de chiloți. Mă simt rușinată. Expusă. Speriată.

După ce se află totul. Dacă vor afla ce ai făcut, te vor ucide.

Mă lipesc cu spatele de perete.

— Hai să ne uităm înăuntru.

Mă uit la podea. Marginea capacului are aschii, dar lacătul – un lacăt greu – încă atârnă de cârlig. Pot să ajung la timp? Nu am de ales, trebuie să încerc. Inima îmi bate tare în piept și traversez camera. Pași pe trepte, grei și rapizi. Mâna mea prinde lacătul, dar degetele îmi tremură, caută neîndemânatice. Nu reușesc să fac lacătul să se prindă în gaură. Cizmele se aud în capătul scărilor. *Haide, Ally. Acum ori niciodată.* Se aude un sunet când lacătul se încuie. Aud cum unul dintre ei împinge ușa din partea cealaltă, iar cadrul strâmb se opune presiunii. Mă împing în ușă și mă las cu toată greutatea de ea, dorindu-mi să țină. Aud respirația gâfâită a bărbatului care se opintește din răsputeri.

— Nu merge, spuse, în cele din urmă, bărbatul cu vocea mai subțire și presiunea asupra ușii cedează brusc.

Simt căldura trupurilor lor când stau pe scări și analizează opțiunile. Îmi țin respirația, inima îmi bate tare în piept. Plămânii mei încep să urle. *Plecați,* strig mutește. *Plecați acum.*

Îi aud cum se mișcă și oftează.

— Las-o baltă. Hai să mergem.

Unul dintre ei mai împinge o dată ușa și apoi le aud pașii retrăgându-se pe trepte și pe pietriș, iar ușile mașinii se trântesc, motorul pornește și apoi urmează scrâșnetul cauciucurilor în timp ce SUV-ul pleacă. Abia când nu mai aud motorul îmi dau voie să respir și atunci deja văd stele verzi.

Asta a fost. Singura mea șansă de salvare s-a dus.

Toată lumea are un preț. Nu știi niciodată cine a fost plătit.

Dar poate că m-am salvat din nou.

•

Eram la duș când l-am auzit intrând pe ușă și aruncând cheile pe bufetul din bucătărie. Mi-am limpezit balsamul din păr și m-am grăbit să mă usuc cu prosopul. Când am ieșit din baie, l-am găsit stând pe pat, cu un pahar de whisky în mână.

— Ai venit devreme! am spus, aplecându-mă să îl sărut, dar m-am oprit imediat ce i-am văzu chipul. Ce s-a întâmplat?

Și-a trecut o mână peste față.

— Nimic, spuse el încet. Doar o zi grea la serviciu, asta e tot. Avea pete negre sub ochi și pielea palidă și ceroasă. Arăta epuizat.

M-am așezat lângă el și l-am tras spre mine.

— Vrei să vorbim despre asta?

Clătină din cap.

— Nu.

L-am mângâiat pe spate, iar el se uita fix în paharul său, ascultând tăcerea care se așternea în jurul nostru. Am simțit primul fior al fricii. De obicei intra pe ușă radiind de entuziasm. Mă lua în brațe și îmi povestea despre cele mai recente reușite ale lui de la serviciu și deschidea o sticlă de vin roșu. Nu-l mai văzusem niciodată așa. Înfrânt.

În cele din urmă, a scos un oftat care părea să vină dintr-o parte ascunsă, uitată a lui și m-a privit în ochi.

— Crezi că sunt o persoană bună?

Prima mea reacție a fost să râd – era o întrebare atât de ridicolă din partea lui –, dar apoi mi-am dat seama că vorbea serios.

— Ești cel mai bun bărbat pe care îl știu, am spus, luându-i mâinile într-ale mele. Când am rostit cuvintele, mi-am dat seama că erau adevărate. Mă salvase, avusese grijă de mine, mă iubea. Îi datoram totul. Nu-mi pot imagina un bărbat mai bun. Sunt așa de norocoasă să te am.

Umbrele s-au dat la o parte și mi-a zâmbit.

— Și eu sunt norocos, spuse el, trăgându-mă peste el. Sunt cel mai norocos bărbat din lume. Mi-a dat la o parte câteva șuvițe umede de pe față și

și-a lipit fruntea de a mea. Avea ochii aproape negri în întuneric și mă priveau ca și când căuta ceva.

— Ce este, dragule? am șoptit. Vorbește-mi.

A clătinat din cap și a tras de cordonul halatului meu de baie.

— Nu vreau să vorbesc, spuse el. Vreau doar să fiu cu tine. I-am simțit mâinile calde atingându-mi trupul, gura lui moale coborând de pe gâtul meu, spre stomac. S-a jucat cu limba până când am început să-l implor și când, în cele din urmă, m-a pătruns, eram deja în extaz.

După aceea, ne-am prăbușit unul în celălalt, cu membrele împletite în cearșafurile umede și cu respirația grea. I-am privit pieptul cum se ridică și coboară în penumbră și am încercat să îmi reduc la tăcere vocea din cap care îmi spunea că o astfel de fericire nu putea fi decât de scurtă durată.

•

În douăzeci de minute mi-am făcut bagajul și am pornit spre est. Cutiile de supă se bălăngăne în geantă, bidonul cu apă este la șold, pușca îmi atârna de gât. Durerea familiară apare din nou și se întețește cu fiecare pas astfel încât, până când cabana este înghițită de pădure, simfonia este în toi.

Maggie

Majoritatea companiilor farmaceutice din San Diego erau pe coastă în La Jolla sau Del Mar, dar nu și Prexilane. Era în centru, chiar pe faleză, într-un zgârie-nori de sticlă și oțel care se întindea spre cerul senin și albastru. Am oprit într-o parcare Ace pe West Ash și am mers până la dig. În aer se simțea miros de mațe de pește și benzină.

Nu eram sigură care era planul meu. Nu prea aveam unul, dacă e să fiu sinceră. Știam că el nu era acolo. Nu aveam o programare să mă întâlnesc cu nimeni, nici măcar un nume pentru recepționeră. Dar mi se părea important să încerc.

În față era o piațetă lată de beton, mărginită cu jardiniere elegante de garoafe roșii și galbene. Soarele strălucea în sticla clădirii și a trebuit să îmi feresc ochii pe măsură ce mă apropiam. Era aproape ora prânzului și câțiva oameni stăteau pe băncile de afară, cu mâncarea de la pachet, citind cărți sau butonându-și telefoanele. Arăta mai mult a scenă de film decât viața adevărată, dar poate că era doar California.

Tot acest soare mi se părea nenatural.

Recepționeră m-a privit apropiindu-mă de biroul lat de lemn.

— Mă scuzați, am spus, netezindu-mi părul. Am arborat cel mai de încredere zâmbet de care eram capabilă. Mă întrebam dacă mă puteți ajuta.

Ea încuviință și și-și mută privirea înapoi la monitorul mare și negru din fața ei.

Mi-am dres vocea.

— Mă întrebam dacă există cineva de la Prexilane care ar putea vorbi cu mine. Fiica mea, ea…

— Numele?

— Maggie, mă bâlbâii. Margaret Carpenter.

Încuviință și scrise ceva pe tastatură.

— Numele aici și semnați, spuse ea, arătând pe o bucată de hârtie de pe birou. Am scris cu litere citețe și mi-am trecut semnătura în caseta de lângă. Mi-a înmânat o bucată de hârtie laminată cu un clips mic de metal fixat pe spate.

Etajul 48, liftul B.

Am luat ecusonul și mi l-am prins de marginea bluzei. Mirosea familiar, ca vechiul șapirograf pe care îl foloseam în bibliotecă cu ani în urmă, înainte să cumpere xeroxul modern.

— Bine, am spus. Bun. Mulțumesc. Am ezitat. Holul de marmură era enorm, de mărimea unui stadion de fotbal. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde era liftul B. Femeia a văzut expresia de pe fața mea și i s-a făcut milă de mine.

— La stânga, a spus, arătând spre un coridor îndepărtat. Veți vedea indicatoarele. Și-a întors privirea la monitor și degetele au început să-i zboare pe tastatură.

Am simțit emoții când liftul m-a dus la etajul 48. Nu eram sigură ce căutam acolo sau ce mă așteptam să obțin.

Ușile s-au deschis în alt hol, de data asta unul tras în piele crem și maro. Altă recepționeră – blondă de data asta și zâmbitoare – stătea în spatele unui birou mare de lemn. Mi-a zâmbit larg când am ieșit din lift.

— Bine ați venit la Prexilane! Luați loc, vă rog. Domnul Hutchinson va veni imediat.

M-am uitat mirată la ea, nu aveam nici cea mai vagă idee cine era domnul Hutchinson și eram destul de sigură că nu pe mine mă aștepta.

— Cred că s-a produs o încurcătură.

A ridicat iute privirea.

— Nu sunteți de la Hyperion? Am clătinat din cap. În spatele ei, printr-o ușă cu geam mat, pe jumătate deschisă, vedeam oameni vânzolindu-se. Mi-a urmărit privirea și a închis iute ușa. Îmi pare rău, spuse ea. Am crezut… Dădu din cap. Îmi pare rău, e o zi cam agitată. Cu ce vă pot ajuta?

Aveam palmele transpirate. Mi le-am strâns și am pășit în față.

— Sunt… ei bine, fiica mea, Allison, era logodită cu Ben Gardner și…

Chipul femeii se schimbă.

— Îmi pare atât de rău. Allison era o drăguță. Cu toții am fost atât de șocați când am aflat de accident.

— Mulțumesc. Mă întreb dacă aș putea vorbi cu cineva care ar putea să-mi spună… Ce? Ce voiam să știu? Femeia mă privea cu răbdare, cu ochii plini de simpatie. *Haide, Maggie. Revino-ți.* Întreabă. Aș putea vorbi cu cineva despre ea? Sau despre Ben?

A clipit la mine.

— Aveți programare?

Am pipăit ecusonul laminat.

— Nu, așa cum am spus, nu am o programare, dar speram că ar putea fi cineva. Vedeți, am venit tocmai din Maine și se pare că nu pot să dau de părinții lui Ben și…

Am văzut cum ochii ei verzi și frumoși se întunecă.

— Îmi pare rău, spuse ea, scuturând din cap. Coada ei blondă se legăna înainte și înapoi. Nu vă pot ajuta dacă nu aveți o programare.

Un bărbat elegant, într-un costum cenușiu închis, scoase capul pe ușa de sticlă mată.

— Au apărut?

Recepționera încremeni.

— Nu încă, spuse ea cu o voce fals veselă. Îi citeam tensiunea pe față. Bărbatul înjură încet și trânti ușa.

— Atunci, poate acel domn ar putea să îmi acorde câteva minute? Până la urmă, știu că persoana pe care o așteaptă încă nu a venit. Am încercat un zâmbet conspirativ, dar ea nu mi-a răspuns la fel.

Telefonul de pe biroul ei sună și se uită la el, nerăbdătoare.

— Uitați, îmi pare tare rău de fiica dumneavoastră și că ați venit de atât de departe, dar nu am ce să fac.

Am simțit cum mă cuprinde disperarea.

— Poate ai putea tu să vorbești cu mine, dacă tot ești aici? Nu te voi reține prea mult, dar ai spus că o știai pe Ally și…

Telefonul sună din nou, și de data asta își puse mâna deasupra lui.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc la treabă. Mă mai privi încă odată cu milă înainte de a ridica telefonul. Bună ziua, Prexilane Industries.

M-am îndreptat și am dat din cap. Am înțeles că eram alungată, și nu aveam de gând să-mi pierd demnitatea, nu din nou, nu aici. Am chemat liftul și când s-au deschis ușile, doi bărbați la costum au trecut pe lângă mine, spre recepția Prexilane. Întâlnirea lui Hutchinson, am presupus. Măcar acum n-o să mai țipe la biata recepționeră.

În lift, m-am uitat în oglindă. Aveam ochii injectați și umflați, pielea ca de ceară și obrajii supți. Arătam ca o fantomă. Un nenorocit de vampir.

Am ieșit pe ușa rotativă în lumina strălucitoare a soarelui, cu ochii încețoșați de lacrimi. Curtea era aproape goală acum, mulțimea de la prânz se întorsese înapoi în birouri pentru încă o după-amiază de muncă, așa că m-am așezat pe o bancă să-mi revin. Soarele era necruțător, iar barele băncii erau fierbinți la atingere. Am căutat în geantă sticla de apă pe care o pusesem acolo. Era călduță, de parcă beam apă din cadă.

Tot drumul ăsta pentru nimic. Locuise în orașul ăsta aproape un deceniu, dar de-abia am găsit o urmă de-a ei. Părea că toți cei care o cunoscuseră o lăsaseră să dispară. O neglijaseră și acum se evaporase.

Mă puteam răzvrăti împotriva lor – Ben, Dee, familia Gardner, bărbații aceia din barul slinos –, dar în sinea mea știam cine era de vină. Eram

mama ei. Eu trebuia să am grijă de ea. O lăsasem să mă elimine din viața ei fără măcar să mă opun. O dezamăgisem. Și încă o dezamăgeam.

Acolo, sub strălucirea puternică a soarelui californian, am cedat și am început să plâng.

Allison

La lăsarea serii, pașii încep să îmi încetinească. Nu mă pot gândi la câți kilometri mai am de mers. Mă pot gândi doar la kilometrii pe care i-am făcut deja și știu că, într-un final, voi ajunge acolo. Las geanta jos, lângă mine, trag prelata peste și îmi dau jos adidașii.

Ziua asta i-a pus greu la încercare – țesătura este acoperită de praf și tălpile de cauciuc încep să se desprindă la margini. Se pare că cea mai bună pereche Nike nu poate face față provocării unei săptămâni în munții Rockies.

Deschid o conservă de supă cu cuțitul – tăieței cu pui – și o beau direct din cutie. Neîncălzită, supa e vâscoasă, prea sărată, dar nu-mi pasă. Fideaua alunecă ușor pe gât împreună cu morcovul tocat mărunt. Termin conserva în câteva minute și apoi beau câteva înghițituri de apă.

Mă întind și închid ochii. Ce n-aș da acum pentru un sandvici de înghețată, genul cu cele două vafe de ciocolată făcute din Dumnezeu știe ce, genul care îți lasă urme pe degete care pot fi luate cu dinții și un strat gros de înghețată de vanilie. Sau un sandvici cu cașcaval la grătar, de-acela portocaliu, care se scurge pe marginea feliei de pâine unsă din plin cu unt. Dar, mai presus de toate, vreau o băutură. Una tare.

Toate băuturile din viața mea. Toate berile reci băute din pahare Solo, pahare cu vin alb și cald băute la evenimente de networking pentru revistă, shoturi de tequila cu vin băute unul după altul după turele de la bar. Și șampanie, râuri de șampanie turnate la nenumărate petreceri.

•

— Mai vrei unul? Chelnerița cu cămașă albă a făcut o plecăciune adâncă umplându-mi paharul înainte să dispară în mulțime. M-am uitat cu jind cum s-a retras. Mă întrebam oare ce își spun unii

altora în bucătărie. Îmi puteam imagina deja mesele de oțel inoxidabil pline cu apetitive, așteptând să fie oferite înaltei societăți din San Diego, chelnerii glumind unii cu alții când veneau să reumple tăvile sau să fumeze repede o țigară. Ne bârfeau, șopteau despre cine era prea beat, cine mânca toate tartele cu somon și care dintre bărbați nu-și putea ține mâinile acasă. Aș fi dat orice să fiu acolo cu ei, și nu aici, încercând să fac conversație cu celelalte soții și iubite în timp ce bărbații se băteau pe spate și negociau afaceri.

L-am văzut pe Sam cum se apropie și îi șoptește ceva la ureche lui Ben, apoi am văzut cum Ben se întunecă la față. Secrete. Mereu secrete. Rolul lui Sam în companie era incert – Ben îi spunea omul-bun-la-toate, dar asta nu explica neapărat cu ce se ocupa Sam. L-am întrebat insistent o dată, după ce Sam apăruse la ușa noastră la doisprezece fără un sfert noaptea și au dispărut amândoi în birou până aproape dimineață, dar când s-a întors, în sfârșit, în pat, m-a sărutat pe frunte și a spus:

— Sunt afaceri, fetița mea. Doar afaceri.

Și aceste evenimente erau, de asemenea, de afaceri, chiar dacă erau deghizate în petreceri. În seara asta a fost inaugurarea unei galerii, deși nu am văzut pe nimeni uitându-se la artă. Înainte de fiecare dintre aceste evenimente, Ben îmi strângea mâna.

— Dă-i gata, îmi spunea, iar apoi mă părăsea și se alătura celorlalți bărbați. Dar nu i-am dat gata niciodată. Celelalte femei mă tolerau, dar n-am putut niciodată să trec dincolo de politețea lor seacă.

— Ai încercat acești miniburgeri? Am ridicat privirea și am văzut o femeie care mă privea încruntată. Ținea un hamburger mic de parcă era o dovadă incriminatoare. Am clătinat din cap. Sunt dezgustători. L-a vârât în gură, strâmbându-se în timp ce mesteca. Mâncarea de la evenimentele astea e din ce în ce mai rea. Și-a șters mâna pe

pantalonii bleumarin și a întins-o spre mine. Eu sunt Liz.

— Allison.

Era mai în vârstă decât am crezut prima oară. Ochii ei albaștri aveau riduri la colțuri, iar părul ei roșu avea șuvițe argintii. Avea un chip dulce, mă gândeam. Genul despre care îți dădeai seama că zâmbea mult.

— Ești logodnica lui Ben, nu?

Am simțit un val de mândrie când a privit diamantul de pe degetul meu.

— Așa este.

M-a luat de mână.

— E superb, spuse ea ridicând inelul spre lumină. Mi-a făcut semn cu ochiul. Ți se și potrivește.

— Mulțumesc, am spus timidă. Mi-a dat drumul la mână și am simțit o pierdere. Voiam foarte tare ca mama mea să fie acolo în clipa aceea.

Am simțit o pereche de ochi ațintită spre mine și când am ridicat privirea l-am văzut pe Sam cum se uita la noi din partea opusă a încăperii. Ochii noștri s-au întâlnit și și-a mutat privirea în altă parte. I-am spus lui Ben odată că Sam se holba mereu la mine, dar a râs.

— Poți să-l învinuiești? spusese, sărutându-mă. Ești cea mai frumoasă femeie din încăpere. Am lăsat-o baltă după aceea, dar fiind în aceeași cameră cu el, tot mă neliniștea. Știam diferența dintre a fi admirată și a fi supravegheată. Sam mă supraveghea.

M-am întors spre Liz și am zâmbit.

— De unde îl știi pe Ben?

— Soțul meu lucrează pentru el, spuse ea, fluturând vag spre mulțimea de oameni adunați de cealaltă parte a camerei. Ca toți ceilalți aici, nu?

Am râs nesigură. După fața ei nu-mi dădeam seama dacă glumește.

— Cum îl cheamă pe soțul tău? am întrebat mai mult din politețe decât în speranța că l-aș fi

cunoscut. Adevărul era că niciodată nu reușeam să-l reținpe vreunul dintre colegii lui Ben, indiferent la cât de multe dintre astfel de petreceri mergeam. Toți deveneau un bărbat amorf, blond, într-un costum de culoare închisă care mirosea a bani. Soțiile nu erau nici ele foarte diferite – blonde interschimbabile numite Cathy și Deb, care purtau rochii interschimbabile și brățări scumpe. Liz era însă diferită și nu doar din cauza părului ei roșu. Arăta ca un om adevărat. Nu mai văzusem așa ceva de multă vreme. Am simțit din nou că mi-e dor de mama și am dus paharul de șampanie la buze.

— Numele lui este Paul, spuse ea. Paul Ricci. M-a privit cu atenție când a spus asta, cu o expresie impenetrabilă. Ai auzit de el?

Numele suna *într-adevăr* cunoscut. Credeam că îl prinsesem în zbor între șoaptele dintre Ben și Sam, dar nu puteam fi sigură. Am zâmbit politicos.

— Desigur. Ben vorbește numai de bine despre el. O umbră imperceptibilă trecu peste chipul ei.

— Chiar așa? E drăguț să aud asta. Se apropie conspirativ. Cum sunt reginele de gheață? întrebă ea, arătând spre grupul de soții. Se joacă frumos?

Am ezitat.

— Toată lumea este foarte primitoare, am spus, sperând că păream mai sinceră decât eram.

Liz dădu capul pe spate și râse. Nu era unul dintre râsetele politicoase pe care eram obișnuită să le aud la astfel de ocazii. Era un râs adevărat, din stomac până în gât. Sunetul m-a făcut să tresar și am văzut câteva dintre blondele Chanel cum o privesc cu răutate.

— Nu trebuie să mă minți, spuse Liz, luându-mă de braț. Știu că sunt un cuib de vipere. Le știu pe majoritatea dintre ele de mai bine de un deceniu și, crede-mă, nu se îmblânzesc odată cu vârsta. Haide, știu unde au pus turnul de macarons.

Maggie

Aproape că ajunsesem la mașină când cineva m-a apucat de braț și m-a întors. Era un bărbat pe la treizeci și cinci de ani, cu părul negru și destul de masiv, cu puțină barbă. Avea ochii roșii și fața palidă, ca a cuiva care își petrecea mare parte din timp în casă.

— Te-ai dus acolo. Avea un ton bizar de plat.

M-am uitat la el.

— Pardon?

— Te-am văzut acolo. Arătă cu degetul spre zgârie-norul Prexilane. Nu mă mai lasă să urc. Se aplecă spre mine. Respirația lui era fierbinte pe fața mea și mirosea a ceapă. Au recunoscut?

Am simțit cum mă străbate un fior.

— Ce să recunoască?

— Fiica ta, șopti el. Au omorât-o și pe ea, nu-i așa?

Mi s-a răcit tot corpul, de parcă fusese scufundat în gheață. Am întins mâna și l-am apucat de încheietură.

— Ce știi despre Allison?

— Allison. Ochii i se îmblânziră. Așa o chema pe fiica ta? E un nume frumos. Pe soția mea o chema Rebecca. Becky.

Mi s-a strâns inima și mi s-a făcut greață.

— Nu o cunoșteai pe fiica mea?

A clătinat din cap și mi-a acoperit mâna cu mâna lui. Avea palma umedă de sudoare.

— Dar știu ce i-au făcut, spuse încet. Au otrăvit-o cu nenorocitele alea de pastile, la fel ca pe soția mea. Îmi strângea mâna atât de tare acum, încât simțeam cum îmi trosnesc încheieturile.

— Pastile? Mi-am amintit raportul poliției și privirea de sticlă a lui Dee de la restaurant. Totul căpăta dintr-odată, groaznic, sens. Ce fel de pastile?

— Cele pe care i le-au dat după ce a născut-o pe Lexy. Au spus că o vor ajuta să redevină ea însăși, dar… Clătină din cap. Imediat ce te-am auzit vorbind cu recepționera despre ea și când ai întrebat despre Prexilane, mi-am dat seama că ai trecut prin același lucru ca și mine. Mi-am dat seama după ochii tăi. Au otrăvit-o la fel cum au otrăvit-o pe Becky a mea, nu-i așa?

Acum, fața lui era la câțiva centimetri de a mea și a trebuit să mă controlez să nu tresar.

— Fiica mea a murit într-un accident aviatic, am spus încet. Era logodită cu CEO-ul Prexilane, care a murit în accident odată cu ea. De aceea m-am dus acolo. Voiam să vorbesc cu cineva despre ea. S-a uitat la mine cu aceeași privire pe care o văzusem și eu de atâtea ori în oglindă. Ce crezi că s-a întâmplat cu soția ta?

— Nu pot să am încredere în tine, clătină el din cap. Ești una dintre ei.

— Nu sunt, i-am zis, punând o mână pe brațul lui. Încerc doar să ajung la adevăr, la fel ca tine. Lasă-mă să te ajut.

Sări la o parte, ca ars. Se uită la mine cu ochii tulburi și roșii și clătină din cap.

— Nu cred că mă poate ajuta cineva. M-am uitat după el până a dispărut din vedere și apoi m-am suit în mașina mea închiriată și am condus înapoi spre motel tremurând.

Allison

Mă trezesc brusc. În pădure e întuneric beznă, luna aurie e acoperită de coroanele copacilor. Țârâitul constant al greierilor umple aerul, întrerupt de foșnetul ocazional al câte unui animal. Îmi dau seama că e miezul nopții și că am adormit fără să îmi instalez tabăra. Simt pământul rece și umed prin pantalonii subțiri și picioarele mi-au înghețat în adidași.

Clipesc în întuneric. Somnul, care m-a doborât atât de repede, a dispărut iar și știu că voi rămâne trează până în zori.

•

— Ești sigură că nu te deranjează să te trezești atât de devreme? Liz se aplecă să își lege șireturile strâns.

Am clătinat din cap.

— Sunt o persoană matinală, am mințit. Ce nu am spus era că m-aș fi întâlnit cu ea oricând, zi sau noapte. Eram doar bucuroasă să fiu întrebată. Bucuroasă să am – cel puțin speram, în sinea mea – o prietenă.

— Și eu. Îl înnebunește pe Paul. În weekend îi place să doarmă mai mult, dar eu mă trezesc imediat ce răsare soarele. Detest să mă simt de parcă ratez ziua, știi?

— Exact, am spus, gândindu-mă la vechea mea viață, când ziua începea abia la șase seara și se termina imediat ce răsărea soarele. Era în urma mea acum, totul. Acum eram cineva care se trezea în zori și se întâlnea cu prietena ei ca să alerge pe plajă.

Liz a ridicat privirea și a zâmbit, iar eu am simțit, ca de altfel de fiecare dată când eram cu ea, că vedea direct înăuntrul meu.

— Haide, a spus ea, apăsând butonul de start de pe Garminul ei. Să pornim.

Am început într-un ritm constant, încet, care a crescut pe măsură ce ne-am încălzit amândouă. Avea patruzeci și șapte de ani (îmi spusese asta prima oară când am ieșit împreună să bem, într-un fel de șoaptă conspirativă și mă simțisem flatată), dar era în formă și în curând ajunsesem la un ritm de un kilometru și jumătate în opt minute, iar pașii noștri ușori se auzeau pe pavaj pe măsură ce ne îndreptam spre țărm.

— Deci, a spus Liz respirând sacadat, ce mai face Ben? E îngrijorat despre noua rundă de teste clinice?

Nu știam nimic despre noua rundă de teste clinice, sau în general despre munca lui Ben. Încercasem să îl întreb despre asta la începutul relației, dar a spus că vorbitul despre asta îl stresa – că îi plăcea ca eu să fiu evadarea lui. Totuși, nu voiam ca Liz să creadă că eram o proastă aeriană, așa că am scos un *mmm* incert și am întrebat despre Paul.

— E foarte stresat, spuse ea. Nu că ar recunoaște-o. Refuză să recunoască atunci când e supus la orice fel de presiune, dar eu mereu îmi dau seama. Își atinge des lobul urechii. Nici nu își dă seama că face asta, dar de fiecare dată când e stresat, se plimbă și se trage de lobul urechii stângi. E cel mai ciudat lucru. S-a uitat la mine. Ben face ceva de genul acesta?

Mi-am stors creierii să găsesc ceva fermecător și inofensiv despre comportamentul lui. Adevărul era că singura dată când îmi dădeam seama că Ben era supărat, era în pat. Era mai dur cu mine și nu mă privea în ochi, deși după aceea era mereu de două ori mai blând, ca și când se revanșa pentru asta. Nu era ceva ce voiam să îi spun lui Liz. În schimb am mormăit ceva despre faptul că era agitat în somn.

— Și Paul face asta, a spus ea. Mă înnebunește. Se agită chiar înainte să adoarmă, ca un câine, și mereu mă trezește. De. Fiecare. Dată.

Am râs. Adoram aceste mici frânturi din viața lor căsătorită. Păreau atât de fericiți împreună, atât de confortabili. Am încercat să ne imaginez pe mine și Ben mai bătrâni, cu părul cărunt și cu riduri, împreună, dar nu puteam să îmi formez o imagine clară în minte.

Am alergat în tăcere pentru câteva minute, sincronizându-ne pașii. Străzile erau încă pustii, mai era câte o persoană care se îndrepta spre birou devreme, cu un pahar hârtie cu cafea în mână și vuietul ocazional al unui măturător de străzi. Vocea ei străpunse liniștea.

— Ce crezi despre Sam?

Mi-am ținut privirea în pământ. Mă gândeam la felul în care mă privea, de parcă eram o pisică vagabondă pe care voia s-o lovească, sau s-o prindă.

— E în regulă, am spus, atentă să îmi mențin vocea neutră.

— Eu cred că e un ticălos. Avea un ton tăios al vocii pe care nu-l mai auzisem până atunci. Șocul cuvintelor mi-a întrerupt ritmul pașilor și m-am împiedicat puțin.

— De ce?

Am privit spre ea și am văzut că avea fălcile încleștate.

— Lasă-mă să-ți dau un sfat, spuse ea. Ai grijă cu tipul acela. Ai putea crede că este prietenul tău, dar nu este.

— Nu cred că este prietenul meu, am spus prea repede. Adevărul era că puteam să număr pe degetele de la două mâini numărul de cuvinte pe care îl schimbasem cu el. Nu era ca și cum nu încercasem – știam cât de important era pentru Ben, așa că prima oară când ne-am întâlnit, am făcut un efort să încerc să îl cunosc, dar de fiecare dată când îi puneam o întrebare, se închidea în el și părăsea camera. Asta nu l-a oprit să mă supravegheze totuși cu ochii lui negri și de nepătruns.

Liz a încuviințat.
— Bun, spuse încet. Așa să rămână.

Maggie

Avionul a aterizat în Portland la zece fără un sfert dimineața. Am încercat să dorm în avion – chiar mi-am cumpărat niște pastile de somn de la aeroport –, dar am rămas trează toate cele șase ore, ațipind de-abia când ne-am apropiat de Logan. Eram pe jumătate moartă de oboseală așteptând zborul de legătură, dar imediat ce ne-am îmbarcat m-am trezit și m-am uitat pe geam la norii cenușii de sub noi, așteptând să coborâm înapoi prin ei și să ajungem în Maine.

Am condus spre casă cu grijă, cu mâinile pe volan, în poziția zece și zece. Nu aveam încredere să îmi iau privirea de la drum, nici măcar pentru o secundă. Din când în când, în fața ochilor vedeam puncte negre și capul îmi pulsa constant. Am dat drumul la radio pe un post pe care îl detestam și l-am dat la maximum. Chiar și așa, simțeam cum ațipesc. M-am relaxat abia când am văzut ieșirea spre Owl's Creek.

Mă durea spatele când m-am aplecat să ridic teancul de corespondență de pe preș. Am trecut repede prin ea – în principal erau doar facturi și promoții, cu doar câteva plicuri crem. Mesajele de condoleanțe începeau, în sfârșit, să se rărească. Am băgat cheia în broască și am deschis ușa.

— Alo? Ecoul s-a auzit în toată casa. Nu știu cine mă așteptam să răspundă. Cred că doar voiam să-mi aud vocea între cei patru pereți ai mei. Am lăsat geanta în hol și m-am îndreptat spre bucătărie.

Totul era la fel ca la plecare. Masa curată, cănile aliniate pe raft, ceasul ticăind și firele de praf așezate. Aerul avea acel miros straniu de stătut când casa rămânea goală pentru orice perioadă de timp, de parcă se străduise să mă uite imediat ce ieșisem pe ușă.

Am scos o cutie de Friskies și am scuturat-o, așteptând zgomotul familiar al lui Barney care venea alergând pe scări de sub pat, dar nu s-a auzit nimic. Am scuturat-o din nou, dar tot liniște. Trebuie să fie supărat pe mine pentru că l-am lăsat singur. Sigur e sub pat, morocănos.

Am turnat Friskies într-un castron și l-am pus jos, împreună cu un castron cu apă proaspătă. Va fi aici pentru el când va fi gata să își arate fața.

Am pornit filtrul de cafea. Aveam ochii obosiți de la lipsa de somn și simțeam în oase o greutate dureroasă. Laptele din frigider era aproape expirat și nu aveam prea multe acolo în afară de o salată ofilită și cutiile cu mâncare de la brigada din Owl's Creek, majoritatea stricate și din care nu puteam mânca nimic. Mi-am dat seama că va trebui să dau o fugă la magazin ziua următoare pentru alte provizii.

Mi-am pregătit o cană de cafea și m-am așezat la masa din bucătărie. Călătoria la San Diego începea deja să pară ireală, de parcă se întâmplase altcuiva. Am sortat corespondența, despăturind facturile și așezându-le într-un teanc ordonat, lăsând la urmă condoleanțele. Am scos un plic adresat lui Ally și am văzut emblema Saint Mary Credit Union ștanțată pe spate. M-am uitat la el o secundă și apoi am băgat degetul sub clapa sigilată. Pe masă a căzut o scrisoare oficială.

ST. MARY S CREDIT UNION
Strada South 42
Owl's Creek, ME 04117
Dragă Allison Carpenter,

Această scrisoare vă este trimisă pentru a confirma închiderea contului dvs. De la St. Mary's Credit Union în urma unei balanțe negative. Dacă doriți să redeschideți contul, sunați-ne la 207-555-2222 sau mergeți la sucursala locală pentru a face o depunere în zece zile de la data acestei scrisori.

Vă mulțumim că ați lucrat cu noi și sperăm că veți alege din nou banca noastră în viitor.

Toate cele bune.
John Howes
Serviciul de relații cu clienții

Am înjurat în șoaptă și am împins scrisoarea la o parte. Trebuie să îi fi taxat contul cu acele nenorocite de comisioane pe care au început să le introducă peste tot. „Comisioane”, le spuneau, deși nu eram sigură de ce simțeau că pot să taxeze pentru ceva care fusese mereu gratuit. Nu obțineau destui bani de la oameni cu ratele dobânzilor? Am simțit un ușor fior de iritare. Și asta din partea Saint Mary’s… Mă așteptam la un astfel de tratament din partea băncilor mari, dar asta era doar o cooperativă de credit locală, de familie. Mă voi duce acolo mâine să le spun ce am pe suflet, mi-am promis, dar apoi mi-am dat seama cât de inutil era. Trebuia oricum să închid contul.

M-a cuprins din nou sentimentul de pierdere, cu durerea sa familiară, grea, ca un curent oceanic ce mă trăgea la fund, lăsându-mă epuizată și moale. Trebuia să mă întind câteva minute. De-abia puteam să îmi țin ochii deschiși în timp ce îmi spălam cana și aranjam restul de corespondență pe birou. Mi-am lăsat geanta pe hol și am urcat în dormitor. Camera avea același miros ciudat de abandon pe care îl avea bucătăria – ca și când fusesem plecată o lună, nu două zile.

Voi face mâine curățenie, m-am gândit și m-am trântit pe pat. M-am băgat sub pătură și l-am așteptat pe Barney să iasă de sub pat și să se cuibărească lângă mine pentru un pui de somn, cum făcea mereu, dar nu a venit.

M-am ridicat în coate și m-am uitat sub pat. Nu era nimic acolo în afară de cocoloașe de praf și o pereche de papuci vechi.

Barney era o creatură cu tabieturi și dacă nu era la parter, în bucătărie cu mine, era sub pat. M-am

gândit la castronul lui cu mâncare de jos, neatins și la faptul că nu venise să mă întâmpine la ușă. Am început să simt atingerea rece a îngrijorării și m-am ridicat din pat. Nu puteam adormi până nu-l găseam.

Am căutat ultima oară în camera lui Ally. Ușa era închisă ca întotdeauna și am zăbovit în prag. Nu mai intrasem acolo de când murise Charles, când pusesem în dulap unele lucruri pe care Ally le lăsase în urmă, să nu le mai văd. Am deschis ușa și am făcut un pas înainte. Camera era la fel cum fusese în ziua în care plecase la facultate și lăsase în urmă lucrurile acumulate de-a lungul a optsprezece ani de maturizare. Era patul ei, cu pătura în model de șah, iar pereții ei erau plini cu printuri de artă, pagini din reviste și cutia ei cu bijuterii ieftine, biroul ei cu teancuri de cărți uzate și cana de ceramică plină de pixuri colorate. Era colajul pe care îl făcuse cu ea și prietenele ei din liceu la baluri și adunări sportive, meciuri de fotbal și petreceri în pijamale. Totul era exact așa cum îmi aminteam, cu o singură excepție: mirosul. Un miros dulceag, bolnăvicios. Am privit prin cameră căutând sursa – poate că se vărsase vreo sticlă veche de-a ei de parfum –, dar nu vedeam nimic evident. Totul arăta la fel ca întotdeauna.

M-am lăsat în genunchi și m-am uitat sub pat. Acolo, în spatele unei cutii cu vechile pulovere ale lui Ally, era Barney.

— Ce cauți acolo dedesubt? am întrebat. I-am mângâiat blana. Avea trupul rece și înțepenit.

M-am lăsat pe burtă și am căutat sub pat cu ambele mâini. Nu s-a mișcat când l-am tras afară, nici când l-am pus pe plapumă, nici când mi-am lipit obrazul de blana moale de pe burta lui. Avea ochii deschiși, dar scânteia din ei dispăruse și arătau ca două mărgele mici îndesate în craniul lui.

Trebuie să fi murit de cel puțin o zi. Poate mai mult.

Nu știu cât timp am stat pe podea, mângâindu-l pe cap. Nu am plâns, îmi amintesc asta. Îl iubisem, dar nu mai aveam lacrimi. Bietul Barney. Fusese o pisică bună și meritase ceva mai bun de-atât. Nu ar fi trebuit să moară singur în casa asta mare.

Avea aproape șaptesprezece ani. Murise de bătrânețe, eram sigură. Eram mai puțin sigură de cum ajunsese în camera lui Ally, când ușa fusese bine închisă.

N-am spus nimănui, dar după asta am început să încui ușile.

Cabana rămase în umbră. Cei doi bărbați ridicară privirea și îl văzură stând în cadrul ușii, trupul lui blocând razele soarelui. Simțea mirosul fricii lor înainte să pășească înăuntru.

— E cabana voastră?

— Nu te privește.

— O să vă mai întreb o singură dată.

Se uitară la bărbat. Observă că mâinile celui mic începuseră să tremure.

— Da, e a noastră.

Mințeau, dar lui nu îi păsa. Nu era treaba lui.

— Ați văzut pe cineva pe aici? O femeie?

Cel mic zâmbi, afișând un rând de dinți galbeni și stricați. Bărbatul privi în altă parte. Detesta să vadă o igienă precară.

— Sigur că da. A fost aici un grup de fotomodele. Tocmai le-ai ratat.

Cel mare era tăcut. Avea o conservă de fasole într-o mână și o furculiță în cealaltă și până atunci își ațintise privirea spre cina lui. Acum îl fixa cu privirea pe cel mic.

— Taci din gură, Bill.

Bărbatul făcu un pas înainte și îl văzu pe cel mic tresărind. Numai gura e de el, se gândi.

— Ascultă-l pe prietenul tău, Bill. Revenind, a văzut vreunul dintre voi o femeie pe aici?

Cel mare băgă furculița în fasole, lăsă conserva pe jos și se ridică. Bărbatul mai făcu un pas spre el.

— Stai jos.

Cel mare ridică mâinile.

— Nu vreau necazuri.

— Atunci stai jos.

Cel mare luă conserva de fasole și se așeză.

— Cineva a fost aici. Nu sunt sigur dacă un bărbat sau o femeie, dar a luat niște lucruri.

Ochii bărbatului nu se clintiră.

— Cefei de lucruri?

— Conserve. Un cuțit mic de vânătoare. Nimic important. Cel mic se mișcă pe scaun și scoase un sunet. Un fel de mormăit-râset. Bărbatul îl privi.

— Vrei să spui ceva?

— Ticălosul mi-a furat pușca.

Cel mare își trecu mâna peste față.

— Bill.

Bărbatul se uită iar la cel mare.

— De ce nu ai vrea să îmi spui despre pușcă?

Cel mare ridică din umeri, dar bărbatul vedea că transpiră.

— Nu văd de ce te privește. Nu era pușca ta.

Bărbatul mai făcu un pas în față și se aplecă spre el. Era suficient de aproape încât să simtă mirosul de fasole coaptă în respirația lui, împreună cu ceva drojdios și acru.

— Nu ești în măsură să îmi spui ce este și ce nu este treaba mea.

Tăcere. Cel mare închise ochii.

— Erau câteva fire de păr pe podea. Lungi. Le-am văzut când am făcut curat.

— Ce culoare?

— Galbenă.

— Vrei să spui blond?

Cel mic scoase un râs nervos, iar bărbatul își încleștă pumnul.

— Sigur. Blond.

— Altceva?

Cei doi clătinară din cap. Bărbatul își imagină, pentru scurtă vreme, cum întindea mâna și îi lovea cap în cap. Os pe os.

— Nu cred.

Bărbatul se îndreptă de spate. Cel mare respiră ușurat.

— Dacă vă mai amintiți ceva, dați-mi un telefon, întinse o carte de vizită cu un număr de telefon imprimat cu caractere groase, negre.

Cel mic o luă. O citi și se încruntă.

— Nu e niciun nume aici. Cum să îți spunem?

Bărbatul întinse mâna și îl apucă pe cel mic de gât. Trebuie să strângă o singură dată, se gândi. O singură dată și s-a terminat. Dar apoi ar trebui să se ocupe de cel mare și ar avea mult de curățat. Șeful a zis fără gălăgie. Îi dădu drumul. Cel mic își masă gâtul.

— Nicicum. Nu trebuie să îmi spuneți nicicum.

Se întoarse și ieși afară, iar lumina soarelui umplu spațiul, orbindu-i pe cei doi rămași în urmă.

Allison

Îmi scot adidașii și îmi bag încet degetele de la picioare în lac. E rece, dar senzația e plăcută.

Îmi dau jos hainele și le arunc pe mal. Briza îmi trece prin părul de pe ceafă, peste coapse, gambe. E ciudat să fiu goală așa în aer liber și îmi acopăr sânii, brusc timidă.

Înaintez printre niște trestii înalte, le simt cum mă gâdilă în trecere și apoi trag aer adânc în piept și mă scufund.

Frigul mă dă gata. Mă ridic la suprafață stropind, respirând gâfâit și sacadat, până când trupul meu se obișnuiește cu temperatura. Bag capul sub apă și încerc să îmi trec mâinile prin păr, dar degetele mi se prind în noduri. Totuși, e o senzație plăcută să nu în apă și dau capul pe spate din nou, scufundându-mă.

•

Cești tremură ușor pe farfuriile lor când menajera le pune pe masă.

— Zahăr? întrebă Amanda, deja punând o linguriță în ceașcă și amestecând cu o lingură mică de argint.

— Da, mulțumesc. Iau o înghițitură și mă abțin să nu mă strâmb. Cafeaua era slabă și înfiorător de dulce, nu cum obișnuiam eu s-o beau.

Mi-am amintit cafetiera din bucătăria mamei, felul în care punea linguri de cafea cu vârf în filtru, picuratul constant al aparatului, mirosul de cafea bine prăjită care umplea aerul. Am mai luat o înghițitură și am pus ceașca pe farfurie. Mă voi obișnui și cu asta, la fel cum am făcut și cu restul lucrurilor.

— Cum merge cu planurile de nuntă? întrebă ea, apoi întinse mâna și luă un jurnal legat în piele, fără să aștepte un răspuns. Am vorbit cu cei de la Torrey Pines, spuse ea, frunzărind paginile. Au liber pe data de 17, așa că le-am spus să ne-o

rezerve, zise ea cu un zâmbet strălucitor. Desigur, este alegerea ta. Nu vreau să încurc pe nimeni.

Am simțit cum mă cuprinde panica. Încă nu discutasem despre locații. De fapt, nu discutasem nimic, cu excepția fanteziei ocazionale de a fugi pe o insulă tropicală și de ne căsători în secret. Acum îmi dădeam seama cât de ridicol era. Bineînțeles că asta va fi nunta Amandei. Nu îmi venea să cred că avusesem altă impresie.

— Sunt sigur că va fi perfect, mamă. Ben m-a privit și mi-a făcut cu ochiul, iar eu am simțit cum mă relaxez. Nunta nu conta. N-avea decât să planifice totul, nu-mi păsa. Îl aveam pe el.

Intră David, cu ziarul sub braț și se așeză la masă.

— Îmi pare rău că am întârziat. Luă o gură din ceașca pe care i-o dăduse Amanda și se încruntă. De ce dracului nu poate nimeni să facă o ceașcă de cafea decentă în casa asta?

— Tocmai discutam planurile pentru nuntă, spuse Amanda. Ne-am hotărât la Torrey Pines.

— Minunat, replică el distras. Ben, putem să vorbim puțin?

Amanda și cu mine ne-am uitat la ei cum pleacă și am zâmbit politicos una la alta.

— Te-ai gândit la rochie? Știu o femeie fantastică din Saber Springs, care face cele mai incredibile rochii…

Le auzeam vocile din camera de alături. Amanda continua să vorbească. Știa cel mai bun florist, cea mai bună firmă de catering, cel mai bun planificator de nunți. Am dat din cap fără să ascult cu adevărat. Vocile din încăperea alăturată erau mai puternice acum, cadența mai rapidă. Se certau. Mă străduiam să prind cuvintele, dar acestea se pierdeau între tavanele boltite și zidurile groase ale casei. Am fost de acord să avem miel la felul principal și că smochinele învelite în prosciutto erau un apetitiv elegant. S-a auzit zgomotul de pumn trântit pe masă și am tresărit amândouă.

Ușa s-a deschis și a intrat Ben, singur. Pe frunte avea mici broboane de sudoare și am văzut cum îi zvâcnește un mușchi pe maxilar.

— Așadar, spuse el, zâmbind, ați planificat toată nunta cât timp am lipsit eu?

— Aproape! ciripi Amanda. Allison o să fie cea mai frumoasă mireasă, nu-i așa?

Ben m-a luat de mână.

— Absolut. Avea palma transpirată și m-a strâns de mână puțin prea tare. O să fie spectaculoasă.

În mașină spre casă, am încercat să-l întreb despre ce vorbise cu tatăl lui, dar a schimbat subiectul.

— Nimic, a spus el, mângâindu-mi obrazul cu un deget. Doar chestii de familie. Dar am văzut iar mușchiul de pe maxilar zvâcnind.

•

Rănile care îmi acoperă corpul mă ustură. Îmi curăț murdăria încrustată de pe umeri, tibii, între degetele de la picioare. Frec cu podul palmei, răzui cu ce-a mai rămas din unghiile mele, dar murdăria nu se dă dusă. Am nevoie de săpun sau de un duș fierbinte sau de amândouă. În cele din urmă, renunț. Mă scufund înapoi în apă, deschid ochii și văd doar un verde murdar, iar soarele strălucind slab, alb, deasupra.

Mă gândesc la toate orele pe care le-am petrecut aranjându-mă. Manichiură, și pedichiură, și tunsori, și îndreptarea părului, și epilare cu laser, și tratamente de întinerire a feței. Folii, și aburi, și detoxifieri cu sucuri. Voiam să fiu râvnită, admirată și adorată, ca o pisicuță răsfățată sau un obiect strălucitor decorativ într-o vitrină. Voiam ca toată lumea să se uite la mine și, în cea mai mare parte, toată lumea o făcea. Uneori prea mult.

Și iată-mă aici, dezbrăcată, murdară, plină de ciupituri, zgârieturi și răni. De nerecunoscut. Îmi imaginez cum îndepărtez încă un strat de piele și scot la iveală carnea moale de dedesubt. Voi fi

complet nouă după toate astea. O să fiu cu totul altcineva.

Mă uit la cer și văd cum norii plutesc deasupra. Lumea este aproape suficient de mare pentru a mă face să uit ce anume m-a adus în acest loc, momentul care mi-a spulberat lumea perfectă de sub clopotul de sticlă și m-a doborât cu totul.

Aproape, dar nu chiar.

Maggie

Când m-am întors de la magazin, la ușă mă aștepta un pachet. Îmi era adresat mie, iar adresa expeditorului era în Colorado.

M-am grăbit să ajung în bucătărie, am lăsat plasele cu cumpărături pe bufet și am deschis cutia cu o foarfecă din sertar. Înăuntru erau un plic căptușit și o notă tipărită adresată mie.

> Dragă doamnă Carpenter,
>
> Aici sunt obiectele personale ale lui Allison Carpenter recuperate de la locul accidentului care a avut loc pe 8 iulie 2018. Aceste articole au fost procesate și trimise dumneavoastră.
>
> În numele Biroului Regional Central al NTSB, vă rugăm să acceptați condoleanțele noastre.
>
> Toate cele bune.
>
> Bruce Logan Ofițer de caz
>
> Comitetul Național pentru Siguranța Transporturilor

Am deschis plicul și l-am scuturat. Pe masă a căzut un lanț subțire de aur.

Când l-am văzut, mi-am pus o mână la inimă. Era puțin decolorat acum, sigur, și medalionul subțire de aur era îndoit, dar nu era loc de îndoială. Era același colier pe care Charles i-l pusese de gât cu câțiva ani în urmă.

L-am luat de pe masă și l-am ținut în lumină. Am deschis medalionul și am văzut fotografia cu mine și cu Charles. L-am răsucit și am citit inscripția. *Dumnezeu să-l apere în călătoriile sale, în aer, pe uscat sau pe mare, să-l țină în paza Lui și să-l ghideze, oriunde ar fi.*

Mi-am pus lanțul la gât și am prins închizătoarea.

Poate că într-o zi va trebui să renunț, dar atunci, în clipa aceea, aveam să continui lupta.

Allison

Ar trebui să plec. Am stat aici prea mult timp deja și se va întuneca în curând. Mă uit peste lac. Lumina se reflectă în suprafața apei și strălucește ca niște licurici.

•

— Mă scuzați? Mă scuzați, domnișoară Carpenter? M-am întors și am văzut-o pe recepționera salonului venind grăbită spre mine, cu coada blondă fluturând. Cineva a lăsat asta pentru dumneavoastră cât erați înăuntru. Ținea un plic alb în mâna ei îngrijită, cu manichiură franțuzească.

Pe față era scris numele meu, elegant, de mână. Am deschis plicul și în mână mi-a alunecat o bucată de hârtie. „Trebuie să vorbim”. Dedesubt era un număr de telefon, dar niciun nume. Am prins-o de braț pe recepționeră.

— Cine ți-a dat asta? Fata părea uluită. Am plecat de la birou două secunde să mai aduc prosoape și l-am găsit acolo când m-am întors. Îmi pare rău. Este ceva important? Am zâmbit forțat. Am început să simt un gust metalic în gât.

— Nu, nu chiar. Mulțumesc, Kelly. Am împăturit bucata de hârtie și am băgat-o în buzunarul genții, iar apoi am ieșit afară pe ușă, în soarele strălucitor.

Trebuia să iau prânzul cu Liz, dar i-am dat un mesaj scuzându-mă. Era prietenă, dar nu știa nimic despre trecutul meu și nu-mi permiteam să las ceva să-mi scape, nici chiar ei. Eram prea agitată să stau jos și să fac conversație, să mănânc salate Cobb și să beau prea mult Chablis când vechea mea viață bătea la ușă.

Eram sigură că era el. Încă îmi aminteam mâinile, cu degete groase care s-au întins și au apucat volanul și luminile albastre care pâlpâiau în oglinda retrovizoare. Îmi simțeam stomacul greu și acru.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc. Asta spusese când așteptam să se apropie polițistul, dar îmi dădeam seama din vocea lui că era îngrozit. După aceea fusese furios și mi-a spus că îi eram datoare. Își primise răsplata iar și iar, dar nu era niciodată destul. Întotdeauna avea impresia că merită mai mult.

Mă întrebam cum a dat de mine. M-am asigurat să nu las o nouă adresă când am plecat de la Tara, și nu apăream pe contract sau pe facturile pentru casa din Bird Rock. Într-o dimineață, Ben a zărit apelurile pierdute pe telefonul meu și a întrebat cine mă suna în toiul nopții.

— Ai ceva să-mi spui? mă tachina el. Un iubit secret sau ceva? I-am zis că era un număr greșit și l-am blocat a doua zi. Dar acum se părea că mă găsise și voia să vorbim.

Mi-am pus ochelarii de soare și am pornit spre vest, spre plajă. Aveam nevoie de aer. Am ales o masă într-o cafenea obscură de pe țărmul sudic și am comandat un ceai cu gheață, iar mâinile îmi tremurau când am dus paiul la gură. Era o zi frumoasă – 22 de grade și soare, ca întotdeauna –, iar plaja era plină de turiști care făceau poze cu marea albastră și strălucitoare. Erau și oameni ca mine, femei bogate care nu făceau nimic toată ziua în timp ce soții lor lucrau într-una dintre clădirile înalte presărate la orizont.

Erau și variante mai vechi de-ale mele, dacă știai la ce să te uiți: femei ale căror bijuterii erau scumpe, dar ale căror haine erau ieftine, a căror piele era de o nuanță prea palidă de la zilele petrecute dormind, ale căror unghii erau puțin prea lungi ca să fie respectabile, puțin prea roșii.

Uneori, linia de demarcație între cele două tabere era atât de subțire, încât nu părea să existe. Dacă mijeai puțin ochii, o ratai. Femeile din cele două tabere mă privesc și o văd pe una de-a lor? Sau acum eram o străină pentru amândouă?

Am scos bucata de hârtie din geantă și am privit-o până când numerele au început să se amestece. Cineva mă urmărise la salon și așteptase să plece recepționera ca să lase plicul pe birou. A fost o mișcare calculată, deliberată. Mi se ridicase părul pe ceafă.

Dacă Ben afla adevărul despre vechea mea viață – tot adevărul, nu doar că fusesem chelneriță la un bar dubios și locuisem în acel apartament sărăcăcios – s-ar fi terminat. Cum putea să iubească o astfel de persoană? Îmi imaginam dezgustul, dezamăgirea, durerea de pe chipul lui. Nu aș mai fi fost femeia pe care o iubea. Aș fi fost altceva, ceva ieftin și monstruos. O rușine.

Am alungat imaginea din minte. Nu va afla. Mă voi asigura de asta.

Am terminat ceaiul cu gheață, mi-am luat geanta și am aruncat hârtia la coșul de gunoi în drum spre ieșire.

Oricine mă căuta putea să caute în continuare. Acum eram de cealaltă parte și nu priveam înapoi.

Maggie

Am ajuns la Bowdoin în timp-record. Campusul era încă în amorțeala de vară și am trecut doar pe lângă câțiva oameni în drum spre bibliotecă. Doug era așezat la locul lui de pază și m-a întâmpinat cu un salut și un zâmbet.

Când am intrat în liniștea rece a bibliotecii, am simțit că eram într-un sanctuar. Aici era calm, liniște și ordine. Aici erau răspunsurile pe care trebuia să le găsesc.

Am găsit-o pe Barbara și am rugat-o să mă instaleze la același computer. Bărbatul care îmi vorbise data trecută, Tony, a venit și s-a așezat la scurt timp după ce am sosit, cu un alt teanc de cărți în față. Mi-a zâmbit și m-a salutat când m-am uitat spre el.

Am căutat raportul despre accidentul lui Ally ca să văd dacă fusese actualizat. Încă nu îi găsiseră cadavrul. Încă nu exista o cauză definitivă a accidentului. Bineînțeles că știam că Jim mi-ar fi spus dacă s-ar fi schimbat ceva, dar am vrut să văd cu ochii mei.

Apoi am căutat adresa casei din Bird Rock ca să văd dacă era scoasă la vânzare. Desigur că exista un anunț pentru ea pe site-ul unui agent imobiliar. „Bucurați-vă de viața în înalta societate și înconjurați-vă în lux în acest bungalow modern și spațios. Situat în inima Bird Rock și la doar câteva secunde de Windansea Beach, această casă oferă finisaje de ultimă generație și vederi impresionante spre mare”. Prețul afișat era de trei milioane de dolari.

Am încercat să mai urmăresc câteva piste, dar nu m-am ales cu nimic. După o oră de căutări fără rezultat și piste moarte, m-am lăsat pe spătarul scaunului și mi-am încrucișat brațele la piept. Mă lovisem de un zid.

Brusc, mi-am adus aminte de omul din piața de la Prexilane. Am tastat cuvântul „Prexilane” în motorul de căutare și am derulat rezultatele. Era un articol în Bloomberg de acum o săptămână, speculând o vânzare. „CEO-ul interimar al Prexilane neagă zvonurile despre o vânzare către Hyperion Industries – dar oameni din interior spun că este doar o chestiune de timp”. Hyperion Industries – numele îmi suna cunoscut. Mi-am dat seama după câteva secunde: recepționera menționase Hyperion când apărusem la birou. Am zâmbit în sinea mea. Nu era de mirare că erau atât de agitați când am venit – credeau că vin să cumpăr compania. Restul rezultatelor despre Prexilane erau informații standard de afaceri. Îmi trebuiau informații mai specifice.

Privirea afectată a bărbatului când vorbea despre moartea soției sale, durerea din ochii lui… A spus că i-au dat pastile după nașterea fiicei sale.

Îmi imaginam femeia blondă și zâmbitoare de pe panoul publicitar. Somnublaze.

Primele câteva pagini erau site-uri medicale care explicau utilizarea Somnublaze pentru tratarea depresiei post-partum. Am deschis unul la întâmplare, dar nu am găsit nimic neobișnuit – articolul descria circumstanțele în care se prescria și efectele secundare, care erau minime: dureri de cap, greață – nimic mai mult decât te-ai aștepta de la orice medicament. Am deschis un articol din *New York Times* care îl descria drept un medicament-minune – „Pentru multe proaspete mame, Somnublaze este cheia care le ajută să se simtă din nou ele însele”.

Acestea erau cuvintele pe care omul le folosise, care spunea că îi dăduseră soției sale medicamentul ca s-o facă să se simtă din nou ca ea însăși. Un alt articol îl lăuda ca fiind una dintre cele mai importante evoluții din domeniul farmaceutic în acest deceniu.

Și recenziile erau laudative – sute de femei pretindeau că le salvase viețile, că priviseră în abis și că Somnublaze le ridicase la suprafață. „Slavă Domnului pentru acest medicament”, scrisese o femeie. „N-aș fi rezistat fără el”. M-am rezemat pe spătarul scaunului. Fusesem ademenită spre altă vânătoare de cai verzi pe pereți. Mi se părea că deși îl bănuiam de o mulțime de defecte, Ben dezvoltase un medicament care ajuta oamenii. Poate că bărbatul din piațetă chiar fusese nebun.

Totuși, nu puteam scăpa de gândul că ratasem ceva. M-a izbit un gând: fiecare dintre rezultatele căutării pe care apăsasem fusese unul pozitiv. Folosisem internetul de suficientă vreme cât să îmi dau seama că nu era normal ca recenziile să fie universal pozitive. Oamenii foloseau internetul din două motive: să afle informații și să se plângă. Nu conta despre ce – dacă exista, se plângeau despre asta.

La naiba, erau oameni care lăsaseră recenzii proaste despre *La nord, prin nord-vest* și nu-mi imaginam că existau oameni cărora nu le plăcea acel film. Nu era normal că nimeni nu se plângea despre Somnublaze. Nu spusese Linda că nora ei nu a mai luat pastilele pentru că o înnebuneau? Dacă avusese o reacție adversă la ele, la fel trebuie să mai fi pățit și alte femei.

Am căutat mai mult. Următoarele patruzeci de pagini cu rezultate erau la fel – alte articole despre Somnublaze de pe site-uri medicale și agenții de știri, alte recenzii lăsate de pacienți, toate uniform de pozitive. Site-urile mai cunoscute s-au rărit și locul lor a fost luat de site-uri mai mici și mai obscure, dar tonul nu se schimba. Somnublaze era un adevărat miracol și nimeni nu avea nimic rău de zis despre el.

Am găsit ceva abia la pagina 74. Era un forum pentru proaspete mame. Discuția era foarte veche și inactivă, dar conversația era încă acolo. Subiectul era un singur cuvânt: AJUTOR.

Postat: 14 septembrie 2016 3.49 de **Curls384**
Am fost diagnosticată cu dpp când dd avea patru săptămâni. Medicul mi-a prescris Somnublaze și deja îl iau de șase luni. La început a avut un impact enorm. Mă simțeam din nou eu însămi și puteam, în sfârșit, să formez o legătură apropiată cu dd. În ultima vreme am avut schimbări de dispoziție. Într-un minut sunt fericită și în următorul devin atât de furioasă – mai furioasă ca niciodată. A mai trecut cineva prin asta?

Postat: 14 septembrie 2016 10.11 de **RebeccaCC**
Sunt pe Somnublaze de când s-a născut ds2 acum trei luni și m-a ajutat foarte mult. Nu am schimbări de dispoziție. Poate ar trebui să vorbești cu medicul tău? Ar putea fi un dezechilibru al vitaminei D?

Postat: 16 septembrie 2016 1.32 de **Curls384**
Medicul mi-a sugerat creșterea dozei de la 20 mg la 40. Cu vitaminele stau bine. Azi m-am înfuriat atât de tare pe dd încât a trebuit să mă încui în baie ca să mă calmez. Mă sperii de mine. De ce sunt atât de furioasă? Poate să mă ajute cineva? Vă rog, sunt disperată!

Postat: 16 septembrie 2016 11.55 de **GeorgiaPeach**
Ai pe cineva cu care să vorbești – un membru al familiei sau o prietenă sau un terapeut? Medicul tău știe că te simți astfel?

Postat: 21 septembrie 2016 14.33 de **GeorgiaPeach**
Ai vorbit cu cineva? Ai obținut ajutor?

Postat: 23 septembrie 2016 17.04 de **GeorgiaPeach**
Mă rog pentru tine.
Postat: 6 noiembrie 2016 15.47 de **Moderator**
Acest subiect a fost închis.

Conversația se termina aici. M-am gândit la biata femeie – părea sincer speriată. Poate că nu avea nicio legătură cu pastilele. Poate că mărirea dozei funcționase pentru ea și se simțea mai bine.

Am citit din nou. Și GeorgiaPeach se temuse pentru ea. Mesajul moderatorului părea prea definitiv.

Totuși, asta nu dovedea nimic. Era doar o singură femeie. Nu aveam nici cea mai vagă idee care era situația ei sau dacă starea ei avea vreo legătură cu Somnublaze sau Prexilane. Era doar o picătură într-un ocean de laude. Oricum, am notat adresa web. Pentru orice eventualitate.

M-am uitat la ceas: era aproape trei și jumătate. Ar trebui să plec înainte de ora de vârf, m-am gândit. Îmi adunam lucrurile când am simțit o atingere pe umăr.

— Mă scuzați. M-am uitat în sus. Era Tony. Îmi pare rău, nu vreau să vă deranjez, dar eu sunt pe cale să ies la o cană de cafea și mă întrebam dacă aș putea să vă conving să veniți cu mine. Se uita la mine și își înclină capul într-o parte. Sper că nu vă deranjează că spun asta, dar arătați ca și cum ați avea nevoie de ea.

M-am zbârlit toată. Nu puteam să înțeleg de ce era atât de interesat să vorbească cu mine. Era ceva în felul în care mă privea – ca și cum putea să vadă direct prin pielea mea, încât mă făcea să mă simt expusă și jenată. Știa cine sunt? Despre Ally? Poate că era jurnalist, în căutare de informații. Sau era doar un străin pervers căutând să se apropie de tragedie, ca oamenii care apăreau să se holbeze la accidentele de mașină.

— Nu, mulțumesc, am spus sec și-am întors spatele și am așteptat să plece.

Simțeam cum așteaptă în spatele meu.

— Îmi pare rău, spuse el încet. M-am gândit doar că v-ar face plăcere puțină companie.

L-am auzit cum pleacă și mi s-a strâns inima. Omul încerca doar să fie amabil. Eram paranoică să cred că era ceva mai sinistru de atât. Nu m-am decis ultima dată când am fost acolo sus că probabil era singur? Și apoi am fost nepoliticoasă din nou. Nu voiam să mă duc acasă încă și o

ceașcă de cafea mi-ar putea prinde bine, mai ales una în compania cuiva care nu mă cunoștea și nu îmi plângea de milă. M-am ridicat și m-am îndreptat spre locul în care stătea, cu o grămadă de cărți așezate pe birou. M-am uitat rapid la titluri. Acum citea despre impresioniști. Când m-am apropiat, a ridicat spre mine o privire de câine certat.

— Mi-ar plăcea o cană de cafea, dacă oferta mai e valabilă, am spus și chipul i s-a luminat.

Ne-am dus la cafeneaua din Smith Union. M-am așezat la una dintre mesele de plastic, iar el s-a dus la tejghea și a comandat, iar eu l-am privit cum stătea la coadă. Era un bărbat arătos pentru vârsta lui, încă aranjat și cu păr bogat, argintiu. Fusese chipeș în tinerețe. Mi-a surprins privirea și m-am uitat în altă parte, simțindu-mă de parcă fusesem prinsă asupra faptului.

— Poftim, spuse el, întinzându-mi un pahar de hârtie. Nu aveau cafea obișnuită, așa că ți-am luat ceva numit *flat white.* Sper că e în regulă.

— Sunt sigură că va fi, am spus. Mulțumesc. L-am privit cum ia o gură de cafea și când și-a șters laptele de pe buza de sus, mi-am dat seama că eram bucuroasă că îi acceptasem invitația.

— Așadar, spuse el, rezemându-și coatele de masă, îmi spui ce cercetezi? După expresia feței, bănuiesc că e ceva serios. N-am spus nimic. Nu eram pregătită. Tony își trecu o mână peste barba nerasă de pe bărbie și oftă. Îmi pare rău, sunt din nou băgăreț. Soția mea spunea mereu că pun prea multe întrebări.

Am ridicat sprâncenele.

— Ai fost căsătorit?

— Sunt văduv. De patru ani, deja. Am văzut aceeași durere în ochii lui pe care o vedeam în ai mei și am dat ușor din cap.

— Și eu. Doi ani.

Oftă.

— Ei bine, ți-aș putea spune că devine mai ușor, dar aș minți.

Am zâmbit cu tristețe unul la altul.

— Mi-am dat și eu seama, i-am spus. Am luat o gură de cafea din pahar. Era prea cremoasă pentru gustul meu, dar era suficient de bună. Pot să întreb ce s-a întâmplat cu…

— Diane. A avut un atac de cord. Jucasem golf în dimineața aceea și m-am dus să fac un duș. Când am ieșit, era întinsă pe canapea. Deja se dusese. Ochii i se umeziră și îmi dădeam seama că retrăia totul. Mi-l imaginam ieșind din baie și găsind-o trântită pe perne, toată viața scursă din ea, brusc, și mi s-a frânt inima pentru el.

— Îmi pare rău, am spus încet și m-a privit din nou. Vedeam o înțelegere acolo pe care nu o mai văzusem de multe ori înainte. Eram prima dintre prietenele mele care își pierduse soțul. Toate erau amabile, desigur – mai cumsecade decât mi-aș fi putut imagina –, dar, de fapt, nu aveau cum să înțeleagă. Nimeni nu îți poate spune cum e să vezi trupul persoanei iubite și să știi că nu mai este cu adevărat acolo. Este ca un truc ieftin de magician. Mai crud decât orice mi-aș fi putut imagina.

— Dar soțul tău? întrebă el, rupând un pachețel de zahăr și amestecându-l în cafea.

Am privit în altă parte.

— Charles a murit de cancer la colon. Era adevărul, aproape. Cancerul îl omora. Încă auzeam picuratul constant al perfuziei de morfină.

„Nu e încuiat, spusese medicul la ultima lui vizită, arătând spre seiful unde era depozitată pompa de morfină și apoi spusese la revedere și ieșise pe ușă. Nu mai spusese altceva. Nu era nevoie”.

Ar fi trebuit să-i fi spus lui Ally că o voi face. Voisem s-o protejez, dar astfel îi furasem șansa de a-și lua rămas-bun de la tatăl ei. Înțelegeam de ce mă ura. Și eu încă mă uram uneori, chiar dacă Charles mă rugase s-o fac. Și eu știam că

acționasem din egoism. O iubea pe ea cel mai mult – așa cum și trebuia, era fiica lui –, dar eu îl iubisem prima și era o parte din mine care voia să-l iubească ultima. Ea era fiica lui, dar eu eram soția lui. Îl privisem cum se transformase dintr-un puști de optsprezece ani într-un bărbat, și un soț, și un tată, și apoi privisem cum cancerul îl măcina pe dinăuntru și voisem să păstrez acea ultimă rămășiță din el doar pentru mine. Egoism, pur și simplu. Dar și asta era iubire, chiar dacă știam că nu i-aș putea explica asta lui Allison.

Tony clătină din cap.

— Nasoală treabă. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

Nu știi nici jumătate din poveste, am gândit. Am încuviințat.

— Și mie îmi pare rău pentru tine.

Gura i se răsuci într-un surâs afectat.

— E nasol de tot să îmbătrânești, nu-i așa?

Am râs.

— Este, cu siguranță. Copiii ăștia nu știu ce norocoși sunt, am spus, arătând spre o masă de studenți. Nu că aș vrea să am din nou optsprezece ani.

El clătină din cap.

— Doamne ferește.

Am tăcut câteva minute, savurându-ne cafeaua și uitându-ne la copiii care se agitau prin Union, cumpărau felii de pizza, stăteau și râdeau în grupuri de câte trei-patru.

L-am privit pe furiș. Da, fusese frumos în tinerețe. Ridurile din jurul ochilor sugerau că râsese foarte mult pe parcursul vieții sale, în ciuda tristeții pe care o purta în ochi. Avea chipul unei persoane blânde.

— Fiica mea a fost implicată într-un accident de avion, am spus, mult prea tare.

Tony ridică privirea spre mine, uluit.

— Iisuse.

Am dat din cap.

— Toată lumea crede că e moartă, dar nu i-au găsit cadavrul. Acum, că ieșiseră cuvintele, mă simțeam mai ușoară, aproape veselă. Ca un hidrant deschis într-o zi caniculară, încerc să aflu ce s-a întâmplat, dar mi se pare din ce în ce mai mult că mă învârt în jurul cozii. Încerc să înțeleg, dar încep să cred că lucrurile astea nu au sens.

Și-a trecut o mână peste față.

— Dumnezeule, Maggie. Nu știu ce să spun. Îmi pare atât de rău…

Am clătinat din cap. Nu știam de ce am crezut că va înțelege, dar acum eram frustrată că nu înțelegea.

— Asta e – nu mă pot convinge să cred că am pierdut-o. În ultimii doi ani nu am ținut legătura și tot aflu lucruri despre cum era viața ei și e ca și cum aș afla despre o străină. Trebuie să aflu, totuși. Chiar dacă știu că ar trebui să las lucrurile să se liniștească, nu pot. Trebuie să aflu tot ce pot. Acum caut lucruri care nu au nicio legătură cu Ally, în caz că mă conduc la ea cumva. Are sens? L-am privit în ochi. Ce tot spun? Sigur că nu are. Am simțit un fior de rușine. Ce făceam aici, povestind toate astea unui străin?

Ochii îi erau atât de blânzi, de buni. A încuviințat.

— Sigur că are.

Am privit în altă parte.

— Ei bine, ești singurul care crede asta. Toți ceilalți cred că sunt nebună. M-am uitat la masa de plastic. Mâine e serviciul funerar. Prietena mea a organizat totul, crede că îmi va oferi o împăcare. Râd scurt. Cumva, nu cred că se va întâmpla asta.

Clătină din cap și zâmbi.

— Îmi aduc aminte când a murit Diane și prietenii mei au venit cu cutii de bere și am ajuns să ne îmbătăm în tăcere. Nimeni nu a spus nimic toată noaptea, până când, în cele din urmă, Bobby Maguire a început să vorbească despre Dodgers și toată lumea s-a relaxat într-un fel. Ce altceva era

de spus? Nimeni nu are răspunsuri pentru lucrurile astea. Nimeni nu poate să înțeleagă ce simți. Asta e problema – chiar dacă ești înconjurat de oameni, tot ești complet singur. Trebuie să gestionezi cum poți. Își trecu din nou o mână peste barbă și oftă. Îmi pare rău, probabil nu sunt de mare ajutor aici.

M-am simțit brusc timidă, de parcă mă văzuse dezbrăcată. Mi-am încrucișat brațele la piept.

— E cum e. M-am uitat la ceasul fixat pe perete. Aproape patru. Mi-am terminat cafeaua. Ei bine, trebuie să plec.

Se uită la ceas și făcu o grimasă.

— Și eu. Trebuie să mă întorc la cărți. Trebuie să scriu o lucrare despre *În căutarea timpului pierdut* până vineri. Se aplecă peste masă, conspirativ. Ai idee despre ce vorbea?

Am clătinat din cap.

— Am încercat să o citesc odată, dar n-am putut s-o termin. Prea multe înfloriturі pentru mine.

— Bun. Și eu la fel.

Am aruncat paharele de hârtie și am ieșit împreună din clădire. Căldura de peste zi se terminase și cerul era de un cenușiu alburiu și încărcat. Urma să plouă.

Tony își puse mâinile în buzunare.

— Mulțumesc că mi-ai ținut companie.

— Plăcerea mea. Mulțumesc pentru cafea.

— Oricând.

Am stat acolo un minut, amândoi nesiguri de cum să plecăm.

— Ei bine, la revedere, am spus eu în cele din urmă, întinzându-i o mână. Ne-am strâns mâinile stânjeniți și am simțit cum roșesc. *Oprește-te*, m-am certat singură. *Te porți ca o proastă.* Mi-am dat seama după chipul lui că și el se simțea ciudat, ceea ce mă făcea să mă simt în același timp mai bine, dar și mai prost.

— Ai grijă de tine, Maggie, spuse el, băgând mâinile la loc în buzunare. Sper să te revăd în curând.

Allison

Caut prin geantă. Nu mi-au mai rămas multe de la cabană – o singură conservă de supă și o mână de biscuiți. Mă macină foamea. Înțep conserva cu vârful bont al cuțitului și beau. Îmi prind interiorul buzei de marginea zimțată de metal și gustul sângelui se amestecă cu gustul supei alfabet. Preferata mea de când eram mică.

•

— Allison!

Felul în care bărbatul îmi strigase numele făcu să mi se strângă stomacul. Când trecusem pe lângă el în sus pe cvartal îl văzusem holbându-se la mine, dar nu-i dădusem atenție. Bărbații se holbau mereu la mine. Un neajuns al femeii era că deveneai proprietate comună imediat ce puneai piciorul afară din casă. Te obișnuiai cu asta devreme, învățai să-ți menții o anumită expresie facială, să eviți contactul vizual, să mergi mai departe. Dar apoi m-a strigat pe nume.

Era în spatele meu pe trotuar. Îi auzeam pașii din ce în ce mai iuți și am grăbit mersul. Am strâns în pumn cureaua genții și am început să-mi fac un plan. Era un magazin un pic mai jos – aveam să intru acolo și să cer ajutor.

O mână m-a apucat de braț.

— Allison, te rog. Vreau doar să vorbesc cu tine. Mi-am smucit brațul și m-am întors, gata de luptă. Era ziua în amiaza mare. Cineva ne va vedea înainte ca situația să se înrăutățească. Cineva o să intervină.

Bărbatul care stătea în fața mea avea o privire de câine plouat care sugera o viață de dezamăgire continuă. Avea ochii depărtați și ușor urduroși, de parcă era cuprins de febră și în vârful capului avea un smoc de păr cenușiu, ciufulit. Nu-l mai văzusem niciodată în viața mea. Nu arăta de parcă ar reprezenta o amenințare, dar până la urmă eram

suficient de matură cât să știu că oamenii erau capabili de orice.

— Nu mă atinge, am spus cu o voce de gheață.

— Îmi pare rău. Se dădu înapoi câțiva pași și ridică mâinile. N-am vrut să te sperii.

— Nu m-ai speriat. Regula numărul unu: nu arăta niciodată teama. De unde îmi știi numele?

Colțurile gurii i s-au întins într-o încercare de zâmbet.

— Am tot încercat să iau legătura cu tine.

Am mijit ochii.

— Tu ești cel care mi-a trimis biletele. După primul urmase altul și încă unul. Oamenii care mi le dăduseră nu puteau să spună de la cine erau – era ca și cum se materializaseră din senin. Dar acum iată-l aici, stătea chiar în fața mea. În carne și oase. Ce vrei?

A ridicat mâinile, ca și când arăta că nu era înarmat.

— După cum am spus, vreau doar să vorbim.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Dacă nu vreau să vorbesc?

A făcut un pas nesigur spre mine.

— N-am vrut să fac asta, șopti el.

Am făcut un pas în spate.

— Să faci ce?

Își pipăi cu emoție marginea cămășii.

— Știu despre mica ta excursie cu mașina din Palm Springs.

M-a străbătut un fior de teamă, rece ca gheața.

— Nu știu despre ce vorbești. Autostrada neagră și lucioasă. Luminile albastre care pâlpâiau în oglinda retrovizoare. Am simțit cum mă cuprinde un val de greață.

Bărbatul îmi studia chipul.

— Logodnicul tău nu știe despre asta, nu?

Am tăcut.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știe despre tine. Era o amenințare, dar a spus-o aproape cu

blândețe și avea ochii plini de ceva aproape de milă.

Am mers la o cafenea mai sus. Era miezul zilei și locul era plin de oameni veniți în pauza de prânz, în căutarea dozei de cafeină și freelanceri care tastau de zor la laptopuri. Le-am evitat privirile când m-am îndreptat spre tejghea și am dat comanda. Mă simțeam de parcă toată încăperea mă privea. *Știu despre mine,* m-am gândit.

Toată lumea știe.

Ne-am așezat la o masă din colț și ne-am scufundat în tăcere până când chelnerița ne-a adus comanda. Bărbatul a rupt trei pachețele de zahăr și le-a golit în cafea.

— Amator de dulciuri, a spus zâmbind și a trebuit să îmi ascund mâinile sub masă ca să nu-l pocnesc.

M-am uitat cum își amestecă încet cafeaua, soarbe, toarnă un strop de lapte și soarbe din nou. În tot acest timp, panica mi-a pus un nod în gât. Acest bărbat – acest bărbat bătrân, prost și inutil – urma să îmi ia totul și nu îi păsa decât să își potrivească gustul cafelei. Îl uram. În cele din urmă, nu am mai rezistat.

— Cine ești?

Lovi cu linguriță în marginea cănii și o puse pe farfurie.

— Nu e important.

Deci așa stăteau lucrurile: el mă știa, dar eu nu puteam să știu cine era el. Chiar dacă știa lucruri despre mine care l-ar fi luat de lângă mine pe bărbatul pe care îl iubeam, lucruri care ar putea să distrugă viața pe care mi-o creasem.

— Uite, am izbucnit. Eram prea încinsă, aproape îmi dădeau lacrimile. Nu știu ce știi despre mine, dar…

Ridică palma în sus să mă oprească.

— Relaxează-te. Nu mă interesează în ce te-ai băgat la barul acela, sau în ce fel de companie te regăseai. M-am uitat la el uluită.

— Nu? Clătină din cap.

— Atunci de ce ai…

Înclină capul într-o parte și zâmbi.

— Trebuia să te fac să vorbești cu mine. Să te fac să mă asculți.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Deci nu o să-i spui lui Ben despre trecutul meu?

Clătină din cap.

— Pe cât de mult aș vrea să-i fac rău, nu vreau să-l rănesc astfel. Nu, nu îi voi spune. Secretul tău e în siguranță cu mine.

Ar fi trebuit să mă simt ușurată, dar ghemul din stomac persista. Acest om voia ceva de la mine. Ceva ce știam, instinctiv, că nu aș vrea să îi ofer. Voiam să mă plec de la masă și să fug cât de repede puteam. Dar știam că nu puteam să fac asta. Deja dovedise că avea cum să dea de mine și că data viitoare s-ar putea să nu fie la fel de amabil cu privire la trecutul meu.

— Ce vrei? am întrebat încet.

Sorbi din cafea și se uită la mine peste marginea cănii.

— Cât de multe știi despre compania logodnicului tău?

Am râs și am tresărit amândoi.

— Prexilane? Am clătinat din cap. Nu am nimic de-a face cu asta.

Încuviință răbdător.

— Știu că nu ai. Nu asta am întrebat. Întrebarea mea era cât de multe știi despre ea?

M-am gândit la nopțile în care Ben venea târziu acasă de la serviciu, epuizat, dar entuziasmat din cauza unei descoperiri pe care o făcuseră în laborator. Felul în care vorbea despre dorința lui de a ajuta oamenii, de a-i vindeca.

— Știu că face medicamente care salvează viețile oamenilor.

Zâmbi trist.

— Chiar așa. A mai luat o gură de cafea. Ai auzit vreodată expresia „manipularea mostrelor de echilibru”? Am clătinat din cap. Dar despre „influențarea selecției”?

Am simțit un fior de furie.

— Ce legătură are asta cu orice? Îmi revenise impulsul de a alerga afară din cafenea.

— Dacă ți-aș spune că Prexilane a manipulat propriile sale teste de medicamente și, drept rezultat, oamenii au avut de suferit? Unii chiar au murit.

Am tresărit.

— Ben nu ar face niciodată așa ceva. Îi pasă de oameni. Vrea să-i ajute.

Acum era rândul lui să râdă.

— Singurul lucru de care îi pasă sunt banii. E la fel ca toți ceilalți.

— Nu. Furia din vocea mea ne făcu pe amândoi să tresărim. Te înșeli.

Eram pregătită ca acest om să mă târască prin noroi – o meritam –, dar nu aveam de gând să-l las să vorbească așa despre Ben. Era un om bun.

Oftă.

— Companiile de medicamente fac asta de ani de zile. Gândește-te cum opioidele devastează clasa de mijloc americană – crezi că au ajuns pe piață pe baza unor cercetări serioase? Clătină din cap. Toate fac asta. Nu ai idee ce fel de efecte secundare pot avea aceste medicamente asupra oamenilor nevinovați.

— Toate medicamentele au efecte secundare, am subliniat. Nu ai văzut niciodată o reclamă la medicamente? Jumătate este ocupată cu enumerarea efectelor secundare. Îmi tremura vocea și a trebuit să mă forțez să mi-o controlez.

Mă privi cu milă, de parcă eram o fată prostuță și naivă care nu știa nimic despre lume.

— Acelea sunt doar efectele secundare despre care vor să știi.

Am dat ochii peste cap.

— Companiile de medicamente sunt reglementate de FDA. Trebuie să fie testate, să treacă prin cercetări… M-am oprit. Acum eram în afara domeniului meu, doar repetam propoziții pe care le auzisem. Există un proces, am spus, mai încrezătoare decât mă simțeam.

Zâmbi.

— A, sigur că există un proces. Procesul de a fi cumpărate și vândute celui care licitează mai mult. Crezi că FDA nu reacționează la o mică mită?

Îl uram. Era la fel ca toți ceilalți bărbați cu aer superior pe care îi întâlnisem în viața mea și fuseseră atât de mulți – sute –, toți dornici să mă mângâie pe cap și să îmi spună să nu îmi umplu căpșorul drăguț cu griji. Dar acum era și mai rău. Încerca să îmi spună că nu îl cunoșteam pe bărbatul pe care îl iubeam. Nu voiam să-l las să facă asta.

— Nu știi despre ce vorbești. Ești nebun, am sâsâit.

Lovi masa cu putere. În încăpere se făcu liniște. Un copil începu să plângă.

— Nu mă face nebun. Acum avea ochii strălucitori, de parcă era cuprins de febră. *Nu* sunt nebun.

Mi-am împins scaunul la o parte și m-am ridicat în picioare. Acum mă speria, dar nu voiam să-l las să vadă că mă tulburase. Nu voiam să-i ofer satisfacție.

— Plec, am spus, punând geanta pe umăr. Nu mă mai contacta niciodată.

Mă privi intens, sfredelindu-mă cu privirea.

— Logodnicul tău ucide oameni, a spus cu o voce înceată. El și oamenii lui au distrus vieți ca să ascundă asta. Nu-ți pasă de asta?

— Ești un mincinos, m-am răstit. Dar se strecurase o urmă de îndoială în mine. M-am gândit la șoaptele dintre Ben și Sam, felul în care se trezea brusc noaptea, scăldat în sudoare, proasta dispoziție care îl urmărea uneori acasă de la

serviciu și rămânea cu el ore întregi. Inima îmi bubuia în piept, iar capul îmi vâjâia. Trebuia să ies de acolo. Aveam nevoie de aer.

Am ieșit afară în lumina strălucitoare a soarelui și am luat-o la fugă. Bărbatul din cafenea era bolnav, tulburat, un fantezist. Nu voiam să-l revăd niciodată.

Bărbatul adulmecă aerul proaspăt de dimineață și mirosul de foc de cărbune îi umplu plămânii. Scoase telefonul și sună.

— Eu sunt.

— Nu încă, dar sunt aproape.

Aprinse o țigară cu degetele roșii, reci și trase un fum. Când expiră, fumul ieși amestecat cu abur și privi cum ceața plutea peste munte în spirale care se rostogoleau.

— Nu-ți face griji, ea nu va face asta.

Trase încă un fum, bătu cu călcâiul pe cercul înnegrit de pământ ars. Privi în jos spre peticul de iarbă călcată și noroi înghețat și zâmbi. Devenea neatentă. Obosită. Nu va mai trece multă vreme până va face o greșeală.

— Da, domnule. Mă voi asigura de asta.

Închise telefonul, pe care îl puse la loc în buzunar. Trase un ultim fum și scoase fumul prin colțul gurii. Stinse țigara pe jos, ridică mucul, îl puse în buzunar, lângă telefon.

Avea cizmele încă umede, vârfurile șireturilor erau pline de gheață și bătu tare din picioare ca să înceapă să le simtă iar. Se săturase să fie aici. Era pregătit ca toate acestea să se termine.

Privi spre est. Ținutul se întindea în fața lui, răbdător.

Ea era acolo undeva, așteptându-l.

Avea s-o găsească, iar asta se va întâmpla curând.

Maggie

Azi este ziua serviciului funerar al fiicei mele.

Cuvintele au apărut înainte chiar să deschid ochii și mi s-au tot învârtit prin cap în timp ce mă dădeam jos din pat și puneam pe mine vechiul halat al lui Charles.

Mă simțeam doborâtă de groază. Toți oamenii aceia, toți ochii aceia ațintiți asupra mea. Nu eram sigură că puteam suporta. M-am forțat să mă gândesc la asta ca la o oportunitate. Nu renunțam la Ally. Era o șansă să vorbesc cu oamenii care o cunoscuseră, care poate vorbiseră cu ea în ultimii doi ani. Poate aflam ceva care îmi putea fi de ajutor.

Auzeam vocea Lindei jos la parter, certându-se cu cineva din cauza unui cort. Era aici de la șapte, ocupându-se de toate detaliile de ultim moment. Încă era furioasă pe mine pentru că mă dusesem în San Diego fără să îi spun, deși nu recunoștea. Îmi dădeam seama, oricum, și mă simțeam vinovată din cauza asta. Încerca din răsputeri să mă ajute și eu eram nerecunoscătoare în tot ce făceam.

M-am forțat să fac duș și apoi să mă îmbrac cu o rochie – galbenă cu un model frumos, floral, pe care Ally mă ajutase să-l aleg cu ani în urmă. Azi era fără negru. Ultima oară când o purtasem îmi era strâmtă, dar acum am tras fermoarul fără probleme. M-am privit în oglindă și mi-am pus o mână pe față. Arătam slabă, cu obrajii goliți, gura suptă. Rochia atârna pe mine ca un sac. Cum de slăbisem atât de mult în atât de puțin timp? M-am dat cu puțin fard pe obraji și cu puțin rimel. Atât puteam să fac.

În drum, m-am oprit în fața camerei lui Ally. Nu mai intrasem acolo din ziua în care îl găsisem mort pe Barney și am ezitat când am pus mâna pe clanță. Era rece la atingere. Am apăsat-o și am deschis ușa.

M-am așezat pe marginea patului, cadrul a trosnit sub greutatea mea și am privit în jur. Am văzut-o înainte să îmi dau seama că o căutam măcar – cutia veche de pantofi plină cu poze, pe care o ținea pe dulap. Am dat-o jos și am scos capacul. Era plină ochi.

Deasupra era o fotografie cu Ally și Charles, de la absolvirea liceului, ea zâmbea în robă și tocă, iar el o privea cu multă mândrie, iubire și uimire. Îmi aduc aminte când am făcut fotografia. Era o zi caniculară și pulpele mi se lipiseră de scaunul pliant de metal.

Ally ținuse un discurs despre vechi prieteni și noi începuturi – genul de discurs de absolvire, dar frumos, oricum, iar eu stăteam acolo, transpirând ușor în rochia mea de vară și mă întrebam cum de născusem așa o fată frumoasă și încrezătoare. Charles mă ținuse de mână pe durata întregii ceremonii, iar la final palmele noastre erau umede de transpirație, dar nu ne păsa. O, eram fericiți!

Mi-am adus aminte de înmormântarea lui. Eu stăteam în mașina neagră și lungă care mirosea a odorizant de pin, amoniac și fum de țigară stătut de la haina șoferului. Zgomotul prețurilor de hârtie sub tocurile mele negre. Mâna Lindei în mâna mea, rece și netedă. Vederea sicriului în dricul din față în timp ce mergeam prin oraș. Mă uitam pe fereastră și vedeam fantomele noastre în trecere. Eu și Charles imediat după ce ne căsătoriserăm, veseli și tineri, în pantaloni evazați și ridicoli, în drum spre cinema. Eu și Charles cu Ally în cărucior, oamenii de pe stradă se opreau să admire și să gângurească la copilul brunet învelit în pătură. Eu și Charles înainte să se îmbolnăvească, atunci când crezusem că are doar un virus persistent la stomac. Ieșisem în oraș la cină, dar a trebuit să plecăm la mijloc pentru că nu se simțea deloc bine. A doua zi ne-am dus la medic.

Așa este când locuiești în același loc toată viața.

Vezi umbrele fostelor tale vieți la fiecare colț. Nu poți scăpa de ele.

Nu-mi amintesc serviciul funerar. Știu că a avut loc, pentru că am programul între paginile vechii Biblii de familie la parter, dar nu-mi amintesc nimic din ea. Așa e mintea, mai ciudată. Te protejează de lucrurile pe care nu ar trebui să le știi și nu ar trebui să ți le amintești.

Mă întreb dacă îmi voi aminti această zi.

Îmi ating fața și văd că palma e umedă. Plânsesem. Realizarea a înrăutățit lucrurile și în curând pieptul îmi tresărea și aveam un nod în gât și mă întrebam dacă mă voi putea opri.

Cineva a bătut în ușă. Era Linda.

— Ești în regulă? Îmi aruncă o singură privire și fața i se schimbă. O, draga mea.

— A murit Barney. Nu știam că o să spun asta până când cuvintele mi-au ieșit pe gură și amândouă știam că nu acesta era motivul pentru care plângeam, dar nu conta. Știam că nu trebuie să mă explic față de ea.

— Îmi pare rău, spuse ea, cu o voce plină de durere și empatie. Știam că nici ea nu vorbea despre Barney, deși amândouă iubisem pisica. S-a așezat lângă mine pe pat, și-a pus un braț în jurul meu și m-am sprijinit de ea pentru o vreme, respirând mirosul familiar de balsam de rufe, parfumul și spray-ul de mobilă cu aromă de lămâie.

— Îți ud bluza, am spus, dar am simțit cum dă din cap și mă trage mai aproape. Am stat așa multă vreme. În cele din urmă, am tras aer adânc în piept, una dintre acele respirații întretăiate de după un plâns lung și m-am desprins de ea. Trebuie să plecăm?

Se uită la ceas.

— Aproape. Vrei să mănânci ceva înainte să plecăm? O să fie mâncare acolo, dar nu eram sigură dacă ai vrea ceva înainte, poate să-ți potolești stomacul?

— Nu, mulțumesc. Gândul la mâncare mi-a întors stomacul pe dos.

Întinse mâna și atinse medalionul pe care îl aveam la gât.

— Drăguț. Am încuviințat. Mă bucur că a ajuns înapoi la tine.

Am mers cu Linda în Cadillac-ul ei roz. Era o zi frumoasă, iar aerul mirosea a iarbă proaspăt tăiată și a liliac. De pe scaunul pasagerului, m-am uitat spre soare și am încercat să nu mă gândesc la destinația noastră.

— Stai cât vrei, spuse Linda, strângându-mă de mână. Imediat ce ești gata de plecare, te duc acasă.

Am încuviințat. Nu mă puteam gândi decât la cine va fi acolo și ce le voi spune și cum mă vor privi. Când am ajuns în parcarea liceului, deja tremuram. Era deja pe jumătate plin de oameni. Câțiva s-au oprit și se uitau cum mă dădeam jos din mașină, dând din cap înainte să continue spre parc. Am căutat în geantă și am apucat cu degete sticla portocalie de pastile pe care o aruncasem acolo înainte să plecăm de acasă.

— Haide, spuse Linda, luându-mă de cot. Hai să mergem.

— O secundă, doar, am spus. Cred că am uitat ceva în mașină. Am deschis portiera și m-am aplecat ca să nu mă vadă. Pastila mi-a rămas în gât înainte s-o înghit.

Până la urmă, nu voiam să-mi amintesc această zi.

Am trecut de liceu – o relicvă plată, de cărămidă din anii șaizeci la care am fost și eu, cu mult înaintea lui Ally – și am ajuns pe terenurile din spate. În timpul anului școlar erau folosite pentru sport, suprafețele marcate cu cretă albă și zgâriate de crampoane, dar acum, în miezul lui iulie, era doar o întindere lungă de iarbă cu petice, albită de soare. Un grup de adolescenți – clubul de teatru de liceu, am aflat mai târziu – stătea în mijloc, cântând un cântec de Beatles, a cappella.

— Sunt preferații ei, am spus încet.

Linda mă luă de mână.

— Știu.

Era o masă pliantă, lungă, care fusese scoasă din cantină și pe care oamenii puneau prăjituri și castroane cu chipsuri și tăvi mari de macaroane cu brânză. Doi bărbați făceau un grătar – unul de mărime industrială. Dumnezeu știe de unde făcuse Linda rost de el, așa că aerul s-a umplut de miros de burgeri și hotdog. Pe iarbă erau mulți oameni, pe unii îi recunoșteam, pe alții nu, aveau farfurii de hârtie și stăteau în grupuri de doi sau trei. Copii mici se legănau de brațele părinților, cu fețele pline de ketchup și înghețată cu ciocolată.

Linda se uită fix la mine.

— E în regulă? Nu e prea mult, nu? Spune-mi dacă este și putem pleca.

Am dat din cap.

— E perfect. Simțeam cum pastila începea să își facă efectul, îmblânzind totul. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Acum vrei ceva de mâncare? Poți să te duc undeva să stai jos să privești și să nu te deranjeze nimeni?

— Sunt bine, am spus. Ai făcut destule. Cred că o să mă plimb pe aici.

Am privit-o pe Linda cum pleacă să verifice bufetul și m-am uitat în jur. Erau foști profesori și antrenori de fotbal de-ai lui Ally, oameni cu care crescusem, fețe pe care le recunoșteam de la bancă, de la magazin și de la poștă. Părea că jumătate de oraș era acolo și să văd asta m-a umplut de un fel de căldură. Chiar dacă acest oraș era bântuit de fantome, era și plin de oameni cărora le păsa unii de alții.

Mă uitam în mulțime când am simțit o bătaie pe umăr.

— Maggie? M-am întors și l-am văzut pe Tony ținând un buchet de garoafe albe, cu floarea miresei. Nu eram sigur care e eticheta, așa că… Mi le întinse, dar eram prea ametită să le iau. Nu-i

spusesem despre serviciul funerar. Sau oare? Nu puteam gândi suficient de limpede cât să îmi amintesc. Am citit în ziar, spuse el, simțindu-mi ezitarea. M-am gândit să vin și să aduc un omagiu. S-a uitat la flori și a clătinat din cap. Îmi pare rău, a fost o idee proastă. N-ar fi trebuit să mă bag. Părea atât de neajutorat, ca un copil certat.

Am întins mâna și am luat buchetul.

— Sunt frumoase, am spus. Mulțumesc. E drăguț din partea ta că ai venit.

Și între noi s-a lăsat tăcerea. Era ca un vis. Eram aici. Eram la serviciul funerar al fiicei mele. S-a uitat în jur.

— Au venit mulți oameni. Se vede că fiica ta era iubită de mulți oameni. I-am urmărit privirea. Toți acești oameni, acolo, pentru Ally. Toți acești oameni erau convinși că era moartă. Durerea m-a lovit din nou ca un val și am simțit cum mă clatin. Tony a pus o mână pe umărul meu ca să mă sprijine. Vrei să stai jos?

Am clătinat din cap.

— Sunt bine. Trebuie să fie din cauza soarelui.

Încuviință.

— E cald azi. Pot să-ți aduc niște apă?

— Sincer, sunt bine. Hai să găsim un loc la umbră.

Am mers împreună pe teren. Acum era plin de oameni și aerul era plin de vocile oamenilor care vorbeau, râdeau și se simțeau bine. Ally s-ar fi bucurat văzând asta. Era o mică parte din mine care credea că îi voi povesti despre asta într-o bună zi și m-am agățat de asta.

— Ea este?

Mi s-a strâns inima. Am urmărit privirea lui Tony până la fotografia cu Allison în rochia albastru deschis afișată pe un șevalet. Linda trebuie să o fi mărit pentru serviciul funerar. Am încuviințat.

— E frumoasă.

— Mulțumesc. Mi-au venit în minte celelalte fotografii cu ea, cele în care era blondă și prea slabă, așa că le-am alungat. Nu. Așa voiam să mă gândesc la ea în acea zi, în rochia ei albastru deschis, cu chipul întors spre soare.

Tony lovi cu pantoful în iarbă.

— Sper că nu interpretezi greșit, dar… Ezită. După conversația noastră de zilele trecute, mă gândeam că poate ai nevoie să vorbești cu cineva și aș vrea să fiu acea persoană. Cred că pot să ajut, sau cel puțin să ascult. Nu vreau să te presez, dar mă întrebam dacă ai vrea să ieșim la o cafea la un moment dat. Știu că probabil te voi revedea la bibliotecă iar, dar, sincer, nu vreau să aștept până atunci. Își trecu o mână prin păr. Îmi dădeam seama că avea emoții. Sunt și nerăbdător, spuse el cu un zâmbet. Adaugă asta la lista lucrurilor pe care soția mea… își înghiți restul cuvintelor și mă privi nesigur.

Pastila atenuase orice suspiciuni aș fi putut avea. Era doar un bărbat drăguț, singur, care voia puțină companie și încerca să ajute. Nu era nimic sinistru în asta. Am încuviințat.

— Miercuri e bine pentru tine?

Și chiar și tristețea din ochii lui păru să se șteargă puțin.

— Miercuri e perfect. Vrei să mergi undeva anume?

— E un loc la câteva orașe distanță în Felton, numit Sunnyside Café, un loc mic, foarte drăguț. Aș prefera să nu ne întâlnim în Owl's Creek dacă nu ai nimic împotrivă. Știi cum sunt orașele mici. El încuviință.

— Sigur. Ora trei e bine?

— Perfect. Mi-am dat seama că deja de-abia așteptam.

Am clipit și am văzut-o pe Shannon stând în fața mea, în uniformă. Mi-a zâmbit timidă și am rezistat impulsului de a o lua în brațe. Arăta atât de tânără.

— Nu vreau să vă deranjez, dar e un cuplu acolo, spuse ea, arătând spre un bărbat în vârstă bine îmbrăcat și o femeie blondă, fragilă, care părea emoționată. Vor să vă cunoască.

M-am uitat la ei. Aveau ceva familiar, mai ales bărbatul, deși nu-mi dădeam seama ce anume.

— Au spus ce vor?

Ea ridică din umeri.

— Doar că vor să vă cunoască.

Nu conta că nu îmi dădeam seama cine erau, m-am gândit. Veniseră la serviciul funerar al lui Ally și dacă voiau să vorbească cu mine, o puteau face.

— Spune-le să vină aici, am spus. M-am întors spre Tony să mă scuz, dar plecase și i-am văzut spatele prin mulțime, înaintând spre parcare. Mi-am dat seama că încă aveam buchetul de flori în mână și l-am pus pe masă, lângă mine.

Am privit cum bărbatul venea spre mine, cu femeia blondă lângă el. Era înalt și cu umeri lați, părul negru încă des și cu șuvițe argintii, iar ochii erau albaștri, profunzi. Poate era cineva cu care lucrasem la universitate, m-am gândit. Deși nu eram sigură de ce simțise nevoia să apeleze la Shannon ca să fie prezentat, dacă așa stăteau lucrurile. Soția lui, sau oricine era pentru el, era ca o păpușă mică și perfectă, cu membre subțiri și o gură roșie ca o cireașă, cu părul de culoarea mierii. Îmi amintea de fotografia cu Ally, cea cu ea în rochia elegantă.

Mi-am dat seama într-un final, cu greu, când s-a apropiat de mine și a întins mâna. Era David Gardner. Și femeia frumoasă de la brațul lui, cea care îmi amintea atât de mult de Ally, era Amanda. După tot acest timp, în sfârșit, îi întâlneam. Am clipit de câteva ori să-mi limpezesc creierul.

— Doamnă Carpenter, îmi pare atât de bine că ne cunoaștem în sfârșit, spuse el calm, strângându-mi ferm mâna și apropiindu-se să mă sărute pe obraz. Sunt David, tatăl lui Ben. Emana un miros,

ceva cu mosc și citrice și, fără îndoială, scump. Mi-a provocat instantaneu o durere de cap.

— Știu cine sunteți, am spus, făcând un pas în spate și împiedicându-mă ușor în iarba neuniformă. Erau oamenii care nu se deranjaseră să îmi returneze apelurile telefonice. Aduseseră pe lume bărbatul care îmi luase fiica. Am tras aer adânc în piept și m-am controlat. Vă rog, spuneți-mi Maggie.

— Maggie, permite-mi să ți-o prezint pe soția mea, Amanda. Mama lui Ben.

Înainte să termine de vorbit, femeia a venit la mine, strângându-mă tare cu brațele ei subțiri.

— Îmi pare atât de rău, mi-a șoptit în ureche. Aveam fața acoperită cu părul ei și simțeam mirosul de fixativ amestecat cu parfum. Shalimar.

M-am desprins din strânsoarea ei.

— Mulțumesc, am spus încet. Îmi pare și mie rău pentru pierderea voastră. Îmi simțeam limba groasă în gură. Am privit în ochii femeii și am văzut acolo durere și, pentru o clipă, mi-a părut rău pentru ea. Am clătinat din cap. *Adună-te, Maggie. Amintește-ți cine sunt.* Ați primit mesajele pe care vi le-am lăsat?

Amanda clipi repede, ca o pisică care fusese stropită în față cu apă.

— Nu, spuse ea, coborând colțurile gurii. Nu le-am primit, nu-i așa, David? David clătină din cap. Am fost plecați…

— Dar menajera? V-a spus că am trecut pe acolo?

Ochii albaștri ai Amandei se măriră.

— Ai fost în San Diego?

Îi priveam chipul, dar nu citeam nimic pe el în afară de o mirare pură.

— Am vorbit cu ea, am spus. Și cu vecina voastră. Nu ați aflat?

Amanda se încruntă.

— După cum am spus, am fost plecați. Oricum, Pilar ar fi trebuit să ne spună asta… Puse o mână

pe antebrațul meu și ochii i se umplură de îngrijorare. Îmi pare atât de rău că ai bătut atâta drum până acolo degeaba.

M-am gândit la dulapul gol din casa din San Diego, masa de toaletă goală, prezența lui Ally ștearsă, cu excepția unui singur fir de păr. Furia reuși să treacă prin amețeală.

— Nu a fost degeaba. Aveam o voce clară și am văzut șocul pe chipurile lor, o singură undă, și apoi suprafața netedă reapăru.

Amanda mă strânse de braț.

— Ei bine, mă bucur că acum suntem aici. Nu vrem să deranjăm, știm că aceasta este ziua ta, dar când am auzit despre ea, ni s-a părut că trebuie să venim aici și să oferim omagiile în persoană.

Am simțit mirarea prin ceața din minte.

— De unde ați auzit despre asta?

— A, a scris ceva în ziar despre asta. Cineva ne-a trimis linkul și în ziua următoare am cumpărat biletele de avion. Nu înțelegeam cum de vestea despre un eveniment din Owl's Creek putea să răzbată până în partea opusă a țării, dar apoi mi-am amintit că Ally era de interes public. De zile întregi nu mă mai uitasem la știri: nu știam ce se spunea. Fiica ta a fost foarte specială pentru noi, a continuat Amanda. A fost o tânără minunată. Avem amintiri atât de frumoase despre ea, nu-i așa, David? L-a făcut pe Ben atât de fericit. Erau ca două boabe într-o păstaie. Brusc, mi-a trecut prin minte imaginea cu Ally învelită în pătura de bebeluș.

David încuviință distras, analizând mulțimea din priviri.

— Era o fată grozavă. Mă scuzați…

Amanda și cu mine l-am privit cum traversează terenul spre bufet și cum scoate o sticlă de bere dintr-o frapieră, deșurubează capacul și ia o înghițitură zdravănă.

— Trebuie să-l scuzi pe soțul meu, spuse Amanda cu un râs amar. De când a murit Ben, nu a

mai fost el însuși. L-a zguduit foarte tare.

I-am văzut cearcănele negre de sub ochi, care nu puteau fi ascunse de machiaj și expresia îngrijorată a gurii. Nu puteam nega: această femeie suferea și, în ciuda mea, am simțit un val de milă.

— A fost greu pentru noi toți, am spus încet.

M-a privit cu recunoștință.

— E un serviciu frumos, spuse ea, arătând spre teren. Am vrut ceva asemănător pentru Ben, ceva informal și primitor, dar David a insistat pentru un serviciu privat.

— A avut loc înmormântarea? Vestea m-a șocat. Aveau trupul fiului lor. Avuseseră ocazia să își ia rămas-bun de la el pentru ultima oară. S-ar putea ca eu să nu am șansa asta. Degetele mi s-au îndreptat spre colierul din jurul gâtului. Aveam atât de puțin din ea. Ei aveau atât de mult.

Amanda încuviință.

— Da, vineri. S-a ținut în biserica unde a fost botezat Ben. Unde el și Allison trebuiau să se… Cuvintele îi rămaseră în gât și vedeam că se lupta din greu să nu plângă. Nu vreau să provoc o scenă. Mi-am promis că nu voi face asta, dar… văzând toți acești oameni aici pentru Allison și faptul că te-am cunoscut, ei bine… Și începu să plângă de-a binelea, cu lacrimile prelingându-se pe obraji. I-am pus un braț pe umăr, trăgând-o mai aproape de mine. Este totul atât de groaznic, suspină ea.

Peste capul ei l-am văzut pe David venind spre noi.

— Ar trebui să plecăm, îi spuse Amandei. Nu părea să observe că soția lui plângea de mama focului, sau că eu o consolam.

Am ridicat privirea spre el, uimită.

— De-abia ați venit.

Amanda se desprinse de mine și își șterse urmele de rimel de sub ochi.

— David are niște afaceri de familie în Portland de dimineață, așa că plecăm în seara asta.

Chipul lui rămase sec și impasibil.

— Ei bine, ați fost foarte amabili să veniți până aici, le-am spus. Îmi pare rău că nu am avut ocazia să vorbim mai mult.

Amanda îmi zâmbi timid.

— Poate că putem cina împreună mâine, dacă ești liberă? Nu ne întoarcem în California până joi și David va termina cu afacerile până mâine la prânz. Nu-i așa, David? El mormăi. Am putea să ne întoarcem aici pentru cină înainte să plecăm. Pare un oraș atât de fermecător. Mi-ar plăcea să-l cunosc mai bine.

Totul se întâmpla prea repede. Nu puteam procesa deloc, nu puteam gândi. Am încercat să-mi limpezesc mintea.

— E un loc drăguț pe Main Street numit Chloe's. Nu știu dacă vă place mâncarea franțuzească…

— Sună perfect. Ora opt? Mă luă iar în brațe. Simțeam urmele parfumului ei, bergamotă și vanilie.

I-am privit traversând terenul până în parcare, Amanda sprijinindu-se de David. S-a împiedicat o dată și el a întins brațul și a tras-o spre el. În comparație cu el, arăta ca o păpușă mică de porțelan.

— Cum reziști? Linda se apropie, îngrijorată. Shannon mi-a spus cine sunt. M-am gândit să vin aici să mă asigur că ești bine, dar nu am vrut să întrerup.

— Sunt bine. Îmi simțeam capul încețoșat și ușor. Se întorc aici mâine. Vom lua cina împreună în oraș.

Linda mă privi cu atenție. Mereu mă citea ca pe o carte.

— Haide, spuse ea, punându-și un braț în jurul meu. Hai să mergem acasă.

Allison

Menajera venea în majoritatea după-amiezilor, ceea ce însemna că trebuia să ies din casă. Nu-mi plăcea felul în care îmi spunea să ridic picioarele când dădea cu aspiratorul, sau pufnea când găsea fire din părul meu în scurgere. Nu-mi plăcea cum se uita la mine, de parcă eram un musafir care stătuse mult prea mult.

Așa că în zilele în care venea ea, plecam. Uneori mă duceam pe plajă, dar în principal doar mă plimbam cu mașina. Uneori ajungeam departe, până în Carlsbad, unde parcam și mă uitam la skaterii care se dădeau în domul lat din parc sau îmi luam adidașii și alergam în jurul lacului Calavera. Odată m-am dus până în Los Angeles. M-am apropiat suficient cât să văd smogul care se ridica, dar m-am întors înainte să se aglomereze traficul. Lui Ben nu îi plăcea dacă nu eram acasă atunci când se întorcea de la serviciu – spunea că voia să îmi vadă chipul imediat ce putea, ca să alunge ziua – și nu îmi plăcea să întârzii.

Adevărul era că nu conta unde mă duceam. Trebuia doar să pierd timpul. Trebuia să mă țin ocupată cu ceva, altfel începeam să mă gândesc la lucruri pe care voiam să le uit.

Am condus spre sud, spre Pacific Gateway Park, și am privit pescărușii zburând în cercuri lenețe. Am încercat să citesc cartea pe care o adusesem cu mine, dar nu reușeam să mă concentrez. Mă tot gândeam la cafenea și la ochii roșii ai bărbatului care se holba la mine în timp ce îmi turna minciuni. Era nebun, îmi spuneam. Un lunatic. Dar de fiecare dată când îi alungam vocea din minte, se strecura la loc. Fără oprire. În cele din urmă, mi-am strâns lucrurile și m-am întors, conducând încet, ca să mă asigur că menajera plecase.

Când am ajuns acasă, ușa nu era încuiată. Am deschis-o și am strigat-o pe Teresa, așteptându-mă

să apară de după un colț, cu o cârpă de praf și o privire dezaprobatoare, dar în schimb am auzit vocea unui bărbat venind din spatele casei. Mi-a sărit inima. Nu era Ben.

— Alo? Tăcere. Am lăsat geanta în hol și m-am îndreptat spre bucătărie. Cu o mână tremurândă, am scos un cuțit din suport și cu cealaltă am ținut telefonul mobil, cu degetul deasupra butonului de urgențe. Am auzit o bufnitură în cealaltă cameră. Cine e acolo?

— Allison? Tu ești? Sam apăru din biroul lui Ben ținând un teanc de hârtii, umerii lui lați umplând cadrul ușii.

Nu părea surprins să mă vadă. În mod sigur nu la fel de surprins pe cât eram eu să îl văd. Arătă spre cuțitul pe care încă îl aveam în mână.

— Ai de gând să lași ăla din mână?

Am lăsat cuțitul pe bufet. Mă simțeam ca o proastă.

— Nu… nu mă așteptam să fie cineva aici. E totul în regulă?

A fluturat hârtiile în aer și apoi le-a pus în servietă.

— Ben m-a rugat să trec pe aici și să iau câteva lucruri. Chestii legate de muncă. Se mișca prea ușor pentru un bărbat așa de mare, ca un dansator, sau ca o pisică. Mă neliniștea.

Mi-am spus în sinea mea să nu mai fiu ridicolă. Sam era cel mai apropiat prieten al lui Ben, mâna lui dreaptă. Știam că avea o cheie de la casă. Era complet normal ca el să fie aici.

— Vrei ceva de băut? am întrebat. Bun. Poartă-te normal.

— Sigur. Se așeză pe canapea, cu brațele pe spătar.

Nu mă așteptasem să spună da.

— Vin alb e în regulă?

Clătină din cap.

— Doar apă pentru mine.

Am turnat două pahare de apă din cana Brita și apoi m-am răzgândit și mi-am turnat un pahar din Chablisul bun pe care îl țineam în frigider.

Am luat câteva înghițituri bune înainte să mă duc înapoi în sufragerie și până când m-am așezat vizavi de el, căldura vinului deja începea să îmi intre în sânge. Sam se dăduse cu prea multă apă de colonie și aerul era plin de miros de portocală și bergamotă, de parcă își marca teritoriul.

— Deci. Căutam să spun ceva. Este totul OK cu tine?

— Da, mulțumesc. Tu? A luat o gură de apă și a pus paharul ușor pe un suport de pe măsuța de cafea. Nu era un om care să lase urme.

— Bine! Grozav! Vocea mea era prea înaltă și prea stridentă. Am luat o gură de vin și m-am forțat să zâmbesc. *Nu ai niciun motiv să ai emoții,* mi-am amintit. *Sam e doar prietenos.*

Am auzit vocea lui Liz în mintea mea, spunându-mi să am grijă în preajma lui Sam. „Ai putea crede că este prietenul tău”, spusese ea, dar nu este.

— Mă bucur să aud asta. Ce ai făcut în după-amiaza asta? Ceva plăcut?

— Nu în mod deosebit. M-am dus în parc și am citit. Nu mă atrage prea mult, totuși. Cartea, mă refer. Bolboroseam. S-ar putea să mă opresc și să citesc altceva. Dar tu? Citești mult?

— Nu. Am așteptat ca el să spună mai mult, dar tăcerea s-a întins. Își studia unghiile atent îngrijite. Allison, ai fost cumva contactată recent de cineva?

Am simțit cum mă schimb la față și am mai luat o înghițitură ca să ascund asta.

— Ce vrei să spui?

Mă privi fix.

— Te-a contactat cineva recent, un străin, poate, sau cineva din trecutul tău?

Mi se învârtea capul. Poate că nu vorbea despre bărbatul din cafenea. Poate că vorbea despre cineva din vechea mea viață, unul dintre bărbații

care lăsase mesaje pe telefon noaptea târziu. Ghemul din stomac se strânse.

— Nu-mi vine nimic în minte, am spus, clătinând din cap.

Luă iar paharul și am observat cât de albe îi erau încheieturile degetelor.

— Ești sigură? Îl simțeam cum mă studiază. *Nu știi ce știe el,* mi-am spus în sinea mea, *așa că poartă-te ca și cum nu e nimic de știut.*

— Așa cred. Nu îl puteam privi în ochi.

— Crezi sau știi?

Am tăcut. Auzeam cum îmi bate inima în piept și eram convinsă că și el auzea.

Zâmbea, dar ochii îi erau duri, de nepătruns.

— O fată drăguță ca tine, sunt sigur că ești mereu abordată, dar vreau să te gândești cu atenție la asta.

Mi s-a adunat acid în gât și m-am forțat să-l înghit. M-am gândit din nou la bărbatul din cafenea – era oare posibil ca cineva să ne fi văzut vorbind? Fusese cineva cunoscut acolo? Gândeam febril. Nu îmi aminteam decât un grup de mame tinere cu copiii, care își pierdeau timpul, și câțiva freelanceri care tastau pe Macurile lor. Nimeni cunoscut. Dacă aș fi văzut pe cineva, m-aș fi întors și aș fi plecat.

Sam se aplecă în față și își așeză coatele pe genunchi. *Costumul lui frumos,* m-am gândit. *O să facă cute.*

— Nu ai dat de bucluc, Allison. Încerc să am grijă de tine. Dacă te deranjează cineva, vreau să știu.

Am ezitat. Bărbatul din cafenea voia să-i facă rău lui Ben. Era tulburat, dezechilibrat, cine știa de ce era în stare? Poate că era un lucru bun să îi spun lui Sam. Poate că el îl putea proteja pe Ben. Dar dacă Sam îl confrunta, i-ar putea spune despre trecutul meu și Sam i-ar spune lui Ben și apoi se va termina totul și eu voi rămâne cu nimic.

Nu puteam să risc. Trebuia să fac pe neștiutoarea. Era singura opțiune posibilă.

— Nu, am spus în cele din urmă. Nu am vorbit cu nimeni.

Sam oftă și se ridică în picioare.

— Dacă te răzgândești, știi unde să mă găsești. Își luă paharul de apă și îl duse în bucătărie. Nu trebuie să mă conduci.

Am așteptat până am auzit ușa închizându-se în urma lui, apoi am băut restul de vin din pahar și mi-am mai turnat unul. M-am uitat la ceas. Șase fără zece. Ben avea să vină acasă până la cel târziu șapte. Trebuia să ieșim la cină cu unul dintre investitori și soția lui. Ben alesese ținuta pe care voia s-o port înainte să plece la serviciu în dimineața aceea, o rochie neagră cu crăpătură adâncă.

— Vreau să-i dai gata în seara asta, spusese când o scosese din dulap. E important.

Am dus paharul la gură și l-am terminat din câteva înghițituri. Alcoolul și-a făcut treaba și deja șocul începuse să se reducă.

Sam venise aici în mod special ca să întrebe despre bărbatul din cafenea – nu aveam nicio îndoială în privința asta. Ceea ce mă făcea să mă întreb: dacă era atât de preocupat de ce îmi spusese bărbatul din cafenea, însemna oare că acesta spusese adevărul despre Prexilane?

M-am gândit la testul pentru care tatăl meu se oferise voluntar după ce primise diagnosticul. Medicul i-a spus că medicamentul avusese efect în primele teste, tumorile reducându-se chiar cu optzeci la sută. Acum, voiau să îl testeze pe un eșantion mai mare. Se înscrisese pe loc. Avea un diagnostic terminal, cu un an de trăit. Nu avea nimic de pierdut – sau cel puțin asta credea.

Aproape imediat a început să slăbească. În câteva săptămâni ajunsese la jumătate din greutate, doar o umbră a bărbatului care fusese odată. L-am

implorat pe medic să-l retragă din test, dar a refuzat.

— Odată ce te-ai înscris, nu te poți retrage. Așa că am privit cum estimarea lui de viață a scăzut la șase luni, apoi la trei. Vedeam cum se împuținează sub ochii noștri și nu puteam să facem nimic în privința asta.

— Acesta este riscul pe care trebuie să ți-l asumi, spusese tata întins pe canapea, cu ochii mari pe chipul slab. Dacă nu pariezi pe știință, nu câștigi.

Avusese atâta credință în sistem, iar eu îl urmasem. Da, medicamentele nu au mereu efect, dar intenția lor este mereu să vindece. Niciodată să facă rău.

Dar poate că fusese naiv. Poate că amândoi am fost.

Mă simțeam pierdută. M-a cuprins un dor de casă atât de puternic, încât m-am sprijinit de bufet ca să nu îmi cedeze genunchii.

Mama. Cuvântul îmi ajunsese în gât și se ridica pe buze. Voiam să îi aud vocea clară, calmă, care să îmi spună că totul va fi bine și să îi simt degetele cum mă scarpină între omoplați, așa cum făcea când eram copil și nu puteam să adorm.

Am luat telefonul și am tastat numărul pe care îl știam pe dinafară. Degetul îmi zăbovea peste butonul de apelare, când am auzit sunetul cheii în broască și ușa de la intrare deschizându-se.

— Bună! strigă vocea lui Ben din hol. Draga mea, ești aici?

Am lăsat telefonul pe bufet și am băgat sticla de vin pe jumătate goală înapoi în frigider.

— Sunt în bucătărie! Inima îmi bătea cu putere în piept. M-am uitat la mâinile mele care se țineau de bufet, unghiile perfect făcute, diamantul strălucind pe deget. Fusesem o proastă să cred că puteam s-o sun așa din senin, după atâta vreme. Nu m-ar mai fi recunoscut. De-abia mă recunoșteam eu pe mine.

Ben a intrat pe ușă, cu cravata lărgită și ochii albaștri strălucind. M-a luat în brațe și m-a ridicat.

— Mi-a fost dor de tine, mi-a șoptit în păr și am ridicat capul ca să-l sărut. Aceasta era singura casă pe care o aveam acum. Nu mă puteam întoarce.

Mai târziu, înainte să plecăm la cină, am vomitat în baie, vinul alb ieșind sub formă de bilă verzuie-galbenă. M-am asigurat că nu mă aude.

Maggie

Am stat în mașină în față la Chloe's un sfert de oră, privind cum trece timpul pe ceasul de pe bord, pe măsură ce treceam de la timp, apoi întârziată, apoi întârziată și mai mult. Chloe's avea pereții de sticlă și era luminat de lumânări, vedeam siluetele Amandei și a lui David ușor aplecați în față, adânciți în conversație. Desigur că i-au așezat în față. Chloe's era genul de loc în care mergeai pentru ocazii speciale – aniversări, zile de naștere și absolviri. Era genul de loc unde îi spuneam lui Charles să poarte cravată înainte să ne suim în mașină sau cel puțin o cămașă, dar tot nu erau obișnuiți cu oameni precum Amanda și David, oameni a căror bogăție se reflecta în fiecare por și care nu aveau haine obișnuite și haine bune, doar haine.

Nu voiam să intru. Știam că trebuie, de dragul lui Ally și probabil pentru binele meu, dar nu voiam. M-am trezit agățându-mă de lucruri de la serviciul funerar, îndoindu-mă de sinceritatea Amandei când ochii i se umpluseră de lacrimi, gândindu-mă că David fusese mai mult nepoliticos decât rezervat. M-am gândit la apelurile fără răspuns și la casa mare din La Jolla, cu ferestrele cu obloane precum ochii de păpușă, și la casa din Bird Rock, unde toate urmele fiicei mele fuseseră înlăturate. Nu, nu voiam să petrec timpul cu acești oameni, dar, ca multe alte lucruri în viață, nu părea să am de ales.

Amanda s-a ridicat în picioare imediat ce am intrat pe ușă. Purta o rochie albă, largă, toată numai pliuri și drapări elegante și eu mă simțeam stânjenită în pantalonii mei comozi și bluza cu model floral. Când m-a îmbrățișat, i-am simțit oasele mici ale spatelui prin țesătura rochiei și a trebuit să mă abțin să nu tremur. A chicotit și s-a agitat în jurul meu până când m-am așezat la masă,

iar ea s-a liniștit abia după ce m-a văzut cu un șervet pus în poală și un pahar cu apă lângă cot.

David mi-a strâns mâna politicos și apoi s-a întors la lista de vinuri. Nu s-a ridicat.

Mi-am dat seama că aveam emoții. Acum, că eram acolo, ce trebuia să spun? Simțeam cum mă cuprindea un fior, transpirația mi se aduna pe spate și umezea subsuorile bluzei. Am luat o gură de apă și m-am forțat să mă calmez.

— Cum a fost în Portland? am întrebat în cele din urmă. Speram să nu observe cum îmi tremura mâna când am pus paharul la loc pe masă.

— Grozav, spuse Amanda, radiind. Își așeză o șuviță de culoarea mierii după ureche. Toate acele magazine mici de pe chei sunt adorabile!

Am încuviințat.

— Este un orășel drăguț. Au și niște restaurante bune acolo. Câștigătoare ale premiului James Beard. Nu că fusesem în vreunul dintre ele, dar citisem despre ele în ziar.

Amanda arătă în jur și zâmbi.

— Ei bine, sunt sigură că și aici este minunat. Meniul arată foarte bine! Sunt atâtea opțiuni… Luă hârtia laminată și o studie încruntată.

Eu nu trebuia să mă uit la meniu. Era același ca în ultimii cincisprezece ani – rață gătită lent în grăsime și tocănițe și melci pentru cei aventuroși. Nu crezusem că îmi e foame, dar acum că stăteam aici înconjurată de miros de usturoi sotat în unt, mi-am dat seama că eram lihnită.

Chelnerul a sosit și am comandat. Antricot pentru David, vită bourguignonne pentru mine și o salată creață pentru Amanda.

— N-o să-ți fie foame? am întrebat, deși bănuiam că eram nepoliticoasă. Probabil aveau un întreg set de reguli de etichetă pe care le urmau și eram sigură că le încălcăm pe majoritatea. M-am întrebat în treacăt dacă Ally le cunoștea.

Râse cristalin și continuă să rupă chifla de care se ocupa de cinci minute, dar din care încă nu

mâncase.

— Pentru mine e suficient, spuse ea.

David a comandat o sticlă de vin – roșu, scump – fără să ne întrebe pe niciuna dintre noi ce doream și apoi s-a așezat comod pe scaun și și-a scos telefonul.

— Trebuie doar să verific câteva lucruri la birou, spuse el, încruntându-se în lumina slabă a ecranului.

David era un bărbat chipeș. Nu puteam nega asta. Și Amanda era drăguță, desigur, dar David avea structura, chiar dacă acum era puțin mai plinuț. Îl vedeam limpede pe Ben în el, cel puțin din fotografiile pe care le văzusem. Aceiași ochi. Același maxilar.

Amanda mi-a luat mâna într-a ei și mi-a zâmbit.

— Mă bucur atât de mult că facem asta, gânguri ea. Fiica ta a fost foarte specială pentru mine și să o pierd și pe ea, și pe Ben… Ochii i se umeziră și îi tamponă cu șervețelul. Mi se pare că am pierdut doi copii dintr-odată. M-am luptat să îmi mențin o expresie neutră. Ally fusese fiica mea, nu a ei. Mi-am înghițit furia cu o gură de vin.

— Deci voi două erați apropiate?

Chipul ei căpătă o expresie visătoare.

— Petreceam fiecare după-amiază de joi împreună, planificând nunta. O – m-a prins iar de mână și m-am luptat să nu o retrag ar fi trebuit să vezi lucrurile pe care le planificasem. Voia să aibă o rochie făcută pe comandă, deși pusese ochii pe o Vera Wang superbă și rezervasem Torrey Pines pentru recepție. Trandafiri albi, la lumina lumânărilor… Oftă. Trebuia să fie o nuntă frumoasă.

— Sună foarte frumos, am spus. Am încercat să mi-o imaginez pe Ally într-o rochie albă elegantă, înaintând pe un culoar luminat de lumânări. Noi nu vorbisem prea mult despre nunți – nu fusese una dintre acele fetițe care visase la o nuntă mare și albă. Mereu am avut impresia că nu îi păsa prea

mult despre căsătorie, punct. Dar, de fapt, lucrurile se schimbă.

— N-am știut nimic despre asta.

Rămase cu gura deschisă și duse o palmă la gură, care luase forma unui o roz perfect.

— Maggie, îmi pare atât de rău. Nici nu m-am gândit că…

— E în regulă, i-am tăiat încet vorba.

Își puse din nou mâna peste a mea.

— Allison mi-a spus că voi două nu vă înțelegeați tocmai bine. Îmi dădeam seama că își alegea cu grijă cuvintele și m-a cuprins rușinea. Știa că eșuasem ca mamă. Speram ca lucrurile să se mai limpezească înainte de nuntă. Sunt sigură că ar fi vrut să fii acolo… Cuvintele pluteau în aer. Nu credea ce spunea și nici eu. Amândouă știam că fiica mea nu voia să aibă nimic de-a face cu mine.

Am pus șervetul pe farfurie și m-am îndepărtat de masă. Transpirația revenise și o simțeam pe frunte. Trebuia să plec.

— Mă scuzați, mă duc până la baie. Amanda m-a privit uimită. David abia a ridicat privirea din ecranul telefonului pentru o secundă.

Toaleta femeilor era zugrăvită într-un roz țipător, cu un scaun tapițat într-un colț. Am dat drumul la robinet și mi-am dat cu apă rece pe mâini. În oglindă, fața îmi părea pătată și prea lucioasă, de parcă tocmai alergasem după un autobuz. Rimelul îmi cursese la un ochi și părul mi se desprinsese din clește, șuvițele plutind în jurul capului ca o aură. Arătam ca o nebună.

Nu-mi puteam scoate din minte imaginea cu Amanda și Ally împreună pe o canapea, cu capetele aplecate deasupra revistelor de nuntă, părul lor blond amestecându-se. Oare Ally mersese să-și cumpere rochia cu ea? Amanda stătuse în una dintre acele camere de recepție de lux și o așteptase să iasă îmbrăcată în vreo creație albă și sofisticată? „Fiica ta a fost foarte specială pentru mine”. Ally o considerase pe Amanda o mamă?

Mă eliminase atât de mult din viața ei încât căutase un înlocuitor?

M-am gândit la chipul frumos și dulce al Amandei, la râsul ei cristalin și la căldura palmei ei în a mea. Dacă Ally făcuse asta, nu o puteam învinui. Nu o meritasem pe Ally, nu după ce făcusem. Simțeam cum îmi vine să plâng și mi-am înghițit primele lacrimi.

Mi-am pus fruntea pe oglinda rece.

— Adună-te, am șoptit reflexiei.

Când m-am întors la masă, am văzut că sosiseră antreurile.

David și Amanda nu se atinseseră de ele și șervetul meu era atent împăturit în formă de evantai și pus pe scaun. David și-a turnat un al doilea pahar de vin, iar nouă ne-a mai pus câțiva centimetri. Am luat o gură și am simțit cum obrajii mi se înroșesc și mai tare. Nu eram o mare băutoare de vin, așa că mă amețea și îmi încetinea gândirea.

Amanda mă privea cu atenție.

— Îmi pare atât de rău dacă te-am supărat, șopti ea, aplecându-și capul spre al meu. Ținea furculița încremenită deasupra farfuriei de salată creață.

Am pus șervetul în poală și am fluturat din mână.

— Nu m-ai supărat, am spus. Am încercat să zâmbesc larg. E în regulă.

Când am tăiat carnea, am simțit că încă mă privea.

— Știu, spuse ea, clătinând empatic din cap. Știu. Pur și simplu, te copleșește câteodată, nu-i așa? Sunt dimineți în care mă trezesc și pentru o fracțiune de secundă uit ce s-a întâmplat. Și apoi clipesc și totul revine la loc.

Am privit-o în ochi. Mă așteptam să fie ceva în ei, ceva calculat, dar erau limpezi, și albaștri, și scrutători.

— E ca și cum retrăiesc totul, am spus în cele din urmă. Era o senzație plăcută să recunosc asta și

să văd înțelegerea din ochii ei.

— Da, șopti ea. Da, exact așa este.

Telefonul lui David a sunat și am tresărit toți trei. L-a luat de pe masă și s-a îndreptat repede spre ușă fără să ne adreseze un cuvânt.

Amanda îmi zâmbi încurcată.

— Va trebui să îl scuzi, spuse ea. E presat mult la serviciu.

Am clătinat din cap.

— Nu trebuie să explici.

— Moartea lui Ben l-a afectat foarte mult, șopti ea. A fost o… perioadă dificilă. Am privit-o. Avea furculița încă pe marginea farfuriei, salata neatinsă. Arăta ca o fetiță pierdută, așteptând-o pe mama ei să vină s-o ia și s-o ducă acasă.

— Îmi pare rău, am spus și am vorbit sincer. Ce fel de afacere are David?

— O, ceva în domeniul finanțelor, spuse ea, pronunțând cuvântul de parcă era un miros urât. Nu prea înțeleg.

Am încuviințat.

— Și tu? Lucrezi?

Râse din nou.

— Nu, de ani de zile. Sunt membru în consiliul Muzeului de Artă din San Diego și am câteva organizații de caritate pentru animale. Suficient cât să mă țină ocupată.

— Înțeleg că Ally nu a lucrat cât a fost cu Ben, am spus atentă. Știi de ce?

Amanda m-a privit cu indulgență, de parcă eram un copil mic care avea nevoie să fie ținut de mână când traversa strada.

— Nu avea nevoie, spuse ea. Ben avea suficient cât să ducă o viață mai mult decât confortabilă.

Am plimbat o ciupercă cu furculița prin farfurie. Chiar fusese atât de simplu? Ally nu avea nevoie să muncească, așa că nu muncea. Era atât de diferit față de felul în care o crescusem, atât de opus față de tânăra pe care o știam. Mă întrebam dacă măcar avea banii ei. Îi spusesem mereu cât de important

era pentru o femeie să fie independentă. *Chiar dacă relația ta e solidă ca o stâncă,* îi spuneam, *e mereu bine să ai puțin deoparte pentru tine, pentru orice eventualitate.* M-am gândit la garderoba goală. Oare ținuse ceva pentru ea în final? Sau chiar fusese lăsată cu atât de puțin pe cât se părea? Am lăsat furculița jos și am oftat. Era acum ori niciodată.

— Știi ce s-a întâmplat cu lucrurile lui Ally?

Amanda își dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte cu mâna ei îngrijită.

— La ce te referi? Am văzut o licărire în ochii ei și mi-am dat seama că făcea pe proasta.

— Am fost la casa din San Diego. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul și mă întrebam dacă îmi detecta emoția din voce. Mă simțeam ca un copil care mărturisește profesoarei că a trișat la un test. Eram curioasă, am explicat. Voiam să văd unde trăia, poate să îi iau lucrurile înapoi cu mine.

— Ar fi trebuit să suni, spuse ea cu răceală. Mi-am dat seama după felul în care ținea gura că era furioasă și am simțit cum înflorește propria mea furie. Căldura care se instalase între noi s-a evaporat instantaneu.

— Cred că știi că am încercat, dar se pare că nu ai vrut să răspunzi la telefon, am spus tăios. În fine, am fost în casă și nu am găsit niciun obiect de-al ei.

Ridică din umeri.

— Poate că nu ținea multe lucruri acolo.

— Nu cred că mă înțelegi, am spus, deși eram al naibii de sigură că înțelegea perfect. Hainele ei, bijuteriile, cărțile – totul a dispărut. Nu era nici urmă de ea în locul acela.

Amanda zâmbi forțat.

— Nu știu ce vrei să spun.

— Vreau să îmi spui ce s-a întâmplat cu lucrurile fiicei mele. Vorbeam intenționat încet, dar oricum vocea îmi tremura. Era fiica mea, ceea ce

înseamnă că lucrurile ei îmi aparțin mie acum. Vreau să știu unde sunt.

Clătină din cap.

— Mă tem că nu este atât de simplu. Allison și-a unit viața cu cea a fiului meu și – nu vreau să subliniez prea mult – era complet dependentă de el. Vorbea de parcă explica ideea de culcare unui copil agitat. Locuia în casa lui Ben și tot ce îi aparținea lui Ben – inclusiv obiectele din casă – acum sunt blocate până când se va rezolva cu testamentul. Așadar, spuse ea, întinzând palmele, am mâinile legate.

M-am uitat la farfuria mea și m-a cuprins umilința. Mă lăsasem cucerită de ea și pentru ce? Ce căutam acolo, stând în fața acestei femei, întrebând-o despre Ally ca un câine care caută resturi, când era limpede că nu avea de gând să îmi dea nimic? Băusem prea mult vin și capul deja începea să-mi pulseze. Voiam să plec acasă.

— Îmi pare rău, zise Amanda, apucându-mă cu degetele de încheietură. Tonul tăios dispăruse și vocea îi revenise la moliciunea obișnuită. Te-am supărat din nou.

Am rămas cu privirea ațintită spre mâncare. Nu voiam să vadă că aveam ochii plini de lacrimi. Puteam suporta multe lucruri pe lumea asta, dar nu puteam suporta să o las să mă vadă plângând. Asta voia, o simțeam în felul în care mă studia, ca și când eram un lacăt pe care era hotărâtă să-l descuie.

— Nu mă simt prea bine, am reușit să rostesc și apoi am dat scaunul la o parte de la masă și m-am ridicat în picioare.

Am simțit o pală de aer cald. David a intrat pe ușă și s-a așezat înapoi la masă.

— Îmi pare rău, spuse el, aranjându-și șervetul la loc în poală și luând furculița. Era de la birou.

Am privit amândouă fără cuvinte cum începe să își mănânce friptura.

— Dragul meu, Maggie nu se simte bine, spuse Amanda, punând o mână ușoară pe încheietura lui. O să se ducă acasă. David m-a privit și s-a încruntat.

— Îmi pare rău să aud asta. Vrei să îți chem un taxi?

Am clătinat din cap.

— Pot să conduc singură spre casă.

Încuviință și am simțit că sunt scuzată.

— Ei bine, noapte bună, spuse el, continuând să mănânce.

Amanda s-a ridicat și m-a condus până la mașină.

— Îmi pare atât de rău că seara nu s-a terminat cu bine, gânguri ea. Sper că știi că nu aș vrea să te supăr în niciun fel.

— Sunt bine, i-am spus. E doar o durere de cap. Îți mulțumesc pentru o seară foarte plăcută. Am încercat să zâmbesc, dar a ieșit mai mult o grimasă. A întins mâna și m-a tras spre ea, iar eu m-am lăsat îmbrățișată. Mirosul greu al parfumului ei mi-a întețit durerea de cap. M-am desprins din brațele ei și m-am suit în mașină. Când am ieșit pe drum, încă îmi făcea cu mâna, cu chipul ei de un roșu livid în lumina farurilor mele.

Allison

Când am ajuns la o distanță de nouăzeci de metri, văd că nu este o cabană, ci mai mult o clădire mare care pretinde să fie o cabană, cu tot cu pereți de bușteni falși și un acoperiș înclinat. În față e un petic de iarbă îngrijită și un gard înalt de lemn care înconjoară un luminiș în spate. Un semn mic și albastru atârnă de o balama și se leagănă ușor în briză. Pe el scrie cu litere roșii Popasul lui Chuck.

Stomacul îmi ghiorăie entuziasmat. Cine știe ce delicii se află pe rafturile lui Chuck? Cutii de biscuiți Wheat Thins și Cheez-Its. Pungi de chipsuri Wise cu arome exotice. Cutii reci ca gheața de Cola dietetică și ceai cu gheață Arizona și dulciuri împachetate în celofan și, Dumnezeule, dacă au acele mici cutii cu sos de brânză?

Privesc magazinul de unde mă aflu. E un risc, desigur. Poate unul pe care nu ar trebui să mi-l asum. Încă mai am câțiva biscuiți din cabana de vânătoare și aș putea să încerc să vânez ceva cu pușca, deși pare puțin probabil, de vreme ce nu știu să trag. Știu și că sunt aproape moartă de foame și nu sunt sigură cât mai pot să rezist cu atât de puțină mâncare. Bidonul de apă este aproape gol și nu știu când voi găsi din nou apă.

Așa că nu prea am de ales.

Trebuie să intru.

Dar înainte să intru, trebuie să mă asigur că atrag cât mai puțin atenția asupra mea.

Pun o mână în cuibul de păsări dezordonat care era odată părul meu. Pantalonii îmi sunt pătați și rupți, brațele acoperite de julituri și ciupituri și adidașii – ei bine, acum de-abia se mai pot numi astfel, sunt mai mult bucăți de cauciuc prinse cumva de picioare. Nici nu-mi imaginez cum miros. Am o geantă de piele în loc de ghiozdan,

port haine nepotrivite, rupte și murdare și am de gât o pușcă furată.

Am treabă de făcut.

Mă curăț cât de bine pot și îmi șterg fața cu mâneca. Scot hanoracul – încă relativ curat, în mod miraculos – și îl pun pe mine. Soarele bate tare și încep imediat să transpir. Îmi trec degetele prin păr, descurcând nodurile dificile. Iisuse. Îmi doresc să-l pot tăia pe tot. Îl leg cu o bucată de sfoară și îl ascund sub glugă. Caut în buzunarul genții și scot câteva bancnote mototolite. Nouă dolari, mai exact. Toți banii pe care îi am. Îi pun în sutien.

Trebuie să intru acolo arătând ca un drumeț obișnuit, nu o nebună care trăiește în sălbăticie, ceea ce înseamnă că nu pot să iau cu mine arma sau geanta. Lângă potecă sunt niște tufișuri bogate, așa că pun în spatele lor geanta și pușca, aranjez ramurile ca să mă asigur că totul este complet ascuns și mă îndrept spre magazin.

Un clopoțel îmi anunță sosirea.

Primul lucru care mă izbește este aerul condiționat care intră prin gurile de aerisire. Mi se face pielea de găină pe brațe și brusc sunt recunoscătoare pentru hanoracul larg. Al doilea lucru este mirosul. Adulmec aerul, încerc să-l asociez cu ceva. Îmi aduce aminte de ceva. Parcări vara. Grătare în curte. Încep să salivez.

Iată-i, strălucind în timp ce se rotesc încet în caseta de sticlă de pe tejghea. Hotdogi. Stomacul îmi ghiorăie plângător.

— Pot să vă ajut?

M-am întors și am văzut un bărbat puțin peste treizeci de ani cu o șapcă de baseball care mă privea de sus. Nu îmi permit să simt frică. Acum nu îmi pasă decât de foamea mea. Zâmbesc și îi evit privirea.

— Un hotdog, vă rog?

Simt cum îmi analizează dintr-o singură privire hainele murdare și încălțămintea zdrențuită.

— Sigur. Se îndreaptă spre casetă și o deschide. Mirosul mă izbește din nou, sărat, gras și bogat. Pune cu cleștele un hot dog într-o chiflă și mi-l dă. Doi dolari, vă rog. Ketchupul și muștarul sunt alături, spuse el, arătând spre bufet.

— Mulțumesc. Scot bancnotele din sutien și i le dau peste tejghea.

Ia bancnotele cu două degete și le pune în casa de marcat, în timp ce îmi privește cu atenție chipul.

Nu mai pot să aștept. Mușc. Pielea cedează sub dinții mei și carnea sărată îmi umple gura. Pâinea îmi intră printre dinți când mestec. Înghit și mai mușc o dată, apoi încă o dată. Bărbatul mă privește cu un interes detașat.

— Mai vrei unul? întreabă când iau ultima îmbucătură.

Încuviințez în timp ce îmi curăț dinții cu limba.

Apucă cleștele.

— Nu ești tocmai bine îmbrăcată pentru traseu, spune el, arătând spre adidașii mei. Ești de mult pe drum?

Ridic din umeri și încerc să nu atrag atenția.

— Doar o excursie de-o zi.

Arată spre o pată roșie-brună de pe pantalonii mei.

— Pare sânge. Te-ai rănit?

Clatin din cap.

— E doar noroi. Am alunecat.

Pentru o clipă, pare că vrea să mai spună ceva, dar în schimb ia încă un hotdog din vitrină și mi-l dă. Încep să-l mănânc și îl termin din câteva îmbucături.

— Ți-e destul de foame pentru o excursionistă de-o zi, spune el, luând încă două bancnote mototolite de un dolar pe care le scot din sutien. De unde ai pornit?

Mă șterg la gură cu mâna și trag de timp.

— Chiar de după creastă, spun într-un final. Nu-mi aduc aminte numele.

Acum mă privește cu mai multă atenție.

— Ești singură aici?

Devin atentă. Sunt murdară, miros urât, am vânătăi și lovituri, dar tot sunt o femeie singură și știu că lista de lucruri groaznice care mi se pot întâmpla din cauza asta e interminabilă.

Clatin din cap.

— Prietenii mei sunt jos lângă râu.

Se duce lângă fereastră.

— Nu-i văd.

Simt o înțepătură de frică la baza șirei spinării.

— Probabil că sunt imediat după colț. Ar trebui să mă duc să îi găsesc. *Ieși afară, ieși afară, ieși afară.* Mă duc doar să iau câteva lucruri, spun, retrăgându-mă printre raioane. O secundă.

Îmi zâmbește ciudat.

— Nu te grăbi.

Încerc să atenuez panica și mă forțez să mă concentrez pe ce am de făcut. Vreau să fug, dar am prea multă nevoie de provizii. Un borcan de unt de arahide – 1,99 dolari. Luat. Un pachet de biscuiți. 2,50 dolari. Mă urăsc pentru că am mâncat acel al doilea hot dog. Deja simt cum grăsimea din el îmi alunecă prin intestine. Voi plăti pentru el mai târziu.

Mă întorc la casă și pun obiectele pe tejghea. Iau și un Snickers de pe raftul de jos.

— Pot să îmi umplu sticla cu apă de undeva?

Arată cu capul spre fereastră.

— E o pompă în spate. Servește-te.

— Grozav. L-am privit pentru prima oară în ochi și mi-am dat seama că au o culoare brună, caldă. Îmi amintesc de ochii tatălui meu și văd în ei aceeași bunătate. Mă relaxez puțin. Doar din curiozitate, cât de departe este cel mai apropiat oraș? Oriunde ar fi, nu voi putea să stau acolo, dar poate că mă pot strecura pentru o noapte într-un motel cât mai am bani, fac un duș și mănânc o masă caldă.

— E chiar peste munte, spuse el, arătând spre est. Cam treizeci de kilometri. Face 4,99 dolari.

Clatin din cap când încearcă să îmi dea restul.

— Pune-i acolo, spun, arătând spre vasul cu Ia-un-penny. Nu-mi imaginez un scenariu în care un singur penny mi-ar fi de folos. Care este cea mai bună cale de a ajunge acolo? Cel mai rapid traseu, mă refer.

Ridică o sprânceană.

— Pe jos?

— Da.

Clatină din cap.

— E prea departe pentru o excursie de o zi.

— Nu e pentru azi, spun eu, prea repede. Doar dacă ne vom întoarce. Prietenii mei și cu mine.

Îmi dă punga de plastic.

— E un drum care te duce pe munte. Nu e prea abrupt, dar vei avea nevoie de bocanci de drumeție pentru asta, nu doar adidași. Trebuie doar să-l urmezi până ajungi pe partea cealaltă și, apoi, când ajungi la iaz, o iei la stânga. Drumul principal este pe mal și te duce direct în oraș.

— Grozav, spun. Mulțumesc. O să țin minte pentru data viitoare.

— Ține minte ca data viitoare să ai și haine potrivite, și mai multă mâncare. Ai putea da de necazuri dacă vii aici nepregătită.

— Mulțumesc pentru sfat, spun eu, îndreptându-mă spre ușă. O să fiu ca o cercetașă data viitoare, jur. Deschid ușa și sunt pe cale să plec când îl văd. Acolo, într-un teanc ordonat pe un suport de sârmă, este *Denver Post.* Un titlu din josul primei pagini îmi atrage atenția. Orașul jelește victima accidentului aviatic – pagina 3. Iau un exemplar și îl deschid.

Recunosc fotografia pe care au difuzat-o cu mine de la una dintre nenumăratele gale de caritate la care am participat. Mă uit la femeia blondă și cizelată, îmbrăcată într-o rochie neagră și nu simt nicio conexiune. Această femeie nu este adevărată.

Era ceva decorativ menit să arate bine la brațul cuiva. Mai important, potrivit scrisului negru și gros de dedesubt, e moartă.

> Allison Carpenter, 31, logodnica CEO-ului Prexilane, Ben Gardner, a murit când avionul în care se afla s-a prăbușit în Colorado Rocky. Gardner și-a pierdut și el viața în accident.

O bulă se umflă în mine și explodează. Au greșit totul, dar nu contează, pentru că înseamnă că sunt liberă.

Privesc mai departe pe pagină și mai văd o fotografie, mai mică. Inima îmi sare din piept când văd fotografia mamei mele.

— Ești bine? Mă întreabă bărbatul de după tejghea.

— Bine! Vocea mea e sugrumată și prea tare. Țin ziarul mai aproape de față. Iat-o. Acum o văd limpede, stă pe un câmp, poartă acea rochie galbenă pe care am cumpărat-o împreună cu ani în urmă, protejându-și ochii de soare. A îmbătrânit. Pielea i s-a lăsat pe gât și obraji și are pungi întunecate sub ochi. E prea slabă. Arată obosită. Vina îmi macină măruntaiele. Eu i-am făcut asta.

Citesc descrierea de dedesubt.

> Owl's Creek, ME: Maggie Carpenter, mama lui Allison Carpenter, la serviciul funerar ținut în oraș pentru fiica ei.

Atunci observ. Colierul de la gâtul ei sclipește familiar, în fundal, umbrit și neclar, dar, incontestabil, văd chipul lui. Îmi îngheață sângele în vine.

Mă întorc.

— Ai mașină?

— Pardon?

— Ai mașină? Nu am de ales. Trebuie să am încredere în el.

Bărbatul se încruntă.

— Sigur, dar…

— Trebuie să ajung în cel mai apropiat oraș cât de repede posibil.

El ridică o sprânceană.

— Credeam că ai o mașină aproape.

— Va dura prea mult, explic nerăbdătoare. Trebuie să plec acum. E o urgență.

— Ce s-a întâmplat? Pe chipul lui se citește îngrijorare și îmi dau seama că am avut dreptate să am încredere în el.

Clatin din cap.

— Nu pot să spun.

Ezită.

— Am un magazin. Nu pot să las totul, pur și simplu, doar pentru că îmi spui că trebuie să ajungi undeva repede.

— Promit, nu te-aș ruga dacă nu ar fi important.

Se uită la mine și văd că șovăie.

— Te rog.

Încuviințează, doar o dată.

— Lasă-mă zece minute să închid magazinul.

— Mulțumesc. Nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă asta.

— Nu-ți face griji, spuse el. Vrei să le spui prietenilor tăi că pleci?

Mă uit fix la el.

— Știm amândoi că nu am prieteni afară.

Zâmbește.

— Ne vedem în spate.

Eu alerg să iau pușca.

Maggie

L-am văzut înainte să mă vadă el pe mine. A întârziat cinci minute, are părul încă ud de la duș și are o expresie grăbită pe care nu am mai văzut-o la el până acum.

M-a văzut și mi-a făcut cu mâna înainte să vină la tejghea. Mimează băutul unui pahar spre mine – *Vrei unul?* – și arăt spre cafeaua mea încă plină și clatin din cap. M-am uitat cum vorbește cu chelnerița și am râs când s-a străduit să își găsească portofelul în propriul buzunar de la spate. După ce a terminat de comandat, s-a așezat în fața mea la masă și a zâmbit.

— Scuze că am întârziat, spuse el, trecându-și o mână prin păr. Sunt foarte împrăștiat în dimineața asta.

— E în regulă, am spus. Mereu ajung mai devreme. Asta îi înnebunește pe oameni.

— Nu e nimic în neregulă să ajungi mai devreme.

Am râs.

— Ba da, atunci când le aglomerezi sala de așteptare.

Chelnerița sosi și puse o cană în fața lui. Ciocolată fierbinte cu frișcă, din câte se pare. Trebuie să fi observat că am ridicat din sprâncene pentru că ridică din umeri spășit.

— Nu-i spune medicului, spuse el, luând frișca cu lingura. Ador dulciurile.

Am încuviințat.

— Eu sunt cu sarea. Charles mă tachina din cauza asta. Îmi spunea regina chipsurilor de cartofi din Owl's Creek. Nu că mai am voie prea multă, am adăugat jalnic.

Zâmbește.

— Colesterol?

— Tensiune. Medicul a încercat să mă treacă pe medicamente, dar mi-au dat amețeli, așa că nu le-

am mai luat și în schimb mi-am schimbat alimentația. Încă îmi era dor de chipsurile de cartofi.

Sorbi din ciocolata fierbinte și șterse frișca de la gură cu dosul palmei.

— Cum a fost restul serviciului funerar?

M-am gândit la David și Amanda care au apărut din senin și la cina noastră pompoasă din seara anterioară. Nu voiam să povestesc asta, nu atunci, așa că am ridicat din umeri și am spus:

— O, știi cum e, în regulă. A fost bine să văd atâta lume.

Încuviință.

— Cred că a ieșit bine. Mulți oameni au iubit-o pe fiica ta, asta e sigur. Duse cana la gură și ezită. Îmi pare rău că a trebuit să fug așa.

L-am privit peste masă. Voiam să îl întreb, dar mă temeam că ar părea nepoliticos sau, mai rău, dar acum el adusese vorba.

— Unde ai plecat? am întrebat, pe un ton lejer.

Se foi pe scaun.

— Mi s-a părut că deranjam puțin. Să apar așa… Părea că îi este incomod să recunoască și am simțit cum mă domolesc. Am crezut că poate vei avea impresia că sunt cam ciudat.

Am simțit o urmă de regret. Încercase să facă ceva amabil și eu l-am făcut să creadă că greșise. Mi-am îndreptat umerii și l-am privit direct în ochi.

— Nu, mi-a părut bine că ai venit.

— Bun. Își agită lingura și începu s-o bată pe marginea farfuriei. *Țac țac țac.* Chipul i se întunecă.

— Tony, te preocupă ceva?

Ridică privirea, surprins.

— Pe mine? Nu. De ce întrebi? Îmi urmări privirea spre lingura din mâna lui și o puse încet jos pe farfurie. Zâmbi timid. Îmi pare rău. E un obicei nervos. Nu știu ce am azi. Spune-mi, zise el,

întinzând brațul peste masă și luându-mă de mână. Cum te descurci?

Am încercat să nu mă gândesc la căldura degetelor sale pe ale mele.

— O, știi cum e. Merg mai departe.

— Maggie, spuse el încet. Poți fi sinceră cu mine. Avea din nou acea privire în ochi, de parcă putea să vadă direct în inima mea. Am simțit cum las garda jos.

Am oftat.

— Toată lumea pare să creadă că nu îmi duc doliul cum trebuie, că sunt irațională pentru că nu accept ce s-a întâmplat cu Ally. L-am privit în ochi. Aștepta. Crezi că sunt irațională?

Clătină din cap.

— Nu contează ce cred eu. Ce crezi tu?

— Nu știu, am spus. Știu că ar trebui să încerc să îmi continui viața, dar totul mi se pare praf în ochi. Atunci când cred că ajung undeva, încep să înțeleg ce s-a întâmplat cu Ally, încep să accept – paf! – dispare chiar în fața ochilor mei. Oftez. Simt că îmi pierd mințile.

Mă strânse de mână.

— Nu îți pierzi mințile.

Am stat în tăcere un minut, în fundal se auzea doar vâjâitul și foșnetul mașinii de cafea. Am dat să ating colierul cu degetele. Am ținut discul rece de aur un moment și apoi i-am dat drumul.

— Frumos, spuse el în cele din urmă. Colierul, mă refer. E nou?

— Nu, am spus încet. A fost al lui Ally. L-au găsit la locul prăbușirii.

Încuviință.

— Trebuie că te simți bine să-l ai. Întinse mâna să îl atingă și se opri, dar încă simțeam urma degetelor sale pe pielea mea și un curent electric m-a străbătut. M-am retras și el a zâmbit. N-am vrut să te fac să tresari.

Am clătinat din cap.

— Sunt puțin încordată, asta e tot. Mă întrebam dacă aveam obrajii pe cât de roșii îi simțeam. M-am certat pentru că eram atât de ridicolă. Au venit părinții pilotului, am spus dintr-odată. Ei erau cei care au venit la mine imediat după ce noi doi am vorbit. Nu știu dacă i-ai văzut – cuplul elegant? Clătină din cap.

Ei bine, erau acolo. Am luat cina cu ei aseară.

Îmi aruncă o privire aspră.

— Ai luat *cina* cu ei?

Am ridicat din umeri, brusc în defensivă.

— Au venit tocmai din California. Nu mi s-a părut că am prea mult de ales.

Așteptam ca el să îmi spună că fusesem nebună, dar nu făcu decât să dea din cap.

— Ei bine, bănuiesc că are sens. Ce au spus?

M-am gândit la cum stătea David cu ochii în telefon și la râsul fragil al Amandei.

— Nimic. Era pe jumătate adevărat: nu spuseseră nimic util. Oricum, seara mă rodea. Farmecul Amandei se răcise imediat ce am împins-o să spună ceva ce nu voia, iar David fusese atât de distant, de izolat…

L-am privit pe Tony care stătea în fața mea, cu burta ascunsă de tricoul șifonat, mâna lui mare cu cuticulele roase odihnindu-se peste a mea. Sigur că puteam să am încredere în acest bărbat. Sau cel puțin voiam, foarte mult.

— M-am dus la casa ei din San Diego, am spus, în cele din urmă. Cea în care locuia cu bărbatul acela. I-am spus despre cum menajera m-a tratat cu răceală și cum locul acela fusese curățat parcă de prezența lui Ally.

Păli iese pe măsură ce vorbeam și am văzut că strângea cu putere marginea mesei.

— Le-ai spus părinților lui despre asta?

Îmi aduc aminte de furia atent controlată din vocea Amandei când o întrebasem, mirosul floral al parfumului ei, sentimentul confuz, subacvatic de

la prea mult vin și am simțit un val de umilire reînnoită.

— Amanda mi-a spus că așteaptă succesiunea. Acum că adusesem vorba, nu voiam să vorbesc despre asta. Am luat cana să beau și apoi mi-am amintit că era rece.

Clătină din cap.

— O aiureală. M-am uitat la el atent, uimită de furia din vocea lui. Ești mama ei. Ești cea mai apropiată rudă. Lucrurile ei ar trebui să-ți revină direct. Am crezut…

Se opri și am așteptat să continue.

— Ce anume ai crezut? am întrebat, dar clătină din cap și se încruntă. Mi se părea că se retrăsese într-o parte izolată a lui, una la care nu aveam acces. Ei bine? am spus în cele din urmă. Nu sunt sigură ce să fac. Bănuiesc că pot să caut un avocat, dar mi se pare o nebunie să alerg după ceva de care nici nu sunt sigură că mai există. Ridic mâinile. Cine știe, poate că deja au aruncat toate lucrurile.

Se lăsă pe spătarul scaunului și își frecă fața cu palma.

— Ticăloșii, mormăi. Mă privi în ochi și mă surprinse să văd că erau plini de lacrimi. Oamenii ca ei cred că pot să scape nepedepsiți pentru orice.

M-am holbat la el.

— Cum adică, oamenii ca ei? Nu-i cunoști. M-am simțit brusc dezechilibrată, ca și când sub picioare se deschisese o ușă-capcană.

— Sigur că nu, spuse el iute. Doar că… L-am privit în timp ce își caută cuvintele. Era și foarte atent. Sunt bogați, nu? Am încuviințat. Ei bine, la asta m-am referit. Oamenii bogați cred că pot să scape cu orice. Tratează oamenii ca noi – oameni normali, muncitori –, ne tratează ca pe gunoaie. Avea fața roșie și ochii îi străluceau. Oamenii din cafenea începeau să se uite la masa noastră. Distrug viețile oamenilor și apoi râd despre asta, pentru că nu le pasă de altcineva în afară de ei înșiși și grămada lor prețioasă de bani. Cineva ar

trebui să-i oprească. Știi? Cineva ar trebui să-i facă să se oprească. N-ar trebui să fie lăsați să scape.

Îmi dădeam seama că nu mai era acolo. Mă speriase puțin. Am pus ușor mâna peste a lui.

— Tony? am spus încet. Tony?

Păru uimit să mă vadă. Furia îi dispăru din privire, înlocuită de o mirare speriată.

— Îmi pare rău. Soția mea mereu îmi spunea că sunt prea exaltat. Nu te-am supărat, nu?

— M-ai speriat puțin, am recunoscut. Adică, apreciez că te-ai înfuriat pentru mine, dar…

— Știu, știu. M-a luat valul. Rahat. Părea jenat, ca un câine prins când rodea un ziar. Bănuiesc că e vechiul socialist din anii șaizeci din mine, spuse el. Mereu țin cu cei oropsiți.

I-am zâmbit și am simțit cum revine echilibrul dintre noi.

— Și eu sunt cea oropsită?

Îmi întoarse zâmbetul, deși era puțin trist.

— Mă tem că da, spuse el. Se aplecă peste masă și luă medalionul. Simțeam căldura degetelor sale prin cămașa subțire de bumbac, iar curentul electric mă străbătu din nou. Și soția mea avea unul la fel, spuse, cântărindu-l în mână. Dar al ei era din argint. Avea o șuviță de păr ascunsă în spatele fotografiei – a mamei ei. Ținu medalionul în palmă și mă privi în ochi. E bine că acum îl ai tu. Asigură-te că îl ții aproape de inima ta. Insistența privirii sale mă dezechilibră și acum eram sigură că roșeam. M-am retras și medalionul îi alunecă din mână, revenind la loc pe pieptul meu.

Acum era o tensiune între noi, deși nu-mi dădeam seama de unde venea. Simțeam că mă mâna spre ceva, ca și când era propriul lui centru gravitațional și mă trăgea spre el.

Am pus o mână pe frunte. Mă simțeam brusc foarte obosită.

Tony puse palmele pe masă și se aplecă spre mine.

— Maggie, crezi că e încă în viață, nu-i așa?

— O parte din mine, da, am spus, și când cuvintele îmi ieșiră pe gură mi-am dat seama că erau adevărate. Nu i-au găsit cadavrul, iar colierul… Am clătinat din cap. Chiar dacă nu mai este, trebuie să o înțeleg, pe ea și pe el și tot ce s-a întâmplat. Are sens ce spun?

— Da. Întinse mâna și mă bătu ușor pe mână. Continuă, Maggie. Continuă să sapi. O să ajungi la adevăr, știu asta. Degetele lui se strecurară sub palma mea. Dar ai grijă și fii atentă. Oamenii ăștia… Clătină din cap. Ai grijă, atâta tot. Nu aș vrea să pățești ceva.

Allison

Mirosul meu a umplut cabina camionetei – iuțeala de transpirație uscată amestecată cu ceva putred – și cobor geamul ca să las aerul să intre. După ce am mers pe jos atât de mult, acum mi se pare periculos să merg cu viteza asta și mă dor ochii când încerc să privesc copacii pe lângă care trecem repede.

Mă gândesc la chipul înceţoşat din fotografie. Dacă el e acolo, înseamnă că ei nu sunt cu mult în urmă. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Ar fi trebuit să știu că nu vor renunța. Ar fi trebuit să știu că vor veni și după ea.

— Deci, care e marea urgență? Vocea bărbatului rupe tăcerea și eu tresar. Am uitat că cineva era cu mine în camionetă, chiar dacă el e cel care conduce.

— O problemă de familie. Mă uit în continuare la copacii care trec pe lângă noi.

— Ai citit despre o problemă de familie în ziar? Aud în vocea lui că nu mă crede. E corect. De-abia îmi venea mie să cred și era viața mea.

Oricum, nu caut conversație. Am capul plin de vocea mea care urlă ca să mă pot concentra.

— Uite, spun, apreciez că mă duci cu mașina, dar nu prea am chef de vorbă.

— În regulă.

Îl privesc pe furiș. Are un nas ca de uliu și un maxilar puternic, pătrățos, ca și când ar trebui sculptat pe muntele Rushmore. Ține o mână pe volan și pe cealaltă pe schimbătorul de viteze. E ca și cum sunt dusă de G.I. Joe.

Mă întorc cu fața spre fereastră. Văd muntele în depărtare, cu piscul acoperit cu zăpadă conturându-se în peisaj. E greu de crezut că, doar cu două zile în urmă, eram pe muntele acela, atârnând pe un versant și implorând îndurare.

Își drege glasul.

— Ești fata aceea, nu-i așa?

Mă uit la el. Are ochii fixați pe drum.

— Ce fată? Păstrez o voce neutră, neinteresată, dar panica mi se acumulează în piept. Privirea lui se îndreaptă spre mine.

— Cea din avion. Te-am recunoscut de la știri.

Clatin din cap.

— Nu știu despre ce vorbești. *Fă pe proasta,* îmi amintesc. *Nu-i spune nimic.*

Zâmbește și mi se usucă gâtul.

— La început nu eram sigur. Arăți puțin altfel față de fotografia ta, deși bănuiesc că e de așteptat în asemenea circumstanțe. Dar apoi am văzut expresia de pe chipul tău când mâncai acel hot dog. Oamenii capătă privirea aceea doar când sunt disperați de foame și nu ajungi disperat de foame de la o excursie de o zi.

— A fost o zi lungă. Nu l-am apreciat corect – nu este unul dintre cei buni. Poate că e unul de-ai lor, trimis aici să mă găsească. Poate că e doar un psihopat obișnuit care vrea să mă taie în bucăți. Sau poate că este un om obișnuit care miroase niște bani făcuți ușor și un moment de faimă pentru că e cel care aduce fata aflată la ananghie înapoi în civilizație. Nu contează: toate variantele ar crea probleme.

Oftează nerăbdător.

— Nu are rost să încerci să spui altceva. Știu că ești fata din avionul acela.

Apuc cu mâna mânerul portierei și încerc s-o deschid. E încuiată. Sunt captivă. Nu pot decât să încerc să negociez cu el.

— Ce vrei ca să păstrezi tăcerea?

Acum mă privește scurt, dar suficient cât să detectez mirarea de pe chipul său.

— Ce vreau?

Încuviințez.

— Ce vrei?

Râde scurt. Se uită din nou la drum.

— Nu vreau nimic.

Nu-mi place că face pe timidul. Cel mai probabil asta înseamnă că cineva deja i-a promis ceva. Încerc din nou.

— Voi avea bani în curând. Odată ce ajungem în oraș. Aș putea să-ți dau bani.

— Ți-am spus, nu vreau nimic. Se lasă tăcerea. Creierul meu primitiv urlă acum. Poate că pot să apuc de volan și să-l forțez să oprească pe marginea drumului. Dar apoi, ce? Sunt în mijlocul pustietății, slăbită și epuizată și el e de două ori cât mine. M-ar opri într-o secundă. Mă uit la geam. Oare aș putea să bag mâna și să deschid portiera de afară? Cât de repede mergem? Optzeci, nouăzeci la oră? Voi supraviețui căzăturii sau voi muri pe asfalt? Vocea lui se aude brusc, întrerupându-mi gândurile.

— Uite, spune el încet, nu știu ce s-a întâmplat în acel avion sau cum ai reușit să supraviețuiești sau unde te duci mai departe. Nu e treaba mea. Dar văd o femeie ca tine, singură așa, și probabil care a dat de probleme și trebuie să întreb dacă nu pot să ajut cumva. Deci. Pot să ajut cumva?

Strâng pumnii. *Nu-l crede. Nu poți avea încredere în el.*

— Deja mă ajuți ducându-mă în oraș, spun eu, străduindu-mă să mențin un ton lejer.

Mormăie.

— Altceva?

— Faci destule, spun eu. *Nu vreau ajutorul tău. Ajutorul tău e o păcăleală.* Apoi risc. Doar să nu spui nimănui că m-ai văzut.

Încuviințează, cu ochii ațintiți spre drum.

— Ai cuvântul meu. Între noi se așterne din nou tăcerea. Bătăile inimii încep să încetinească. Din tufișuri țâșnește o veveriță și se oprește pe loc în mijlocul drumului. Camioneta virează s-o evite, dar veverița pornește în direcția greșită și ajunge sub roată. Simțim o izbitură minusculă când trecem peste ea. Trosnetul oaselor sale mici este astupat de zgomotul motorului. Bărbatul înjură în

șoaptă și văd o expresie de regret pe chipul lui. Privesc în oglinda retrovizoare. Acum e doar o pată de sânge și blană pe asfalt și în curând nici nu se mai vede.

Bărbatul își drege glasul.

— N-am putut să nu observ că ai pușcă de vânătoare.

Mă cuprinde din nou frica. Așa o s-o facă? Cu propria mea armă?

— Da.

Altă privire iute.

— Știi s-o folosești?

— Sigur, spun, pe cât de încrezătoare pot fi.

— Ești sigură de asta?

Șovăi. Îi privisem pe părinții mei trăgând, dar asta nu înseamnă că eu știam cum. A privi și a ști sunt două lucruri diferite. Dar dacă recunosc asta, oare o va folosi împotriva mea?

Îmi simte ezitarea.

— Ce-ar fi să te învăț s-o folosești cum trebuie? se oferă el, cu privirea ațintită pe drum. Doar în caz că ai nevoie.

Îmi oferă o alegere. Pot să accept ajutorul lui, care se poate sau nu să fie sincer, sau îl pot respinge. Îmi dau seama, cu un fel de groază resemnată, că nu contează: dacă vrea să mă omoare, o va face oricum. Nu pot să fac nimic în privința asta. Mă uit afară prin parbriz. Bănuiesc că ar trebui să aleg opțiunea în care aș putea să învăț cum să trag cu pușca.

— Ar fi bine, spun în cele din urmă.

Oprim pe margine și mergem câteva sute de metri în pădure. Acum, inima îmi bate cu putere, adrenalina îmi curge prin vene. Țin pușca aproape.

Mergem până ajungem la un luminiș. Mă lupt cu impulsul de a fugi. *Nu-l lăsa să îți vadă frica,* îmi amintesc. *Frica este un declanșator.*

— Bine, spune el, arătând spre armă. Dă-o încoace.

Mă opresc un minut. Degetele mele strâng țeava puștii atât de strâns, încât s-au albit.

Observă și zâmbește.

— N-o să-ți fac rău, promit. Doar o să-ți arăt cum s-o încarci. Întinse mâna.

Mă uit cu ezitare la mâna lui întinsă.

— Nu poți să-mi arăți în timp ce o țin?

Zâmbește și clatină din cap.

— Nu ești prea încrezătoare, știi asta?

Strâng pușca la piept.

— Am învățat din experiență.

Mă privește o clipă.

— Bine, tu o ții, eu încarc. Mai întâi vrei să te asiguri că țeava este îndreptată departe de tine – și de mine, de fapt. A împins încet țeava astfel încât să fie îndreptată spre un șir de copaci în depărtare. Mai departe vei vrea să tragi de bolț. Acum, uită-te pe țeavă.

Mă uit înăuntru.

— Vezi ceva acolo?

Clatin din cap.

— Bun. Asta înseamnă că e goală.

Ia câteva gloanțe din cutia de lângă picioarele lui.

— Vei vrea să încarci câteva runde. Această pușcă ține trei gloanțe odată. Gloanțele se potrivesc înăuntru. Bun. Acum că e încărcată, vrei să pui bolțul la loc. Asta împinge gloanțele înapoi în cameră. Ai înțeles? Încuviințez. Grozav. Asta e siguranța. Dacă e ridicată, înseamnă că nu se va întâmpla nimic. Dacă o dai în jos, ești gata să tragi. Acum, dă-o în jos. O dau în jos. Acum, pui patul puștii pe umăr – așa. Ridică arma și pune ușor patul pe umărul meu. Bun. Acum, fixezi țeava cu brațul și apoi pui cealaltă mână pe trăgaci. Ai înțeles? Încuviințez. Acum trage aer în piept de câteva ori ca să te pregătești. Privește prin vizor și găsește ținta. Ai una? Mă concentrez pe un nod din scoarța unui pin aflat la nouă metri distanță. Ai găsit una? Bun. Ești gata să tragi. Trebuie să tragi

când expiri, așa că respiră adânc, expiră și apasă pe trăgaci.

Reculul mă dă pe spate, iar el mă prinde chiar înainte să cad. Îmi țiuie urechile din cauza zgomotului și se aude prin pădure. Frec locul unde m-a lovit pușca și simt cum începe să îmi apară încă o vânătaie.

Îmi zâmbește.

— Ești bine?

Încuviințez. Mi se usucă gura. Nu mă simt bine, chiar deloc.

— Încearcă din nou, spune el încurajator și de data asta încearcă să lovești ținta.

Îmi concentrez privirea pe vizor. Pun arma pe umăr, îmi fixez brațul și respir adânc de câteva ori, iar mirosul de praf de pușcă îmi umple plămânii. Mă gândesc la mama, la cât de ușor ținea pușca, iar trupul îi încremenea înainte să tragă.

Calm, mă gândesc. *Ferm.* Expir și apăs pe trăgaci.

Mă dau înapoi un pas, dar de data asta reușesc să nu mă dezechilibrez.

— Nu e rău, spune el. Aproape ai nimerit. Vrei să mai încerci o dată? Clatin din cap și el râde. În regulă. Într-o zi poate vei deveni o țintașă bună. Hai să ne întoarcem la camionetă.

Îmi dau seama, cu o ușurare copleșitoare care îmi înmoaie genunchii, că sunt în siguranță. Până la urmă, n-o să îmi facă rău. Chiar voia doar să mă ajute. Stomacul mi se încordează violent și ridic o mână.

— O secundă, spun și mă îndrept spre un petic de iarbă înaltă unde vomit.

— Ești în regulă? strigă el.

Îmi recapăt suflul, aplecată peste resturile celor doi hotdogi.

— Bine, cârâi. Mă șterg la gură cu dosul palmei și mă întorc spre el. Îmi pare rău că a trebuit să auzi asta.

Clatină din cap.

— Am auzit lucruri și mai rele. Eu sunt Luke, că veni vorba. Îmi oferă o mână și o iau.

— Allison, spun. Dar bănuiesc că știi asta deja.

Ne suim înapoi în camionetă și Luke iese înapoi pe drum. Continuă să se uite mai departe prin parbriz și eu afară pe geam. Stomacul meu e încă revoltat și gustul de bilă persistă în gât. Acum, adrenalina s-a dus și mă simt epuizată. Copacii devin un perete verde.

Ajungem în oraș pe la ora șase. Ne întâmpină cu unul din acele semne vechi de lemn – BINE AȚI VENIT ÎN BUCKSHOT CANYON! POPULAȚIE 2 960 – și repede se dovedește a fi, de fapt, o singură stradă plină cu magazine cu obloanele pe jumătate trase și ocazionalul bar cu firma de neon.

— Cred că e un motel după colț, spune Luke și imediat ne trezim parcați în fața unei clădiri albe, cu un semn de loc liber postat în față. La o fereastră de la parter se vede o lumină gălbuie și zăresc o femeie care stă la un birou, cu privirea pierdută, mestecând mecanic. Nu garantez pentru camere, spune el, dar cred că vor fi mai bune decât unde ai stat până acum. Luke deschide portiera și coboară. Vii?

Zăbovesc.

— Cât crezi că e pe noapte?

Se uită la motel. Parcarea mică este goală cu excepția unei Honde ruginite și balustrada de la etajul doi arată ca și când a fost lovită și desprinsă. Dacă costă mai mult de treizeci de dolari, e jaf la drumul mare.

— Bine. Tot nu mă mișc.

Se apleacă spre cabină.

— Nu-ți face griji, pot să plătesc eu, dacă asta te îngrijorează.

Clatin din cap. Deja am acceptat prea mult de la el. Nu pot să mai accept și asta.

— Nu vreau să faci asta.

Zâmbește.

— Ei bine, nu cred că ai prea multe opțiuni.

Are dreptate. Nu am. Nu dacă vreau să încerc să plec fără să plătesc mâine-dimineață, dar e riscant. Ar putea atrage atenția. Aș putea să fiu prinsă. În cele din urmă, încuviințez recunoscătoare.

— O să îți dau banii înapoi. Mâine la prima oră o să am bani. Ți-i trimit, doar dă-mi adresa.

Își încrucișează brațele pe piept.

— Magazinul nu plătește mult, dar e suficient cât să ajut o fată să se cazeze într-o cameră cu duș și apă caldă.

— Îți dau banii înapoi, insist. Nu mai pot să mă bazez pe un bărbat, nu din nou. Niciodată.

Vine pe partea cealaltă a camionetei și îmi deschide portiera.

— Mai vedem. Acum, hai să iei camera.

Îmi ia geanta pe umăr și înaintează spre recepție. Tocurile cizmelor lui se aud pe pavaj.

Deschid ușa și văd că deja îi dă recepționerei două bancnote de douăzeci. Deasupra ușii e montat un televizor și ea se uită chiar și când numără cele șase bancnote de un dolar drept rest. Mă uit în sus să văd la ce se uită. Judecătoarea Judy stă pe postamentul ei ca o cioară, strigând la cineva pentru că nu și-a păstrat chitanțele. Recepționera îi dă cheia lui Luke, care mi-o dă mie, împreună cu cei șase dolari.

— În caz că ți se face foame de altceva în afară de unt de arahide, spune el, ridicând din umeri.

Îl conduc înapoi la camionetă și mă uit cum se suie.

— O să te descurci? întreabă, luminat de becul din tavan.

— O să fiu bine, spun, nici încrezătoare, nici neîncrezătoare însă. Am învățat suficiente cât să nu pun la îndoială aceste lucruri. Mulțumesc. Nu pot să-ți spun cât de mult…

— Nicio problemă. Întinde un braț pe geamul deschis și îmi pune o mână pe umăr. Nu știu ce ți s-a întâmplat acolo și nu știu unde te duci sau în ce necazuri ai intrat, dar îmi pari genul de

supraviețuitoare, așa că nu o să-mi fac griji în privința ta.

Când degetele lui îmi ating pielea, simt un curent și îmi imaginez cum l-aș invita sus în camera mea. Ar fi atât de simplu să se întâmple. Căldura unei alte persoane. Gustul gurii lui pe a mea. Sentimentul de siguranță, oricât de trecător sau imaginat. În schimb, zâmbesc și bat ușor pe capota camionetei. Nu pot să-l trag în jos odată cu mine. Trebuie să reușesc singură.

Pornește motorul.

— Ei bine, la revedere, Allison. Mi-a făcut plăcere. Își scoate o pălărie imaginară și dă înapoi cu camioneta. Roțile stârnesc un nor de praf și privesc în zare până când farurile din spate dispar din vedere.

Maggie

Am aruncat cheile pe bufet și m-am așezat pe un fotoliu. Eram agitată din cauza cafeinei în exces și aveam nervii încordați. Am reluat în minte conversația cu Tony: expresia de pe chipul lui când mi-a spus să am grijă și felul în care gura i se încordase când l-am întrebat la ce se referise. Dăduse din cap și repetase, iar apoi câteva minute mai târziu formulase niște scuze și plecase. Nu știam ce să înțeleg din asta sau de la el, și întâlnirea noastră îmi lăsase un gust ciudat.

M-am uitat prin bucătărie. Blaturile erau pline de urme de cafea și firimituri de pâine prăjită, podeaua era zgâriată și mată, iar corespondența era adunată într-un teanc gata să se răstoarne, pe birou. Locul arăta de parcă era sub un geam de sticlă murdar. Mereu mă mândrisem că aveam casa curată, dar când m-am uitat în jur, am văzut că neglijasem totul. Îmi era rușine că locuiam așa. Îmi era rușine că lăsasem oameni în casa mea aflată în starea asta.

M-am ridicat și am căutat prin dulapul de sub chiuvetă după produse de curățenie. Am început să curăț aragazul și să șterg pervazurile. Lăsam în urmă prosoape de hârtie mototolite, pline de grăsime și încet, dar sigur, bucătăria a început să arate ca înainte. Cafeina îmi alerga prin vene în timp ce mă ocupam de birou. La prima mână s-a ridicat un strat de praf și m-am certat din nou pentru că am lăsat lucrurile să ajungă atât de rău.

Am îndreptat teancul de corespondență și l-am înghesuit în dulapul de deasupra biroului, promițându-mi să mă uit mai târziu prin el. De la fundul teancului a alunecat o scrisoare și a căzut pe jos. Am ridicat-o și spatele meu a protestat dureros. Era scrisoarea de la bancă prin care mă anunța că închidea contul lui Ally. Am citit-o și m-am înfuriat din nou pentru că banca i-a închis așa

contul. Știam că ar trebui, pur și simplu, să renunț, să mă bucur că o problemă se rezolvase singură, dar nedreptatea încă mă înfuria. M-am decis, în cele din urmă, să mă duc acolo în persoană și să le spun ce cred.

Am băgat produsele de curățenie la loc sub chiuvetă, am luat un tricou curat și am ieșit afară, în aerul înăbușitor.

•

Am ajuns la bancă aproape de ora închiderii, mai avea doar un ghișeu deschis, restul erau închise. Wendy mi-a făcut semn cu mâna de la ghișeu și a ieșit să mă îmbrățișeze.

— Îmi pare rău că nu am putut ajunge la serviciul funerar, zise ea, ridicându-și ochelarii pe nas și arătând spre ușa închisă a unui birou din spate. Ticălosul de Peter nu mi-a dat liber. Spuse asta într-un fel de șoaptă ca la teatru, deși ecoul vocii ei se auzi în încăpere. Linda a fost aici mai devreme și a spus că a fost o zi frumoasă.

— A fost. Wendy frecventase același liceu ca noi și noi șase – eu și Charles, Linda și Jim, Wendy și soțul ei, Mike – obișnuiam să ne adunăm să jucăm cărți sau să ieșim împreună la cină. Asta se schimbase după moartea lui Charles – Linda și Wendy m-au încurajat să continui să vin la serile de cărți de joc, dar nu era prea distractiv să fiu a cincea roată la căruță, așa că nu m-am mai dus și, în cele din urmă, ei nu m-au mai invitat. Totuși, Wendy îmi era dragă. Totul la ea era puțin mai mare decât te-ai aștepta – vocea ei, râsul ei, bijuteriile sale. Era supradimensionată în aproape toate sensurile.

— Acum, spuse ea, afișând zâmbetul ei prea larg, cu ce te pot ajuta?

Am scos scrisoarea din geantă și i-am dat-o. Am privit-o în timp ce citea, zâmbetul transformându-i-se în încruntare.

— Îmi pare rău, spuse ea, înapoindu-mi scrisoarea. Cineva ar fi trebuit să te sune în loc să

îți trimită o astfel de scrisoare. Clătină din cap. Nenorocitele astea de computere – totul e automatizat acum.

— Nu e scrisoarea, am spus, respingându-i scuza. Contul a fost inactiv ani de zile, ceea ce înseamnă că singurul mod în care a ajuns la zero este dacă banca a perceput taxe pentru folosirea contului. Am simțit cum, în timp ce vorbeam, furia revenea repede la suprafață. Ceea ce vreau să știu este de ce o bancă precum Saint Mary's – o bancă locală pe care familia mea o folosește de Dumnezeu știe când – își taxează clienții de parcă ar fi cine știe ce mare corporație. Nu e corect, Wendy.

Clătină cu simpatie din cap și după ce am terminat, m-a condus la unul dintre cele două fotolii tari din birou.

— Îmi pare rău că ai trecut prin toate astea, spuse ea, și îmi întinse un pahar de hârtie plin cu apă. Cred că a fost o greșeală. Problema este că nu percepem taxe bancare clienților.

Am privit-o în ochi.

— Nu?

Clătină din cap.

— Boardul a sugerat asta cu câțiva ani în urmă, dar Peter nu a acceptat. El crede că va afecta afacerile și de data asta are dreptate. Se uită din nou la scrisoare. Pot să verific?

S-a întors în spatele ghișeului și am auzit-o cum tastează și apoi oftează, plescăie și suspină.

În cele din urmă, ieși cu un teanc de foi imprimate în mână.

— Teoretic, nu am voie să îți arăt astea pentru că nu ești titulara contului, dar dată fiind situația… Mi-a dat foile și în timp ce mă uitam prin ele și-a făcut de lucru cu un teanc de pliante. Erau extrasele de cont ale lui Ally din ultimul an. Contul era departe de a fi inactiv. De fapt, în ultimele câteva luni, ea făcuse depuneri constante – fiecare

de câteva sute de dolari –, urmate de o retragere care golise tot contul. Până la ultimul penny.

M-am uitat la data afișată lângă retragere: era doar cu o săptămână înainte ca avionul să se prăbușească.

Allison

Mă uit la cheia mea. Camera 113. Pun geanta pe umăr, țin pușca sub braț și urc treptele până la mezanin. Camera mea este ultima din șir.

Întorc cheia în broască și deschid ușa. Înainte să fac un pas înăuntru mă izbește mirosul de fum de țigară, mucegai și transpirație stătută.

Apăs pe întrerupător și o lumină fluorescentă se aprinde cu incertitudine în tavan. Covorul este în carouri roșii și albastre și tocit complet în unele locuri, în centru este un pat dublu și două perne plate stau pe pătura cu model floral. Un dulap ieftin de pin se află în colț, lângă un minifrigider scos din priză și un ventilator se rotește leneș în tavan. Las geanta și pușca jos și trântesc ușa. Deja propria mea duhoare a început să depășească celelalte mirosuri din cameră și mă întreb dacă am suficientă energie ca să fac un duș. În schimb, beau multă apă de la robinetul de baie dintr-un pahar de sticlă mată pentru periuța de dinți și încerc să nu mă uit la reflexia mea în oglindă. Nu sunt gata să mă văd, nu încă. Îmi dau jos hainele murdare și le las grămadă pe podeaua băii și apoi sting lumina și mă bag în pat.

E încă devreme, de-abia apune soarele și aud zgomotul mașinilor care trec pe șosea și din când în când bubuiala unor boxe. Mă ridic și verific zăvorul ușii, trag lanțul, apoi lipesc urechea de ușă. Vreau să aud sunetul surd al televizorului de la recepție, dar nu-l prind.

Mă uit la telefonul de pe noptieră. De culoare crem, din plastic, cu un bilet lipit de bază pe care scrie că telefoanele pe distanță lungă se taxează. Mă mănâncă degetele să îl ridic și să formez numărul ei, dar nu pot să risc. E posibil să îi asculte telefonul și nimeni nu poate să afle că vin până nu ajung la ușa mamei. Nici măcar ea.

Salteaua scârțâie sub greutatea mea și un arc mă împunge în omoplat. Căldura zilei s-a domolit și simt prin cearșafurile subțiri mișcarea aerului sub lamele ventilatorului. E ciudat să fiu în pat. Spatele mi s-a obișnuit cu pământul tare și salteaua îmi dă senzația că sunt întinsă pe o bezea uriașă. Și tăcerea e ciudată. Nu cântă greierii, nu țipă nicio bufniță. Doar zgomotul ocazional al unei mașini în trecere și zumzetul constant, înăbușit, al ventilatorului.

Întind mâna spre noptieră să iau telecomanda și apăs butonul roșu de pornire. Televizorul se deschide. Nu e cablu și recepția e slabă, iar chipurile tuturor sunt portocalii și ciudate, dar zgomotul care umple camera mă alină instant. Schimb canalele. Un episod vechi din *Friends. Dr. Phil. Entertainment Tonight.* Toate astea au fost aici în timp ce eu am fost în pustietate. La fel ca întotdeauna.

Dau de un canal care difuzează doar știri. O femeie blondă într-o rochie roșie îmi spune că bursa a scăzut cu șase puncte azi și că sunt semne îngrijorătoare pentru economie în viitor. Un bărbat cu păr cărunt și într-un costum gri clatină din cap sumbru spre ea și se întoarce spre cameră.

— În seara asta, poliția cercetează o femeie acuzată că și-a pus partenerul într-o situație critică în urma a ceea ce unii numesc un acces de violență. Martorii spun că Melanie Traynor avea un cuțit în mână și țipa, sub privirile copiilor ei mici…

Sting televizorul. Am văzut destule.

•

La trei zile după vizita lui Sam, am luat bucata de hârtie din gheata de schi din dulap și am format numărul. Nu păruse surprins să îmi audă vocea.

— Ești gata să auzi ce am de spus? Atât. Nu m-a întrebat de ce m-am răzgândit. Era ca și când știuse tot timpul că mă voi răzgândi și nu era

interesat să audă detaliile. Am aranjat să ne întâlnim a doua zi.

De-abia a ridicat privirea când m-am întâlnit cu el pe banca din Murray Ridge, a lăsat ziarul puțin în jos și mi-a făcut semn să mă așez. Era o după-amiază de luni, iar parcul era pustiu, cu excepția a două mame tinere care își dădeau fetițele în leagăn și un student cu pantaloni scurți care plimba mai mulți câini neascultători. În depărtare se auzea o mașină de tăiat iarba. Când vântul și-a schimbat direcția, am simțit mirosul proaspăt, lămâios al ierbii tăiate.

M-am așezat.

— Sam, partenerul de afaceri al lui Ben, a venit acasă și a întrebat de tine. Bărbatul lăsă ziarul puțin în jos. Pe fața lui am văzut șocul, împreună cu altceva.

Frică.

Înjură în șoaptă.

— Ce a spus?

— Nu ți-a spus numele sau ceva, nu că îl știam, mi-am dat seama, dar a întrebat dacă am fost abordată de cineva despre afacerea lui Ben.

— Ce i-ai spus? Mă privea insistent în ochi.

— I-am spus că nu știu despre ce vorbește.

— Ești sigură că te-a crezut?

M-am gândit la chipul impenetrabil al lui Sam în timp ce mă chestiona, mânia din vocea lui când și-a dat seama că nu îi voi spune ce voia să audă. Am clătinat din cap.

— Nu știu.

S-a ridicat brusc, iar ziarul pe care îl ținuse ordonat lângă el a căzut pe jos.

— Las-o baltă.

— Ce vrei să spui?

— E prea riscant. Lasă totul baltă. Prefă-te că nu m-ai cunoscut niciodată. Omul ăla… Își duse mâna la gură. Nu știi de ce e în stare. A pălit și brusc arăta cu zece ani mai bătrân și speriat de moarte.

Mi-am amintit mâinile lui Sam, cu unghiile atent îngrijite și palmele plate, cărnoase. Le ținea aproape de corp, cu pumnii încordați, ca un boxer care aștepta ocazia să lovească din plin. Am simțit teama în gât, amară și acidă.

Sam era cel mai bun prieten al lui Ben. Mâna lui dreaptă. Și acum știam sigur că era periculos.

•

Închid ochii și mă forțez să dorm, dar nu pot să nu mă gândesc la fotografia pe care am văzut-o în ziar. Arăta atât de obosită, ca o femeie bătută de soartă. Nu cred că am văzut-o așa vreodată. În copilărie, mâinile ei puternice și sigure mă ridicau din leagăn, brațele ei mă țineau când plângeam. Tata fusese magic, ochii lui mereu străluceau când apărea ceva nou, dorința lui de a cunoaște lumea dădea dependență și era îmbătătoare, dar mama fusese cea cu picioarele pe pământ.

Și apoi ea l-a luat de lângă mine.

Încă simt nodurile covorului sub picioarele goale și mirosul de boală din aer – antiseptic amestecat cu respirație acră și cearșafuri fetide, indiferent cât de des erau schimbate. Stau în pragul ușii. Tata e întins pe canapea, cu ochii ușor închiși, chipul tras și îngălbenit. La început am crezut că îl ținea de mână, dar apoi văd că are o mână pe pompa de morfină și cealaltă pe pieptul lui și că are chipul ud de lacrimi și când mă privește în ochi îmi dau seama, știu că e mort.

Nu era că o făcuse. Știam, în adâncul meu, că asta voise el și că el o rugase să o facă. Ci că o făcuse fără mine. Și, mai rău, că și el la fel. Se îndepărtase de mine și în acel moment îi urâsem pe amândoi pentru egoismul lor, pentru că crezuseră că eram prea slabă să fac față situației, pentru că m-au exclus. Așa mă simțeam: ca și când fusesem extrasă chirurgical de lângă ei, ca o rămășiță a unui organ care se dovedise a fi inutil. Desigur, acum îmi dau seama că eu fusesem cea egoistă. Fapta ei

fusese un act din dragoste, pur și simplu, iar eu o răsplătisem luându-i iubirea mea.

Îmi înăbuș rușinea. Nu. M-am pedepsit suficient pentru o viață întreagă. Mă gândesc la fotografia din ziar, medalionul de la gâtul ei, chipul profilat în marginea cadrului. Trebuie să mă întorc, chiar dacă sunt îngrozită. Chiar dacă știu că probabil nu voi reuși să scap. Chiar dacă a aflat tot ce am făcut și mă urăște pentru asta, la fel cum eu am urât-o pe ea. Nimic din toate astea nu contează acum. Trebuie s-o salvez.

Mă ridic și mă duc la geantă. Deschid fermoarul și bag mâna înăuntru, pipăind căptușeala în căutarea marginii dure a cartonului. Îl împing spre deschizătura din căptușeală și îl scot.

Deschid pașaportul și mă uit la fotografie. Mă uit la mine, blondă și bronzată. Zâmbesc la aparatul foto, dar am o privire înspăimântată. Numele de dedesubt nu este al meu. Este numele pe care l-am ales ca să se potrivească persoanei care urma să devin, exotică și misterioasă, o sirenă eșuată pe mal. Urma să mă ducă în Thailanda. Cel puțin asta promisese tipul pe care îl plătisem cu bani gheață.

Scot biletul de avion băgat între pagini. Doar dus, spre Phuket. Încerc să îmi imaginez soarele pe pielea mea, nisipul alb întins în fața mea, mirosul de lapte de cocos și iasomie în aer. Oceanul turcoaz. Mă uit din nou la bilet. Avionul decolează de pe LAX într-o săptămână. Credeam că se va termina până atunci. Credeam că voi fi liberă.

Bag biletul în pașaport și le pun înapoi în căptușeala genții. Poate că nu e prea târziu, dar mai întâi am ceva de rezolvat.

Bărbatul îl aștepta în fața magazinului. Avea cizmele prăfuite și fuma ultima țigară.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Un pachet de Marlboro Reds.

— Un minut, să deschid.

Luke descuie ușa și aprinse lumina. Era devreme, dar soarele ardea deja. Va trebui să umple frigiderele cu apă.

Trecu în spatele tejghelei și luă un pachet de Marlboro de pe raft.

— Aveți nevoie de chibrituri?

— Nu.

— Costă 5,65 dolari.

Bărbatul îi dădu o bancnotă de zece.

— Țigările sunt ieftine aici.

— Bănuiesc că asta depinde de unde vii.

— Nu de aici.

— Da, mi-am dat seama.

Luke îi dădu bărbatului restul și așteptă să plece. Ceva la acest bărbat îl neliniștea. Arăta prea confortabil cu sine însuși. Ca și când avea oasele prea lejere în piele.

Bărbatul desfăcu ambalajul de celofan și bătu pachetul în palmă.

— Unde ai dus-o?

— Unde am dus pe cine?

— Știi pe cine.

Se uitară unul la altul peste blat. Luke simți o picătură de transpirație alunecând pe spinare.

— Nu știu despre cine vorbești.

Bărbatul puse mâinile pe blat și se aplecă în față. Luke vedea acum curba neagră a genelor, începutul de barbă care îi marca buza de sus, gropița din bărbie.

— Într-un fel sau altul, o să-mi spui unde ai dus-o pe fata aia. Îți recomand să alegi calea mai ușoară. Bărbatul zâmbi.

Luke simțea mirosul de tutun din respirația lui.

— Deși recunosc că prefer calea mai grea, dacă trebuie.

Luke simți cum i se înmoaie genunchii.

Maggie

Am stat cu extrasele de cont împrăștiate în fața mea pe masă. Simțeam o alinare ciudată știind că păstrase ceva pentru ea, o urmă de independență, deși era amestecată cu un sentiment de neliniște. De ce alesese să folosească acest cont după atâția ani? Oare pentru că încerca să ascundă ceva, sau să se protejeze de ceva – sau cineva? Aproape două mii de dolari retrași într-o singură zi, toți bani gheață.

Pentru ce avusese nevoie de ei?

Mi-am adus aminte ce spusese Amanda despre faptul că Ally nu lucra. „Ben avea mai mult decât suficient cât să ducă o viață foarte confortabilă.” De parcă era un copil sau o invalidă. Dar dacă asta era adevărat – dacă chiar nu simțise nevoia să muncească pentru că el o întreținea –, de ce ar fi simțit nevoia să strângă bani într-un cont vechi? Și *fusese* pe ascuns. Eram sigură de asta.

M-am gândit la ce spusese Tony despre David și Amanda, cum oamenii bogați ca ei cred că pot să scape de orice nepedepsiți.

Părea să îi îndepărteze și de modul murdar în care erau făcuți banii. Amanda nu părea să știe prea multe despre ce făcea David, deși nu-mi dădeam seama cât de sinceră era ignoranța ei. Amanda era o femeie care voia să te facă să crezi că era doar decorativă, dar, de fapt, era extrem de inteligentă.

Am căutat pe Google „David Gardner om de afaceri” și „David Gardner San Diego”, dar nu au apărut prea multe – în principal doar scurte mențiuni despre el și Amanda în legătură cu Ben. Amanda spusese că el avea niște afaceri în Portland, așa că am încercat și asta, dar fără vreun rezultat.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și mi-am întins brațele deasupra capului. Dormisem prost și aveam

spatele înțepenit și mă durea. Mă uitam la cursorul care clipea pe ecran și mă gândeam la următoarea mișcare. Era greu să nu lași urme pe internet, mai ales dacă aveai bani, dar se părea că David reușise. Dar știam că evitarea publicului era un lucru, iar cu totul altceva era să eviți guvernul. M-am conectat la baza de date a SEC[3] și am scris numele lui David. Au apărut o sumedenie de rezultate complicate. Am trecut încet prin ele și nu pot să spun că am înțeles mare parte din limbaj – totul era doar „rapoarte trimestriale" și „extrase de achiziții" – dar o sintagmă se repeta peste tot: „Hyperion Industries". Pulsul mi s-a accelerat. Aceea era compania pe care recepționera o menționase când m-am dus la sediul Prexilane, cea despre care citisem mai târziu că urmărea să cumpere compania.

Am scris numele în baza de date și a apărut un rezultat pentru o companie înregistrată în San Diego, California. David Gardner era listat drept singurul director. David încercase să cumpere compania fiului său.

Artrita de la mâini mi se activase din cauza timpului îndelungat petrecut la tastatură, dar nu am mai simțit nimic pe măsură ce degetele tastau în continuare. Am scris „Hyperion Industries" în Google și au apărut pagini întregi de articole cu detalii despre reputația cruntă a Hyperion drept corporație agresivă, care cumpără companii aflate în dificultate, le lasă fără active și vinde resturile pentru profit. Cuvintele „preluare ostilă" se repetau iar și iar. „Hyperion Industries este piratul lumii financiare", scria un articol din *Forbes* și „acționarii care nu sunt de acord sunt îndepărtați".

Și mai urmau. O companie aeriană în anii '80, un lanț de magazine în anii '90, un producător de oțel la începutul anilor 2000: toate fuseseră rupte în bucăți și vândute de Hyperion.

Și acum David voia să facă același lucru cu Prexilane.

Am auzit cum afară a început din nou să plouă și m-am apropiat de ferestre. Aveam ochii obosiți de la privit prea mult ecranul și mă dureau umerii, dar adrenalina îmi pompa prin vene. Încă mă uitam spre pădure, dar unul câte unul, copacii căpătau formă.

Allison

Mă trezește soarele, care intră printre lamele jaluzelelor și pe la rama ușii. Deschid ochii și mă întind, toți mușchii încordându-se. Nu-mi aduc aminte când am adormit – doar orele petrecute holbându-mă la tavan în timp ce prin minte îmi treceau mii de gânduri – dar, în final, am dormit profund și fără vise, iar acum sunt încă ametită. Îmi ia ceva timp să îmi amintesc unde sunt și de ce, dar apoi piesele se unesc încet și închid ochii.

•

După acea zi când a venit în casă, Sam m-a privit și mai atent. Simțeam privirea lui ațintită asupra mea ori de câte ori ne aflam în aceeași cameră, urmărindu-mă de parcă eram prada lui. La petreceri ridicam privirea și îl vedeam cum se holbează la mine, cu chipul de nepătruns, pumnii strânși pe lângă corp.

Ceea ce nu știa era că acum și eu îl priveam.

Îl întrebam pe Ben lucruri aleatorii despre el: de cât timp îl cunoștea pe Sam? Unde crescuse? Cum își petrecea timpul liber? Ben trata întrebările cu mirare.

— De ce? spusese când îl întrebasem dacă Sam avea o prietenă. Ești interesată?

Am râs ascuțit și am tresărit amândoi.

— Nu! am spus. Doar că pare singur, atâta tot.

Ben rânjise.

— Nu-ți face griji în privința lui Sam. Nu e ca și cum ar sta acasă așteptând să sune telefonul.

Când Sam venea acasă, zăboveam lângă ușa închisă a biroului lui Ben, străduindu-mă să aud ce vorbeau. În mare parte era indescifrabil – vorbeau despre livrabile, și efective, și previziuni, și creștere netă. Dar într-o seară i-am auzit certându-se. M-a cuprins frica. Mă gândeam la umerii lați ai lui Sam, la mâinile lui mari, privirea rece, calculată. Era capabil de violență, eram sigură de

asta. Ben avea trupul musculos, atletic, al unui alergător de cursă lungă. Era în formă, dar nu ar fi avut nicio șansă în fața cuiva ca Sam.

Ar fi fost frânt ca o crenguță.

Mi-am lipit urechea de ușă și mi-am ținut respirația.

— Credeam că te-ai ocupat de asta. Era vocea lui Ben, joasă și constantă, dar detectam furia ascunsă în ea. Nu-l mai auzisem niciodată așa.

— M-am ocupat. Vocea lui Sam era mai moale, aproape că implora. Vor mai mulți bani. Spun că…

— Nu-mi pasă ce spun. Rezolvă. Ține minte, și tu ești băgat în asta la fel de adânc. Dacă mă duc eu la fund, te iau cu mine.

Am auzit pași apropiindu-se și m-am lipit de perete chiar înainte ca Sam să dea buzna pe ușă și să se îndrepte în grabă spre hol. Ben a apărut peste câteva minute, relaxat și zâmbitor. Eu eram pe canapea și mă prefăceam că citesc o carte.

— Hei, iubito, spuse el, aplecându-se și sărutându-mă pe creștet. Hai să ieșim în oraș la cină în seara asta. Sushi, poate?

I-am zâmbit.

— Sună grozav.

L-am privit cum se îndreaptă spre hol și m-am gândit la figura încordată a lui Sam când ieșise din birou și la felul în care îi tremurase vocea în timpul certei.

Mi-am dat seama că nu Ben era cel care se temea de Sam. Era invers.

•

Mă dau jos din pat. Sângele se scurge prea repede și mă clatin spre baie, agățându-mă de marginea chiuvetei. Ridic privirea spre oglindă și mă uit la chipul meu șocat. Nu recunosc persoana care mă privește.

Pielea de pe nas e crăpată și se cojește și am buzele uscate și însângerate pe margini. Sub pomeți am pielea suptă acum, am pielea bronzată, brună, de culoarea nucii și plină de pistrui. Am

ochii de aceeași culoare decolorată de verde, dar pielea din jurul lor a căpătat linii subțiri, împăienjenite. Mai este ceva diferit: o duritate care pare să vină din interior. Mă întreb dacă și alții văd asta la mine.

Ridic mâinile și îmi dezleg părul. Tonurile de blond ca mierea pe care bietul Kai s-a străduit atât de mult să le perfecționeze acum sunt de un alb gălbui, albite și uscate de soare. Șuvițe groase se ridică de pe cap, precum șerpii Medusei și acum degetele mele nu pot să intre mai mult de un centimetru în păr fără să se blocheze. Ating cu degetul coaja care acoperă o rană din ceafa. Sângele s-a amestecat cu părul în jurul ei, uscat și tare. Iisuse, mă gândesc. Ce dezastru!

Petrecusem ani de zile crescându-l, șamponându-l cu grijă pe toată lungimea și masând balsam la capete. Îmi dorisem un păr care să îmi atârne seducător pe spate sau care să gâdile pieptul gol al unui bărbat când mă aplecam peste el în pat. Îmi dorisem un păr pe care să-l pot folosi drept un instrument sau o armă.

El îmi adorase părul. Uneori, venea în spatele meu și lua în mână o șuviță, de parcă îi cântărea valoarea.

De-abia așteptam să scap de el.

Iau forfecuța de unghii din geantă. Este o muncă grea, metodică, să adun șuvițe subțiri între degetul mare și arătător și să tai aproape de rădăcini, dar, în cele din urmă, rămân cu o tunsoare scurtă și dezordonată. În chiuvetă zace o grămadă de păr încurcat și blond ca paiul, pe care îl iau și îl arunc la gunoi. Arată destul de ridicol acolo, ieșind peste buza coșului, ca unul dintre acei câini mici cu păr lung pe care fetele din San Diego îi țin în genții Louis Vuitton. Rezist tentației de a mă apleca să-l mângâi. În schimb, îmi trec o mână peste noua mea coafură țepoasă și îmi admir reflexia. Am pometii ca niște lame, ochii sunt două pietre

strălucitoare. Acum arăt așa cum mă simt: eficientă și netedă.

Pornesc dușul și intru. Dau robinetul de apă caldă la maximum și aburul umple repede aerul. Mă așez chiar sub capul de duș și las apa să curgă peste mine, dureroasă și fierbinte. Desfac săpunul din ambalaj și fac spumă în mâini. Apa din cadă devine gri pe măsură ce jegul acumulat se scurge încet de pe mine. Îmi trec mâinile peste picioare, umeri, stomac. Fiecare parte din mine este diferită acum: mai suplă, mai musculoasă și din loc în loc pielea este mai groasă, bătătorită.

Trag aer adânc în piept, torn șampon în palmă și îmi spăl capul proaspăt tuns. E ca și cum spăl un fruct de kiwi. Mă limpezesc și pășesc pe covorașul de baie. Încă am murdărie sub unghii și, înainte să mă usuc, le curăț. Examinez rana de pe coapsă, acum o urmă zimțată, roșiatică pe picior, care îmi zâmbește cu dinți. Ar fi trebuit să fie cusută. Îi zâmbesc, apoi mă duc înapoi în dormitor și îmi adun hainele.

Mă îmbrac cu colanții plini de mizerie și unul dintre tricourile pătate de sudoare și mă încalț la loc cu adidașii pe care mi-am jurat că nu-i voi mai purta. Mișcarea reactivează mirosul îmbibat în fibre și mă lovește duhoarea. Dumnezeule, cum a rezistat bietul Luke în camionetă cu mine atâta vreme? Odată ce îmi iau noile haine va trebui să le ard pe cele vechi, deși cine știe ce fel de vârcolaci vor fi eliberați în flăcări.

Casa de amanet e închisă când ajung acolo, așa că cheltui patru din cei șase dolari rămași pe o cană de cafea și o brioșă cu afine și stau pe trepte, așteptând să se deschidă. Cafeina îmi pulsează în vene și brioșa este aproape insuportabil de dulce, glazura de zahăr lipindu-se de dinții deja încărcați. Să-mi amintesc să iau o periuță și niște pastă de dinți după aceea, pe lângă haine și încălțăminte.

La nouă fără zece apare un bărbat masiv cu o barbă lungă și ridică gardul de metal care scârțâie.

Mă ridic și mă șterg pe pantaloni. Îmi dau seama că am emoții și vreau să impresionez.

— Nu poți să intri aici cu aia, spune el, arătând spre cafeaua mea. Alerg peste drum și arunc paharul de hârtie într-un coș de gunoi. Când mă întorc, ușa este deschisă și luminile aprinse, iar bărbatul deja stă pe un scaun în spatele tejghelei, cu un ziar desfăcut în față. Mă întreb iute dacă apar și eu acolo.

— Ce ai? Nu se deranjează să ridice privirea.

Scot inelul de pe deget și îl pun pe tejghea. Ține în continuare capul aplecat când îl ridică, dar văd că ridică sprâncenele. Scoate o lupă din unul din sertarele mesei și se uită prin lentilă la diamant.

— E al tău? Are o voce neutră, dar deja simt un ton de îndoială.

— Da. Vocea mea pare falsă și prea veselă. *Relaxează-te,* mă mustru. *Nu faci nimic greșit. Îți aparține și ai toate drepturile să îl vinzi.*

Ridică privirea spre mine și văd că îmi observă părul tăiat și hainele murdare.

— Ești sigură?

Încuviințez, cu puțin prea mult entuziasm.

— A fost inelul meu de logodnă. Mormăie și îmi dau seama după chipul lui că nu-și poate imagina niciun bărbat întreg la minte care să mă ceară de nevastă, darămite unul care să îmi dea un inel cu un diamant perfect de trei carate. E de înțeles – dacă aș fi în locul lui, și eu aș crede că mint. Dacă închid ochii, încă îl văd pe Ben în genunchi în fața mea, ținând cutia mică de catifea neagră de parcă era cheia lumii. E al meu, spun din nou, dar cuvântul îmi stă în gât. Mă uit la inelul care se află în palma grasă a unui străin și simt o durere înțepătoare când văd cum dispare vechea mea viață. Trebuie să merg mai departe.

Clatină din cap și pentru o clipă mi se strânge inima. Și apoi îl văd că se uită din nou la diamant și îmi dau seama că nu îi pasă dacă mint. Un

diamant de mărimea aceea are acest efect asupra oamenilor.

— Nu am destui bani gheață ca să plătesc pentru asta, spune, umflându-și obrajii. Chiar dacă aș avea, nu e prea mare cererea pentru inele de logodnă de 30.000 de dolari prin părțile astea.

Inima mi se zbate în piept. Am nevoie de banii ăștia, tare. *Rămâi calmă,* îmi spun. *Ține-ți nervii în frâu.*

— Cât îmi poți da? Sunt deschisă la oferte. Sper că am un ton lejer, dar știu că par disperată după zâmbetul lui superior din colțul gurii. Știe că mă are la mână.

— Șapte mii.

— Cincisprezece. Nu e nici pe departe cât speram să obțin pe el, dar planurile se mai schimbă. Cincisprezece mii înseamnă destui bani cât să ajung în Maine și să încep o viață nouă, odată ce se termină toate astea. Dacă apuc să le văd terminate.

Se uită la inel. Văd cum i se învârt rotițele în cap. Știe că nu o să mai vadă așa ceva aici vreodată, dar sunt mulți bani pentru el dintr-odată – poate prea mulți. În cele din urmă, oftează adânc.

— Îți dau zece și asta e ultima mea ofertă. Va trebui să mă lași până mâine ca să ți-i pot da.

Clatin din cap.

— Îmi trebuie azi.

Ridică sprâncenele și îmi dau seama că nu se aștepta să accept oferta. Ar fi trebuit să mai plusez o dată, să fi cerut 12.500 dolari. Nu contează – e prea târziu acum. Știe că mă are la mână.

— Ei bine, draga mea, spune el, cu un zâmbet superior intact acum, cred că nu mai ai noroc.

Încuviințez. Îmi dau seama când sunt învinsă.

— Bine. Nu mai târziu de ora zece dimineața, totuși. Și o să am nevoie de acele șapte mii de care ai zis ca avans.

Mă studiază lung și apoi se ridică de pe scaun.

— Stai puțin. Se duce în camera din spate și aud o serie de bipăituri. Un cod introdus într-un seif. Se întoarce cu un teanc de bancnote de o sută legate cu elastic. Îți dau cinci mii, spune surâzând, pentru că sunt un tip amabil. Întind mâna să iau bancnotele și le ține astfel încât să nu ajung la ele. Inelul rămâne la mine, spune el.

Mă cuprinde panica.

— N-ar trebui să semnăm o hârtie sau ceva?

— O să-mi dai numele? Nu spun nimic și el râde. Așa credeam și eu. Uite, îți dau cuvântul meu, bine? Nu sunt în domeniul trasului oamenilor pe sfoară și nu intenționez să-ți fac asta.

— Cum numești zece mii de dolari pentru un inel de treizeci de mii de dolari?

— Afaceri.

Îi las inelul în palmă și el îmi dă teancul de bancnote. Îl bag în bustieră, unde creează o umflătură vizibilă.

— Ora zece, spun.

Rânjește.

— O să fiu aici negreșit.

Ies din magazin și stau puțin pe trotuar. Bancnotele sunt grele pe piept și simt cum încep să transpir. Mă uit pe stradă, scanând vitrinele magazinelor pentru ceva util, deși știu că e puțin probabil. Orașele ca acesta nu mai au de ani de zile magazine utile pe străzile principale, închise de mallurile de la marginea orașului. La fel ca Owl's Creek. Ceea ce înseamnă că trebuie să ajung de la mallul de la marginea orașului, ceea ce înseamnă că, în primul rând, trebuie să fac rost de o mașină.

Bag capul înapoi în amanet. Bărbatul părea să mă aștepte.

— Unde este cea mai apropiată reprezentanță auto? întreb.

— Îi spargi deja? Cam la trei kilometri de aici. Fă la stânga în capătul lui Main și urmează Route 32. E la vreo doi kilometri, o s-o vezi pe dreapta.

Chet’s se numește și la fel și el. Nu ai cum s-o ratezi și nici pe el.

•

Chet’s este chiar acolo unde a spus că va fi. Un șir de steaguri multicolore legate de o clădire joasă de ciment flutură ca o întâmpinare pe jumătate sinceră și în față se află un rând de mașini prăfuite. Chet trebuie să mă fi văzut venind pe drum pentru că stă afară și mă așteaptă zâmbind, într-o salopetă pătată de unsoare.

— Am auzit că ești în căutarea unei mașini noi, spune el, înainte ca măcar să pun piciorul în parcare.

Pașii mei se aud pe pietriș și plămânii mi se umplu cu mirosul uleiului de motor.

— Veștile circulă repede pe aici.

Chet e cu câțiva centimetri mai scund decât mine, cu o față rotundă și rozalie, iar cracii salopetei îi atârnă peste cizmele cu talpă groasă. Ridică afabil din umeri și își șterge mâinile cu o cârpă.

— Bill a sunat de la magazin să mă anunțe. Mi-a spus că o să vină la mine o tânără doamnă drăguță și că aș face bine să fiu prezentabil. Așadar, ce cauți mai exact?

— Ceva ieftin, spun, gândindu-mă la teancul de bani băgat în sutien. Trebuie să țin de ei cât de mult pot. Dar ceva care să nu se strice la drum lung.

— Cât de lung?

— Coasta de Est, spun vag.

Fluieră lung.

— Cât de ieftin?

Mă gândesc un minut.

— Ai ceva pentru o mie? Știu că exagerez, dar cu cât încep mai de sus, cu atât va urca el prețul și nu îmi pot permite să fiu înșelată ca la amanet. Am nevoie de fiecare bănuț din suma pe care o am, mai ales dacă tipul nu-mi dă mâine a doua jumătate.

El râde.

— Am, dar nu aș conta pe faptul că te va duce până pe Coasta de Est. Cea mai bună variantă pe care o am pentru tine e bătrânica asta, spuse el, bătând cu o mână pe capota unei camionete Subaru vechi. Nu arată prea grozav, dar e bună. Te va duce fără probleme unde ai nevoie să ajungi.

O călătorie importantă, în celălalt capăt al țării, într-un Subaru: exact cum mi-am imaginat dintotdeauna.

— Cât?

— Trei mii cinci sute. Mă privește dintr-o parte și îmi dau seama că așteaptă o reacție din partea mea.

Clatin din cap.

— Îți dau două mii.

Oftează și își trece o mână peste față. Degetele lui au încă urme de unsoare și lasă dungi negre de o parte și de alta a gurii.

Îmi zâmbește.

— Știi că aș vrea foarte mult să ajut o domnișoară drăguță ca tine, dar am o afacere de condus aici.

Îmi încrucișez brațele pe piept. Fața lui Chet nu e la fel de nepătruns ca a tipului de la amanet și îmi dau seama că de-abia așteaptă să facă o vânzare. Afacerea lui nu prea are cum să prospere aici în mijlocul pustietății, dacă e să mă iau după stratul de praf de pe capotele mașinilor.

— Două mii și jumătate în bani gheață și îmi dai o plăcuță cu numere temporare.

Face o grimasă.

— De ce îți trebuie numere temporare?

— Nu contează. Nu vreau să-mi pună întrebări. Vreau doar să-mi vândă mașina și să mă pot căra de aici.

Își trece din nou o mână pe față și de data asta pe vârful nasului îi apare o dungă groasă.

— Trei mii și ne înțelegem.

Falsific semnătura și pun numele Amandei în locul meu. Ideea că ea este mândra proprietară a unui Subaru la mâna a doua e suficient cât să mă înveselească și ies din parcare râzând în hohote, străduindu-mă să văd drumul.

L-am rugat pe Chet să mă îndrume spre cel mai apropiat Walmart – știam că era unul, mereu e – și mi-a spus că e la două orașe distanță, în Ponderosa. Conduc cu atenție și fac semn mașinilor să depășească atunci când se adună în spatele meu. Știu că dacă conduc astfel probabil atrag mai mult atenția decât dacă merg cu viteză, ceea ce toată lumea pare să facă pe drumurile acestea lungi, late și aproape goale, dar sunt prea emoționată ca să depășesc optzeci la oră. Am mintea începătoșată, de parcă am capul plin cu spumă de izolații roz care se folosea la case în anii optzeci și mă tem să nu îmi pierd concentrarea și să fac accident.

Intru pe ușile glisante și simt curentul de aer condiționat care mă lovește în cap. Brusc, sunt conștientă de mine, de părul meu scurt și hainele murdare care încă miros a transpirație uscată. Nu ratez ironia faptului că sunt cea mai prost îmbrăcată persoană din Walmart și îmi permit să zâmbesc puțin când iau un căruț și mă îndrept repede spre raionul de produse de frumusețe.

Am petrecut ore întregi bântuind raioanele drogheriilor din San Diego testând tuș de ochi pe încheietura mâinii și mâzgălindu-le ca să văd cum se amestecă. Îmi permiteam, desigur, să merg în locuri mai luxoase, unde femei în costume negre roiau în jurul meu, admirându-mi tenul și oferindu-mi mostre gratuite, dar îmi plăcea mai mult să merg la Rite Aid și CVS, șirurile de produse cosmetice puternic luminate care îți promiteau o variantă îmbunătățită a propriei persoane sau cel puțin o modalitate de a o ascunde pe cea veche.

Acum trec fără să mă uit pe lângă seturile de farduri și lac de unghii de culoarea bomboanelor și

testerele de rujuri. Simt o ușoară încântare față de lipsa mea de interes, ca o adolescentă care schimbă postul când fostul cântăreț pe care îl admira cântă ia radio. Îmi dau seama, șocată, că nu mă interesează să fiu drăguță. Ce îmi poate oferi acum un ruj nou?

Arunc în căruț o periuță și o pastă de dinți, împreună cu un deodorant solid și un pachet de bandaje. Degetele de la picioare au început să sângereze iar. Simt pleoscăitul alunecos de sânge în adidași. Mă îndrept spre raionul de haine și adaug un pachet de tricouri albe și o pereche de jeanși. Un sutien nou, o pereche de chiloți. Șase perechi de șosete sport. Găsesc o pereche de adidași albi, simpli în raionul de încălțăminte și îi pun în coș. Vreau să mă îmbrac anonim, invizibil. Vreau să fiu oricine.

Fac un ocol pe la raionul de vânătoare, mă gândesc că o să mă măsoare din priviri și o să mă alunge, o să mă considere o nebună sau o vagabondă, dar în schimb tipul de la tejghea mi-a dat o cutie de muniție fără să clipească. Mă duc în grabă spre casa de marcat înainte să îi dau ocazia să se răzgândească.

Pun plasele în portbagajul Subarului și mă întorc înapoi spre motel. Menajera schimbă așternutul și mă privește cu un dezgust vizibil când intru în cameră. Văd cearșafurile îngrămădite în căruciorul ei, bumbacul alb pătat de murdărie și transpirație. Zâmbesc în loc de scuze și aștept afară pe alee. Lângă ușa mea este un scaun roșu de plastic și mă așez greu pe el, cu pungile la picioare. Mă uit spre parcare. În afară de Honda recepționerei, mașina mea e singura de acolo.

Simt cutia cu gloanțe lângă picior și mă întreb ce o să fac când o să ajung la casa mamei. Fiecare idee care îmi vine în minte este ipocrită și absurdă, ca ceva desprins din acele telenovele la care se uita menajera când făcea curat în casă. Dar, de fapt, de

ceva vreme, viața mea este ipocrită și absurdă. Ar fi trebuit să mă fi obișnuit cu asta.

•

De la cearta dintre el și Sam, m-am trezit studiind fiecare mișcare a lui Ben, în căutarea vreunui indiciu. Am început să observ cât de des se ducea în biroul lui când îi suna telefonul, felul în care își încuia laptopul într-un sertar noaptea, faptul că mereu schimba subiectul atunci când îl întrebam despre muncă, spunând că era prea obosit să discute despre asta, sau că i se părea plictisitor.

Nu ajungeam nicăieri. L-am sunat din nou pe bărbatul de la cafenea și l-am implorat să ne întâlnim. Știa ceva despre afacerile în ce erau băgați Ben și Sam și trebuia să aflu ce era.

Mi-a luat mult să-l conving.

— Ți-am spus, e prea periculos, spuse el. Dacă doar au impresia că vorbim…

— Nu vor bănui, i-am spus. O să am grijă. La capătul liniei se așternuse tăcerea. Tu ești cel care m-a abordat primul. Nu poți, pur și simplu, să arunci o bombă în viața mea și imediat ce începe să fumege, să pleci. Îmi ești dator să îmi spui ce dracului se întâmplă.

Ne-am întâlnit în parc. Băgase mâna în servietă și scosese un teanc de fotografii.

— Uite.

M-am uitat peste poze. Erau în mare parte femei, deși erau și câteva fotografii cu copii, care priveau spre cameră cu ochi limpezi și mari.

— Cine sunt?

— Sunt oamenii care au murit din cauza Somnublaze, spuse încet.

L-am privit.

— Dar… de ce ar lua un copil un antidepresiv? Am ridicat o fotografie cu un băiețel care nu avea mai mult de un an. De ce i-ar prescrie un medic așa ceva? Zâmbise trist.

— Nu el a luat medicamentul, ci mama lui.

Am clătinat din cap. Nu înțelegeam.

— Somnublaze a fost promovat special pentru femeile cu depresie post-partum, explicase el. M-am uitat la el fără nicio expresie. Unul dintre efectele secundare este psihoza temporară.

A durat ceva timp să mă prind, dar când am înțeles, am încremenit.

— Vrei să spui că acești copii au fost uciși de propriile mame?

Încuviințase o dată și își întorsese privirea spre parc. Era o zi frumoasă, în aerul curat se simțea un ușor miros de sare de mare, cerul era de un albastru cobalt strălucitor. Mi se părea nepotrivit să vorbesc despre lucruri atât de întunecate.

Mi-am amintit o poveste pe care mi-o spusese unul dintre clienții de la bar, cum într-o noapte, târziu, când era singur acasă, văzuse un străin care se uita la el de pe stradă. Când îl privise străinul în ochi, bărbatul se năpustise asupra ușii, lovind-o cu capul iar și iar până rupsese tocul. Clientul se încuiase în dormitor, împinsese un birou în fața ușii și chemase poliția. Până când au ajuns acolo, străinul reușise să intre cu forța în casă, dar murise pe scări. Își spărsese capul forțând ușa. Clientul îmi spusese că era sânge peste tot. S-a dovedit că străinul era un bărbat căsătorit, fericit, cu doi copii, care își iubea locul de muncă. Cedase, pur și simplu – asta îi spusese poliția clientului meu. De parcă era o bucată de caramel cu arahide.

Oamenii, pur și simplu, cedează. Dar să-ți ucizi propriul copil…

— Ce te face să crezi că Prexilane le-a determinat să facă asta?

— Am văzut un studiu primar, spuse el. A durat un an. La finalul acestuia, șase participante experimentaseră un fel de cedare psihică. Una dintre ele a rămas mută o săptămână. Una s-a spălat pe mâini până când i-a crăpat pielea și a sângerat. Una a avut un episod psihotic și s-a dat cu capul de peretele din baie până și-a pierdut cunoștința. Soțul ei a găsit-o pe podea, plină de

sânge. Clătină din cap. A fost oribil. Pur și simplu, oribil.

— Nu înțeleg, am spus iar, dar adevărul era că începeam să înțeleg. Îmi plăcea sau nu, începeam să înțeleg. Simțeam barele de lemn ale băncii cum mă împungeau în spate și m-am lipit mai tare de ele. Voiam să simt durerea. Voiam să-mi amintesc că toate astea erau reale. Se întoarse spre mine.

— Au scurtat perioadele de probă. Știau că efectele secundare vor apărea doar după perioade prelungite de expunere la medicament – cel puțin trei luni așa că au scurtat studiile clinice la doar opt săptămâni.

— Dacă asta este adevărat, cum a trecut de FDA? Sigur trebuie să existe măsuri de siguranță care să prevină lucrurile de genul acesta?

Râse amar.

— Peste tot sunt oameni care sunt bucuroși să privească în altă parte pentru prețul corect. Chiar și acolo. Am văzut cum a strâns pumnii. Și cei care nu sunt dispuși să joace după cum li se cântă… Ridică din umeri. Ei bine, sunt modalități de a trata și cu ei.

M-am holbat la el. Avea fața ridată, ochii umflați și grei. Arăta ca un bărbat care dusese prea multe lupte cu viața și pierduse.

— De unde știi toate asta? am întrebat.

Se lăsă liniștea.

— Am lucrat pentru ei.

— Pentru FDA?

Aprobă din cap.

— Ce s-a întâmplat?

Își fixă privirea în iarbă.

— Să spunem doar că nu ne-am despărțit în cele mai bune condiții.

Când a ridicat privirea spre mine, avea ochii în lacrimi.

— Ești tipul care n-a vrut să coopereze?

Întoarse privirea în altă parte.

— La început au vrut să mă cumpere și când nu am fost de acord, au început să împrăștie minciuni despre mine. Nu doar că m-au lăsat fără slujbă, a clătinat el amar din cap. Mi-au luat totul și nu le-a păsat. Așa cum nu le pasă de oamenii pe care îi otrăvesc.

M-am uitat iar la fotografia cu băiețelul. Avea ochii căprui, cu irișii atât de mari, încât aproape că atingeau complet albul ochilor.

— Vrei să spui că oamenii de la Prexilane știu despre asta? Că Ben știe? Chiar când îi rosteam numele mi se părea o trădare.

Încuviință și își trecu o mână peste față.

— Îmi pare rău.

— Dar… de ce ar face asta? Dacă știau despre efectele secundare, de ce au continuat să scoată medicamentul pe piață? Mai aveam o ultimă urmă de speranță și atârna de un fir de păr.

Oftă. Arăta epuizat, de parcă nu mai dormise de săptămâni de zile, poate luni.

— De ce face cineva orice? În ultimul deceniu s-au înmulțit diagnosticele de depresie post-partum. Gradul de conștientizare a crescut mai mult ca oricând și odată cu asta începe să se caute și pastila magică pentru a o opri și cu acea pastilă magică vine…

A fost ultima picătură. Ben mă iubea, dar iubea altceva mai mult. Știam asta pentru că și eu iubeam asta și făcusem lucruri pe care nu le puteam rosti cu voce tare. Văzusem în el aceeași dorință nestăvilită.

— Bani, am spus încet.

Zâmbi trist.

— Asta face lumea să se învârtă.

M-am gândit la casa din Bird Rock, la patul nostru cu cearșafurile mari, albe de bumbac, dulapul plin cu rochii frumoase, vocea lui când mă striga pe nume. Am închis ochii și am văzut cum dispare totul. Am tras aer adânc în piept.

— Spune-mi ce să fac.

Maggie

M-am lăsat pe spătarul scaunului și am oftat. Prexilane era un succes în toate privințele. Așa că de ce ar lua în calcul o ofertă de la o companie agresivă și distrugătoare precum Hyperion?

M-am gândit la agitația pe care o văzusem la birourile Prexilane, la felul în care privirea recepționerei se schimbase imediat ce începusem să pun întrebări, privirea de pe fața roșie a bărbatului în costum când întrebase dacă sosise Hyperion. Nu puteam spune că știam prea multe despre afacerile corporatiste, dar recunoșteam panica atunci când o vedeam. Ceea nu îmi dădeam seama era ce anume o provocase.

Am trecut din nou prin notițele mele, sperând să găsesc ceva ce m-ar putea orienta în direcția care trebuie. În notițele despre excursia la San Diego – Iisuse, m-am gândit, deja mi se părea că era într-o viață anterioară, deși trecuse doar o săptămână – am găsit o adresă web scrisă pe colțul din stânga sus. Adresa forumului despre depresia post-partum unde acele femei discutaseră despre Somnublaze.

Am scris adresa în caseta de căutare și am apăsat butonul înapoi.

> Nu a fost găsit.
>
> Adresa URL/fgererg solicitată nu a fost găsită pe acest server.
> În plus, a fost găsită o eroare 404. Pagina nu a fost găsită în timp ce s-a încercat un ErrorDocument pentru a gestiona solicitarea.

Am simțit că nu mai am aer. Cum putusem să fiu atât de neglijentă? Ar fi trebuit să intru în legătură cu una dintre femei, s-o fi întrebat despre experiența ei, să văd dacă avea vreo legătură cu

pastilele pe care le luase. M-am lăsat distrasă și am pierdut o piesă de puzzle. O dezamăgisem pe Ally.

M-am ridicat în picioare și am turnat resturile cafelei reci în chiuvetă. Eram îngrijorată, neliniștită. Furnici sub piele – așa spunea Charles. Nu mai puteam să stau la masă nicio secundă în plus. Trebuia să fac ceva – orice m-ar putea distrage de la ecranul gol de calculator și cursorul acela stupid care clipea.

Am coborât la subsol, ținând un coș mult prea plin de rufe pe șold. Aerul avea mirosul familiar de mucegai și umezeală. Am băgat hainele în mașina de spălat, am turnat un capac plin de Tide și i-am dat drumul. Discuția de pe forum nu-mi dădea pace. De ce fusese ștearsă? Oare era o problemă tehnică sau cineva o șterse intenționat? Și era doar o coincidență că dispăruse exact în momentul în care Prexilane urma să fie vândută? Cu cât aflam mai multe, cu atât mai puține păream să înțeleg – era ca și cum încercam să cern nisip cu o plasă de pescuit. Dar ceva îmi rămăsese în minte: Ally credea în dreptate și acum eram sigură – până în măduva oaselor – că Ben fusese amestecat în ceva rău.

Când m-am întors sus, puțin obosită de la urcatul scărilor, am făcut ce știusem că voi face, am luat telefonul și am format numărul lui Tony. Era singura persoană cu care voiam să vorbesc despre toate astea. Nu eram sigură de ce, dar eram sigură că el era singurul care ar înțelege.

A răspuns de la primul apel. Chiar și sunetul vocii sale mă calma.

— Tony, Maggie la telefon. Îmi cer scuze că sun așa, dar am nevoie să vorbesc cu cineva.

— Sunt bucuros să vorbesc cu tine oricând. Ce se întâmplă?

— Probabil nu e nimic… am ezitat. Acum că îl aveam la telefon, nu eram sigură de unde să încep. Contul bancar, Hyperion, site-ul șters… totul părea să mi se amestece în minte.

— Orice ar fi, îmi poți spune, spuse el blând. Nu era prima oară când aveam impresia că îmi putea citi gândurile, dar tot m-a luat prin surprindere și m-am trezit întrebându-mă cât de norocoasă eram să apară în viața mea tocmai în momentul în care aveam nevoie de el. Mi se părea prima fărâmă de noroc după mult timp.

— Azi am aflat ceva despre compania lui David Gardner. I-am explicat descoperirile mele recente într-o propoziție, rostită pe nerăsuflate. Tony scotea zgomote încurajatoare la telefon ca să îmi arate că asculta, dar în rest nu spuse nimic.

— Și ești sigură că vorbeau despre Hyperion când erai la biroul Prexilane? întrebă după ce mi-am terminat tirada.

— Foarte sigură.

— Și discuția de pe forum a dispărut de atunci și până acum? Avea vocea încordată.

— Așa este. Dar nu pot să fiu sigură că nu este doar o coincidență, am adăugat în grabă. Nu voiam să creadă că eram o adeptă a teoriilor conspirației. Toți cei din jurul meu păreau să creadă că mi-am pierdut mințile – nu voiam ca și el să creadă asta.

Dar nu trebuia să îmi fac griji. Fluieră încet.

— Ticăloșii, șopti și apoi se scuză. N-am vrut să înjur. Ce altceva ai mai descoperit?

Am tras aer în piept.

— Ally ascundea bani. Făcea depuneri regulate într-un cont de aici și în săptămâna dinaintea accidentului i-a retras pe toți. Două mii de dolari, bani gheață. Pentru ce ar fi avut nevoie de atâția bani?

— Ca să fugă. O spusese atât de încet, încât aproape că nu auzisem.

— Ce ai spus? S-a auzi un zgomot înfundat, sugrumat și jur că l-am auzit cum începe să plângă. Ce ai spus? Am repetat și vocea îmi suna goală în urechi. Țineam telefonul atât de strâns, încât m-am mirat că plasticul nu s-a spart. Tony, știi ceva și nu îmi spui?

Urmă o pauză și l-am auzit oftând prelung și tremurat la telefon.

— N-ar fi trebuit s-o amestec în asta niciodată. Ally. Vorbea despre Ally.

— Tony, te rog, am implorat. Tremuram atât de tare, încât îmi clănțăneau dinții în gură. Dacă știi ceva despre ea, trebuie să îmi spui.

În cele din urmă, își drese glasul.

— Ai dreptate, spuse încet. A sosit vremea să afli adevărul.

Allison

Am petrecut noaptea trecută în camera de hotel, schimbând fără rost canalele și gândindu-mă la ce urma. Singura dată când am ieșit din motel a fost să merg peste drum la benzinărie de unde mi-am cumpărat doi hotdogi cam cenușii, un pachet de prăjituri Ho Ho și o sticlă mică de whisky. N-am mâncat toate prăjiturile, dar am băut tot whisky-ul, adormind, în cele din urmă, pe emisiunea Inei Garten care pregătea un sufleu.

Mă uit la ceas – amanetul se deschide peste jumătate de oră. E timpul să plec. Fac duș, mă rad pe picioare, mă spăl pe dinți, mă pieptăn. Mi se pare important să fiu curată. Mă îmbrac cu lenjeria nouă, tricoul alb și jeanșii rigizi și apoi îmi împachetez lucrurile și îmi arunc geanta pe bancheta din spate a mașinii Subaru. Este încă devreme, dar căldura deja s-a așternut peste oraș ca o pătură groasă. Portiera e fierbinte la atingere. Pun pușca și cutia de gloanțe sub scaunul pasagerului.

Traversez parcarea spre biroul motelului și deschid ușa. Aceeași recepționeră se uită încă la ecranul televizorului, deși acum se uită la o emisiune de imobiliare.

— Ești gata să vezi noua ta bucătărie? cântă gazda în triluri și mă uit și eu, dornică să văd marea dezvăluire.

Recepționeră face un balon de gumă pe care îl sparge.

— Pleci?

Mă uit la ea și apoi înapoi spre televizor, unde o femeie plânge deasupra unui cuptor.

— Da. Trebuie să plătesc doar pentru o noapte. Am plătit de la început pentru prima.

Ea zâmbește.

— Credeam că prietenul tău a plătit.

Ridic din umeri. Îmi dau seama că vrea să obțină o reacție din partea mea, dar nu am timp să mă cert cu ea.

— Totuna. Treizeci și patru, da?

— Treizeci și opt. A trebuit să te taxăm în plus pentru că ai avut cearșafurile foarte murdare. Menajera a spus că a trebuit să le înălbească de două ori. Pocnește din nou un balon de gumă ca să sublinieze informația și eu mă abțin să nu roșesc. Nu-mi pasă ce crede despre mine, îmi spun. Nu-mi pasă ce crede nimeni.

— Uite patruzeci, spun, desprind bancnotele și i le dau. Păstrează restul.

Numără bancnotele și le bagă în casa de marcat.

— Te-ai tuns?

Întind mâna spre capul tuns. Încă nu m-am obișnuit cu senzația lui sub degete.

— Da. Era vremea pentru o schimbare.

Încuviințează aprobator.

— Îți stă bine.

— Serios? Ochii îmi lăcrimează și mă rușinez instantaneu. Sunt chiar așa de penibilă? Ca un câine bătut care se așază cu burta în sus când cineva îi oferă un os? Îmi șterg ochii și reușesc să zâmbesc. Mulțumesc. Ei bine, la revedere.

— La revedere. Deja și-a întors privirea spre televizor, unde un cuplu tânăr plânge acum din cauza unui set pentru cină.

Merg cu mașina până pe Main Street, trec de magazinele cu vitrine goale, barurile cu ferestre negre și restaurantul gol cu semnul publicitar decolorat care spune că lunea servesc două mic dejunuri la preț de unul. Parchez în fața amanetului. Proprietarul stă afară și mă așteaptă, cu grilajul deja pe jumătate deschis.

— La timp, spune el în timp ce eu mă dau jos din camionetă. Văd că ți-ai luat mașină. Chet te-a servit bine?

Îmi amintesc expresia de pe chipul lui când mi-a dat cheile, ca un copilaș care tocmai a furat o

prăjitură fără să fie prins și zâmbește.

— Da.

Se uită la botul mașinii.

— Încă ai plăcuțele temporare pe ea.

Aprob.

— Mă lasă să le folosesc până când îmi pot ridica plăcuțele de la DMV[4].

Ridică o sprânceană, dar nu comentează.

— Haide, atunci, spune, arătând spre magazin.

Ne aplecăm amândoi sub grilaj și intrăm în magazin, înăuntru e întuneric și răcoare. Dispare în spate și apare la loc cu un teanc de bancnote.

— E în bancnote de câte douăzeci, spune ridicând din umeri. Atât am putut obține.

— E în regulă. Teancul de bancnote e prea gros ca să îmi încapă în buzunar, așa că îl țin în mâini. Ei bine, ar trebui să plec. Mulțumesc pentru ajutor.

— Eu ar trebui să-ți mulțumesc ție, spune. Se uită la mine și se lasă tăcerea. Sper că nu te deranjează să întreb, dar de ce are nevoie o fată ca ține de atâția bani?

Ridic din umeri, dar nu spun nimic. Nu am timp să răspund la întrebări, și cu cât știe mai puține, cu atât voi fi mai în siguranță. La fel și el, probabil.

— Trebuie să plec, spun, privind insistent spre mașina de afară.

— Sigur, spune. Am auzit că ai de parcurs un drum lung. Trebuie să fi vorbit cu Chet după ce am plecat de la parcul auto. Mă întreb ce altceva au vorbit despre mine. Observ că trage de timp și îmi dau seama că are ceva de spus – ceva ce nu vrea să spună. Ridică mâna și se scarpină pe ceafă. Te-a căutat cineva.

— A, da? Încerc să par relaxată, dar îmi dau seama că-mi tremură vocea. Cine?

Clatină din cap.

— N-a spus. Un tip înalt. Păr brunet. Nu părea că ar fi de pe aici.

Nu știu pe nimeni care să se potrivească acelei descrieri, dar îmi dau seama imediat cine este.

— Ce voia? Nu trebuia să întreb, știu și asta. Mă voia pe mine.

— N-a spus nici asta. Te-a descris și a întrebat dacă te-am văzut. Se oprește și arată spre capul meu. Doar că a zis că ești blondă.

Îl privesc cu insistență.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că n-am mai văzut o străină drăguță și blondă pe aici de aproape douăzeci de ani.

Răsuflu cu zgomot. Mi-a câștigat ceva timp. Nu știu cât, dar măcar e ceva.

— Mulțumesc.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Orice treburi ai, sunt ale tale. Mă privește ferm. Oricum, cred că e mai bine că pleci acum. Nu se știe pe cine altcineva o să mai întrebe și pe aici unii oameni au gura mare.

Încuviințez.

— Plec din oraș acum.

— Bine. Succes. Ia ziarul, dă paginile și le netezește pe tejghea. Ai grijă de tine.

Ies afară în lumina orbitoare a soarelui și mă îndrept direct spre mașină. Scot banii din jeanși și îi bag sub scaunul din față. Momentan va trebui să mă descurc.

Îl văd când pornesc motorul. Se sprijină de un stâlp și chiar dacă nu îi văd ochii, ascunși de ochelarii de soare, îi simt ațintiți asupra mea și știu că m-a urmărit. A așteptat. Caută în buzunar și se dă jos de pe trotuar. Apăs pe accelerație și pornesc.

•

El mi-a arătat cum să descarc programul spyware pe telefon.

— Vezi? spuse, atingând ecranul. E simplu. Încuviințez, deși îmi era atât de teamă, încât mi se făcuse rău. A văzut asta și mi-a zâmbit încurajator. O să te descurci. Mi-a pus un cip în palmă și l-am strâns. Descarcă totul, spuse, arătând spre pumnul meu închis. Ține-l ascuns. Undeva unde nu s-ar

gândi niciodată să caute. Arătă spre colierul meu. Porți mereu asta? Am privit în jos, spre medalionul cu Sfântul Cristofor pe care mi-l dăduse tata și am încuviințat. Atunci, acesta ar putea fi o ascunzătoare bună.

Am ezitat.

— De ce nu faci tu asta? De ce ai venit la mine?

Mi-a zâmbit trist și a clătinat din cap.

— Nimeni nu mă crede, a spus încet. S-au asigurat de asta. S-a aplecat în față și mi-a luat mâinile într-ale lui. I-am văzut cercurile întunecate din jurul ochilor. Arăta ca un bărbat care nu dormise de săptămâni întregi, luni, poate ani și mă întrebam prin ce anume trecuse ca să ajungă până aici. Oricum, spuse încet, te poți apropia de el în feluri în care eu nu am putut niciodată. Are încredere în tine. M-a apucat de mână, uitându-se fix în ochii mei. Înainte să faci asta, vreau să fii sigură că știi în ce te bagi. Dacă te bănuiesc, chiar și pentru o secundă…

Am clătinat din cap.

— Nu vor bănui. Voi avea grijă. Chiar dacă Sam nu are încredere în mine, știu că Ben are. Nu s-ar gândi niciodată că i-aș face vreun rău. În momentul în care am spus asta, mi-am dat seama că era adevărat, iar gândul că-l trădam m-a străpuns ca un cuțit fierbinte. Oricum, trebuia să știu adevărul. Nu-mi puteam trăi viața fără să știu cu cine dormeam în același pat în fiecare noapte.

Trebuie să fi citit asta pe fața mea – disperare amestecată cu determinare – pentru că se așeză greoi la loc pe bancă și mă luă din nou de mână. Am stat amândoi acolo în tăcere, fiecare cu gândurile și fricile sale. În cele din urmă ridică privirea spre mine și încuviință o singură dată.

— Nu ne mai putem întâlni. Dacă ne văd împreună, s-a terminat.

M-am simțit abandonată, dar știam că avea dreptate. Mă condusese spre cale, dar trebuia să o urmez singură.

— Trebuie să te protejezi. O să te urmărească, Allison. Dacă crezi, chiar și pentru o secundă, că te-au descoperit, trebuie să dispari. Înțelegi? Am încuviințat. Aveam gura uscată și limba mi se lipise de cerul gurii. Vei avea nevoie de bani. Ai ceva? Am clătinat din cap, umilită să recunosc asta, dar nu a tresărit. Pune puțin deoparte în fiecare săptămână, în sume pe care nu le va sesiza. Păstrează-i undeva în siguranță. Vei avea nevoie de bani gheață pentru un pașaport și un bilet de avion dacă va trebui să dispari.

— Nu cred că se va ajunge la asta, am spus, reușind să zâmbesc. Totul era atât de absurd.

Se uită la mine lung și m-am străduit cu greu să-i susțin privirea.

— Te rog. Trebuie să mă asigur că știi în ce te bagi. Mi-am dat seama că vorbea serios.

— Bine. O să fac ce vrei.

— Bun. Continua să mă privească. Ești sigură că vrei să faci asta?

M-am gândit la ce acceptasem să fac. Urma să îl trădez pe bărbatul pe care îl iubeam, pe bărbatul care mă salvase de la autodistrugere și mă transformase în cineva cu totul nou. Îmi riscam viitorul. Dacă ceea ce spunea era adevărat, era posibil să îmi risc chiar viața. Dar știam că dacă nu făceam asta, nu aș fi putut niciodată să găsesc din nou calea spre mine însămi. M-aș fi pierdut pentru totdeauna.

— Sunt sigură, am spus, pe un ton cât de încrezător puteam.

— Bun.

Se ridică și adună paginile răvășite ale ziarului. Cineva o să te contacteze în legătură cu pașaportul. Am dat mâna. A fost o plăcere să te cunosc, Allison. Ai grijă de tine.

— Și tu… m-am oprit. Mi-am dat seama că nu îi știam numele.

— Anthony, spuse. Dar prietenii îmi spun Tony. Se întoarse și se îndepărtă, pășind pe iarba

proaspăt tunsă, cu ziarul la subsuoară.

A fost ultima oară când l-am văzut.

Maggie

În acel moment, lumea a părut să încetinească. Auzeam cum îmi curge sângele prin vene, sunetul ceasului care ticăia în bucătărie și foșnetul frunzelor din copacii de afară. În aer strălucea un vârtej de fire de praf. Și culorile păreau mai strălucitoare, ca Technicolorul folosit în vechile filme pe care le urmăream împreună cu Charles în după-amiezile de duminică. Roșul profund al gresiei de pe podeaua din bucătărie. Verdele acid al mărului de pe blat, așteptând să fie tăiat. Auriul strălucitor al luminii soarelui care intra pe fereastră. Mi-am dat seama că nu mai ploua și ieșise soarele.

— Maggie, ești acolo?

Am clipit încet. Da, încă eram acolo.

— Ce este? Ce știi despre Ally? Nu părea să fie vocea mea. Era strangulată și prea ascuțită, de parcă înghițisem ceva caustic.

— Nu pot să-ți spun la telefon. Părea panicat. Vin la tine.

M-am uitat cu disperare prin bucătărie, la dulapurile uzate și blaturile ciobite și frigiderul gol. Brusc, ideea ca el – acest străin, acest bărbat – să intre în casa mea mi se părea cu totul greșit.

— Nu cred că este o idee bună.

— Ai dreptate. S-ar putea să îți fi pus microfoane în casă. N-ar trebui să vorbim nici măcar la telefon. Ne vedem la cafenea în douăzeci de minute.

Lumea părea să se răstoarne și a trebuit să mă sprijin de blat ca să nu-mi cedeze genunchii.

— Tony, nu are sens ce spui. Pare o nebunie.

— Nu sunt nebun! Vocea îi era mânioasă, ca a unui maniac.

Am simțit că mă cuprinde frica. Nu îl voiam pe bărbatul acesta în casa mea.

— Nu spun că ești nebun. Îmi foloseam cel mai cald ton, așa cum vorbeam cu studenții care veneau în biroul meu de la Bowdoin, cu chipul palid și anunțau că își șterseseră referatul. Spune-mi ce se întâmplă și vom găsi o soluție.

— Dar dacă îți spun… Am auzit un zgomot înăbușit pe fir și mi-am dat seama că se lupta cu lacrimile. Îmi pare atât de rău, Maggie. Îmi pare atât de rău. Am vrut să-ți spun de atâta vreme, dar nu am știut cum. Eu am amestecat-o în toate astea. E vina mea că e moartă.

Inima îmi bătea cu putere în piept și simțeam teama în stomac.

— Te rog, spune-mi ce știi.

A tăcut o perioadă și am crezut că închisese, dar apoi vocea i se auzi la telefon, liniștită și subțire.

— Ea cerceta Prexilane. I-am spus ce făceau și ea aduna dovezi împotriva lor, înregistra apeluri telefonice…

— Cum adică, îi investiga?

— Au ucis-o pentru că încerca să-i dea în vileag. Fiica ta a fost foarte curajoasă. O eroină. Asta am vrut să-ți spun. De aceea am venit până aici… Nu m-am gândit niciodată că o să fii și tu amestecată în asta.

— Te rog, nu înțeleg…

Trase aer adânc în piept.

— Colierul, Maggie. Totul este în colier.

Apelul s-a întrerupt.

— Tony? Ești acolo?

Dar nu era nimeni acolo. Doar tonul, iar când am încercat să-l sun înapoi, telefonul a sunat, dar nu a mai răspuns nimeni.

Allison

Încă 3.388 de kilometri

Sunt pe drum doar de câteva ore, zumzetul motorului mă adoarme, frânturile de emisiuni la radio umplu mașina și apoi rămân doar interferențe. Este după-amiaza târziu și teroarea m-a mai părăsit pe măsură ce drumul se deschide în fața mea, dar imaginea bărbatului cu ochelarii de soare încă mă bântuie.

Sunt sigură de două lucruri: nu l-am mai văzut în viața mea și a fost trimis să mă omoare.

Mă întreb de câtă vreme m-a urmărit? A fost acolo sus în munți? S-a uitat la mine când dormeam în cabană? M-a văzut suindu-mă în camioneta lui Luke în fața magazinului sau la motel, când lumina televizorului pâlpâia în întuneric?

Adânc în măduva oaselor, știu răspunsul. Știu că a fost cu mine tot timpul, doar cu un pas în urmă, cu mirosul meu mereu în nări. Problema este că spionatul este simplu. Știu asta din experiență.

•

O parte din mine tot nu credea ce mi se spusese în parc în ziua aceea. O parte din mine a fost de acord să instaleze programul spyware pe telefonul lui Ben și să asculte conversațiile pentru a-l exonera. *E nevinovat,* mă gândeam când așteptam să adoarmă. *Toate astea sunt doar o neînțelegere și odată ce se va lămuri, pot să continui să trăiesc viața asta.* Continuam să cred asta și când i-am trimis programul spyware prin mesaj pe telefon, am scris parola pe care o memorasem și – cu o atingere – am privit cum se descarcă. Pe ecran mi-a apărut o notificare. „619-555-3364 este acum activ”. *E nevinovat,* mă gândeam când m-am suit în pat lângă el și mi-am lipit pieptul de spatele lui cald. *Acum pot dovedi asta.*

Când a primit primul apel, alergam pe bandă, în sala de gimnastică de sub clădirea noastră. Se auzeau sunetul cristalin al vocii lui Beyoncé în căști, zgomotul surd și constant al pașilor mei, respirația întretăiată, bătăile inimii și apoi un declic și voci.

— Tocmai am vorbit cu avocatul. Era o voce masculină, mai joasă decât a lui Ben, dar familiară. Se pare că vor avansa cu procesul colectiv. Sam.

— Rahat. Vocea lui Ben părea ciudată, sugrumată. Cât de rău e?

— Rău. Acționarii au luat-o razna deja. Trebuie să îngropăm asta repede.

Am alunecat și a trebuit să apuc mânerele ca să nu cad. Am apăsat butonul de urgență și banda s-a oprit. Femeia care alerga lângă mine m-a privit și a zâmbit superior.

— Dacă ajungem la o înțelegere, FDA va căuta să retragă produsul. Încă putem rezolva asta. Vocea lui Ben tremura puțin și am simțit un junghi de milă. Departamentul de cercetare și dezvoltare lucrează non-stop. Câți sunt? Doar trei procente afectați?

— Opt.

O respirație bruscă. Cel puțin Ben încă avea capacitatea de a fi șocat. Cel puțin asta.

— Sam, e un produs bun. Ajută mulți oameni.

Sam și-a dres glasul.

— Uite, nici mie nu-mi place asta, dar nu avem de ales. Dacă se ajunge în instanță, ne ducem dracului. Am văzut informarea.

Ben a înjurat în șoaptă.

— Putem da vina pe ceva? Uz de droguri, istoric de boli mintale în familie? Mi s-a strâns stomacul. Îl lăsasem pe bărbatul acesta să pună mâinile, gura, limba pe mine. Îl lăsasem să ejaculeze în mine.

— Sunt curați ca lacrima. Avocații și-au făcut bine treaba de data asta. Era o profesoară la școală, pentru numele lui Dumnezeu. Soțul ei e asistent social. Niciun istoric de depresie înainte să aibă

copilul. A urmat o pauză lungă. Vederea mi s-a înceţoşat şi mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia de când începuse conversaţia.

— Nu avem de ales, Ben. Suntem cu pistolul la tâmplă.

Ben răsuflă prelung.

— Cât?

Aveam să aflu în curând că asta era mereu întrebarea: cât va costa? Cât costă tăcerea lor? Cât costă să facă totul să dispară?

Sam şi-a dres glasul.

— Trei milioane. Trei şi jumătate.

— Plăteşte-l cu patru şi pune-l să semneze un acord de confidenţialitate atât de ţeapăn încât să nu poată mişca. Vreau să înţeleagă că dacă suflă o vorbă măcar despre asta, îl îngropăm.

— S-a făcut.

Apelul s-a încheiat şi Beyoncé a revenit. Am sărit de pe banda de alergare şi am alergat spre vestiar, trecând în viteză pe lângă femei care se schimbau şi reuşind să ajung la toaletă cu o fracţiune de secundă prea târziu. Am vomitat pe podeaua cabinei, iar jazzul care se auzea de la boxele vestiarului mi-a acoperit icnetele.

Maggie

Locul era la fel ca atunci când venisem cu el. Se auzeau aceleași zgomote când făceau spuma de lapte, se simțea același miros amar de boabe de cafea prăjită amestecat cu aroma floral a unui odorizant de cameră, se auzea aceeași muzică de chitară în fundal. Aceeași chelneriță mi-a adus cafeaua împreună cu o farfurie pe care se odihnea un fursec supradimensionat cu fulgi de ciocolată.

— La finalul zilei se aruncă, a spus ridicând din umeri când am întrebat-o despre asta, așa că am zâmbit și i-am mulțumit, chiar dacă gândul la untul și zahărul din gură era suficient cât să îmi întoarcă stomacul pe dos.

Totul era exact la fel, dar locul mi se părea complet străin. Toată lumea mi se părea străină și înspăimântătoare, de parcă mă uitam cu o lanternă sub un frigider și vedeam toată murdăria acumulată.

M-am forțat să stau acolo, să îmi beau cafeaua și să ciugulesc din fursecul gratuit ca să nu fiu nepoliticoasă în timp ce priveam limba mare a ceasului care se învârtea lent.

Nu a apărut. Știam că nu va veni, dar trebuia să stau acolo oricum, pentru orice eventualitate.

Purtam colierul și îl tot atingeam, ca să mă asigur că era încă acolo. După ce chelneriță a debarasat masa, privindu-mă cu empatie și întrebând dacă mai vreau un fursec, pe care l-am refuzat, l-am dat jos și l-am ținut în palmă. Medalionul era îndoit și acolo unde aurul ieftin se decolorase apăruseră niște pete și se vedea nichelul ieftin de dedesubt, dar altfel arăta exact la fel ca atunci când Charles i-l dăruise cu atâția ani în urmă.

Am desfăcut medalionul cu degetele tremurând și m-am uitat la fotografia pusă înăuntru. Încă îmi aminteam unde fusese făcută. Era într-un concediu

de familie la Ogunquit, iar Charles se supărase pe mine pentru că ne rătăcisem și eu mă supărasem pe el pentru că se supărase pe mine, când, de fapt, era vina lui că nu vrusese să ia o hartă și toți trei eram răpuși de căldură, obosiți, arși de soare și plini de nisip. Cred că fotografia fusese modalitatea lui Ally de a aduce pacea între noi.

— Zâmbiți! spusese, sau mai bine zis poruncise, ridicase vechiul aparat Canon pe care i-l dădusem și făcuse poza înainte să avem timp să protestăm. Zâmbetul lui Charles pare sincer – nu putea să nu îi zâmbească fetei lui, indiferent cât de supărat era pe soția lui –, dar al meu era încordat și forțat. Probabil deja îmi făceam griji de unde ne vom lua provizii pentru cabană, sau dacă luasem destui bani pentru cină, sau dacă îmi amintisem să încui ușa din spate.

Am clătinat din cap. Dacă aș putea să fac asta din nou, nu aș mai pierde atâta timp cu grijile. Aș zâmbi larg spre aparat și l-aș ține pe Charles de mână, după aceea aș alerga spre Ally și aș lua-o în brațe, lipindu-i obrazul plin de nisip de al meu. Nimeni nu îți spune cât de bine îți este în momentul respectiv. Nimeni nu te avertizează cum o să te simți când ți se ia totul.

— Colierul. Ăsta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus. Colierul.

Am tras aer adânc în piept, am ridicat marginea fotografiei și am scos-o din ramă. Acolo, în medalion, era un mic dreptunghi de plastic alb, de mărimea unei unghii.

Un cip de computer.

Allison

Se întâmplă repede. Acum sunt singură pe drum, singura pată de pe panglica lungă a asfaltului. În clipa următoare, în dreapta mea se poziționează un tir, iar în spate, o mașină sport.

Ar trebui să fie o manevră simplă: trec pe banda din mijloc și las mașina sport să treacă. Semnalizez și privesc peste umăr să văd dacă pot să trec, dar în loc să încetinească și să mă lase să intru, camionul accelerează. Sunt blocată.

Mă cuprinde panica. El este, el trebuie să fie.

Accelerez. Subaru mârâie și avansează. Privesc la acul vitezometrului care începe să urce. O sută, o sută douăzeci. O sută treizeci. Mă uit la dreapta mea și văd cum tirul ține ritmul. Încerc să mă uit în cabină, poate reușesc să văd privirea șoferului, dar tirul este înalt, bărbatul are fața în umbră și nu văd decât vârful șepcii de baseball. Mă uit în oglinda retrovizoare. Mașina sport este suficient de aproape cât să văd sigla Mercedes de pe capotă. Dacă pun frână, o să intre în mine și o să mă arunce de pe bandă sau sub tir. Aprinde farurile, avertizându-mă să mă dau la o parte. Acum am o sută treizeci și cinci, dar camionul încă mă blochează. Simt cum mașina e trasă de curentul de aer generat de camion și apuc mai strâns volanul.

Mă aplec peste volan și întind gâtul spre șoferul camionului. *Uită-te la mine,* mă gândesc. *Uită-te!* Nu văd decât falca și vârful șepcii. Se uită doar la drum.

O sută șaizeci la oră. Mașina începe să tremure. Mă uit în oglinda retrovizoare. Botul mașinii sport umple tot cadrul acum, blocând soarele, și cerul, și drumul din spatele ei. Șoferul este singur în mașină, ține volanul strâns cu mâinile înmănușate, ochii sunt ascunși de ochelari de soare opaci, are gura încordată. Semnalizează din nou cu farurile și face un gest cu mâna.

O sută optzeci la oră. Un indicator avertizează că urmează o curbă. De-abia reușesc să merg drept – nu voi reuși să iau curba. Văd cum fâșia lungă și neagră de asfalt începe să se îndoaie și când trag de volan, simt rezistența mașinii. Văd partea de jos a ușii cabinei tirului, vopsită în albastru cu o ușoară strălucire metalică. Subaru se apropie mai tare de el pe măsură ce curba devine mai strânsă. Acum, între noi sunt doar câțiva centimetri.

A trebuit să-l răzuie de pe pavaj. Asta spunea unchiul Jim după un accident grav. *N-a rămas nimic din amărâtul ăla.* Un semn de circulație clipește în față. VIRAȚI LA DREAPTA ÎN 60 DE METRI. Marcaje portocalii luminează calea. Alt indicator spune că se lucrează, dar nu sunt muncitori nicăieri, doar o linie ordonată de bariere de beton chiar în drumul meu.

Simt o transpirație rece pe ceafă. Mă pregătesc pentru scrâșnetul de metal pe metal, geam spart, senzația de plutire în spațiu, fără greutate. Carne pe suprafața dură, ca de șmirghel, a betonului. Pocnetul oaselor rupte. Sângele care se împrăștie pe asfalt, gros și prea roșu, mirosul lui metalic amestecat cu mirosul de benzină și de ars.

O să mor. Mă simt bizar de calmă, de parcă tot ce am făcut vreodată m-a dus direct spre acest moment anume, de parcă am fost menită, de la naștere, să plec din această lume în zbor.

Și atunci, pur și simplu, se termină. Tirul se îndepărtează brusc și mașina sport trece în fața lui și îl depășește, claxonând puternic. Iau piciorul de pe accelerație și trec pe banda corectă, ratând semnul de virare cu doar câțiva metri. O sută treizeci la oră. O sută douăzeci. O sută zece. O sută. Virez în curba strânsă și ajung pe un drum drept și liber. Mă uit în oglinda retrovizoare și văd cum camionul iese de pe drum. În fața mea, drumul e gol. Cealaltă mașină nu se vede nicăieri.

Am un gust metalic în gură și îmi dau seama că mi-am mușcat interiorul obrazului până mi-a dat

sângele. Încerc să nu observ cât de tare îmi tremură mâinile când strâng volanul.

Încep să cred că nu o să ajung acasă.

Nu.

Trebuie să ajung acasă.

Maggie

N-a apărut nici măcar ca știre pe prima pagină în *Owl's Creek Examiner.* Acea onoare a revenit primei zile de antrenament a echipei de fotbal a liceului din oraș și unui articol despre planurile de a renova Main Street. A fost îngropat undeva la pagina 5, un articol de doar câțiva centimetri și o poză minusculă. Imaginea era neclară, dar știam că el era. Tony.

OASPETE GĂSIT MORT

> Ieri-dimineață a fost descoperit trupul unui oaspete al hotelului. Anthony Tracanelli, șaizeci și șase de ani, a fost găsit mort de o menajeră a hotelului care a intrat în cameră în ciuda faptului că primise instrucțiuni stricte să nu îl deranjeze. Menajera a explicat că a devenit bănuitoare după ce a auzit o altercație în cameră, deși Tracanelli era singur când i-a fost recuperat trupul. Cauza decesului este încă necunoscută, dar poliția cercetează.

Nu-i știam numele de familie. Nu m-am gândit niciodată să întreb.

Încă îi auzeam panica din voce la telefon și apoi linia se întrerupsese, iar acum era mort.

Trebuia să spun cuiva. Trebuia să spun aceste lucruri cu voce tare, altfel nu erau reale. Dacă erau reale.

L-am sunat pe Jim. A răspuns imediat.

— Ce știi despre Anthony Tracanelli? Nu m-am deranjat să îl salut, am intrat direct în subiect. Eram prea agitată pentru amabilități.

— Tipul care a apărut în camera de hotel? Nu prea multe. Cazul este sub jurisdicția celor din Branville, așa că nu prea avem treabă.

— Poți să afli?

— De ce vrei să știi?

Am oftat.

— Îl cunosc.

— Îl cunoști? De unde?

Am zgâriat cu unghia o pată de pe masa din bucătărie și am tras de timp.

— L-am cunoscut la Bowdoin. Mi-a spus că era pensionat, că mergea la cursuri ca să-și umple timpul. Am început să vorbim și… am împins unghia mai tare în fibra de lemn. Ne-am apropiat, bănuiesc. Mă simțeam groaznic să spun asta, mă simțeam o proastă și o trădătoare. Jim îl iubise pe Charles ca pe un frate și deși nimic nu se întâmplase între mine și Tony, aveam senzația că simte oricum ceva la telefon.

— Așa.

Aștepta să continui, dar am tăcut. Am privit spre cipul de computer care stătea pe blat lângă aragaz. Acesta era momentul în care a trebuia să îi spun totul. Nu exista altă cale.

— În colierul lui Ally era un cip de computer, am spus dintr-odată. Era ascuns înăuntru. Tony mi-a spus despre el. Nu știu de unde știa, dar știa și apoi telefonul s-a întrerupt și acum e mort. Cuvintele curgeau din mine acum, ca un robinet dat la maximum. E mort, Jim, și e din cauza mea. Nu știu ce dracului se întâmplă aici, dar știu că nu e bine, știu că e ceva rău și nu mai înțeleg nimic. Simt… am ezitat, trăgând aer adânc în plămâni și respirând la loc. Simt că înnebunesc.

Jim tăcea. Auzeam cum i se învârt rotițele în cap, cugetând la ce spusesem înainte să comenteze. Așa era el: calm în vremuri de criză. Evalua înainte să acționeze. Eram îngrozită că urma să îmi spună că sunt nebună. În cele din urmă, își drese glasul.

— Acum ești acasă?

— Sigur că da.

— Rămâi acolo. Vin la tine.

M-am apucat să fac un ibric de cafea în timp ce îl așteptam. M-am uitat la fotografia din ziarul

întins pe blat. Era alb-negru și imaginea era ușor neclară, dar el era. Același păr argintiu, aceiași ochi triști, același zâmbet trist. Când mă uitam la ea, măruntaiele mi se răsuceau pe dinăuntru, ca una din acele mașini de caramele pe care le au la York Beach. Furie amestecată cu tristețe, amestecată cu umilirea care îmi întorcea stomacul pe dos.

Ascunsese lucruri față de mine… Stai. Nu. Mă *mințise.* Se prefăcuse că nu știa nimic despre fiica mea când în tot acest timp știa mai multe decât mine. A păstrat secrete despre ea și acum el nu mai era, nu mi le mai putea dezvălui niciodată. Asta mă supăra cel mai mult, nu minciunile, ci adevărul pe care îl luase cu el în mormânt.

Îmi las capul în palme. Încă simțeam senzația de șoc când degetele lui îmi atinseseră pielea, dând să apuce colierul. Ar fi trebuit să îmi urmez instinctul și să țin garda sus. Dumnezeule, ce proastă am fost.

Am auzit mașina lui Jim intrând pe alee și mi-am șters fața cu latul palmei. Trebuia să mă adun. Aveam nevoie ca el să mă creadă. Nu puteam să las loc de îndoială.

A intrat repede în casă. I-am dat o cană de cafea și m-am așezat cu el la masa din bucătărie.

— Am vorbit cu băieții din Branville pe drum încoace, spuse el, luând o înghițitură. Încă încearcă să afle ce s-a întâmplat.

Încrucișez brațele pe piept.

— Asta încerc să îți spun. Știu ce s-a întâmplat. Cineva l-a ucis.

Jim se șterse la gură cu mâna. Arăta mai obosit și mai bătrân decât era.

— Maggie, trebuie să îmi spui tot ce știi.

Așa că i-am spus totul. Cum Tony mă abordase la bibliotecă. Serviciul funerar. Întâlnirea la cafea. Indiciul lui despre colier și apoi cipul însuși, pe care i l-am arătat în palma mea ca pe o perlă. La final, clătină din cap.

— Ar fi trebuit să fi venit mai repede la mine, Maggie. Ar fi trebuit să îmi spui ce ai de gând.

Am clătinat din cap.

— Nu m-ai fi crezut.

Dădu capul pe spate, de parcă l-aș fi plesnit.

— Asta nu e corect…

— Nu te-aș fi învinovățit pentru asta, am spus, ridicând mâinile. Știu că sună nebunește. M-am uitat la el. Voiam doar să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Asta e tot.

Oftă.

— Știu, dar, Maggie, am mai trecut prin asta. Moartea lui Ally a fost un accident.

— Eu nu cred asta. Nici Tony nu credea asta. M-am ridicat și am împins scaunul. Simțeam cum mă cuprinde neastâmpărul și am început să mă învârt prin cameră.

— Cu cât aflu mai multe despre ce făcea în San Diego și despre ce fel de om era Ben… M-am întors spre el. Ai văzut fotografiile. Ai văzut cât de diferit arăta. Știai că Ally nu mai lucra, nu mai vorbea cu prietenii ei? Se izolase de toată lumea, doar din cauza acelui om. Ți se pare că seamănă cu fata pe care o știai?

Jim oftă. Cel mai lung, mai trist oftat pe care mi-l puteam imagina.

— N-am mai știut-o de când era copil, spuse el încet. Și îmi pare rău că trebuie să spun asta, crede-mă că îmi pare, dar cred că nici tu nu o știai. La naiba, de-abia îmi cunosc propriii fii și îi văd aproape în fiecare săptămână. Așa e lumea, Maggie. Copiii noștri cresc și se înstrăinează de noi. M-a luat de mână. Allison nu mai este. Îmi doresc să îți pot spune altceva, dar am văzut fotografiile de la locul accidentului și… este imposibil să fi supraviețuit.

Îi întind cipul de plastic cu degetele tremurânde.

— De ce ar ascunde asta în colierul ei? Trebuie să însemne ceva, Jim. Trebuie.

I-am văzut ezitarea.

— Știi ce este?

Am clătinat din cap.

— Nu știu exact, dar dacă Ally l-a ascuns în medalion, trebuie să fie important.

Privirea lui Jim se mută de la ochii mei la cipul din mâna mea și înapoi la ochii mei. Se frecă la gură cu mâna și oftă.

— Dă-mi-l, spuse în cele din urmă, întinzând mâna. O să-i rog pe băieți să arunce o privire. Am deschis gura să-i mulțumesc, dar m-am oprit. Fac asta doar dacă îmi promiți că atunci când îi vom da de capăt și se va dovedi că nu este nimic, vei da totul uitării. Am încuviințat, chiar dacă gândurile mele nu erau sincere. Bun, spuse, ridicându-se în picioare și băgând cipul în buzunarul de la piept al cămășii. Te anunț imediat ce primim rezultatele.

L-am condus până la ușă.

— O să mă anunți și când se află ce s-a întâmplat cu el? Cu Tony?

Jim încuviință. Îi cursese puțină cafea pe cămașă și m-am gândit la Linda care încerca să scoată pata. Va trebui să îi spun să folosească oțet.

— Nu uita, ai promis. După asta va trebui să pui capăt.

— Nu, am spus, când el mergea pe alee, spre mașina parcată. Voi încerca. Amândoi știam că era o minciună.

Allison

Încă 1.836 de kilometri

Cred că sunt undeva în Indiana, asta dacă nu am ratat semnul care mă întâmpina în Ohio. Nu contează: aici, pe autostrada întinsă și plată, nu se văd decât un mozaic nesfârșit de câmpuri și din când în când câte un arțar american sau arțar roșu, frunzele lor îngălbenindu-se în lumina farurilor mele.

Pe drum nu sunt alte mașini, doar eu și această autostradă infinită, ochii de pisică luminând asfaltul și reflectând stelele împrăștiate de deasupra.

Conduc de aproape șaptesprezece ore. Toată adrenalina s-a scurs din mine și mă simt goală și slăbită. Am pleoapele grele. Se tot lasă peste ochii obosiți și trebuie să mă forțez să îi deschid iar, ca o pereche de obloane defecte.

Dar nu am timp să dorm. Nu am timp să opresc. Sunt acolo undeva, mă așteaptă. O așteaptă și – poate, Dumnezeule, nu, dar poate – pe mama. Poate că deja au ajuns la ea. Nu. Îmi frec ochii cu pumnul și apăs pe accelerație. Nu pot să gândesc așa. Trebuie să cred că încă am timp să ajung la ea.

Mă trezesc brusc. Toată mașina vibrează și un bâzâit asurzitor umple aerul.

Am schimbat benzile și am depășit linia de delimitare cu asperități. Am doar o fracțiune de secundă ca să îndrept volanul înainte ca mașina să se frece de gardul de pe marginea autostrăzii.

Inima îmi stă în gât. Cât timp am adormit? O secundă? Un minut? Mă uit la ceas. Două și patruzeci și trei de minute. Acum sunt trează de-a binelea, dar știu că e prea periculos să continui să conduc. Nu am cum să rezist până dimineață. Trebuie să mă opresc pentru câteva ore, să dorm puțin. Este un indicator pentru o stație de cântărire

de camioane în jumătate de kilometru și când apare la orizont, văd două tiruri oprite sub luminile neoanelor. Trec pe lângă. E prea riscant, prea expus. Am nevoie de o cameră cu o ușă pe care să o încui în urma mea.

Mai merg încă aproape zece kilometri, cu o mână pe volan și alta ciupindu-mă de interiorul coapsei ca să stau trează. În cele din urmă, îl văd. Indicatorul de motel este enorm, cât două etaje, și luminează la cel puțin șase metri în jur. Ies de pe autostradă și înaintez pe străzile adormite până în parcarea pe jumătate plină. Opresc motorul. Toate ferestrele motelului sunt întunecate, cu excepția uneia de la parter. Îmi iau geanta din spate, ascund pușca înăuntru și merg până la ușa din față. Mă aștept să fie încuiată, dar se deschide automat și mă trezesc într-un hol înghesuit care miroase a produse de curățenie și mâncare râncedă.

Pe birou e un clopoțel și sun.

Se deschide o ușă laterală și apare o femeie, blondă și elegantă, într-o cămașă apretată, cu nasturi și pantaloni bleumarin călcați. Este drăguță și proaspătă și pare izbitor de trează pentru ora asta, ceea ce este neliniștitor.

— Bună seara, spune ea veselă, zâmbind larg. Cu ce vă pot ajuta?

— Ăăă, am nevoie de o cameră, mă bâlbâi. Doar pentru o noapte. Restul nopții, mă refer.

Pe jumătate mă aștept să mă dea afară, dar încuviințează și se întoarce să ia o cheie de pe panoul din spatele ei.

— Camera treizeci și unu, spune ea. Pot să vă încasez de pe cardul de credit?

Clatin din cap.

— Pot să plătesc cu bani gheață?

— E în regulă. Am nevoie și de o garanție de o sută de dolari, în caz de daune.

Caut prin buzunarele genții și îi dau un sul de bancnote, prea mult, sunt sigură. Le numără liniștită pe tejghea și îmi dă înapoi surplusul.

— Veți lua micul dejun la noi mâine?

— Nu, spun repede și apoi îmi dau seama că până atunci nu mâncasem de aproape douăzeci și patru de ore. Adică, da. Dacă se poate.

— Desigur. Micul dejun este de la ora șapte până la ora nouă. Doriți să vă trezim noi?

Încep să-mi dau seama de absurditatea situației și mă trezesc înăbușindu-mi râsul.

— Nu, mulțumesc.

— Camera treizeci și unu este la etajul trei. Aveți liftul pe stânga. Doriți ajutor cu bagajul? Arată spre geanta murdară de la picioarele mele și de data asta chiar râd.

— Nu, e în regulă, spun, luând geanta pe umăr. Mulțumesc foarte mult.

Camera este mică, dar curată. Pereții sunt acoperiți cu tapet cu dungi gri și albe și deasupra patului dublu se află o pictură inofensivă în acuarelă cu un oraș la malul mării. Mă spăl pe față și mă privesc în oglindă cât mă spăl pe dinți, încă mirată de unghiurile ascuțite ale chipului meu și părul tuns foarte scurt. Trag obloanele și draperiile grele și mă bag în pat. Aerul condiționat geme încet, dar altfel este complet liniște. Caut în geantă și bag pușca sub pat.

Mă gândesc la mama, stând întinsă în pat, în celălalt capăt al țării. N-am mai intrat în camera aceea de doi ani, dar încă mi-o amintesc. Patul mare de stejar cumpărat de la Jordan Mash, pătura albastră cu flori albe, draperiile groase trase dimineața pentru a lăsa să intre lumina. Barney ar fi încolăcit la picioarele ei, tresărind în somn. Păstrez imaginea cu ea în minte și, în cele din urmă, mă las copleșită de epuizare. Pașnic. În siguranță.

Așteptându-mă.

Maggie

Era un singur Anthony Tracanelli care se potrivea descrierii lui Tony, dar nu era student la Bowdoin. Nici nu locuia în Maine – cel puțin nu permanent. Majoritatea rezultatelor căutării îl descriau drept rezident în California. San Diego, mai precis.

Încercasem să mă pregătesc pentru faptul că nu era cine a spus că e, dar tot eram șocată să văd asta negru pe alb. Am respirat adânc și am început să derulez rezultatele căutării. Și erau multe rezultate.

Majoritatea oamenilor de vârsta lui nu prea apăreau pe internet. Poate o pagină de Facebook creată de copii sau o pagină de profil pe website-ul vreunei companii dacă era cineva important, dar, în mare parte, internetul este populat de cei tineri. Asta dacă nu cumva cineva are un motiv să scrie despre tine. Dacă nu cumva ai devenit subiect de știri.

Când venea vorba de Tony, erau multe articole. *New York Times, Washington Post, Boston Globe* – toate publicaseră articole în care era menționat numele lui. Am apăsat pe primul din listă.

WASHINGTON TRIBUNE

FOST ANGAJAT AL FDA, ARESTAT

SAN DIEGO. CA – Un fost *avertizor de integritate* de la Agenția Federală a Medicamentelor (FDA) a fost arestat. Anthony Tracanelli, în vârstă de șaizeci de ani, a fost plasat în custodia poliției în urma unui raid efectuat ieri-dimineață la casa din Clairemont. Poliția spune că, în urma unui pont anonim, a recuperat materiale indecente de pe un laptop din casa lui. A fost mai târziu eliberat pe cauțiune.

Tracanelli a lucrat în departamentul de cercetare și dezvoltare al FDA până în luna mai a anului trecut, când a lansat o campanie de dezvăluiri privind ceea ce

pretindea că sunt practici dăunătoare ale FDA. Potrivit documentelor interne date presei, Tracanelli și-a acuzat supervizorii de „infracțiuni strigătoare la cer în datoria lor de a îngriji poporul american” și a continuat să acuze directorii care se ocupă de reglementări că au acceptat mită de la companiile farmaceutice pentru a accelera procesul de aprobare – și în unele cazuri au închis ochii la „efectele secundare dăunătoare și uneori fatale” ale medicamentelor puse pe piață.

Când încă lucra la agenție, Tracanelli a ridicat suspiciuni printre colegii săi cerând ca producătorii de medicamente să furnizeze mai multe date clinice despre siguranța produselor lor, inclusiv perioade de testare mai lungi și metode dublu-oarbe. Managerii FDA au considerat cererile lui Tracanelli drept excesive și le-au refuzat. La scurtă vreme a fost eliberat din funcție, dar Tracanelli a continuat să investigheze, postând pe site-ul Whistleblowers.org ceea ce considera dovezi că FDA s-a înțeles pe ascuns cu producătorul de medicamente Prexilane. Compania a dat în judecată site-ul web pentru defăimare și postarea a fost, în cele din urmă, ștearsă.

În urma plecării lui Tracanelli a avut loc o investigație internă care a determinat că nu au existat nereguli din partea agenției. Deși acuzațiile lui Tracanelli au fost nefondate, persoane din interior spun că există încă suspiciuni privind agenția.

Contactat, Tracanelli a negat că ar avea materiale indecente și a pretins că era persecutat.

„Nu este nimic altceva decât o înscenare, a spus Tracanelli despre acuzațiile la adresa lui. Am încredere că, în cele din urmă, adevărul va ieși la suprafață”.

A trebuit să citesc de două ori, să mă asigur că vederea nu îmi juca feste. Dar nu, era acolo, pe ecran, clar ca lumina zilei. Tony investigase Prexilane. O cunoscuse pe Ally. Știuse despre cipul pe care îl purta la gât. Știuse despre tot.

Ce spusese despre ea? Că era o eroină. Inima mi se umplu de durere. Ea încercase să expună o nedreptate. Pentru prima oară după multă vreme, simțeam că puteam să o ating. Aceasta era Ally pe care o cunoșteam. Aceasta era fiica mea și eram atât de al naibii de mândră de ea.

Allison

Nu aud nimic, nici măcar respirația lui șuierată când se apleacă peste mine. Abia când mă apucă cu mâinile de gât mă trezesc.

În cameră e beznă și deschid ochii în întuneric. Se lasă greu pe mine, mă împinge în arcurile saltelei și le aud scârțâind. Îi simt respirația caldă pe obraz și presiunea degetelor care se strâng în jurul traheii mele.

Încep să văd puncte albe.

E aici. M-a găsit.

Mă zbat să îmi eliberez brațele din cearșafuri. Îmi încordez fiecare mușchi din corp, zbătându-mă să ies, lovind aerul, apucând mâinile care îmi strâng gâtul. Simt cum i se sfâșie pielea sub unghiile mele, dar strânsoarea nu cedează și punctele albe se extind, se înmulțesc. Simt cum leșin. Acum văd stele pe tavan și eu cad, cad, cad, înapoi și sus spre ele, în ele, ușoară ca un fulg.

Aud un vaiet sugrumat, o pisică care și-a prins coada în ușă și îmi dau seama că vine de la mine. Adrenalina mă cuprinde și mâinile mele îi zgârie degetele și îl lovesc cu picioarele, iar apoi, cu ultimele puteri, înainte să cedez complet, deschid gura mare și mă ridic, căutând și când găsesc o porțiune de carne – nu știu ce parte mușc cât de tare pot. Simt cum carnea se rupe în dinții mei și îl aud mormăind, iar pentru o secundă, strânsoarea lui cedează. Trag aer în piept și apoi țip.

Zgomotul ne face pe amândoi să tresărim și simt cum trupul i se încordează și se mișcă. Reușesc să scap și ajung pe podea, cu covorul dur sub genunchi. Simt curentul de aer la glezne când dă să mă apuce și mă întorc să-l lovesc. Dau cu piciorul în ceva tare și aud un pocnet, apoi un fior de durere în degetul mare. Alt icnet, de data asta mai furios, și e jos, la pământ, cu mine și mă apucă de talie cu mâinile, iar șoldurile, coapsele și mâinile

mele se întind, caută sub pat și apoi dau cu degetele de țeava rece, pe care o apuc cu o mână, apoi cu două, dar acum are brațele în jurul meu și mă ridică, așa că mă întorc, mă răsucesc și întorc patul puștii în jos. Se aude un pocnet și un tremur, iar vibrația ricoșează prin brațele mele, apoi îmi dă drumul și amândoi aterizăm jos cu o bufnitură, iar el zace acolo și nu se mișcă, dar eu nu mă opresc. Nu pot. Lovesc, și lovesc, și lovesc, și pocnetele devin mai groase, mai surde, mai umede și apoi îmi dau seama că mâinile, brațele și fața mea sunt ude și când scot limba afară, simt gust de sânge și lacrimi și încă ceva, ceva gros și întunecat și de pe altă lume și totuși nu.

Nu știu cât am stat pe marginea patului, în întuneric. Un minut. O oră. Când lumina liliachie a zorilor se vede în jurul draperiilor, intru în baie și dau drumul la duș ca să mă curăț. Nu aprind lumina ca să mă îmbrac.

Văd conturul trupului pe podea. Mă apropii încet de el, atentă să evit băltoaca neagră din jurul capului. Pipăi în buzunarele pantalonilor până îl găsesc. Apăs un buton pe telefon și se aprinde în mâna mea, proiectând un halou gălbui în cameră.

Acum îi văd chipul. Ce a rămas din el. Este bărbatul pe care l-am văzut în Colorado, cel care se sprijinea de stâlpul de iluminat. Știam că el va fi, dar tot simt o ușoară dezamăgire. Înseamnă că jocul nu s-a terminat. El este încă acolo. Mă așteaptă.

Telefonul este unul ieftin, un Nokia vechi. Un telefon cu cartelă, mă gândesc. La contacte este un singur număr. Deschid un mesaj nou și scriu: „S-a făcut”. Îl trimit și ascult vâjâitul plicului care zboară în eter.

Asta ar trebui să îmi mai câștige timp. Nu știu cât de mult, dar sper că suficient.

Pun telefonul în buzunar și bag pușca în geantă, împreună cu prosopul pe care l-am folosit ca s-o curăț. Mă mai spăl o dată pe mâini în chiuvetă și

apoi deschid ușa, mă strecor afară și o închid în urma mea. Nu mă uit înapoi.

Mă doare gâtul în timp ce cobor treptele în grabă și ies pe ușa din spate. Încă simt mâinile lui sugrumându-mă. Ocolesc spre parcare, atentă să mă aplec sub ferestre, dar nu trebuie să-mi fac griji, motelul este încă scufundat în somn. Arunc geanta pe bancheta din spate și pornesc motorul. Până când soarele apare la răsărit, deja am parcurs mai mulți kilometri pe autostradă.

Abia atunci încep să plâng și, chiar și așa, doar pentru câteva secunde, nu-mi permit să mai irosesc timp cu asta și, în plus, plânsul mă doare prea tare.

Se întâmplă. Chiar se întâmplă. A venit după mine. Și dacă a venit după mine, o să vină și după ea.

Apăs pe accelerație și conduc.

Maggie

Să caut prin viața lui Anthony Tracanelli era ca și cum aș găsi fragmente diferite din aceeași vază spartă. Se spărsese în clipa în care trăsese alarma la FDA.

Desigur, nu am mai găsit nimic despre ce descoperise despre Prexilane. Toate acele documente fuseseră fie sigilate, fie distruse, probabil mulțumită aceleiași armate de avocați care ajutase la ștergerea forumului despre posibilele efecte secundare ale Somnublaze. Curățau internetul, ștergând orice ar putea dăuna imaginii Prexilane.

Nu puteam să stau locului. Trecuse ceva timp de când plecase Jim – sigur trebuia să apară vești. Am format numărul lui de la secția de poliție.

— Vreo veste despre cip? am întrebat, înainte să aibă ocazia să zică ceva.

— Încă nu. Shannon îl analizează.

— Shannon? Nu-mi puteam ascunde mirarea. Nu știam că se pricepe la computere.

Jim râse.

— Știu la ce te gândești, dar se pare că era expertă în Florida. A lucrat într-un departament numit Criminalistică Digitală. Avea și un viitor strălucit acolo. Nimeni nu a înțeles de ce a ajuns aici.

— Vremea, am spus, amintindu-mi privirea mirată de pe chipul ei când vorbise despre zăpadă. Nu-i plăcea căldura de acolo. A spus că își dorește o iarnă adevărată.

— Ei bine, o să aibă parte din plin. Oricum, a spus că nu ar trebui să dureze mai mult de o zi să afle ce e pe acel cip, așa că vom avea răspunsuri în curând.

Mi s-a strâns inima.

— O zi? Nu se poate puțin mai devreme?

Jim oftă și îi auzeam nerăbdarea din voce.

— Avansăm cât de repede putem, Maggie. Trebuie să ai puțin mai multă răbdare. Am totuși niște vești despre prietenul tău, Tony.

Stomacul încă mi se strângea când îi auzeam numele.

— Știi ce a pățit?

— Dovezile sunt încă neconcludente, dar tipul din Branville mi-a spus că înclină spre sinucidere.

Am încremenit. Îmi amintesc teama din vocea lui la telefon.

— Nu s-a sinucis, am șuierat.

— Uite, îți spun doar ce mi s-a spus și mie.

— Jim…

Mă întrerupse.

— Maggie, era un infractor. Am tăcut. Era un fel de pervers, știai asta?

Trebuie să fi aflat despre acuzațiile de materiale indecente menționate în ziar.

— Da. Și apoi, iute. Nu. Adică, nu mi-a spus, dar am citit despre asta on-line. Dar, uite, nu e important…

— Nu e important? Neîncrederea lui era ca un zid de cărămidă între noi. I-am căutat dosarul de caz. Știi ce fel de lucruri au găsit pe computerul tipului? Mi se face rău doar când mă gândesc că a fost în preajma ta.

Mi s-au adunat în minte imagini pe care nu voiam niciodată să mi le imaginez. Le-am alungat. N-a fost el, mi-am amintit. Spusese chiar el în acel articol că i se înscenase totul, îi eram datoare să îl cred. Ally trebuie să fi avut încredere în el. Asta însemna că și eu, la fel.

— Nu e ceea ce crezi, am spus încet.

— Am văzut fotografiile. Vocea lui Jim tremura de furie. Omul era bolnav. Trase aer în piept. Nu te-a atins, nu? Nu a…

Întrebarea plutea între noi ca un miros urât. M-am gândit la momentul când a întins mâna spre mine, curentul electric când degetele lui mi-au atins ușor gâtul.

— Nu, am spus în cele din urmă. N-a pus nici măcar un deget pe mine. Răsuflă ușurat pe fir.

— Slavă Domnului.

— Jim.

— E vina mea, ar fi trebuit să fiu mai atent la tine.

— Jim.

— Erai vulnerabilă și ciudatul ăsta a profitat…

— Jim! Mă săturasem până peste cap ca oamenii să mă trateze de parcă eram un copil. Tony greșise să mă mintă, dar într-un fel ciudat știam că și el încercase să mă protejeze. Nu era un om rău. Nu făcuse acele lucruri despre care s-a scris în ziare, eram sigură de asta. Ei erau în spatele acelei povești – a întregii povești. Trebuia doar să îmi dau seama cum. Trebuie să mă asculți. Tony nu a profitat de mine și nu s-a sinucis. A fost omorât și totul este din cauza lui Ben Gardner.

Jim oftă la telefon. Mi-l imaginam, cu pantofii lui negri, lucioși, proțăpiți pe marginea biroului, cu o mână pe după cap, o cană de cafea care se răcea lângă telefon.

— Am vorbit despre toate astea.

— Nu, nu am vorbit, pentru că refuzi să mă asculți. Tony lucra pentru FDA. Investiga Prexilane – compania lui Ben, Jim. A depus o plângere împotriva lor și a fost concediat, iar apoi… au apărut lucrurile alea pe computerul lui.

— Mizerii. Erau mizerii.

— Orice a fost, nu contează. Ceea ce contează este ce știa despre Prexilane.

— Ce crezi că a aflat, mai exact?

Am ridicat privirea spre fotografia înrămată cu Ally de deasupra șemineului. Îmi zâmbea, cu părul negru dat pe după ureche și cu ochii scânteind. Părea atât de tânără. Încă o fetiță.

— Nu știu, am spus în cele din urmă. Dar cred că și Ally știa și cred că de aceea au murit amândoi.

Allison

Opresc mașina pe un pod aflat cam la optzeci de kilometri de motel. Deschid fereastra, verific să nu vină vreo mașină și arunc telefonul cu cartelă cât de departe pot. Aud un pleoscăit ușor când cade în apă, apoi închid fereastra, pornesc radioul și pornesc iar la drum.

•

Era o conferință de farmacie în Chicago și l-am convins pe Ben să mă ia cu el. La început nu prea i-a surâs ideea, spusese că nu voia să amestece afacerile cu plăcerea și, în plus, se temea că mă voi plictisi – dar l-am convins în cele din urmă și am zburat acolo cu Mooney-ul lui, iar ținutul se întindea sub noi ca o pătură din petice.

Era sâmbătă după-amiază. Eram în apartamentul nostru de la Peninsula, îmi uscam părul cu prosopul și admiram tapetul pictat manual când s-a auzit telefonul.

— Ricci e vulnerabil. Era Sam. Ajunsesem să îi recunosc imediat vocea, îi auzeam tonul jos, răgușit și în somn.

— Ce vrei să spui? Acum era Ben. Trebuia să prezinte un seminar despre tratamentele pentru cancer care țintea ADN-ul la centrul Gleacher, dar auzeam în fundal zumzetul și zgomotul străzii. E cel mai bun cercetător al nostru.

M-a izbit ca un trăsnet. Vorbeau despre Paul, soțul lui Liz. Femeia care mă luase sub aripa ei la acea petrecere într-o altă viață. Singura persoană dintre toți care mă tratase cu bunătate.

— Nu contează ce bun cercetător e dacă o să se ducă la agenții federali.

Mi-am ținut respirația, iar inima îmi bătea cu putere în piept. Ben înjură pe fir.

— Nu cred asta. N-am avea nenorocita asta de problemă dacă ar fi mai bun la ce face. Zeman este gata să intervină.

A urmat o pauză lungă, încordată și abia când Ben a expirat mi-am dat seama că își ținuse respirația, și eu odată cu el.

— Bine. Scapă de Ricci și spune-i lui Zeman că a fost promovat, începând de acum.

Apelul s-a întrerupt. Stăteam pe marginea patului, și telefonul îmi tremura în mâini. Mă gândeam la fotografia pe care mi-o arătase Liz, cu copiii lor, trei adolescenți cu părul creț, cu gropițe identice în obraji. Ce voise Ben să spună prin „scapă de Ricci?" M-am gândit la teama de pe chipul lui Anthony când menționasem numele lui Sam. *Nu știi de ce este în stare.* Acum știam, sau, cel puțin, începeam să bănuiesc. Nu puteam să stau și să nu fac nimic. Trebuia s-o avertizez.

Am găsit numărul ei pe telefon și am apelat-o. *Haide*, spuneam în timp ce suna. *Răspunde, răspunde, răspunde.*

— Hei, Allison! Vocea caldă a lui Liz s-a auzit la telefon și am simțit un fior de ușurare. Nu era prea târziu. Nu luăm prânzul azi, nu? Mi-am notat în calendar pentru săptămâna viitoare, dar Dumnezeu știe că zilele astea se pare că nu-mi amintesc nimic.

— Nu, nu e asta, am spus în grabă. Cred… cred că Paul are probleme.

— S-a întâmplat ceva la serviciu? Nu cu inima, nu? Am auzit panica din vocea ei și am simțit un junghi de milă.

— Nu… m-am oprit. Țineam telefonul strâns lângă față și aveam deja obrazul ud de transpirație. Acum că eram cu ea la telefon, nu eram sigură ce să spun. Cum puteam s-o avertizez fără să-i spun lucruri care ar fi pus-o și mai mult în pericol? Uite, nu pot să-ți explic. Tot ce pot să spun este că tu și Paul ar trebui să părăsiți orașul.

— Nu înțeleg…

Am auzit un zgomot la ușa de la intrare în apartament și apoi clanța. Cineva era acolo. Am alergat în baie și am închis ușa în urma mea. Era

singura prietenă pe care o mai aveam. Trebuia să încerc să o salvez.

— Ascultă-mă, am șoptit, e în pericol. Și tu la fel. Ecoul vocii mele se auzea din cauza pereților de faianță. Trebuie să plecați. Te rog. Împachetează câteva lucruri și pleacă. Nu contează unde. Îmi doream atât de mult să mă creadă.

— Allison, te rog! Nu are sens ce spui! Acum, Liz era panicată și îmi dădeam seama că o speriam.

Pașii lui Ben se auziră pe covorul moale.

— Iubito? Ești aici?

— Trebuie să închid, am șoptit. Inima îmi bătea cu putere în piept. Te rog, fă ce ți-am zis.

— Dar…

Am închis telefonul și l-am băgat în buzunarul halatului.

— Ies imediat! am strigat. Am apucat laturile chiuvetei cu ambele mâini și m-am uitat în oglindă. Aveam obrajii roșii, ochii sticloși și îmi vedeam pulsul la baza gâtului. Vocea mea îmi urla în cap. *Cățea proastă, fraieră ce ești. Ce ți-a venit s-o suni așa din senin? De unde știi că nu vor ajunge la ea? De unde știi că nu vor ajunge la tine mai întâi?*

Nu. Mă forțez să închid ochii și respir adânc. *Trebuia s-o avertizezi. Ai făcut ce trebuia. Acum, adună-te.*

Ben zâmbea când am deschis ușa de la baie.

— Vino-ncoace, spuse el cu brațele deschise și l-am îmbrățișat, amorțită. Ai părul încă ud, a șoptit el, cuibărindu-și fața în gâtul meu. De-abia ai ieșit de la duș? Lenește.

M-am forțat să nu mă îndepărtez.

— Nu te așteptam atât de devreme, i-am spus. Credeam că ești la seminar?

A ridicat din umeri.

— Nu m-am mai dus. S-a aplecat și m-a sărutat pe buze. Haide, pregătește-te și mergem să bem ceva.

M-am îmbrăcat cu grijă, alegând rochița albă care știam că îi place. M-am dus în baie și mi-am dat cu loțiune pe picioarele goale, m-am machiat, mi-am uscat părul, în același timp gândindu-mă la Liz și luptându-mă cu panica. Mă întrebam dacă acum vorbea la telefon cu Paul, povestindu-i ce îi spusesem eu. Mă întrebam dacă mă vor crede. *Te rog, fă-i să mă creadă.*

Mi-am pus pantofii și m-am dus înapoi în dormitor. Ben stătea pe marginea patului, cu telefonul meu în mână. Stomacul mi se strânse iar.

— A sunat Liz, a spus el, aruncând telefonul spre mine.

— A! Am simțit un nod în stomac. M-am uitat la ecran. Niciun apel pierdut. Simțeam gust amar în gură. Ai răspuns?

— I-am văzut numele, așa că am salutat-o. Mă privea insistent. E în regulă?

— Desigur! Mi-am luat inelul de logodnă de pe măsuța de toaletă și l-am pus pe deget. Diamantul strălucea în lumina slabă. Despre ce ați vorbit? Încercam să vorbesc relaxată, dar în urechile mele vocea părea sugrumată.

— Nimic interesant. L-am privit și pentru o fracțiune de secundă am fost sigură că am văzut cum se așterne mânia pe chipul lui, dar când l-am privit iar, zâmbea. Vino aici, a spus, ridicându-mi rochia.

— O să-mi strici rujul, am spus, dar m-am lăsat trasă pe pat. M-a întors pe spate și mi-a prins mâinile deasupra capului. M-am uitat la el. Știam fiecare centimetru de pe chipul lui, dar în acel moment mi se părea un străin.

— La dracu' cu rujul tău, a șoptit, iar apoi gura lui mi-o acoperea pe a mea și mâinile lui îmi alunecau pe trup, apăsând, frământând, căutând, iar apoi m-a pătruns. Nu eram pregătită pentru el, iar durerea m-a făcut să gâfâi, dar nu a părut să observe. Am închis ochii strâns. M-am gândit la pașaportul din geantă și la biletul de avion din el.

Se va termina în curând, mi-am promis, *și voi fi departe.*

A ejaculat repede și s-a rostogolit la o parte, gâfâind. L-am privit cum își pune pantalonii, își îndreaptă manșetele și își trece degetele prin păr.

— Grăbește-te, a spus, privindu-mă. O să întârziem.

M-am dus la baie cu pași nesiguri, unde mi-am aranjat părul și m-am dat iar cu ruj. Eram obișnuită ca el să fie dur câteodată, chiar îi cerusem asta din când în când, dar acum era altceva. Ceva intenționat și crud și menit să rănească.

Am deschis capacul telefonului mobil cu mâini tremurânde, am scos cipul și l-am pus în medalion.

M-am uitat în oglindă. Undeva în ochii mei, în spatele părului blond și a machiajului, am văzut o licărire familiară. *E încă undeva în mine, femeia pe care o cunoșteam și pe care o voi salva.*

Și jur pe Dumnezeu că îl voi face să plătească.

Maggie

Am stat la masa din bucătărie ore întregi, căutând mai multe informații despre Tony. Fusese căsătorit, măcar asta era adevărat, iar soția lui murise de atac de cord cu un an înainte ca el să fie concediat de la FDA. Lucrase acolo aproape douăzeci de ani, fără nicio plângere până la dezvăluiri. Toți colegii lui spuseseră că nu provocase niciodată probleme. „Un dosar fără pată", după cum descria unul dintre articole.

Am simțit cum mă roade stomacul și mi-am dat seama că nu mâncasem nimic. Am scos din dulap un borcan de unt de arahide și am deschis sertarul să iau o lingură. Am apucat cu degetele lingurița cu Mickey Mouse pe care o adusesem acasă de la Disney World în urmă cu aproape douăzeci de ani. Ally refuzase să mănânce cu orice altceva un an întreg. Charles și cu mine o privisem odată cum încerca să mănânce cu lingura aceea un cotlet de porc și ne-am uitat unul la celălalt peste masă.

— Ar fi trebuit să-i dăm cuțit și furculiță, spusese, iar Ally se încruntase la farfuria ei.

Am luat o lingură de unt de arahide și m-am uitat în curte. La lumina lunii, vedeam begoniile pe care le plantasem în iunie, care acum atârnau greu pe borduri.

M-am frecat la ochi și m-am uitat la ceas. Deja era trecut de trei. Mă durea spatele de la orele întregi petrecute la masă, cu ochii în ecran.

Am umplut un pahar cu apă de la robinet, l-am băut din câteva înghițituri lacome și m-am dus în sufragerie.

M-am așezat greu pe fotoliul lui Charles și m-am holbat în gol. Sunetele nopții de vară se auzeau prin plasele ferestrelor, iar camera era plină de sunetele înfundate ale greierilor care cântau, bufnițele care huhuiau și veverițele și ratonii care

foșneau. Se simțea și un miros de aer umed, de mușchi și căldură stătută.

Trăiam într-o lume plină de umbre.

Am simțit un nod în gât și așteptam să vină lacrimile. Ce rost avea să încerc să le rețin acum? Nu mai era nimeni pentru care să încerc să fiu puternică. Niciun motiv să mă adun. Ally era încă dispărută, iar cu Tony mort… nu știam câtă putere mai aveam să lupt. Mă simțeam bătrână, obosită și epuizată.

Îmi doream ca Charles să fie aici. Dumnezeule, cât dor îmi era de el! Vocea lui calmă, sigură, strălucirea din ochii lui când urma să spună o glumă, palma lui rece care se odihnea pe șoldul meu când dormeam. Mirosul lui dimineața. Asprimea bărbii lui pe obraz. Felul în care ne uitam unul la celălalt când Ally era în încăpere, un amestec de mândrie și uluire.

El ar fi știut ce să facă. M-ar fi luat de mână și ar fi strâns-o și mi-ar fi spus să nu îmi fac griji, că vom da de capăt poveștii ăsteia, că totul va fi bine. Ar fi mințit, dar l-aș fi crezut, chiar și pentru un minut. Și acea credință ar fi fost un fel de iertare.

Poate ar trebui să plec de aici, m-am gândit. Să reduc pierderile și să o iau de la capăt. Să vând totul, să mă mut în Florida, unde să cumpăr o casă mică sau un apartament lângă ocean. Să-mi petrec zilele la soare, cu celelalte fantome, așteptând momentul când urma să mă reîntâlnesc cu toți cei pierduți.

M-am lăsat pe spătarul fotoliului, am închis ochii și am ascultat corul greierilor din iarbă, până când am adormit.

Allison

Încă 277 de kilometri

Posturile de radio se tot schimbă, de la country la rock și apoi din nou la country. Îmi provoacă dureri de cap, așa că închid radioul și deschid geamul, lăsând briza să intre și să miște puțin aerul închis din mașină. E o zi toridă, deja sunt aproape treizeci și două de grade și stau cu ochii pe termostat. Rămâne constant totuși și îi mulțumesc în sinea mea lui Chet pentru că mi-a vândut mașina asta. Încep să cred că până la urmă o să mă ducă până acasă.

•

Mașina ne-a dus pe străzile goale ale orașului și ne-a lăsat la aeroportul Midway, la începutul după-amiezii. Ben m-a ținut de mână tot drumul, privindu-mă din când în când și făcându-mi cu ochiul. Știa că mi-era frică să zbor, mai ales în Mooney. Nu pentru că era un pilot slab, din contră, ci din cauza dimensiunii avionului în comparație cu întinderea vastă a cerului, ca o jucărie în mâna unui copil invizibil.

Am trecut direct prin terminal și am ajuns pe pistă: bogaților nu li se aplică măsurile de securitate. Avionul ne aștepta, cu elicea strălucind în soarele arzător. Căldura părea să vină din toate părțile, aerul era plin de fum. Ben mi-a luat geanta și a pus-o în compartimentul de bagaje.

— Vino aici, spuse el, trăgându-mă spre el și sărutându-mă apăsat. O să-mi fie dor de tine, fată drăguță.

M-am uitat la el fără expresie.

— Ce vrei să spui?

— Sam o să te ducă înapoi la San Diego, spuse el. Am de rezolvat niște lucruri aici. I-am urmărit privirea și l-am văzut pe Sam venind spre noi, cu o

geantă de piele aruncată pe umăr, cu o mână ridicată în semn de salut.

Mintea mi s-a blocat, de parcă lucra la jumătate de viteză. Am încercat să mă uit în ochii lui, dar erau ascunși după ochelarii de soare negri și nu îmi vedeam decât expresia uluită.

— Dar… e avionul tău. Tu ești pilotul.

— Sam și-a luat permisul de zbor odată cu mine. Nu ți-am spus niciodată asta? E un adevărat as. Nu-i așa, amice? Ben a întins mâna și l-a bătut pe spate. Vei fi pe mâini sigure cu el. Cei doi bărbați au schimbat o privire și am văzut cum colțurile gurii lui Sam tresar. M-a cuprins groaza, de parcă prin vene îmi curgea un râu de gheață.

— Te rog, iubitule, l-am implorat, luându-l de mână. Știi cât de dor îmi e de tine când ești plecat. Casa e atât de tăcută fără tine. Vreau… doar… te rog… Teama mă făcea să devin incoerentă. Am respirat adânc. Aș putea să stau cu tine, să-ți țin companie…

A clătinat din cap.

— Voi lucra tot timpul, te vei plictisi. E mai bine să te întorci în San Diego. Liz mi-a spus că săptămâna viitoare luați prânzul împreună, n-ai vrea să ratezi asta. Ben a văzut mirarea de pe chipul meu. Am vorbit cu ea aseară, mai ții minte? Când erai la duș? Am încuviințat, nesigură. Zâmbetul i-a devenit rigid. Mi-a mai spus și altceva, cea mai nebunească poveste, că ai fi avertizat-o că Paul ar avea niște probleme. Vederea mi s-a încețoșat. A întins mâna și m-a apucat de bărbie. Am crezut că mă iubești, a spus blând, clătinând din cap și nevenindu-i să creadă.

Am deschis gura, dar nu a ieșit niciun cuvânt. Șocul m-a lovit și pentru o secundă am simțit cum capul îmi este îndepărtat de corp dintr-o singură lovitură. Liz mă trădase. Eu îl trădasem pe Ben. Eram complet și absolut singură, iar acum urma să mor.

Și-a scos ochelarii de soare și m-a privit sfredelitor. Acum nu mai recunoșteam nimic în ochii lui, nici căldură, nici iubire. Erau ochii reci, morți ai unui ucigaș.

— Ben… am șoptit, dar am înghițit restul. Nu mai existau cuvinte între noi acum.

M-a strâns tare de bărbie, prea tare și m-a sărutat pe obraz.

— Ați face bine să vă grăbiți, dacă vreți să vă păstrați intervalul.

Sângele îmi pulsa în urechi și am privit în jurul aerodromului. Era cineva acolo căruia să-i cer ajutor? Nu. *Fugi. Trebuie să fug.* Aeroportul era la câteva sute de metri depărtare, oare puteam reuși? M-am uitat la cei doi care stăteau în fața mea, silueta prelungă, suplă a lui Ben și puterea brută a lui Sam. N-aveam cum să reușesc. Chiar dacă aș fi reușit, ce-aș fi spus când ajungeam acolo? Liz era dovada că nu puteam să am încredere în nimeni. Anthony avusese dreptate: când va veni vremea, nimeni nu mă va putea ajuta. Eram pe cont propriu.

Pregătește-te, spusese, dar, în final, nu eram pregătită și acum eram captivă ca un animal în drum spre abator.

Sam m-a înhățat de cot și m-a împins spre ușa cabinei.

— Așteaptă! am strigat, smucindu-mă. Acum eram în lacrimi, disperată. Dacă nu puteam fugi, puteam să implor. Ben, te rog. Totul este o neînțelegere.

A întins mâna și mi-a dat la o parte o șuviță de păr.

— Înțeleg perfect, a spus, apoi s-a aplecat și m-a sărutat apăsat pe gură, apoi m-a împins spre Sam. Cei doi mă blocaseră între ei. Nu aveam de ales decât să mă sui în avion. Am urcat nesigură treptele spre cabină, cadrul de metal unduindu-se sub greutatea mea. Simțeam greutatea lui Sam pe

scări și căldura trupului său în timp ce urca în urma mea.

Ușa cabinei s-a închis și motorul a pornit zgomotos. L-am privit pe Ben îndepărtându-se. Atunci mi-am dat seama că n-o să mă salveze nimeni în ultimul moment. Nu eram într-o poveste cu zâne.

La finalul poveștii mele nu va exista niciun prinț.

Eram pe cont propriu.

Maggie

Soneria m-a trezit brusc. Era dimineață – adormisem în sufragerie. M-am ridicat din fotoliu și m-am îndreptat cu pași țepeni spre ușa de la intrare. Am încercat să văd cine era prin fereastră, dar nu vedeam decât spatele lat al unui bărbat și un păr negru. Un agent de vânzări, probabil.

Am deschis ușa.

— Vă pot ajuta?

Bărbatul se întoarse și zâmbi.

— Doamnă Carpenter, spuse, ducând o mână la piept, îmi pare atât de bine să vă cunosc, în sfârșit.

Allison

La început, cât avionul urca spre cer, am păstrat tăcerea. Măruntaiele mi se transformaseră într-un lichid fierbinte și alunecos. Sam se uita drept înainte, cu ochii fixați pe întinderea vastă de albastru, cu mâinile încordate pe comenzi.

Atâta vreme cât pilota avionul, nu putea să facă nimic. Dar imediat ce aterizam, voi fi moartă.

Cât știau? Am pipăit cu degetele la baza rochiei până am găsit medalionul. Știau ce era în el?

Am privi în jos spre lanțul muntos care se întindea sub noi ca o hârtie mototolită. Mă gândeam la acea mână de copil invizibil, care ne urca și ne cobora prin cerul albastru și apoi la căderea lungă, imponderabilă, spre nimic.

Prin ceața cauzată de groază, am întrezărit un plan. Îl văzusem pe Ben pilotând avionul de zeci de ori. Dacă puteam să-l imobilizez cumva pe Sam, aș putea încerca să aterizez și să fug. Probabil nu va funcționa, dar trebuia să risc. Și dacă urma să mor, cel puțin îl voi lua și pe el cu mine.

Îmi imaginam instructoarea de autoapărare din facultate.

— Ochi, nas, gât, stomac, zona inghinală, picioare, scanda iar și iar. Ne punea să le și repetăm și atunci le spuneam în minte.

Nas. Era un bărbat masiv, dar era lent. Când l-am lovit cu cotul, am simțit osul rupându-se înainte să apuce să ridice mâinile ca să mă oprească.

— Ce dracului? a strigat, cu privirea uluită și ochii înlăcrimați. Ținea mâinile pe față, iar sângele îi curgea printre degete.

Ochi. I-am băgat un deget adânc în ochi. A scos un sunet inuman, un fel de țipăt strangulat. A dus una dintre mâinile însângerate spre ochiul orbit. Acum, lacrimile și mucozitățile nazale se

amestecau cu sângele, iar totul se scurgea pe antebrațe, pe cămașa curată cu guler alb.

Luptă. Am profitat de moment și am apucat mânșa abandonată. Avionul pierdea în altitudine. Îmi imaginam mâinile lui Ben pe mânșă. Ce ar face ca să corecteze asta?

Gândește. Am redus accelerația și am tras de manetă, iar avionul a gemut și a tremurat, dar a urcat. Sam și-a revenit și m-a apucat de gât. Mâinile mi-au alunecat de pe mânșă. Mă strângea cu degetele însângerate. Avea chipul murdar, nasul deja umflat, iar din ochiul lovit curgea ceva alb rozaliu. Motorul s-a înecat și s-a oprit. L-am lovit cu cotul și am încercat să stabilizez maneta. O alarmă a început să geamă încet.

— Ce ai făcut? l-am auzit panicat, iar apoi m-a scuturat, tare, dându-mă cu capul de panou. Ce dracului ai făcut?

Luptă.

Și apoi avionul a început să cadă.

M-a tras în sus, de brațe, și m-a aruncat în peretele cabinei. Alarmele au început să sune.

— La dracu'! Acum era panicat, apăsa pe butoane, trăgea de manetă, de mânșa de lângă picior și încerca s-o îndrepte, privind cu ochiul bun pe panoul de control care lumina. Dar era prea târziu. Cățea proastă! Ce dracului ai făcut? Ce ai făcut? Cădeam, cădeam. Eram ușori ca un fulg.

Asta era. Urma să mor.

Nu.

Am citit odată o poveste într-un ziar despre o fată care a supraviețuit prăbușirii unui avion. Se afla într-un avion cu elice cu iubitul ei și doi prieteni. Avionul a pierdut altitudine și s-a prăbușit pe versantul unui munte. Ceilalți trei au murit la impact, dar fata a scăpat, practic, fără nicio zgârietură. A coborât de pe versant, a găsit un ranger și a fost dusă în siguranță. Când a fost intervievată despre supraviețuirea ei miraculoasă,

i-a spus jurnalistului că a trăit pentru că a rămas calmă. Nu cedase panicii, ca ceilalți.

Vocea mamei îmi răsună în minte. *Nu te panica, Ally. Respiră.*

Respir adânc, îmi umplu plămânii cu cât aer pot inhala și apoi expir. Sam era în lumea lui acum, una de durere, teroare și furie. Nu a observat când m-am întors la locul meu, mi-am pus centura de siguranță și am luat poziția de impact. Acum, lovea panoul, însă alarma își continua vaietul prevestitor. *Lasă-te moale,* mi-am spus. *Pur și simplu, lasă-te moale.*

Pe măsură ce muntele se apropia, iar covorul de verde se transforma în copaci mișcându-se ușor în briză și salutându-ne venirea, m-am întins spre el. Acum urla, un sunet crud, de animal, zgâriind parbrizul cu mâinile. Nu a observat când i-am decuplat centura de siguranță.

Capul jos. Pregătește-te. Respiră.

Brusc, am strâns colierul în mână și am deschis medalionul. Trebuia să le mai văd o dată chipurile. Am deschis medalionul și am privit fotografia, părinții mei în miniatură, aplatizați în discul de aur.

— Îmi pare rău, am spus, cu ochii plini de lacrimi. Îmi pare atât de rău. Am strâns medalionul în pumn și am rostit cuvintele inscripționate pe spate: *Dumnezeu să-l apere în călătoriile sale, în aer, pe uscat sau pe mare, apără-l și ghidează-l, oriunde ar fi.*

Am închis ochii și am lăsat pământul să vină spre mine.

Supraviețuiește.

Maggie

Arăta mai bine în fotografii. În viața reală, avea maxilarul prea ascuțit. Oricum, avea ochii de culoarea profundă a safirelor, iar zâmbetul pe care îl afișa era larg și arăta un set de dinți perfecți, albi, uniformi. Era, într-adevăr, fermecător.

— Ești mort, am spus, clipind surprinsă.

— Știu că trebuie să fie un șoc, spuse el, intrând în casă pe lângă mine. L-am privit cum evaluează încăperea dintr-o singură privire: tapetul cu model floral de pe hol, covoarele subțiri, fotoliul lui Charles cu conturul trupului meu încă imprimat pe pernă. M-am luptat cu impulsul de a mă scuza pentru deranj.

Am mers după el în bucătărie.

— Ți-au găsit trupul. Părinții tăi mi-au spus că a avut loc o înmormântare.

— A existat un serviciu funerar, da. Chiar foarte drăguț, am auzit. Luă un teanc de hârtii de pe masă, se uită prin ele, le puse la loc jos. Doamnă Carpenter – pot să-ți spun Maggie? Ai o casă foarte primitoare. S-a plimbat prin bucătărie, atingând blatul cu degetele. Este foarte… intimă.

— Ce cauți aici?

Nu răspunse. Luă o lavetă, o împături din nou și o atârnă de mânerul cuptorului. Luă una dintre mașinuțele de tablă ale lui Charles. Fotografia lui Ally ne privea de sus. Îmi urmări privirea și zâmbi.

— Frumoasă, nu-i așa?

— Ce cauți aici? am spus iar. Șocul mă lovea în valuri.

Puse mașinuța la loc pe poliță și se întoarse cu fața spre mine.

— M-am gândit că a venit vremea s-o cunosc pe mama logodnicei mele.

Am făcut un pas spre el.

— Unde e? E încă în viață? Ce-ai făcut cu ea?

Trase un scaun și mi-l oferi, cu o privire îngrijorată.

— Pari palidă, spuse. Te rog, ia loc. Știu că trebuie să fie un șoc. Ia loc, te rog.

— Mi-e bine în picioare. Nu voiam să vadă cât de tare tremur.

Zâmbi.

— Măcar dă-mi voie să-ți aduc un pahar cu apă. S-a întors în bucătărie și am auzit zgomot de pahare și apa curgând în chiuvetă. M-am uitat prin cameră, ametită. Asta se întâmpla cu adevărat? m-am întrebat. Sau mi-am pierdut mințile, în sfârșit?

Când s-a întors în cameră, am simțit din plin teroarea. Nu știam cine era acest om, sau de ce era în stare. Trebuia să țin situația sub control. Mi-a dat paharul și am sorbit din el ascultătoare.

— Pot să-ți ofer și altceva? Stătea lângă mine, chipeș și serviabil, cu mânecile suflecate. Am văzut cafetiera – să-ți fac o cafea?

Acidul din stomac m-a ars pe gât. Am clătinat din cap.

— Te rog, am spus, slab. Am dreptul să știu ce se întâmplă.

— Te rog, să stăm jos.

Am încuviințat și m-am lăsat pe canapea, prea uluită sau slăbită să mai pot sta în picioare, oricum.

— Se pare că a fost… o serie de neînțelegeri, spuse el cu grijă, așezându-se pe fotoliul lui Charles. Pielea scârțâi sub greutatea lui.

— Am văzut rapoartele, m-am bâlbâit. Au potrivit amprentele dentare…

Se încruntă.

— Aceste lucruri nu sunt niciodată perfecte. Dosarele se pierd sau se rătăcesc.

— Deci nu erai în acel avion? M-am gândit la toate orele de cercetare pe care le petrecusem. San Diego cel însorit, șoaptele prăfuite din biblioteca Bowdoin, vâjâitul vechiului computer care încă era în bucătăria mea, așteptând. Dintre toate lucrurile

pe care le bănuisem, nu pusesem niciodată la îndoială faptul că era mort.

Clătină din cap.

— O schimbare de planuri de ultim moment. Inevitabilă.

— Dar… Tu erai pilotul, m-am bâlbâit. Dacă n-ai fost tu în avion, cine l-a pilotat?

Alungă întrebarea ca pe o muscă.

— Nu contează.

— Nu înțeleg. M-a cuprins brusc o speranță arzătoare. Dacă el era viu, dacă el nu murise în accidentul aviatic, nici măcar nu fusese în acel avion… Asta înseamnă că nici Allison nu era în avion? E și ea în viață?

Mă privi trist și colțurile gurii i se aplecară.

— Allison era în avion. Îmi pare rău.

Cad greu înapoi pe pământ.

— Dar ea… Dar tu… Nu… m-am bâlbâit. Mă simțeam proastă, de parcă răspunsul era evident pentru toată lumea cu excepția mea, doar că nu îmi dădeam seama.

— Îmi pare rău, spuse din nou, încet. Am iubit-o atât de mult. I-aș fi dat orice și-ar fi dorit. Mă luă de mână. Vezi tu, eu sunt un om bun, Maggie. Asta este ceva ce fiica ta nu a apreciat. Avea vocea calmă și uniformă, ochii albaștri strălucitori și de necitit. A întins mâna spre gâtul meu. Am simțit pe piele degetele lui reci și uscate. Am tresărit. A ridicat colierul din bluza mea și l-a studiat. N-am înțeles niciodată de ce purta mereu chestia asta, a spus el, cântărindu-l în palmă. Îi simțeam respirația pe claviculă. Mereu mi s-a părut puțin… ieftin.

Vocea mi s-a transformat în șoaptă.

— Tatăl ei i l-a dăruit. Erau foarte apropiați.

Arătă spre medalion.

— Vă rog. Nu era o rugăminte. Îl deschise și privi fotografia dinăuntru. Păreți foarte fericiți aici. Și noi eram fericiți. Scoase fotografia din medalion

cu unghia. Am văzut cum îi zvâcnește un mușchi pe față.

Acum m-a cuprins groaza, de parcă prin vene îmi curgea gheață.

— Unde este? De-abia i se auzea vocea.

— Nu știu despre ce vorbești. Acum tremuram vizibil, ca una dintre acele vopsele la cutie amestecate cu mixerul și mă uram pentru asta, dar nu mă puteam opri.

— A, nu. Nu mai pun botul din nou. Mi-a zâmbit, acel zâmbet larg, orbitor. Atunci mi-am dat seama că e nebun. Fiica ta m-a luat de prost. Înțelegi cum e să fii trădat de femeia cu care voiai să te căsătorești?

Am clătinat din cap. Brusc, aerul s-a îngroșat sub amenințarea lui.

— Mori, spuse el încet. Simți că mori.

Allison

Încă 24 de kilometri

Virez spre ieșire și mă îndrept către intersecție. McDonalds-ul este încă acolo. La fel și magazinul cu saltele la reducere. Starbucks-ul este nou.

Granville este imediat la sud de Owl's Creek. În adolescență veneam aici în fiecare weekend ca să rătăcesc prin culoarele lungi din Granville Mall. Nu cumpăram niciodată cine știe ce: o pereche de cercei de la Claire's Accesories, un tricou de pe raftul de reduceri de la Gap, două CD-uri de la HMV. Nu cumpărăturile ne atrăgeau aici, cutreierând magazinele în haite, cu jeanșii noștri cu talie joasă și vocile stridente. Era sentimentul de a avea ceva de făcut, oricât de frivol. Owl's Creek ni se părea că e orașul părinților noștri, care se închisese în sine cu multă vreme în urmă. Tata îmi povestea despre drive-in-ul la care obișnuiau să meargă și la dansurile care se organizau la primărie și totul mi se părea atât de străin în acest loc izolat pe care îl bântuiam, cu biblioteca sa prăfuită, și Armata Salvării, și restaurantul care servea ouă toată ziua. Granville era o deschidere spre lumea largă, chiar dacă era o lume care mirosea a colonie Abercrombie și cașcaval pane. Avea potențial.

Și iată-mă, acum, aproape înapoi de unde am pornit. Zburasem prea aproape de soare și mă îndreptam cu iuțeală înapoi spre pământ, fără aripi, cu părul în vânt.

Virez la dreapta la Marshalls și stânga la benzinărie. Nu mă uit la indicatoare, nu am nevoie. Aceste drumuri îmi sunt bine întipărite în minte. Nu trebuie să mă gândesc unde merg. Pur și simplu, merg. Pe drumul lung spre Owl's Creek, cel cu o curbă pe care o luam prea din scurt, apucând volanul cu ambele mâini și râzând când

scârțâiau cauciucurile. Direct pe lângă școala primară unde am câștigat locul trei la expoziția științifică. La stânga pe lângă locul de joacă unde m-am sărutat pentru prima oară cu un băiat pe nume Andy. La dreapta pe strada pe care mergeam cu bicicleta pe timpul verii. Frizeria unde m-am tuns pentru prima oară. Depozitul vechi, cu ferestrele încă sparte. Restaurantul care încă avea nevoie de un strat de vopsea. Totul este aici, ca și când n-aș fi plecat niciodată.

Opresc în parcarea din spatele magazinului de băuturi și mă dau jos din mașină. Am picioarele atât de înțepenite, încât mă împiedic la primii pași. E cald, genul de căldură care topește asfaltul. Cerul este extrem de albastru și aud sunetul slab al unei mașini de înghețată în depărtare și îmi amintesc, brusc, că e vară.

Oamenii sunt în drum spre picnicuri și stau întinși pe șezlonguri, inhalând mirosul de clor și loțiune de soare și mănâncă înghețată pe băț care li se prelinge pe degete înainte să apuce să prindă picăturile cu limba.

Deschid portbagajul și scot pușca. Mi se pare grea și metalul este fierbinte la atingere. Verific încărcătorul și mai bag un glonț. Trei gloanțe. Atât voi avea.

Pun pușca pe podea, în fața scaunului din dreapta și mă sui înapoi la volan. Trag aer adânc în piept. Aerul miroase a mușcate și șovârf amestecate cu o sută de peluze proaspăt tunse și mirosul acid de asfalt topit. Toate mirosurile unei veri din Maine.

Acum sunt aproape. Sunt aproape de casă.

Maggie

În casă s-a auzit un clinchet metalic. Am încremenit amândoi. Vedeam o siluetă subțire prin geamul opac. Soneria s-a auzit iar și o voce m-a strigat.

— Doamnă Carpenter? Sunteți acolo? Mi s-a strâns inima imediat ce i-am recunoscut vocea.

Ben s-a întors spre mine.

— Cine este? șuieră el.

— Shannon, am spus încet. Este una dintre prietenele mele. M-am întrebat dacă ar trebui să menționez că era ofițer de poliție, să văd dacă puteam să-l sperii puțin, dar nu voiam să risc. Era un om care își înscenase propria moarte. Nu voiam ca Shannon să fie amestecată în dezastrul acesta. O palmă s-a lipit de geam.

— V-am văzut mașina pe alee, strigă Shannon. Jim m-a trimis. Am rezultatele cipului!

Am auzit cum rămâne fără aer.

— Las-o să intre, spuse el răgușit și își puse o mână pe umărul meu, împingându-mă spre ușă. Aveam picioarele ca de plumb. Voiam să strig, s-o avertizez, să deschid ușa și să-i spun să fugă, dar, în schimb, m-am trezit apăsând clanța cu o mână tremurătoare și am deschis ușa.

Shannon îmi zâmbea din pragul ușii.

— Știam că sunteți acasă, mă certă ea, intrând pe hol. De ce a durat atât?

— Eu… m-am uitat în spate. Sufrageria era goală. Am privit-o din nou. Era îmbrăcată în uniformă, cu arma la șold. Știam că era misiunea ei să protejeze oamenii, dar avea un chip atât de tânăr și deschis și era atât de mică, precum o pasăre… mă făcea să vreau s-o protejez.

— Eram în baie, am spus repede. Uite, nu e un moment prea bun. Nu mă simt prea bine și tocmai voiam să mă culc…

— Păreți puțin palidă. Îmi puse o mână pe frunte și se încruntă. Dar se pare că nu aveți febră. Pot să vă dau ceva? Poate o cană de ceai? Un Advil?

Am clătinat din cap.

— Ești amabilă, dar sunt bine, sincer. Probabil e mai bine să pleci, totuși. Nu vreau să iei ceva de la mine.

— Am un sistem imunitar ca de cal, spuse ea, și mă expedie în casă. În plus, cred că veți vrea să aflați ce am de spus. Obiectul pe care l-ați găsit în medalionul lui Allison era un card micro SD. Este, practic, un dispozitiv de stocare și se poate folosi pentru înregistrarea conversațiilor, ceea ce ea a și făcut. Sunt ore întregi de înregistrări audio pe acel card – poate sute. N-am avut timp să trec prin toate, dar Jim m-a pus la curent cu ce i-ați spus și ați avut dreptate – în mod clar căuta nereguli la acea companie.

— Shannon, te rog, am spus eu, împingând-o spre ușă. Acum tremuram, aveam palmele umede și groaza se strânsese în stomacul meu ca o piatră rece. Putem vorbi despre asta mai târziu. Acum prefer să fiu singură.

Shannon mă ignoră.

— Îl știa și pe Anthony Tracanelli, continuă ea. Pe cip sunt documente de la el. De unde ați spus că îl cunoștea?

Mă luptam cu impulsul de a o împinge fizic afară pe ușă. Trebuia să plece din casă, chiar în acel moment, înainte să mai rostească o vorbă.

— Shannon, te rog…

Din bucătărie se auzi o bufnitură surdă și amândouă am încremenit.

M-a studiat cu atenție, de parcă acum mă vedea pentru prima oară. Am încercat să rămân calmă, dar știam că vedea teama din ochii mei.

— Mai e cineva aici?

— Nu, am spus, prea repede. A încercat să treacă de mine, dar am blocat-o. Cu coada ochiului

am văzut umbra lui Ben pe podea. Te rog, am implorat. Te rog să pleci.

— Tocmai am făcut un ibric de cafea.

Ne-am întors amândouă și l-am văzut pe Ben venind încet pe hol. Era calm și politicos.

— De ce nu o inviți pe prietena ta înăuntru la o ceașcă?

Am așteptat o tresărire pe chipul lui Shannon, în speranța că îl recunoaște, dar nu am văzut nimic. M-a privit doar bănuitor.

— Parcă ai spus că nu e nimeni aici?

Am deschis gura să vorbesc, dar nu a ieșit nimic. Mă simțeam captivă în propriul trup, de parcă pluteam pe deasupra lui, fără putere. Paralizată.

Ea deja trecea de mine, spre bucătărie. Ben a zâmbit și mi-a făcut semn să o urmez. Mă simțeam ca și când oasele de la picioare se dizolvaseră.

Bucătăria mirosea a cafea proaspătă amestecată cu after-shave-ul lui, un iz picant de mosc, cu note de citrice. Shannon deja stătea la masă, privind cu atenție cum Ben turna cafea în trei căni.

M-a văzut zăbovind în pragul ușii.

— Te rog, spuse el, ia loc. Avea o voce calmă, dar i-am simțit tonul tăios. M-am așezat la masă și am încercat să nu întâlnesc privirea căutătoare a lui Shannon. Dacă credea că totul era bine, poate reușea să plece. Poate mai era timp. I-am observat degetele zăbovind ușor pe tocul armei. Nu credea că totul e în ordine.

— Nu cred că am fost prezentați, a spus Ben, așezând o cană aburindă în fața ei. Sunt Ben Gardner.

Pentru o fracțiune de secundă, am văzut șocul din ochii ei, dar și-a revenit fulgerător de repede. Încuviință, doar o dată, și spuse pe un ton echilibrat, oficial:

— Poate vrei să explici ce cauți aici.

Ben clătină din cap și zâmbi.

— De fapt, nu cred că vreau să fac asta.

Luă borcanul cu zahăr și i-l întinse.

— Zahăr?

Shannon clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. Doar lapte.

Ben își puse o linguriță de zahăr în cană și amestecă cu grijă, apoi băgă linguriță udă înapoi în borcanul cu zahăr. Vedeam cum zahărul din jurul ei se înnegrește și se lipește.

— Așadar, continuă el, oprindu-se să soarbă din cană, ce îi spuneai lui Maggie despre un card de memorie?

Shannon de-abia clipi.

— Bănuiesc că de aceea ești aici. Poate că părea o fată simpatică, dar acum avea sânge rece. Îl aținti pe Ben cu privirea. Aș fi crezut că cineva ca tine ar fi folosit cu mai multă discreție telefonul.

— Ce avem pe lumea asta dacă nu încrederea în oameni? Trase scaunul mai în față. Acestea fiind spuse, aș vrea să aud ce crezi că ai împotriva mea. Sunt sigur că totul este o neînțelegere.

Shannon îl ignoră.

— Un om a murit recent. Un fost angajat FDA pe nume Anthony Tracanelli. Și ea știa că Tony lucrase la FDA. Mă întrebam ce altceva aflase. Îl cunoști?

Ben ridică din umeri, dar am văzut cum i se încordează mușchii feței.

— Întâlnesc mulți oameni.

— Îți investiga compania. Adunase dovezi concludente pentru a arăta că Prexilane a înșelat publicul cu privire la efectele secundare ale unuia dintre medicamentele sale. Somnublaze. A fost ucis în camera sa de hotel nu departe de aici. Privirea ei trecu iute spre mine, ca pentru a mă calma. Deci până la urmă fusese crimă, nu sinucidere, și Ben era responsabil. Am simțit o mișcare pe sub masă. Am privit în jos și am văzut că acum își desfăcuse tocul armei și ținea mâna pe mânerul pistolului. Dar bănuiesc că nu știi nimic nici despre asta.

Ben întinse mâna peste masă și îi dădu o cană mică de lapte și o linguriță.

— Încă nu ți-ai pus lapte. Uite, servește-te.

Shannon își folosi mâna liberă – dreapta – ca să ridice cana. Mâna îi tremură puțin când turnă și vărsă puțin lapte pe masă – singurul semn de teamă pe care îl afișase. Ben o privi cu atenție cum pune cana pe masă și ia lingurița cu aceeași mână.

Totul s-a întâmplat atât de repede încât de-abia pot pune cap la cap scenele în minte. Acum, Shannon își amesteca în cafea cu lingurița, metalul lovindu-se de cana de ceramică, iar în clipa următoare era pe podea, cu sângele țâșnind dintr-o gaură în piept și scurgându-se pe podea.

Eram în genunchi, îi țineam capul în brațe, iar ochii ei mari, cuprinși de panică, priveau spre tavan.

Sângele tot curgea, atât de roșu, încât era aproape negru. Am apăsat cu mâinile, sperând să-l opresc. Nu mai văzusem atâta sânge în viața mea. Se întindea de sub noi ca un covor și mi se îmbibase în jeanși, până la piele. Sângele lui Shannon. Cum de era adevărat? Cum se întâmplase asta? Am ridicat privirea și l-am văzut pe Ben ținând pistolul cu o mână care îi tremura, iar cu cealaltă ștergea cu o lavetă laptele vărsat de pe masă. Părea amorțit.

— Ai împușcat-o, am spus prostește. Chipul palid al lui Shannon ne privea de pe podea. Îi auzeam respirația șuierată în piept, răgușită și slabă. Sângera în continuare. Trebuie să chemăm o ambulanță, am spus. Trebuie să facem ceva.

Ben clătină din cap. Arăta ca un copil speriat și trist.

— Știi că nu putem să facem asta. Atunci mi-am dat seama că o să mă omoare.

Și atunci am simțit cum mă cuprinde oboseala. Eram atât de obosită.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat cu Ally? am întrebat.

A întins o mână să mă ajute să mă ridic de pe podea, dar l-am refuzat.

— Îmi pare rău, spuse cu blândețe. N-am vrut să se întâmple toate astea. Apoi a ridicat un braț deasupra mea și s-a făcut întuneric.

Allison

Zero kilometri

Opresc mașina lângă trotuar, mai departe de casă. Afară, un băiețel merge pe o bicicletă cu roți ajutătoare. Mama lui este în spate, bând cafea cu gheață cu paiul, cu un bebeluș prins la piept. Aștept să treacă și apoi mă dau jos din mașină și pun pușca pe umăr.

Sar primul gard. Aceasta era casa familiei Walters – la treisprezece ani eram îndrăgostită de Billy Walters și obișnuiam să privesc peste gard, sperând să-l văd –, dar acum cutia poștală din față era nemarcată, iar plăcile albastre de lemn fuseseră pictate în verde închis. În curtea din spate a apărut și o piscină și mă strecor printre mai multe jucării: colaci, o plută pe jumătate umflată și mai multe baghete de spumă. Mă uit pe geam când trec. E întuneric înăuntru, bucătăria e goală și tăcută, dar mă privesc doi ochi aurii. O pisică mare și portocalie stă pe pervaz, uitându-se la mine cu suspiciune.

Mă furișez și înaintez de-a lungul gardului. Este mărginit de tufișuri groase și frunzele mici și verzi mi se prind de haine. Jeanșii mi se lipesc de coapse și simt cum îmi curge transpirația pe picioare și se strânge în spatele genunchilor.

Sar următorul gard, în curtea familiei Mancuzo. Domnul Mancuzo a fost mereu mândru de trandafirii lui și acum sunt mai frumoși ca niciodată, cu flori roz uriașe, deschise spre cer. Rufele flutură ușor pe sârmă: două tricouri, un cearșaf, o singură față de pernă. Doamna Mancuzo a murit cu câțiva ani înaintea tatălui meu. Tot cancer. De undeva din casă aud vocile forțat vesele ale unui talk-show de zi. Mă lipesc cu spatele de perete și merg mai departe în grabă.

Următoarea, casa familiei McCormick, apoi Stones, apoi Woodburys, care au lăsat mașina de tuns iarba afară în curte, să ruginească. Și, în cele din urmă, casa noastră.

Mă uit peste gard. Primul lucru pe care îl văd este leagănul. Este puțin mai ruginit ca înainte, dar încă rezistă. Îmi aduc aminte cum tata mă dădea în leagănul acela, din ce în ce mai sus, până când, pentru o scurtă clipă, lanțul se relaxa și simțeam cum mi se strânge stomacul. Îmi aduc aminte cum mama îl certa să mă dea mai încet – O *să cadă!* – striga ea, dar el nu asculta. Mai sus, și mai sus, și mai sus, până când puteam să mă las pe spate și vedeam doar cerul dincolo de pantofii mei.

Acum, văzându-l pentru prima oară după mai mult de doi ani, mă izbește cât de familiar este totul. Iarba a crescut puțin și șirurile de obicei ordonate de begonii arată puțin neglijate, dar, oricum, nimic nu s-a prea schimbat. Peste tot unde mă uit, văd versiuni ale mele și amintirile se amestecă și se suprapun până când se dizolvă într-un fel de ceață.

Respir adânc. Pe lumea asta mai există o singură persoană care contează pentru mine și se află chiar dincolo de aceste uși de sticlă.

Trebuie s-o găsesc.

Maggie

Zac pe canapea, dar nu știu cum am ajuns acolo. Amintirile vin în rafale bruște. Vederea mi se încețoșează. Ridic mâna și îmi ating fruntea. Am degetele ude, sângele meu amestecat cu al lui Shannon.

Shannon. O, Dumnezeule!

Privirea mi se concentrează pentru o secundă și îl văd pe Ben stând pe un fotoliu în fața mea, privind.

— Nu încerca să te miști, spuse încet. O să doară prea tare.

Vocea îi este aproape blândă.

Îmi las capul la loc pe brațul canapelei și mă uit la spiralele de pe tavan. Charles le-a făcut singur când ne-am mutat aici. Închid ochii și las greutatea să mă apese. Sunt atât de obosită acum, până în măduva oaselor. Am pierdut totul pe lumea asta. Nu vreau decât să dorm.

— De unde ai știut? Propria-mi voce mi se pare străină, de parcă vine de departe. Despre medalion, vreau să zic. Cum ai aflat?

— Telefonul tău, spuse încet, și mă blestem că nu am avut mai multă grijă. Vocea lui Ben sparse tăcerea. Mi-a plăcut să te ascult. Deschid ochii. Mă privește cu ceva care aproape că trece drept afecțiune. Îmi amintești de ea. Închid ochii. Îl aud cum se ridică în picioare. Cine altcineva știe ce se află pe cardul micro SD?

Nu pot să răspund. Efortul de a deschide gura este prea mare. Repetă întrebarea. Îl aud cum vine spre mine. Îmi pune o mână pe frunte. Îmi amintește de când eram copil și mama îmi punea o compresă rece pe ochi când aveam febră.

— Te rog. Vocea este blândă. Consolatoare. Mă simt alinată de ea. Nu vreau să fie mai dificil decât trebuie. Spune-mi tot ce știi și se va termina totul. Acum imploră, disperat. Deschid ochii doar cât să-

i văd silueta, luminată din spate de soarele după-amiezii care intră pe fereastră.

Clatin din cap, doar puțin. Ally a murit încercând să-i descopere secretele. N-am de gând s-o dezamăgesc. Nu acum. Nu din nou.

Simt o umbră și știu că acum e deasupra mea. E doar o chestiune de timp până când apasă pe trăgaci și termină totul.

Sunt pregătită.

Allison

Când mă apropii, casa este liniștită, nevrând să își dezvăluie secretele. Încerc ușa din spate. E încuiată. Ridic ghiveciul din stânga ușii și iau cheia mică de bronz ascunsă dedesubt. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Bag cheia în broască și o întorc, tresărind la sunetul ei, și deschid încet ușa.

Pășesc înăuntru.

În bucătărie e întuneric, cu excepția unei fâșii de lumină care intră pe fereastră. Inhalez. Miroase a clor, și a cafea, și a Yankee Candle de măsline și cimbru, ca întotdeauna, dar acum mai e ceva aici. Ceva dezgustător și metalic. Atunci văd. Ea. Trupul întins pe podea, cu chipul liniștit, cu excepția unui punct de sânge la colțul gurii și gaura din piept. Podeaua este plină de sânge negru și lipicios. Mirosul mă copleșește, dulceața grețoasă îmi umple nările, îmi intră în plămâni, în piele.

Mi se adună lichidul de bilă în gât și trebuie să mă forțez să nu vomit.

Am ajuns prea târziu.

Stai.

Mă aplec lângă cadavru. Nu o recunosc, dar îmi dau seama că e tânără. Poartă o uniformă de poliție. Oftez ușurată.

Nu e ea. Mai există o șansă.

Din sufragerie se aude un zgomot. Un sunet slab de zgâriat. Îngheț. Sunetul sângelui care îmi pompează în urechi acoperă tot restul și trebuie să mă forțez să îmi liniștesc inima care bubuie. Ascult iar. Acum nu e nimic, doar ticăitul constant al ceasului, dar îmi dă senzația că pereții zvâcnesc.

E cineva acolo.

Ridic pușca la umăr și fac un pas înainte. Sunt în ușă, iar lumina după-amiezii târzii proiectează umbre pe hol. Înaintez cu sufletul la gură. Văd

fotoliul tatei și șemineul cu polița plină de bibelouri, covorul uzat și fotografia cu mine. A fost făcută în ultimul an de liceu, la un studio profesional de pe Route 32. Fotograful era un hipiot bătrân, cu mărgele și o coadă de cal lungă, căruntă și mă încurajase să îmi desfac câțiva nasturi de la bluză și să ridic puțin fusta.

— Ce fată superbă, spusese, aproape ca pentru sine, când fotografia. A zâmbit și am zâmbit. Nimeni nu-mi spusese vreodată că eram frumoasă, în afară de părinții mei și cuvintele aveau un fel de putere asupra mea. Când am primit negativele, mi s-a făcut greață. Iată-mă, țuguindu-mi buzele pentru un bătrân, cu umărul întors spre aparat, cu mâna în șold. Am aruncat jumătate din ele la gunoi înainte să le arăt părinților. Tata o alesese pe cea care era acum înrămată pe perete. Era un prim-plan și zâmbeam cu toți dinții, ca un copil.

Mă aplec în față și bag capul după colț. O văd acum, întinsă pe canapea, cu ochii închiși. Mama. E așa o imagine normală, mama doarme pe canapea, cu mâinile la subrat ca întotdeauna, genunchii îndoiți, picioarele unite. Dar ceva e în neregulă. Are pielea gălbuie, ca de ceară și ochii par să i se fi adâncit în pielea vânătă a orbitelor. Îmi țin respirația. Are o urmă adâncă pe frunte. E sânge.

Am ajuns prea târziu. Am pierdut-o. Acum, el mi-a luat totul, până la ultima bucățică din mine pe care am reușit să o construiesc, și să o reconstruiesc, și să o adun, și să o feresc. Totul a dispărut. Nu mai sunt iubită de nimeni pe lumea asta. Nu mai am nimic de pierdut.

Furia mă străbate ca un curent electric.

El a făcut asta.

Imediat ce îl găsesc, o să-l ucid dracului.

Maggie

Se aude o voce. E slabă, mică și îndepărtată, dar e acolo. O aud. Dau să o ating, precum o plantă care se îndreaptă spre soare, sus-sus-sus-sus-sus spre lumină.

Allison

Nu mai are rost să mă ascund. În piept mi se adună ceva între țipăt și urlet. Intru în sufragerie, cu pușca la umăr, degetul așezat pe trăgaci. Caut prin cameră semne de mișcare, dar nu mai e nimeni aici, doar mama întinsă pe canapea, la fel cum stătea tata, pe aceeași canapea, cu doi ani în urmă. Alung gândul din minte.

— Unde ești? urlu, cu pușca lipită de claviculă. Vreau să-ți văd nenorocita aia de față, laș ticălos!

Se aude un zgomot, un sunet jos, răgușit și fragil și încremenesc. E ca o pasăre care se lovește cu aripile de pereții coliviei. Vine dinspre mama.

Mă las în genunchi în fața ei și las și pușca jos.

— Mamă? Pleoapele i se mișcă. Mamă, mă auzi? Sunt Ally. Sunt aici, mamă. Sunt acasă.

Buzele i se desfac, dar nu scoate niciun cuvânt, doar un geamăt. Mă simt ușurată, dar am o dorință aproape animalică de a o proteja. Este încă aici cu mine. N-o voi pierde acum.

— Nu-ți face griji. Relaxează-te. O să chem ajutoare. Îi ating rana de pe frunte. Sângele din jur a început să se coaguleze și a început să se formeze o vânătaie. Urât, mă gândesc, dar nu fatal. Mă cuprinde iar ușurarea, ca o senzație caldă, consolatoare. O să fie bine, șoptesc.

— Ai ajuns. Mă întorc și-l văd pe Ben apărând dintr-un colț, cu un pistol îndreptat spre capul meu. Știam că vei veni.

Privesc în jos, spre pușca de la picioarele mele. O îndepărtează cu piciorul și pușca alunecă sub canapea. Mama geme încet. Vine spre amândouă. Are stropi de sânge pe gulerul alb și apretat al cămășii.

— Las-o în pace, spun, ridicându-mă nesigur în picioare. Ține arma îndreptată spre mine și ridic mâinile. Nu-mi pasă dacă mă omori, dar promite-mi că o vei lăsa în pace. Asta este între noi doi.

Dă trist din cap.

— Acum știe prea multe. Face un pas în față. Asta e numai din vina ta, să știi. Nu trebuia să fie așa. Am fost fericiți împreună, nu?

Are o privire rugătoare. Simt o durere surdă în piept, ca o vânătaie veche care e atinsă.

— Da, spun încet. Am fost fericiți. Pe buzele lui apare un zâmbet slab și întinde mâna, atingându-mi obrazul cu un deget. Mă străbate un fior. Dar a fost o minciună, spun, dând un pas înapoi. Nu ești bărbatul care credeam că ești. Ești un monstru.

Dă capul pe spate, de parcă a fost lovit.

— Dar tu? Ești persoana care ai spus că ești? Râde răutăcios. Când te-am cunoscut, erai o curvă drogată.

Privirea mea se îndreaptă spre mama, care zace pe canapea.

— Nu e adevărat.

El râde din nou și mai face un pas în față.

— Ce s-a întâmplat? Te temi că mama ta o să afle ce făceai cu adevărat la barul acela și n-o să te mai iubească? Vede șocul de pe chipul meu și zâmbește. Am știut tot timpul. Chiar crezi că aș cere în căsătorie o femeie fără să îi verific trecutul? Clatină din cap. Asta m-a durut cel mai tare, să știi. Te-am cules din canal. Mi-am mințit familia pentru tine, m-am prefăcut că erai o fată dulce, naivă din Maine, te-am adus în lumea mea și ți-am dat tot ce ai vrut – totul. Acum are o privire sălbatică. Ți-am dat totul, șoptește, și tu m-ai trădat. Așa că acum o să îți iau totul.

Genunchii încep să-mi cedeze și trebuie să mă sprijin de spătarul fotoliului tatei.

— N-o să scapi nepedepsit. O să se afle ce ai făcut, dacă încă vei fi viu. Vei ajunge la închisoare.

Clatină din cap.

— Până la urmă, mi-ai făcut o favoare. Când am auzit prima dată de accident, am fost furios. Sam era ca un frate pentru mine. Dar când au apărut primele rapoarte care spuneau că eu eram pilotul,

mi-am dat seama că ar putea fi mai bine să rămân mort. Mai ușor pentru toată lumea.

Vocea îi e gravă și, pentru o secundă, îl văd din nou pe bărbatul de care m-am îndrăgostit, cel care vorbea despre salvarea lumii, care voia mai mult ca orice să facă oamenii fericiți. Într-o clipită, s-a dus.

— Odată ce se vor rezolva toate astea, voi dispărea.

Clatin din cap.

— Nu înțeleg. Dacă o să dispari, ce contează dacă Prexilane e expusă?

Schițează un zâmbet.

— Părinții mei sunt singurii oameni care știau că nu eram în acel avion. Tata a fost de acord să păstreze secretul atâta vreme cât asta îi oferea suficient timp să salveze activele companiei înainte să izbucnească scandalul.

Piesele de puzzle se completează, una câte una.

— Părinții tăi știu că ești în viață? Mă gândesc la durerea din ochii mamei, din fotografia de la serviciul funerar și la durerea pe care trebuie s-o fi simțit la gândul că murisem într-un amestec de metal și sânge. Părinții lui au fost scutiți de durerea aceea. Fuseseră scutiți de tot.

— De ceva timp, tata stă în umbră, de când acționarii au început să afle despre acordurile din instanță. În clipa aceea arată cum trebuie să fi arătat în copilărie, mic, vulnerabil și disperat să-i fie recunoscute meritele. I-am spus că o să rezolv. Le-am spus tuturor că o să rezolv, dar nu m-au crezut și apoi tu mi-ai luat șansa. Urma să îndrept lucrurile, Allison. N-am vrut să fac rău nimănui. Aș fi îndreptat lucrurile. Îmi ia bărbia în palmă și simt cum degetele lui tremură pe pielea mea. De ce nu m-ai lăsat să îndrept lucrurile? Te-am iubit.

Îmi desprind capul din strânsoarea lui.

— Nu m-ai iubit niciodată. Ai vrut doar să mă îmbraci ca pe o păpușă și să facem sex.

Clatină din cap și zâmbește.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să fi plătit, pur și simplu, pentru asta ca toți ceilalți. Ridică arma și văd cum scoate siguranța. Mi se întunecă vederea. Într-o secundă, glonțul va ieși pe țeavă și îmi va sparge craniul, ucigându-mă. Și odată ce mă va fi ucis, o va ucide și pe mama. Nu-l pot lăsa să facă asta. Trebuie să-l opresc.

Tot trupul mi se încordează, mușchii îmi sunt ca un arc strâns. Sângele bubuie. *Asta e. Asta e șansa mea.* Închid ochii și sar.

Îi dau un cap în nas și se aude un zgomot. Șocul îl face să scape pistolul, dar imediat se lasă la pământ, cu o mână căutând arma cu disperare, iar cu cealaltă ținându-se de nasul zdrobit. Sângele curge pe podeaua de lemn. Și eu sunt ametită, capul îmi zvâcnește de la impact, văd stele verzi, dar încă suficient cât să-l calc pe degete când încearcă să apuce mânerul pistolului. Scoate un urlet și apoi, cu un gest disperat, încearcă mă lovească cu pumnul în rotulă, iar eu mă prăvălesc pe podea lângă el. Acum ne luptăm, brațe și picioare înfășurate, respirație greoaie, guri care caută să muște carne. Podeaua este alunecoasă de la sângele lui și transpirația noastră. Totul este atât de familiar, atât de aproape de felul în care făceam sex, violența fiind aproape confundată cu un anumit tip de dragoste. Își înfige dinții în umărul meu și țip.

Acum stă deasupra mea, cu patul pistolului strâns în pumn și mă lovește în tâmplă, iar durerea este șocantă, șocantă la propriu, un fel de căldură albă, fierbinte, care mă arde. Deschid ochii destul cât să-l văd ridicând pistolul și îndreptând țeava, tendoanele degetelor încordându-se și apăsând pe trăgaci și se aude o împușcătură. Cade peste mine, greutatea lui lăsându-mă fără suflare.

Maggie

N-o să uit niciodată sunetul scos de armă când a lovit-o, nici când am văzut-o căzând la pământ. Fără viață.

Stătea deasupra ei, cu spatele la mine. Îmi dădeam seama că uitase că eram acolo, dar știam că-și va aminti suficient de repede. Trebuia să mă mișc repede. M-am ridicat și am pipăit sub canapea până am găsit-o. Pușca.

Când am ridicat-o la umăr, era ca și când țineam un bebeluș. Natural. De parcă făcusem asta toată viața.

Siguranța era trasă deja și am găsit trăgaciul chiar când ridicase pistolul din nou și îl îndreptase spre Ally. Am văzut-o cum deschide ochii, am văzut groaza din ei când se uita spre țeava pistolului, iar eu am apăsat pe trăgaci.

O astfel de pușcă nu este menită să fie folosită în casă. Este destinată focurilor de distanță mare. Reculul m-a trântit pe canapea și mirosul de sulf mi-a umplut nările. M-am uitat din nou și l-am văzut clătinându-se. Avea o gaură în mijlocul spatelui care deja se înnegrea de sânge.

A căzut în față, peste Ally, și am auzit cum aerul îi iese șuierând din plămâni.

Am încercat să-l trag de pe ea, dar nu am putut. Era prea greu, sau eu eram prea neputincioasă. A trecut timpul. Nu știu cât. Poate câteva minute. Poate o oră. Iar apoi s-a deschis o ușă și o pereche de mâini puternice m-a tras înapoi și singurul sunet pe care îl auzeam erau hohotele de plâns despre care mi-am dat seama, după o vreme, că erau ale mele.

Allison

Se ridică o greutate de pe mine.

Respiră.

— N-o mișca prea mult, aud o voce spunând. Ai grijă la gâtul ei.

Deschid ochii și văd un chip cunoscut care mă privește de sus. Nu-ți face griji, spune Jim, încearcă să stai nemișcată. Ambulanța este pe drum. O să fii bine. Ai o lovitură urâtă la cap, dar o să fii bine.

— Mamă. Nu-mi recunosc vocea.

— Ally, spune mama. Sunt aici, draga mea. Îi simt mâinile pe față, reci și uscate. Degetele ei găsesc cicatricea de la cap. O, Ally, șoptește ea. Ce ți s-a întâmplat?

— E în regulă, mamă, șoptesc. Durerea este ca o ceață și trebuie să mă lupt prin ea. E bine, sunt acasă.

Se apleacă și mă sărută pe frunte.

— Știu că ești, spune ea. Știu.

Allison

> Chuck, nu cred că fanii Sox mai pot îndura vești proaste.
>
> Acum, știri de afaceri: acțiunile companiei farmaceutice Prexilane s-au prăbușit după ce Agenția Federală de Medicamente a anunțat că deschide o investigație despre efectele celui mai bine vândut antidepresiv al său, Somnublaze. Recent au fost scoase la lumină dovezi că decidenți de top au mituit oficiali FDA și au falsificat date despre teste pentru a ascunde efectele secundare ale medicamentului, despre care s-a raportat că includ psihoză temporară.
>
> Fostul director executiv al Prexilane, Ben Gardner, a fost declarat mort în urma prăbușirii unui avion în munții Colorado, dar s-a dovedit că acesta și-a înscenat moartea pentru a se ascunde de scandal. A fost ucis mai târziu în urma unei altercații cu fosta lui logodnică, Allison Carpenter, din Maine, de asemenea considerată decedată în accidentul aviatic.
>
> Tatăl lui, David Gardner, așteaptă în prezent procesul. Vom afla mai multe detalii pe parcurs.

Prezentatorul clatină din capul atent coafat.

> Se pare că vom afla mult mai multe despre asta, Susan.

Sting televizorul. Nu mai vreau să aud despre Ben. O să îi aud numele suficient când cazul Prexilane va ajunge în instanță.

Au trecut două săptămâni de la incident, așa cum îi spun acum, deși a fost mai mult un dezastru epocal. Mi-am petrecut prima săptămână în spital, cu capul înfășurat în bandaje, simțind că tot creierul mi-a fost umplut cu bumbac. Ben mi-a fracturat obrazul când m-a lovit și am o zgârietură urâtă pe creștet, unde m-a atins glonțul. A ratat cu

câțiva milimetri, mi-a spus medicul, clătinând din cap, nevenindu-i să creadă.

— Ești o femeie norocoasă, a spus el, iar eu am încuviințat. Da. Eram norocoasă.

Amintirile îmi revin în episoade neclare. Metalul răsucit al epavei. Craniul lui Sam jupuit de carne. Munții deasupra mea. Cerul infinit. Respirația acră a bărbatului din hotel în timp ce mă strângea de gât. Osul zdrobit de patul puștii. Ochii reci și ficși ai lui Ben când a îndreptat arma spre mine. Praful de pușcă din plămânii mei. Sângele de pe degetele mele. Groaza. Groaza. Groaza. Și apoi simt o mână rece pe frunte și când ridic privirea văd chipul mamei deasupra mea, ochii ei plini de grijă. Nu a plecat de lângă mine.

Am încă o cicatrice urâtă pe ceafa, de când am căzut în pădure, ca un șirag de dinți însângerați cusuți în piele, și pe partea superioară a coapsei am o fâșie de piele lucioasă și strânsă unde tăietura s-a vindecat prost. Îmi place să îmi trec degetele peste amândouă și să le simt marginile tari, zimțate. Dovada.

Polițista împușcată – Shannon, am aflat mai târziu – a supraviețuit. Medicii au spus că a fost un miracol, cineva care a pierdut atât de mult sânge ar fi trebuit să moară. Mama nu s-a mirat, totuși.

— E o luptătoare, a spus. Ca tine.

Acum sunt în Owl's Creek, înapoi în dormitorul meu. Totul mi se pare mai mic, cumva, ca și când aș locui într-o casă de păpuși, dar sunt fericită aici, cel puțin momentan.

E ceva tihnit când cobor treptele în fiecare dimineață și se aude radioul și simt miros de cafea proaspătă și vocea mamei care cântă.

E acasă. Asta e, cred. Indiferent cât de departe pleci, este mereu acolo, adânc înscrisă în tine. Acasă.

Maggie

O aud mișcându-se la etaj, mergând pe hol spre baie. Mă opresc și ascult, străduindu-mă să îi aud pașii. A trecut atâta vreme de când s-au auzit zgomotele altor oameni în casa asta, nu credeam că le voi mai auzi vreodată.

Încă am coșmaruri și în unele nopți începe să se deruleze filmul cunoscut în spatele ochilor. Groază. Durere. Sânge. Foc. Os. Ally. Încă o văd întinsă în fața mea, cu obrazul umflat și vânăt, sângerând din creștet. Chipul ei atât de diferit față de cel pe care îl știam.

Ea *este* diferită acum. Nu mai este fata care a crescut aici, cea care venea alergând pe scări să îmi spună mie și lui Charles despre cartea pe care o citise, sau cea mai recentă cauză căreia decisese să i se dedice. Nu mai este tânăra pe care am vizitat-o în San Diego, cea îmbrăcată cu rochia bleu, care locuia în acel apartament dezordonat, sau fiica cu chip palid și ochi goi care își văzuse tatăl mâncat de viu de cancer. Nu o cunoșteam pe blonda elegantă din fotografie, dar știu că nu mai este nici ea.

Acum este altcineva. O femeie atât de puternică încât uneori îmi taie răsuflarea. Este femeia care mi-a salvat viața și a cărei viață am salvat-o și eu. Este suma tuturor oamenilor care au fost înainte, modelați în foc și transformați în fier.

Totuși, pentru mine este la fel cum a fost dintotdeauna și cum va rămâne mereu. Este copilul pe care l-am adus de la spital împreună cu Charles. Este fiica noastră și în ea ține toată iubirea pe care noi doi am putut-o dărui.

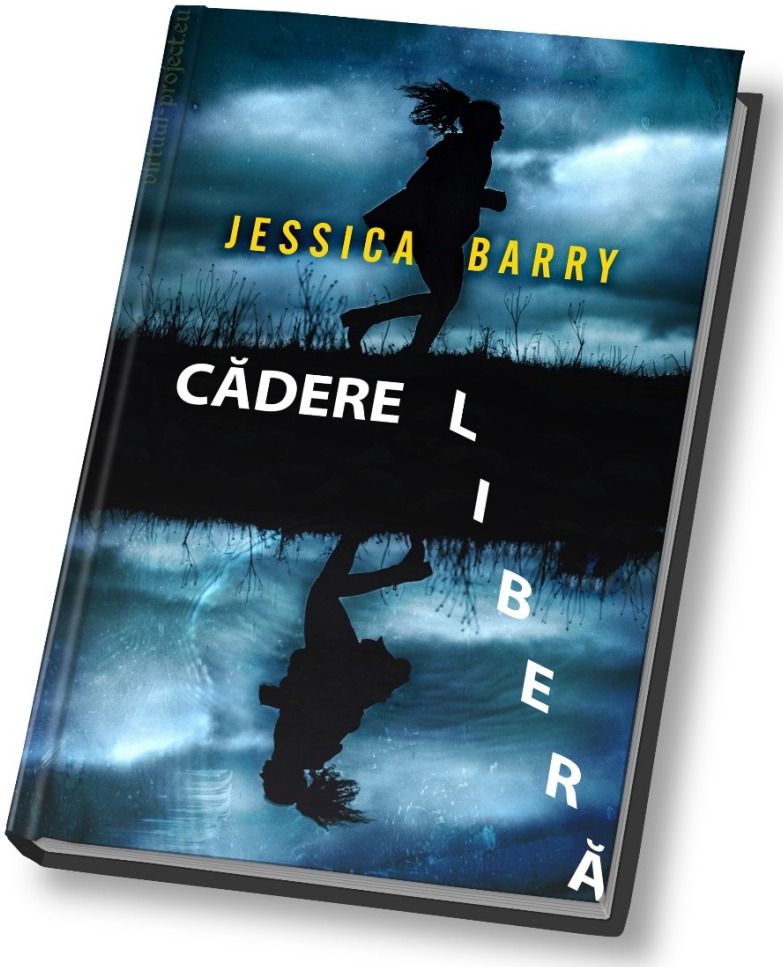

virtual-project.eu

violin

[1] Food and Drug Administration – Agenția Federală a Medicamentelor (n.red.).

[2] Can’t Believe It’s Not Butter (Nu-mi vine să cred că nu e unt) – produs tartinabil care înlocuiește untul (n.red.).

[3] SEC – Comisia pentru Bursă și Valori Mobiliare (n.red.).

[4] Registrul auto (n.red.).

Table of Contents

Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison

Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie
Allison
Maggie

Table of Contents

Allison	2
Maggie	6
Allison	8
Maggie	11
Allison	17
Maggie	18
Allison	23
Maggie	25
Allison	36
Maggie	40
Allison	48
Maggie	54
Allison	61
Maggie	66
Allison	77
Maggie	84
Allison	90
Maggie	94
Allison	99
Maggie	103
Allison	113
Maggie	116
Allison	121
Maggie	127
Allison	132
Maggie	137
Allison	144

Maggie	149
Allison	154
Maggie	158
Allison	163
Maggie	167
Allison	169
Maggie	173
Allison	181
Maggie	185
Allison	186
Maggie	189
Allison	199
Maggie	207
Allison	219
Maggie	226
Allison	235
Maggie	242
Allison	249
Maggie	258
Allison	262
Maggie	269
Allison	272
Maggie	287
Allison	291
Maggie	298
Allison	300
Maggie	303
Allison	305
Maggie	308
Allison	313

Maggie 316
Allison 319
Maggie 322
Allison 325
Maggie 330
Allison 332
Maggie 336
Allison 337
Maggie 340
Allison 344
Maggie 346
Allison 352
Maggie 354
Allison 356
Maggie 358
Allison 359
Maggie 363
Allison 364
Allison 365
Maggie 367